Ann Cleeves - Aer rarefiat [V1.0]

Sile

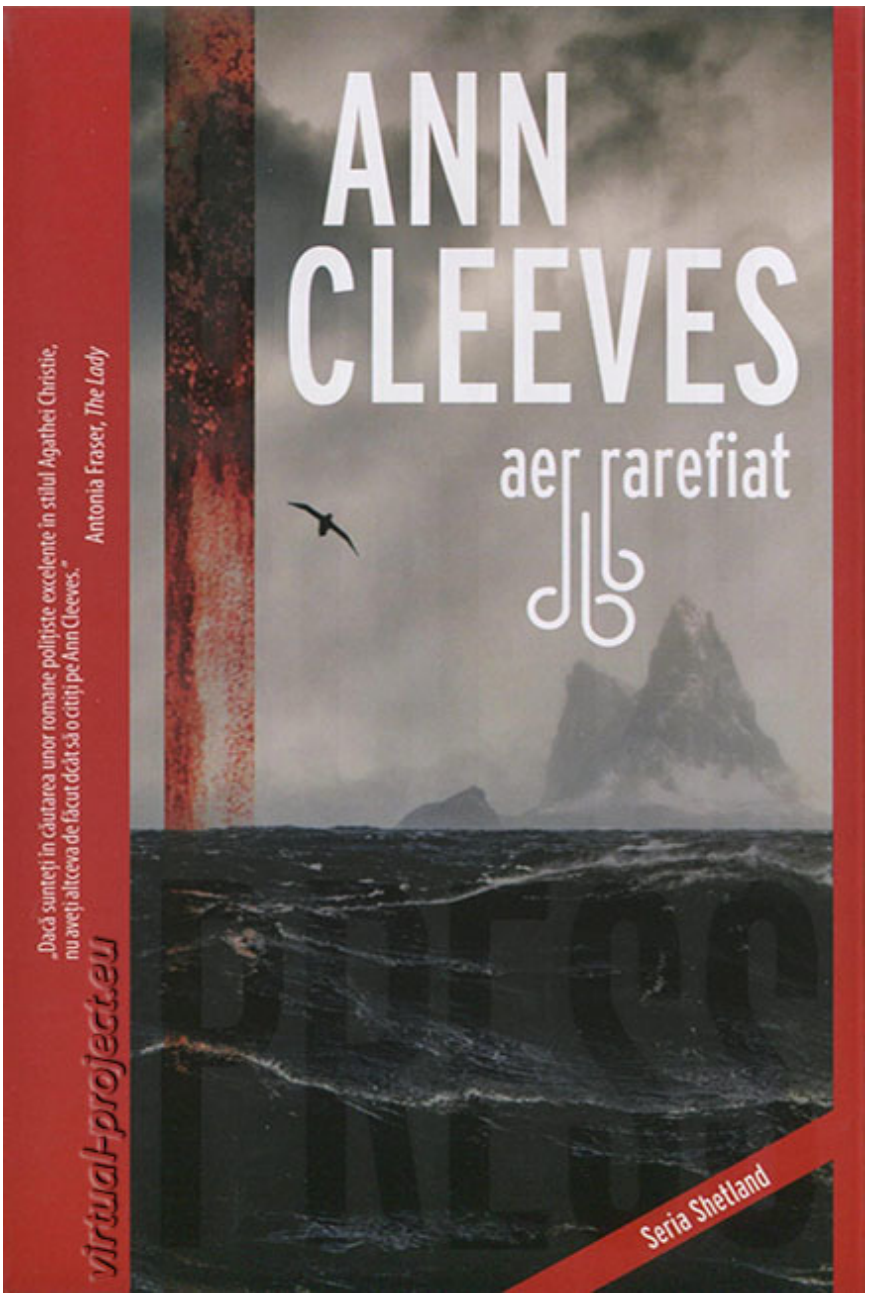
ANN
CLEEVES
aer rarefiat
„Dacă sunteți în căutarea unor romane polițiste excelente în stilul Agathei Christie,
nu aveți altceva de făcut decât să o citiți pe Ann Cleeves."
Antonia Fraser, The Lady
Seria Shetland
virtual-projectEU

ANN CLEEVES

Seria Shetland

6. AER RAREFIAT

Original: *Thin Air* (2014)

Traducere din limba engleză:

MIHNEA ARION

virtual-project.eu

— 2020 —

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie a literaturii britanice.

S-a născut în 1954 şi a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire şi apoi în North Devon.

După ce a renunţat la facultate, a avut o serie de *job*-uri ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar şi ofiţer pentru eliberarea condiţionată. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog şi, când acesta a primit un post pe micuţa insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Arm Cleeves au fost transpuse în două

seriale TV realizate de ITV (după cărţile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) şi respectiv BBC (după volumele din seria *Shetland).*

Serialul *Vera* a fost deja difuzat în peste 30 de ţări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia *etc.*

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul ***Duncan Lawrie Dagger,*** acordat de către ***Crime Writers' Association*** (CWA) pentru volumul *Negru de corb (Raven Black),* primul din seria *Shetland.*

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepţionale ale tuturor romanelor sale.

În 2017, Ann Cleeves a fost distinsă cu Premiul ***Diamond Dagger*** pentru întreaga carieră, acordat de aceeaşi ***Crime Writers' Association.***

Capitolul I

Muzica începu. Un acord cântat la vioară şi acordeon, o clipă de tăcere şi nemişcare în care scena se fixă în mintea lui Polly precum o fotografie.

Apoi, în centrul comunitar de la Meoness începu zbenguiala. Polly petrecuse treisprezece ore pe feribotul de noapte dintre Aberdeen şi Lerwick, iar atunci când păşise din nou pe uscat avusese senzaţia că

pământul se mişcă. Acum avea parte de o altă iluzie. Muzica părea să

reverbereze din pereţi şi podea, parcă împingându-i pe toţi către centrul sălii şi ridicându-i în aer. Până şi decoraţiunile făcute în casă şi baloanele legate de grinzi păreau să danseze. Ritmul muzicii făcea lumea să bată din picior şi să dea din cap. Copiii îmbrăcaţi de sărbătoare aplaudau, iar rudele în vârstă

se ridicau cu greu de pe scaune ca să li se alăture. O mamă tânără îşi sălta copilul pe genunchi. Lowrie o luă de mână pe noua lui mireasă, Caroline, şi o duse pe ringul de dans ca să le-o arate din nou rudelor.

Aşa era la *hamefarin'*{1} . Lowrie era din Shetland, iar după ce-i făcuse curte ani buni, Caroline îl convinsese – sau îl forţase – în cele din urmă să

se însoare cu ea. Adevărata nuntă avusese loc în apropiere de casa lui Caroline, în Kent, iar cele mai bune două prietene ale ei o urmaseră în Unst, cea mai nordică insulă din Shetland, ca să termine acolo petrecerea. Îşi luaseră şi bărbaţii cu ele.

— Nu-i aşa că arată splendid?

Vorbise Eleanor, care stătea pe vine lângă scaunul lui Polly.

Cele două o cunoşteau pe Caroline din facultate; pentru ele era vocea raţiunii şi camarada lor. Îi fuseseră domnişoare de onoare în Kent şi acum erau îmbrăcate din nou în rochiile de mătase crem pe care le aleseseră

împreună la Londra. Se duseseră în nord ca să participe la *hamefarin'*. O

urmaseră pe Caroline prin sală pentru marşul miresei şi acum îi admirau din nou eleganţa, postura şi rochia din cale-afară de scumpă.

— Asta-şi dorea de când a pus ochii pe Lowrie în prima săptămână de acomodare din facultate, continuă Eleanor. Era clar de pe-atunci că o să

obţină ce vrea. Caroline a noastră e o fată tare hotărâtă.

— Pe Lowrie nu prea pare să-l deranjeze. De când s-au căsătorit e tot numai un zâmbet.

Eleanor râse.

— Nu-i aşa că-i grozav?

Polly se gândi că n-o mai văzuse pe Eleanor aşa de veselă de luni bune.

— Grozav de tot.

Polly rareori se simţea în largul ei la astfel de evenimente, însă îşi dădu seama că în seara aceea se distra destul de bine. Îi întoarse zâmbetul prietenei ei şi simţi o clipă de apropiere, de afecţiune. De când îi muriseră

părinţii, ele fuseseră singura ei familie. Apoi hotărî că devenise sentimentală din cauza băuturii.

— În curând o să vină şi mâncarea.

Eleanor era nevoită să strige ca să se facă auzită peste zgomotul formaţiei. Era roşie la faţă şi ochii îi străluceau de parcă ar fi avut febră.

— Prietenii mirilor trebuie să ajute să pună masa. Aşa cere tradiţia.

Muzica se opri, iar invitaţii bătură din palme şi râseră. Marcus, iubitul lui Polly, dansase cu mama lui Lowrie. Dansase cu vioiciune, chiar dacă nu prea respectase paşii. Veni la ei tot în cadenţa muzicii, aproape ţopăind.

— E vremea cinei, îi spuse Eleanor. Trebuie să ne ajuţi să scoatem mesele. Ian s-a apucat deja de treabă. Venim şi noi îndată ca să-i servim pe invitaţi.

Marcus o sărută pe Polly pe cap şi dispăru. Polly era mândră că nu-l întrebase dacă se distra. Deja îşi făcea griji pentru relaţia lor şi îşi dădea seama că nevoia ei de a fi liniştită începea să-l irite.

Bărbaţii aranjaseră mai multe mese şi bănci într-o cameră mai mică, iar prietenii lui Lowrie împărţeau căni de supă invitaţilor care aşteptau. Eleanor şi Polly luară fiecare câte o tavă. Eleanor se distra de minune. Cocheta, flirta cu bărbaţii mai în vârstă şi se hrănea cu atenţia pe care o primea. Apoi fură aduse turte prăjite şi platouri cu carne de oaie şi vită sărată. *Turte şi carne,* aşa îi spusese Lowrie. Polly era vegetariană şi mormanele de carne din farfuriile pe care le aducea de la bucătărie îi creau o uşoară senzaţie de greaţă. Avea impresia că se află altundeva. Poate din cauză că stătuse pe feribot treisprezece ore cu o noapte în urmă şi apoi îşi petrecuse toată ziua pe afară. Sau din cauza luminii ciudate de după-amiază. Sau pentru că

Eleanor se purta ca o maniacă. Polly sorbi nişte ceai şi ciuguli dintr-o felie din tortul de nuntă. I se părea că încă mai simte ruliul vaporului sub picioare.

Când se termină cina, ea şi Marcus ajutară să debaraseze mesele, după

care formaţia începu din nou să cânte şi, în ciuda protestelor ei, fu cooptată

la un dans în opt. Se pomeni în mijlocul cercului, învârtită şi trecută de la un bărbat la altul. Tatăl lui Lowrie era partenerul ei. Bărbatul o strângea în

braţe şi forţa mişcării aproape că o făcea să zboare. Lui Polly i se păruse că

e în vârstă şi nu se aşteptase să fie atât de puternic. Preţ de o clipă simţi o dorinţă sexuală uimitor de puternică. Când se opri muzica, îşi dădu seama că tremura. Era din cauza efortului fizic şi a tulburării. Nu se vedea nici urmă de Eleanor sau de Marcus, iar Polly ieşi să ia o gură de aer.

Probabil că era aproape ora unsprezece noaptea, însă era încă lumină.

Lowrie spunea că în Shetland fenomenul se numea *simmer dim,* amurgul de vară. Atât de în nord nu se întuneca niciodată cu adevărat în iunie, iar acum ţărmul era pe de-a-ntregul cenuşiu şi argintiu. Munca lui Polly era să

analizeze basmele populare şi acum înţelegea de ce localnicii din Shetland ajunseseră să născocească *trowes,* spiriduşii cu puteri magice. Probabil erau rezultatul diferenţelor frapante dintre anotimpuri şi al luminii ciudate. Îi trecu prin minte că ar putea scrie un articol despre asta. Poate că specialiştii scandinavi erau interesaţi de subiect.

Din sala din spatele ei se auzeau sunetele formaţiei care încheia un alt cântec, râsete şi clinchetul vaselor spălate în bucătărie. Pe plaja de jos stătea un cuplu care fuma. Polly le întrezărea doar siluetele. Apoi pe mal apăru de nicăieri o fetiţă. Era îmbrăcată în alb, iar lumina slabă o făcea să pară că

strălucească. Rochia pe care o purta avea talie înaltă şi era căptuşită cu dantelă, iar în păr avea panglici albe. Întinse braţele ca să-şi ridice rochia şi ţopăi pe nisip, dansând pe muzica din mintea ei. În vreme ce Polly o privea, fata se întoarse spre ea şi făcu o plecăciune foarte solemnă. Polly rămase pe loc şi bătu din palme.

Privi în jur ca să vadă dacă mai era vreun adult care să o supravegheze.

Nu o observase pe fetiţă mai devreme, la petrecere, însă probabil că venise acolo cu părinţii ei. Dar când se uită din nou înspre mal, fetiţa dispăruse, iar în urma ei nu mai rămăsese decât reflexia strălucitoare a lunii în apă.

Capitolul II

După ce se termină petrecerea, nu izbutiră să adoarmă. Caroline şi Lowrie se furişaseră înapoi la casa părinţilor lui. Polly, Eleanor şi partenerii lor închiriaseră o casă de vacanţă numită Sletts la care se putea ajunge pe jos de la centrul comunitar Meoness, iar acum cei patru stăteau afară, pe scaune albe de lemn, şi priveau cum se retrage apa. În fundal nu se mai auzea nimic în afară de zgomotul mării şi de conversaţia lor potolită. Doar din când în când se mai auzea pleoscăitul vinului turnat în paharele mari.

Polly simţi cum o cuprinde din nou ameţeala şi se gândi iarăşi că băuse prea mult. Se întoarse către prietenii ei şi îşi dădu seama că erau în toiul unei discuţii.

— L-aţi văzut pe copilaşul verişoarei lui Lowrie?

Invidia din glasul lui Eleanor era evidentă.

— Micuţa Vaila. Are doar o lună.

Eleanor avea treizeci şi şase de ani şi îşi dorea cu disperare să aibă un copil. Pierduse o sarcină, iar copilul ar fi trebuit să fie fată. Niciunul dintre ei nu ştia ce să zică. Se lăsă o tăcere prelungă.

— Am văzut ceva tare ciudat când aţi ieşit cu toţii la plimbare după-amiază, continuă Eleanor, hotărând evident să schimbe subiectul.

Poate că înţelegea că discuţiile despre bebeluşi nu-i făceau să se simtă în largul lor.

— Pe plajă era o fetiţă care dansa. Era îmbrăcată toată în alb. Purta un soi de rochie festivă de modă veche. Mi s-a părut că era cam mică să fie singură, însă când m-am dus să vorbesc cu ea a dispărut pur şi simplu.

— Ce tot spui acolo?

Tonul lui Ian, soţul ei, era glumeţ, dar nu sarcastic.

— Doar nu crezi că ai văzut o fantomă?

Polly nu spuse nimic. Îşi aduse aminte de fata pe care o văzuse dansând pe nisip.

— Nu sunt sigură, zise Eleanor. Într-un asemenea loc nu-mi e greu să

cred în fantome. E atâta istorie palpabilă aici! O parte din cercetările pe care le-am făcut pentru Bright Star sunt foarte convingătoare. Serios, am impresia că mulţi dintre cei cu care am vorbit chiar cred că au avut parte de o întâlnire cu supranaturalul.

— Pun pariu că-s toţi nişte ciudaţi.

— Nu! Sunt oameni obişnuiţi care au avut parte de experienţe ieşite din comun!

— Acum eşti în vacanţă, spuse Ian. Nu trebuie să te gândeşti nici la muncă, nici la companie şi nici la proiect. O să te îmbolnăveşti iarăşi. Mai bine relaxează-te şi uită de asta.

Ceilalţi râseră fără tragere de inimă, sperând că momentul stânjenitor se încheiase şi puteau să-şi continue seara în tihnă.

Polly realiză că Ian acceptase să vină în Shetland numai fiindcă erau şi ea şi Marcus acolo. Nu prea putea să stea singur cu soţia lui, chiar dacă în ultimele două luni depresia părea să-i mai fi trecut. După sarcina pierdută

crezuse că Eleanor o s-o ia razna, că o să rămână fără ea. Polly nici nu ştia dacă el îşi dorise, măcar, un copil. Poate că doar o voia pe Eleanor cea de odinioară, aşa cum era când se cunoscuseră. Stilată şi frivolă, plină de glume şi energică. Amuzantă.

Eleanor se făcu roşie la faţă. Băuse încă de la începutul serii. Lucra în televiziune şi de obicei ţinea la băutură, dar în seara aceea părea ameţită.

— Poate credeţi că iar o iau razna, că ar trebui să mă întorc la balamuc.

Femeia privi către mare.

— Sau poate credeţi că inventez. Ca să am parte de atenţie.

Se lăsă din nou tăcerea. Preţ de o clipă Polly se simţi tentată să

vorbească, să spună că, la rândul ei, văzuse un copil îmbrăcat în alb care dansa pe plajă, însă tăcu. Parcă ar fi trădat-o.

— Numai atunci când zici că ai văzut duhuri din lumea de dincolo.

Ian vorbise cu nepăsare. Era sunetist. Un fel de tocilar. Era clar că

întreaga conversaţie i se părea ridicolă şi că se simţea stingher, în afara zonei lui de confort.

Mai mult de-atât nu avea să se întunece, iar ceaţa începea să se ridice din mare, estompând lumina rămasă. Polly tremură. Purta o jachetă căptuşită, însă era frig.

— Ar trebui să intrăm, spuse ea. Eu m-aş culca.

— Tu mă crezi, nu-i aşa, Pol?

Eleanor fusese o frumuseţe în vremurile studenţiei, într-un fel matur, voluptuos, care o făcuse pe Polly să pară un copil şters, subnutrit. Ian se aplecă şi aprinse o lumânare groasă şi albă de pe masă. Flacăra tremură şi Polly văzu cearcănele prietenei ei. Îi observă stresul şi un soi de disperare.

Femeia purta o pelerină de seară, neagră, teatrală, peste rochia de domnişoară de onoare.

— Când m-am trezit după-amiază era o fetiţă chiar aici, în faţa casei.

Când eraţi toţi la plimbare. Pe urmă a dispărut. Pur şi simplu parcă a intrat în mare..

— Sigur că te cred.

Polly voia să-şi arate susţinerea pentru Eleanor, să o oprească din a vorbi despre copii şi a se face de râs. Tăcu pentru o clipă.

— Cred că am văzut-o şi eu, când am plecat din sală ca să iau o gură de aer, imediat după cină. Se juca pe plajă. Însă nu mi s-a părut că era o fantomă. Doar o fetiţă de-a locului care se costumase pentru petrecere, iar în după-amiaza asta probabil că a fugit acasă.

Polly nu le mai spuse că şi fetiţa pe care o văzuse ea în timpul petrecerii de *hamefarin'* dispăruse în fracţiunea de secundă cât întorsese privirea. Asta i-ar fi dat apă la moară lui Eleanor, iar ea şi-o dorea pe prietena ei de odinioară înapoi. Îşi dorea din nou sentimentul de apropiere pe care-l avuseseră, râsetele şi veselia.

Se ridică şi duse paharele în casă. Bărbaţii o urmară. Se întrebă ce părere avea Marcus despre toate astea. El era noul partener al lui Polly – destul de nou, în orice caz – şi ea încă se minuna că formau un cuplu. Se simţea ca o adolescentă impresionabilă când se gândea la el. Acceptase pe dată invitaţia la petrecere atunci când ea îl întrebase, ezitant, dacă voia s-o însoţească.

— Insulele Shetland în miez de vară? Normal, răspunsese el, afişând zâmbetul larg, de şcolar, care o atrăsese pe Polly de la bun început. Şi, dacă

tot mergem în nord, unde altundeva să mergem mai bine decât în Unst? Cel mai nordic punct din Marea Britanie.

Pentru el, viaţa părea alcătuită numai din experienţe noi.

Polly observă prin geamul de la bucătărie că Eleanor era încă afară.

Ceaţa ajunsese până la casă şi imaginea era neclară. Eleanor parcă ar fi fost de gheaţă şi s-ar fi topit încet-încet. Polly merse până în prag şi o strigă.

— Hai, dragă. O să mori de frig.

Eleanor făcu semn cu mâna.

— Mai lasă-mă câteva minute. Vin şi eu curând.

Stinse lumânarea.

În timp ce se întorcea ca să meargă în cameră, lui Polly i se păru că vede o siluetă albă dansând pe mal.

Capitolul III

Jimmy Perez o conduse pe Cassie în josul dealului, spre şcoala din Ravenswick. Uneori o lăsa să meargă singură, dar când făcea asta o supraveghea din casă până intra în clădire, urmărind căciula roşie din Fair Isle pe care o cususe mama lui şi pe care Cassie o purta indiferent de vreme.

Era paranoic pentru că se simţea vinovat şi pentru că fetiţa nu era copilul lui. I se spusese să aibă grijă de ea şi privea datoria drept o onoare şi o

povară.

Lucra pe tura de noapte, aşa că se întoarse agale spre capela transformată

în locuinţă care fusese căminul lui Fran şi se gândi iarăşi că ar trebui să facă

ceva în legătura cu casa din Lerwick. Nu era convins că putea să se hotărască să o vândă, iar pe lângă asta avea impresia că reprezenta un soi de plasă de siguranţă pentru Cassie, în caz că lui i s-ar fi întâmplat ceva. Tatăl ei natural părea să aibă mereu bani, însă Perez îl considera iresponsabil.

Locuinţa din Lerwick urma să-i fie deajuns lui Cassie pe timpul facultăţii, sau poate urma s-o folosească drept avans pentru prima ei casă. Imobilele de la oraş erau mai scumpe decât cele de la ţară. Dar i se părea cumplit că

locul era gol în condiţiile în care lumea avea nevoie de un acoperiş deasupra capului şi, cum nu locuia nimeni acolo, în curând avea să se deterioreze. Se hotărî să consulte o agenţie de imobiliare de pe drum înainte să ajungă la birou şi să pornească demersurile pentru a o închiria. În urmă cu un an, după moartea lui Fran, astfel de mici sarcini i se păruseră imposibil de realizat şi simţi o undă de mândrie fiindcă acum era în stare să se gândească

la asta.

Tocmai deschidea uşa când începu să sune telefonul. Era Sandy Wilson, colegul lui. Abia în ultima vreme începuse Perez să-l considere un coleg –

până atunci îl privise doar ca pe un băiat care trebuia dădăcit şi protejat.

— În Unst a dispărut o femeie.

Nici acum, din câte se părea, Sandy nu era capabil să dea amănunte fără

să i le ceară.

— Cine?

În urmă cu două luni, Perez s-ar fi enervat şi şi-ar fi manifestat iritarea.

Încă mai era irascibil. Noaptea târziu, când nu putea să doarmă, când îl răscoleau tristeţea şi vinovăţia, ura lumea întreagă, însă când îi făcea micul dejun lui Cassie trebuia să se comporte normal. Şi, la fel ca toate celelalte, normalitatea era ceva ce se putea exersa.

— O turistă. Eleanor Longstaff. Treizeci şi şase de ani, locuia în Battersea.

Sandy făcu o pauză.

— Adică la Londra. Stătea la o casă de vacanţă din Meoness cu soţul ei şi încă un cuplu. Fuseseră la petrecerea de *hamefarin'* a lui Lowrie Malcolmson, apoi s-au întors la cazare pe la miezul nopţii ca să mai bea puţin. Ceilalţi au lăsat-o pe Eleanor afară când s-au dus la culcare, iar când s-au trezit azi-dimineaţă nu mai era. Dispăruse fără urmă.

Perez cumpăni câteva clipe.

— Soţul ei n-a băgat de seamă că n-a venit în pat?

— Am întrebat deja asta.

Sandy avea o parte sensibilă – avea mereu impresia că e criticat.

— Dormea dus. Şi, aşa cum ţi-am zis, băuseră cu toţii.

— E posibil să fi dormit în altă cameră?

Caz în care n-ar fi fost niciun motiv de panică. Chiar dacă n-o găseau pe Eleanor în Unst, feriboturile porniseră deja la ora asta. Poate că simţise pur şi simplu nevoia să stea singură, sau peisajul sălbatic nu fusese pe placul ei şi dăduse o fugă înapoi în oraş. Poate că se certase cu soţul ei. Însă dacă

dispăruse noaptea târziu nu se punea problema de feriboturi. Nu exista cale de scăpare de pe cea mai nordică insulă din Marea Britanie. Dimineaţa devreme, o femeie beată se putea îndepărta de drum ca apoi să se rătăcească

pe dealuri. Lumina ciudată a amurgului de vară putea să-ţi inducă

halucinaţii.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Sandy. Am vorbit cu soţul ei, Ian. Mi-a zis că

nu era în apele ei în ultima vreme. Era deprimată. O sarcină pierdută, sau ceva de genul ăsta.

— Crede că e posibil să se fi sinucis?

— Nu a spus-o, însă cred că s-a gândit la asta. Părea neliniştit. Voia să

venim imediat.

Sandy făcu o pauză.

— I-am zis că venim cât de repede putem. E teritoriul lui Mary Lomax, dar ea e plecată în sud, aşa că am rugat paza de coastă să înceapă căutările.

Am făcut bine?

— Perfect.

Perez se gândea că era o zi frumoasă şi senină, numai bună să meargă în Insulele din Nord.

— Cumpără bilete pentru feriboturi. Te iau eu din Lerwick cu maşina.

Feribotul era deja la Toft când ajunseră, iar maşina lor era a doua de la coada celor cu bilete plătite în avans, aşa că li se făcu semn să urce la bord aproape imediat. Băură câte o cafea groaznică de la aparatul din zona pasagerilor, iar Perez privi fulmarii{2} zburând jos deasupra apei. Se simţea ca în vacanţă. Parcă trăgea chiulul. Se uită la telefon şi îi spuse şi lui Sandy să şi-l verifice. Când aveau, când nu aveau semnal, aşa că era posibil să nu afle din timp dacă femeia se întorsese. Spera ca atunci când o să ajungă în Meoness ea să fie deja acolo. Şi-o imagină oferindu-le prânzul sau o cafea ca să-i răsplătească pentru deranj, probabil jenată de toată agitaţia, poate puţin supărată pe soţul ei fiindcă exagerase. Perez şi Sandy aveau să facă

apoi cale întoarsă către Lerwick, după ce pierduseră numai jumătate de zi.

Însă nici când ajunseră la Yell şi telefoanele funcţionau din nou nu aflară

nimic. Perez străbătu cu viteză insula spre nord, având un straniu sentiment al urgenţei. Când ajunseră la Gutcher, feribotul tocmai se îndepărta de la ponton, aşa că se văzură nevoiţi să-l aştepte pe următorul. Simţea cum i se acumulează tensiunea în frunte şi pe umeri. Fran avea treizeci şi şase de ani când murise.

Când debarcară la Belmont, pe Unst, un grup de copii aştepta să se îmbarce pe feribotul spre sud. Perez îşi zise că probabil mergeau în Lerwick într-o excursie de final de semestru. Unii dintre ei erau îmbrăcaţi fistichiu.

Chicoteau în timp ce se urcau în autocarul care avea să-i ducă pe Mainland.

Perez voia să-l întrebe pe Sandy dacă ştie despre ce e vorba – Sandy citea *The Shetland Times* cu aviditatea unei ţaţe –, dar sergentul avea o hartă pe genunchi şi se concentra la cum să ajungă la destinaţie, iar Perez hotărî că e mai bine să nu-l întrerupă.

Casa de vacanţă era lungă, scundă şi văruită, iar în spatele ei se afla o plajă cu nisip şi pietre, în formă de semilună. Poate fusese cândva o fermă

cu un staul, însă renovările fuseseră făcute temeinic şi cu gândul la turişti.

Între casă şi plajă era o terasă de lemn, unde aştepta un cuplu. Perez îi privi în timp ce se dădea jos din maşină. Femeia era slabă şi palidă. Avea un chip ascuţit, interesant. Lui Fran i-ar fi plăcut să-l schiţeze. Avea părul lung prins în coadă şi purta blugi şi un pulover de bumbac. Le ieşi în întâmpinare.

— Vreo veste? Ian s-a dus cu maşina s-o caute, dar a plecat acum mult de timp şi de-atunci nu mai ştim nimic.

Femeia avea ochii gri şi oblici, ca ai unei pisici, şi urme de accent din

nordul Angliei.

Perez se prezentă.

— Polly Gilmour. El e partenerul meu, Marcus Wentworth.

— Înţeleg că stăteaţi aici împreună cu domnul şi doamna Longstaff.

— Da, ne-am întors de la petrecerea de nuntă a lui Lowrie şi Caroline.

Ne-am gândit să transformăm totul într-un fel de vacanţă, să stăm puţin în linişte.

Polly aproape că nu clipea.

— Doamna Longstaff avea nevoie de odihnă?

Perez ajunsese la terasă şi se aşeză pe un scaun de cealaltă parte a mesei, faţă în faţă cu Marcus. Sandy se sprijini de peretele casei şi încercă să se facă nevăzut.

Se lăsă tăcerea. Poate că nu era genul de întrebare la care se aşteptaseră.

— Adică, zise Perez, există vreun motiv pentru care ar fi plecat? Poate trecea printr-o perioadă dificilă?

Polly ezită.

— A pierdut copilul într-un stadiu avansat al sarcinii. Era cam deprimată

în ultima vreme şi a stat puţin şi la spital. Ian se gândea că i-ar prinde bine să mai plece din Londra.

O vreme Perez nu vorbi. Înainte să o întâlnească pe Fran fusese căsătorit, iar soţia lui pierduse trei sarcini. Fusese devastat de fiecare dată, însă

hotărâse să rămână tare. Sarah considerase că e insensibil şi divorţase.

— Eleanor încă mai merge la doctor ca să-şi trateze depresia?

Polly clătină din cap.

— A ales să plece din spital şi de-atunci a refuzat orice tratament. A spus că e normal să te simţi deprimată când pierzi o sarcină, altminteri ai fi bolnav.

Iar în ultima vreme se simţea mult mai bine. Aproape că redevenise Eleanor de odinioară.

Se lăsă din nou tăcerea. Perez simţea nerăbdarea lui Sandy. Se părea că şi Marcus o simţise la rândul lui, pentru că se ridică.

— Cafea? E drum lung din Lerwick până aici. Nu cred că mi-am dat seama cât de mare e locul înainte să venim – cât de departe sunt comunităţile una de alta.

Bărbatul vorbea degajat, încrezător, se vedea că făcuse o şcoală bună şi era obişnuit să primească ce-şi dorea.

— O cafea sună grozav.

Perez aşteptă până când Marcus dispăru în casă, după care se întoarse din

nou către Polly.

— Povesteşte-mi despre Eleanor.

În sfârşit, femeia clipi.

— Suntem prietene. Foarte apropiate. Suntem trei: Eleanor, Caroline şi cu mine. Ne-am întâlnit în prima zi la facultate. Eleanor m-a luat sub aripa ei. Încă de pe atunci era clar că o să ajungă departe. A fost frumoasă

dintotdeauna, bineînţeles, iar asta încă ajută, nu-i aşa? Mai ales dacă lucrezi în media.

— Ce lucra?

— La facultate a studiat teatru şi s-a angajat la televiziune imediat după

ce a terminat, la început ca asistent, apoi ca editor de scenariu. Recent şi-a deschis propria casă de producţie pentru televiziune, care se ocupă în mare parte de documentare pentru Channel 4 şi BBC.

— Sună stresant.

Perez râse uşor. Nu-şi putea imagina cum era să conduci o companie sau să locuieşti la Londra. Prin uşa deschisă a bucătăriei simţi miros de cafea.

Cafeaua bună încă îi amintea de Fran.

— Nell se hrănea din stres. Asta o făcea să se simtă în viaţă. Şi, din câte ştiu, compania o ducea bine. Însă pierderea sarcinii a fost altceva. Ceva ce nu putea controla. Şi cred că a fost prima oară în viaţa ei când a dat greş în vreun fel.

— Crezi că s-a sinucis?

Întrebarea păru s-o ia prin surprindere, însă răspunsul veni pe loc:

— Nici vorbă. Nell e o luptătoare. Nu s-ar da bătută. E în mijlocul unui proiect şi nu ar lăsa niciodată ceva neterminat.

— Despre ce e proiectul?

Perez se simţea pe teritoriu străin. Nu ştia nimic despre mass-media şi se uita la TV numai împreună cu Cassie, la CBBC sau Disney.

— E un film despre fantome. Apariţii stranii din zilele noastre. De asta a fost încântată când i-am spus povestea Micuţei Lizzie.

— De unde ştiai de ea?

Lui Perez nu-i trecuse prin minte că în afară de locuitorii din Shetland mai auzise cineva de fantoma Micuţei Lizzie.

— Sunt bibliotecară, spuse Polly. Sunt specialistă în basme populare, mituri britanice şi legende.

Făcu o pauză.

— Nell nu se opreşte niciodată din lucru. Cred că e puţin obsedată. Se

gândea că, dacă tot e aici, poate să stea de vorbă cu cei care au văzut-o pe fetiţă. Şi-a adus chiar şi un reportofon digital.

Micuţa Lizzie era o fetiţă despre care se spunea că bântuie zona de lângă

Meoness, pe insula Unst, noaptea târziu. Se spunea că e spiritul unui copil, fiica familiei din casa cea mare, şi că murise înecată undeva în apropiere prin anii ’30. Copilul era deosebit şi pentru că părinţii ei o avuseseră la vârsta a doua, iar unii spuneau că apariţia ei era semn că urmează o naştere.

Poate de asta fusese Eleanor atât de interesată de subiect. Perez era sceptic.

Majoritatea care pretindeau că o văzuseră erau tineri beţi sau persoane care se dădeau interesante doar ca să-şi vadă numele în ziar. Din câte ştia el, nicio femeie nu rămăsese însărcinată după ce o văzuse.

Avea impresia că Polly vrea să mai spună ceva, însă ea se întoarse şi se uită spre plajă, aşa că reluă el conversaţia.

— E posibil să fi ieşit azi-noapte sperând să vadă fantoma?

Marcus apăru cu o tavă, un ibric de cafea şi patru căni. Polly răspunse abia după ce bărbatul aşeză totul pe masă.

— E mai probabil decât să se fi sinucis.

Se opri o clipă.

— După cum spuneam, era obsedată de ideea documentarului, deci da, e exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut.

Polly se uită la partenerul ei.

— Nu crezi?

— Eu n-o cunoşteam la fel de bine ca tine. Am văzut-o la două petreceri şi acum, în noaptea când am venit cu feribotul din Aberdeen… Însă în niciun caz n-aş spune că e genul care s-ar sinucide.

— Aveţi vreo poză cu ea?

Perez tot nu reuşea să-şi dea seama ce fel de om era femeia dispărută şi se gândea că o fotografie o s-o facă mai reală.

— O să ne ajute dacă e nevoie să extindem zona de cercetări.

Voia să le arate poza băieţilor de pe feribotul către Yell. Dacă plecase dimineaţa devreme, pe jos, ei ar fi trebuit s-o vadă.

— Nu pe hârtie, spuse Polly, dar am câteva în laptop. Am făcut câteva poze pe feribot, când veneam din Aberdeen, deci sunt recente. E *wi-fi* în casă. Haideţi înăuntru.

Interiorul era simplu şi de bun-gust. Numai pieile de oaie din faţa sobei şi pozele cu papagali şi corbi de mare de pe pereţi le aminteau musafirilor că se află în Shetland – ele şi priveliştea spectaculoasă de la geam. Laptopul lui Polly stătea deschis pe măsuţa de cafea, iar femeia îl porni. După câteva mişcări din *mouse,* ajunse la fişierul cu poze.

Eleanor Longstaff avea ochii negri. Părul lung îi zbura în bătaia vântului.

Ar fi putut foarte bine să aibă strămoşi comuni cu Jimmy Perez, ai cărui înaintaşi naufragiaseră pe Fair Isle pe vremea Armadei Spaniole. Poza fusese făcută pe puntea feribotului NorthLink. Eleanor era îmbrăcată cu o geacă impermeabilă şi se sprijinea de balustradă. Râdea. Aici, cel puţin, nu se întrevedea nicio urmă de stres sau depresie.

— Pot să ţi-o trimit pe e-mail, dacă ajută la ceva, spuse Polly.

Perez încuviinţă din cap şi îi întinse o carte de vizită. Urma să scoată

poza la imprimantă la mica secţie de poliţie din Unst. Chiar dacă Mary Lomax, poliţista din localitate, era plecată, Sandy făcuse rost de cheia clădirii.

Degetele subţiri ale lui Polly atingeau uşor tastele, când deodată femeia se opri şi îi privi. Era mai palidă ca niciodată.

— Am primit un mail de la Eleanor. De dimineaţă. Trimis la două

noaptea, deci nu mult după ce ne-am culcat. Trebuie să-l fi trimis de pe iPhone.

— Deschide-l!

Marcus privea peste umărul lui Polly.

Femeia se uită la Perez, cerându-i permisiunea. El dădu din cap şi se mută astfel încât să vadă ecranul mai bine. Polly apăsă de două ori pe mesaj, iar acesta se deschise.

Mesajul nu conţinea niciun salut şi nicio semnătură, ci un singur rând:

„Nu vă obosiţi să mă căutaţi. Nu mă veţi găsi în viaţă.”

Capitolul IV

Afară se auzi zgomotul unei maşini care se deplasa lent pe drumeag. Era maşina de teren a lui Ian. Polly închise laptopul. Nu-i păsa ce crede poliţistul – ea nu putea să conceapă ca Ian să intre şi să-i găsească pe toţi patru holbându-se la un mesaj de la soţia lui, şi încă unul care putea fi interpretat drept mesajul de adio al unui sinucigaş. Ei tot nu prea-i venea să

creadă în existenţa e-mail-ului. Se gândea că dacă şi-ar fi deschis din nou *inbox-ul* ar fi constatat că mesajul dispăruse, de parcă ar fi fost numai rodul imaginaţiei lor colective.

Ian era un tip ahtiat după tehnologie, un tocilar, care nu-şi prea afişa emoţiile. Chiar şi acum, în timp ce stătea în prag încruntat, era greu de zis ce-i trecea prin minte. Lui Polly i se păruse mereu că el şi Eleanor formau un cuplu neaşteptat. Cum putuse Eleanor, care avea nevoie de atâta iubire, care voia să fie atinsă şi îmbrăţişată şi sărutată, să se îndrăgostească de un bărbat atât de nepăsător şi apatic? Polly îşi dăduse seama că reacţia ei era egoistă: poate că pur şi simplu nu suporta să-şi piardă prietenele apropiate din vremea facultăţii sau să fie separată de ele. Însă Caroline se măritase cu Lowrie, care era pozitiv şi lipsit de subtilităţi, iar pentru *ea* Polly era cât se poate de fericită.

În schimb, logodna lui Eleanor cu Ian o neliniştise de la bun început. Cu o noapte înainte de nuntă, cele trei se îmbătaseră în apartamentul lui Polly.

Mireasa, domnişoarele de onoare şi prea mult vin spumant – un ritual esenţial.

— Sper că-ţi dai seama că nu-i prea târziu să te răzgândeşti, spusese Polly, după ce Caroline adormise într-un scaun din colţ, cu gura deschisă, sforăind. Nu eşti obligată să faci asta. Las-o baltă acum şi te ajut eu cu partea practică a lucrurilor.

— Dar nu vreau să renunţ!

Eleanor fusese oripilată, se uitase la Polly de parcă abia atunci ar fi cunoscut-o.

— Ian e ce am nevoie şi ce vreau! Nu-mi pot imagina restul vieţii fără el!

Ce-i în neregulă cu tine? Nu te poţi bucura pentru mine? Eşti geloasă că în sfârşit am dat de o persoană specială?

Episodul se petrecuse cu trei ani în urmă, iar lui Polly i se părea că

prietenia lor încă era încordată. Caroline nu observase, însă Polly băgase de

seamă tensiunea şi faptul că trebuia să-şi aleagă cuvintele cu atenţie. Nu mai putea vorbi cu Eleanor deschis ca odinioară, ca atunci când erau amândouă singure. Sperase ca excursia pe Unst să repare totul între ele.

Bineînţeles, nunta lui Eleanor cu Ian avuse loc şi Polly fusese martoră, zâmbind la cameră în faţa oficiului stării civile într-o zi de martie în care adia vântul. Eleanor luase numele soţului, deşi puţine dintre prietenele lor mai făceau aşa ceva. După-amiaza merseseră la London Eye şi închinaseră

un pahar de şampanie pentru domnul şi doamna Longstaff. Apoi Eleanor îşi trimisese oaspeţii să se distreze fără ei.

— Eu şi soţul meu vrem să fim singuri, spusese zâmbind radios.

Nunta lui Caroline îi răscolise toate amintirile de atunci, iar Polly îşi aminti din nou de căsătoria lui Eleanor când îl văzu în pragul uşii pe Ian cel solid şi pătrăţos. Pentru o clipă îi trecu prin minte o idee ridicolă: *Două*

nunţi şi o înmormântare. {3} Îşi dădu seama că pe chip i se înfiripa un zâmbet şi, cu toate că ştia că e provocat de stres, se îngrozi.

Poliţistul cu nume spaniol vorbi primul. Se ridică şi se prezentă noului-venit.

— Ai dat de vreo urmă a soţiei tale pe insulă?

Ian clătină din cap. Nu vorbea mult niciodată, dar acum părea împietrit.

— M-am dus până la casa lui Lowrie, dar nu era nimeni acolo. Am încercat să-l sun, dar mi-a intrat direct căsuţa vocală.

— Voluntarii noştri de la Paza de coastă au pornit în căutarea ei, spuse Perez.

Ian dădu din cap, dar nu se urni din prag.

— Hai la o plimbare, spuse Perez. Mereu îmi vine mai uşor să gândesc când mă plimb.

Polly se gândi că era un bărbat sensibil. Nu voia să-i spună lui Ian despre e-mailul de la Eleanor de faţă cu alte persoane.

Ian se întoarse, iar cei doi ieşiră. Polly şi Marcus rămaseră în camera de zi împreună cu tânărul coleg al lui Perez. Marcus se ridică să mai facă nişte cafea. Luă tava de afară şi o duse în bucătărie. Polly voia să-i ceară scuze.

N-ar fi trebuit să te aduc aici sub nicio formă. Am crezut că o să ne distrăm şi o să-mi cunoşti mai bine prietenele. Totul s-a transformat în cel mai negru coşmar.

Dar Wilson, tânărul sergent, era cu ochii în patru şi asculta, iar în contextul de faţă orice ar fi spus putea fi interpretat altfel decât ar fi trebuit.

Polly se simţea în continuare nesigură de faţă cu străinii, nu era în largul

ei în situaţii sociale, chiar dacă terminase două facultăţi şi avea un loc de muncă grozav la Biblioteca Sentiman. Problema erau vocea ei şi originile modeste, din suburbii, frica de clasele educate moştenită de la părinţi.

Uneori era convinsă că Ian trecea prin aceeaşi suferinţă: amândoi erau din nord şi le lipsea încrederea pe care o moşteniseră Marcus şi Eleanor, împreună cu vocile limpezi şi conturile din bancă. Probabil că *ei doi* s-ar fi potrivit mai bine, iar Eleanor şi Marcus ar fi putut să formeze cuplul stilat de celebrităţi.

— Trebuie să fi fost o nuntă grozavă, spuse poliţistul.

Era prima oară când îl auzea vorbind şi, cu toate că rostise cuvintele rar, tot îi fu greu să-l înţeleagă. Lowrie locuia în Anglia încă de pe vremea facultăţii. Uneori îl tachinau pentru accentul lui, dar nu era nici pe departe atât de pronunţat ca al poliţistului.

— Lumea de pe Unst dă petreceri de *hamefarin'* pe cinste.

Lui Polly i se păru că vorbise aproape cu regret, parcă i-ar fi părut rău că

nu fusese invitat.

— Nu cred că Eleanor a intrat în casă azi-noapte, spuse femeia. Uşa era tot descuiată. Dacă eşti londonez îţi încui mereu uşa. Îţi intră-n reflex.

Polly se tot gândise la asta.

— În nopţile din miez de vară unora le vine greu să doarmă, zise Wilson.

Iar vremea e aşa de frumoasă încât prietena ta s-ar putea să fi ieşit la o plimbare. Stelele se văd aici cu totul altfel decât la oraş. Lowrie şi ai lui probabil că fac curat la centrul comunitar chiar acum. Poate e şi ea acolo.

— Dar e-mailul? se tângui Polly. De ce să fi trimis aşa ceva?

— O fi fost o glumă proastă. Sau poate i-a spart cineva contul.

Polly clătină din cap. Lui Eleanor îi plăceau la nebunie poznele şi glumele, însă nu şi-ar fi făcut prietenii să treacă printr-o asemenea nelinişte.

Dacă ea ar fi trimis e-mailul, i-ar fi urmărit pe geam şi ar fi dat buzna înăuntru având pe chip un rânjet care exprima *Haha, v-am prins!* înainte să

înceapă cineva să-şi facă griji. E-mailul o tulbura pe Polly aproape mai mult decât orice altceva, dar nu i se părea imposibil ca cineva să-i fi spart parola.

— E-n regulă dacă merg să verific la centrul din Meoness? întrebă

femeia. Nu ne-a trecut prin cap că Lowrie şi Caroline ar putea fi acolo.

Sandy Wilson părea confuz. Polly îşi dădea seama că nu ştia ce să facă –

nu era obişnuit să ia decizii şi voia să-şi întrebe şeful. Drept urmare luă ea iniţiativa, înşfăcându-şi jacheta şi plecând.

— Mulţam. Spune-i lui Marcus unde am plecat, zise Polly când ieşi din

casă.

Afară era senin, iar lumina soarelui făcea suprafaţa mării să scânteieze.

Polly văzu că Ian şi Perez încă să plimbau de-a lungul plajei, adânciţi în conversaţie, dar porni în cealaltă direcţie, îndepărtându-se de mal, aşa încât niciunul dintre bărbaţi nu o observă. Poteca era îngustă, având pe-o parte un gard iar pe cealaltă, din loc în loc, spaţii de trecere. În faţa ei apăru o oaie.

Polly simţi mirosul de grăsime din lână înainte ca oaia să fugă, precum şi mirosul de iarbă zdrobită. Un lup de mare imens, care stătea pe deal, ameninţător şi cu ciocul încovoiat, părea să se holbeze la ea. Meoness era o comunitate cu gospodării răsfirate, iar din loc în loc se mai zărea câte o locuinţă nouă. Între Sletts şi celelalte case se vedeau ruinele vechilor clădiri, ziduri şi împrejmuiri pe jumătate ascunse de bumbac şi irişi sălbatici. Acolo unde poteca se unea cu un drum ceva mai lat se înălţau o veche cabină

telefonică roşie şi centrul comunitar. În faţa clădirii erau parcate două

maşini, iar prin ferestrele deschise se auzea vâjâitul unui aspirator. Polly deschise uşa şi intră. În salonul principal, Lowrie se urcase pe o scară şi dădea jos decoraţiunile. În Londra era contabil la un mare lanţ de magazine şi era mereu îmbrăcat elegant, la costum. Acum purta un pulover, blugi şi o pălărie rotundă din Fair Isle, de forma unei plăcinte cu carne de porc.

Bărbatul zâmbi şi îi făcu cu mâna. Aspiratorul se auzea dintr-o încăpere mai mică, unde luaseră cina cu o seară înainte. Zgomotul se opri şi Caroline îşi făcu apariţia.

— Deci în sfârşit ai venit să ne ajuţi! spuse femeia. Era momentul.

Aproape am terminat.

Caroline era blondă şi masivă.

— Tocmai voiam să bem ceva ca să sărbătorim că am terminat de strâns.

Se pare că şi asta face parte din tradiţie.

— Eleanor e aici?

— Nu! Nu-i încă în pat ca să-i treacă mahmureala?

Caroline luă de la soţul ei sforile de la decoraţiuni şi începu să le facă

ghem.

— N-a dormit la Sletts azi-noapte, spuse Polly. Nu ştim unde e. Ian era aşa de îngrijorat că a sunat la poliţie. Au venit doi agenţi din Lerwick, iar inspectorul stă de vorbă cu el acum. Cei de la paza de coastă cercetează

dealurile.

Lowrie coborî de pe scară.

— Sigur n-a plecat prea departe.

Vorbise cu atâta nonşalanţă încât Polly îşi dădu seama că lui i se părea că

exagerează. Ei erau orăşeni, atât de obişnuiţi ca infracţiunile să facă parte din viaţa de zi cu zi încât le vedeau peste tot. Poate că era jenat că stârniseră

atâta agitaţie, că poliţiştii bătuseră cale de două insule cu două feriboturi pentru simplul fapt că o femeie îşi dorise să se bucure singură de strania noapte din Shetland. Dar se făcuse ora prânzului şi încă nu se vedea nici urmă de Eleanor. Şi mai era şi e-mailul acela ciudat…

— Mi-a trimis un mesaj, zise Polly încercând să păstreze un ton calm, în care spunea să nu ne batem capul s-o căutăm fiindcă n-o s-o mai găsim vie.

Izbucni în plâns.

O duseră în casa părinţilor lui Lowrie, o aşezară în bucătărie pe un scaun înalt de lemn şi îi pregătiră un ceai. Acum, că nu mai erau la soare, în casă

părea foarte întuneric, totul era numai umbre şi praf. Deasupra plitei era un suport unde erau împăturite şi atârnate la uscat o duzină de şervete. Probabil că fuseseră folosite cu o noapte în urmă şi fuseseră spălate deja. Lui Polly camera i se păru insuportabil de aglomerată. Oare cum puteau să găsească

ceva prin tot haosul acela de reviste vechi, lână pentru croşetat şi legume?

În aer plutea un iz de oaie şi mucegai. Polly ura dezordinea şi simţea o repulsie fizică faţă de ea. Cum de nu le era ruşine să aibă musafiri într-o casă atât de neîngrijită?

Nu era nici urmă de părinţii lui Lowrie.

— Ştiu că e ridicol, spuse ea, şi sunt convinsă că există o explicaţie raţională, dar Eleanor era foarte sensibilă în ultima vreme. Mai întâi a pierdut sarcina, iar acum toată nebunia asta cu apariţii stranii şi fantome…

Când poliţistul a spus că vă găsesc pe toţi în sală, m-am gândit că „normal, acolo trebuie să fie”. Nu mai suportam să stau în casa aia. Dar când mi-aţi spus că n-aţi văzut-o mi-am dat seama că trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor.

În încăpere era foarte cald. Polly simţi că era gata să adoarmă pe scaunul acela tare, iar atunci când urma să se trezească avea să-şi dea seama că totul fusese doar un vis.

— O să te conduc înapoi, spuse Caroline. Poate au apărut veşti.

Vorbise pe un ton dur, detaşat, de parcă nu i-ar fi păsat deloc de Eleanor.

De ce nu era mai neliniştită? Polly îşi zise că, de fapt, Caroline voia s-o vadă plecată de-acolo înainte să se întoarcă socrii ei. O prietenă isterică n-ar fi făcut impresie bună. Caroline lucra în domeniul academic, era mereu cumpătată şi precisă. Polly se mai gândi şi că era posibil ca femeia să nu o creadă şi că voia să afle ea însăşi ce se ştia despre dispariţia lui Eleanor.

Se întoarseră pe alt drum la casa de vacanţă. Caroline o conduse prin grădina unde găinile scurmau în spatele unei îngrădituri de sârmă, suieră un pârleaz şi ajunseră pe gazonul proaspăt tăiat. Părea să se simtă ca la ea acasă.

— Ai locui vreodată în Shetland? întrebă Polly deodată. Lowrie şi-ar dori asta?

— Poate, dacă aş găsi ceva de făcut toată ziua. Am discutat despre asta.

N-aş vrea să cresc copii la oraş.

Caroline zâmbi dintr-odată.

— Îl bate gândul să deschidem o afacere aici. Să cultivăm fructe în seră, ca să facem gemuri şi dulceţuri de lux.

— Şi pe tine nu te-ar deranja? Adică, să-ţi părăseşti prietenii şi tot ce mai ai la oraş: teatru la doi paşi, magazine şi baruri şi restaurante… Până şi Lerwick e departe.

Polly se pomeni distrasă de la neliniştea ei de către noua Caroline, care purta cizme de lucru, era în stare să monteze cu relativă uşurinţă un gard de sârmă ghimpată şi putea să-şi închipuie cum ar fi să-şi întemeieze un cămin în acest peisaj pustiu, cu anotimpuri atât de extreme.

— A, s-ar putea să fie nevoie să facem un compromis în privinţa locului.

S-ar putea ca Unst să fie puţin cam mult pentru mine. Şi, chiar dacă-mi plac la nebunie Grusche şi George, n-aş vrea să stau uşă-n uşă cu socrii mei.

Tăcu o clipă şi întoarse privirea spre fermă.

— Uneori Grusche îl tratează pe Lowrie de parcă ar avea nouă ani şi n-ar putea nici să se spele pe dinţi fără să i se amintească.

Ajunseră în vârful unui deal scund, iar Polly îşi dădu seama unde se află.

De acolo se vedeau poteca până la casa de vacanţă şi plaja dinaintea lor. Ian şi Perez erau tot pe nisip, dar se îndreptau înapoi spre Sletts. În sud se vedeau dealuri şi limbi de pământ.

— Dacă Eleanor a căzut de pe deal, spuse Polly deodată, ar putea să zacă

zile întregi pe stâncile de jos până s-o găsim.

În faţa lor se afla un cerc de piatră cu o spărtură într-o parte. Deodată, un lup de mare, care lui Polly i se păru mare cât un vultur, se năpusti din direcţia soarelui asupra lor. Polly ţipă. Simţi pe faţă aerul împins de aripile păsării. Caroline râse uşor.

— Doar îşi apără cuibul. Dacă ridici mâna, o să se îndrepte spre ea şi n-o

să-ţi atingă faţa.

Caroline arătă spre cercul de piatră.

— Îngrăditura asta e un *planticrub.* Pe vremuri lumea creştea în ele varză, ca mâncare pentru oi. Probabil că apăra plantele de sarea adusă de vânt.

Trecu pe lângă împrejmuirea de piatră, iar Polly îşi dădu seama că

prietena ei hotărâse să se stabilească acolo. Se familiarizase deja cu istoria şi cultura locului. Însă Caroline era specializată în geografie antropologică, iar Polly ştia că urma să fie mereu o străină pe aceste meleaguri, ca un

observator. Avea să-şi urmărească vecinii cu aceeaşi detaşare amuzată cu care-i studia pe muncitorii imigranţi pentru teza ei de doctorat.

Polly nu putea să-şi imagineze viaţa la oraş fără prietenele ei. Pentru că

fuseseră mereu alături, nu simţise niciodată nevoia să-şi mărească cercul social şi, cumva, în clipa asta Marcus nu conta pentru ea. Atacul păsării îi provocase o panică pe care n-o mai simţise vreodată. La serviciu lucra cu profesionalism, alegea titlurile bibliotecii private şi-i sfătuia pe istoricii şi studenţii care-i călcau pragul. Aici, însă, o copleşise din nou ameţeala din ziua precedentă. Se aplecă, se sprijini cu mâinile pe genunchi şi simţi cum îi revine sângele în cap.

— Vrei să te odihneşti puţin?

Caroline era plină de solicitudine, dar în acelaşi timp ironică. Era în formă şi ar mai fi putut merge kilometri întregi. Polly se miră din nou că

femeii chiar nu-i păsa de ce se întâmpla cu Eleanor. Îi stătea gândul numai la noul soţ şi la planurile de viitor.

Se aşezară cu spatele lipit de zid. Soarele încălzise pietrele, iar acolo unde stăteau erau ferite de vânt.

Polly simţi iarăşi cum o cuprinde somnul şi se întrebă cum de putea să

aibă senzaţia asta câtă vreme Eleanor încă nu fusese găsită. Se ridică, se scutură ca să se mai dezmeticească şi se uită pentru prima oară în îngrăditură. Locul părea necultivat de mult timp, înăuntru se vedeau numai iarbă tăiată şi câteva excremente de oaie. Şi un iPhone cu husă roz, stridentă, pe care Polly îl recunoscu: era telefonul lui Eleanor.

Capitolul V

Jimmy Perez simţea încordarea bărbatului care mergea lângă el. Era rigid, ca un robot. Făcea fiecare pas cu greutate dar, uitându-se peste umăr, Perez fu surprins să vadă că urmele lor în nisip nu erau prea diferite, că ale lui Ian Longstaff nu erau mai apăsate decât cele pe care le lăsase el.

— Sunteţi căsătoriţi de trei ani?

Aici, pe plajă, erau departe de casa de vacanţă luxoasă din Sletts. Perez avea impresia că sunt înconjuraţi de o bulă formată din sunete naturale.

Dinspre Norvegia sufla briza, iar apa se retrăgea de pe o fâşie de pietriş de lângă mal. Un abur cald şi uşor estompa linia îndepărtată a orizontului.

— De puţin mai mult de trei ani. Eram sunetist la o emisiune de-a ei.

Ian să uită la detectiv. Iritarea lui abia controlată începea să se transforme în furie.

— Pierdem vremea. Ar trebui s-o căutăm.

— Lumea a început deja căutările, spuse Perez. Sunt localnici care ştiu zona. Noi mai mult i-am încurca. Spune-mi tot ce s-a întâmplat de când aţi ajuns în Shetland. Aţi venit cu feribotul din Aberdeen ieri dimineaţă?

— Voiam să vin cu maşina, spuse Ian, aşa că am ales feribotul în loc de avion. Până la urmă, Marcus a venit şi el cu maşina lui. Nu ştiam cum o să

fie aici, dacă o să găsim magazine, ştii tu…

— Ei, acum aproape că ne-am civilizat.

Ian se opri din mers şi zâmbi fără să vrea.

— Da, mă rog, nici eu, nici Nell nu prea mergem la ţară. Nu ştiam cum o să fie.

— Nu v-aţi oprit deloc în Lerwick? Nici măcar să faceţi cumpărături sau să mâncaţi de dimineaţă?

— Am luat micul dejun pe feribot şi am zis să pornim direct spre nord.

Aveam portbagajul plin cu mâncare şi băutură cât pentru luni întregi, iar Caroline a spus că de lapte şi pâine se ocupă ea. Eu m-am uitat pe hartă.

Până atunci nu mi-am dat seama cât era de mers.

— Două insule lungi, înguste, şi două feriboturi – asta abia după ce ajungi la Toft, pe Mainland, spuse Perez, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

— Era deja dimineaţa târziu când am ajuns. Am vrut să fim la cazare devreme, iar Polly a gătit prânzul.

Bărbatul se opri şi îl fixă cu privirea pe Perez.

— Chiar vrei să auzi toate astea?

Deasupra celor doi se auzeau ţipetele unor chire.

— Da.

— Eleanor nu prea dormise pe feribotul de la Aberdeen. Când e entuziasmată parcă-i un copil, devine hiperactivă. După ce am mâncat, a spus că vrea să se odihnească înainte de nuntă.

— Era foarte entuziasmată? întrebă Perez. Nu era neliniştită sau deprimată?

— Deci ţi-au spus despre sarcină.

Marcus întoarse privirea către mare.

— A fost a doua sarcină pe care a pierdut-o. Îşi doreşte un copil. Normal că era supărată şi furioasă. Eleanor a primit mereu ce-a vrut.

Se opri o clipă.

— Asta o face să pară o persoană oribilă, însă ei mereu i-a fost uşor. Are o familie liberală, cu pretenţii artistice şi destui bani să-i îndeplinească orice moft. E suficient de deşteaptă încât să ia examenele fără prea mult efort. Şi-apoi se întâmplă asta, ceva ce nu se poate rezolva nici cu bani, nici cu muncă susţinută. A dărâmat-o.

— A stat în spital?

— Doar ca să-mi facă mie pe plac, spuse Marcus. Mă simţeam complet neajutorat. Îmi doream soţia înapoi. Sunt inginer şi sunt obişnuit să repar lucrurile care nu merg cum trebuie. Am dus-o la un spital privat.

— Dar a refuzat să stea acolo?

Perez se întrebă ce însemna pentru o relaţie ca soţul să-şi trimită soţia la un spital de boli nervoase fiindcă e deprimată.

— A spus că nu e bolnavă şi că doar trebuie să mai treacă timpul. A spus să am încredere în ea.

Ian tăcu.

— Avea dreptate. În excursia asta devenise aproape ca înainte. Se concentra pe un proiect nou, era entuziasmată de călătorie şi de nuntă…

— Şi de fantome, spuse Perez.

— Asta face parte din munca ei. Are un proiect despre apariţiile misterioase din ziua de azi. Noi râdeam de ea, ea râdea de noi.

— Prin urmare, după prânz, soţia ta a tras un pui de somn, spuse Perez.

Dar voi, ceilalţi?

— Am ieşit la plimbare să vedem cum e zona. De la cazare porneşte o

potecă spre sud, pe lângă dealuri. Vremea era minunată şi peisajul spectaculos. Papagalii de mare erau aşa de aproape că puteai să-i atingi cu mâna. Lui Eleanor i-ar fi plăcut la nebunie. La un moment dat m-am întrebat dacă n-ar trebui să mă întorc s-o iau cu noi. Mi s-a părut păcat să

piardă aşa ceva.

Ian se încruntă.

— Dar nu te-ai întors?

— Nu. Am hotărât s-o las să se odihnească. Ştiam că o să ne culcăm târziu şi, oricum, am rezervat cazarea pentru o săptămână. Avea timp berechet să exploreze.

Bărbatul începu să meargă din nou, rostind cuvintele în rafale scurte.

— Când ne-am întors, se trezise şi stătea pe terasă. Mai târziu, după

petrecere, a zis că a văzut o fantomă.

— Micuţa Lizzie?

Perez îşi păstră tonul neutru. Bărbatul din faţa lui nu era genul care să

accepte să fie luat peste picior. Dedesubtul platoşei, Perez simţea un suflet fragil.

— Da, un copil. O fetiţă într-o rochie albă, cum se purta pe vremuri, cu panglici în păr. Eleanor a spus că a urmărit-o o vreme, apoi şi-a făcut griji fiindcă nu-i vedea părinţii prin preajmă şi fiindcă fetiţa se îndrepta spre apă.

Dar când Eleanor s-a apropiat de ea, copilul a dispărut. Cel puţin, asta mi-a zis.

— N-ai crezut-o?

Perez nu era sigur dacă povestea avea vreo relevanţă. Îşi aminti de copiii îmbrăcaţi de sărbătoare de la feribot – poate că Eleanor îl văzuse pe unul dintre ei.

— Lui Eleanor îi plăceau la nebunie glumele, farsele. M-am întrebat dacă nu cumva pune ceva la cale, dar Polly şi Marcus au luat-o în serios şi au început să găsească explicaţii raţionale. Polly a fost mereu puţin prea serioasă, niciodată n-am priceput cum de ea şi Eleanor au legat o prietenie aşa de strânsă. E adevărat însă că la Nell a fost mereu coadă de admiratori.

Îi face pe oameni să se simtă speciali. Eu pur şi simplu n-am luat în seamă

toată povestea.

— Nu te-ai gândit că poate fi un semn că Eleanor căzuse din nou în depresie?

Perez trecuse prin aşa ceva după moartea lui Fran şi avusese tot felul de vedenii.

— Adică să audă voci şi să vadă lucruri? Nu, nu m-am gândit la asta, deşi m-a acuzat că o cred ţicnită când am vorbit despre asta după petrecere.

— Şi după ce v-aţi întors de la plimbare v-aţi pregătit pentru petrecere?

— Da, am mers acolo puţin mai devreme ca să dăm o mână de ajutor.

— Desigur, spuse Perez. În calitate de prieteni ai mirilor, e rolul vostru.

Aşa e tradiţia.

— Aşa ni s-a spus.

Ian nu părea foarte impresionat de tradiţie.

Perez îşi putea imagina exact cum se desfăşuraseră lucrurile. Se duseseră

acolo ca să aranjeze barul, să iasă în întâmpinarea prietenilor şi rudelor şi să

pregătească mâncarea. Pe urmă aduseseră ceainice uriaşe, cu lapte deja adăugat, tăvi cu bunătăţi coapte în casă, după care tinerii începuseră să-i servească pe ceilalţi musafiri.

— Cum s-a simţit Eleanor la petrecere?

— Bine! Vioaie. A dansat. Fetele au luat lecţii de dans la Londra ca să

înveţe paşii, să nu stea deoparte. A fost grozav s-o văd aşa de fericită.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ne-am întors la cazare. Era trecut de miezul nopţii, dar aveam încă energie şi nimeni nu voia să meargă la culcare. Am deschis două sticle

de vin, ne-am înfofolit bine şi ne-am dus pe terasă.

Bărbatul făcu o pauză. Perez îl aşteptă să continue.

— Eleanor a spus ceva despre o verişoară de-a lui Lowrie care a născut recent. O gâgâlice de fetiţă. Au adus-o şi pe ea la petrecere şi au trecut-o din mână-n mână pe la toate rudele ca s-o admire. Mama ei era în centrul atenţiei.

Ian se opri din nou, după care vorbi pe un ton de parcă s-ar fi destăinuit:

— Nu ştiu dacă Eleanor era geloasă din pricina copilului sau din pricina admiraţiei şi agitaţiei din jurul bebeluşului.

Din nou, Perez nu spuse nimic.

Ian părea să se concentreze, rederulându-şi în minte evenimentele din seara aceea.

— Pe urmă, Eleanor a spus că a văzut o fetiţă îmbrăcată într-o rochie albă pe plaja din faţa sălii. E aceeaşi plajă ca asta de aici, evident, doar că

mai la nord. Eleanor a început dintr-odată să se comporte foarte ciudat, era foarte teatrală, foarte melodramatică. M-a acuzat că n-o iau în serios, că o cred ţicnită. Poate doar băuse prea mult. Noi, ceilalţi, am mers la culcare, iar ea a rămas afară. Am crezut că vrea să demonstreze ceva. Poate că voia să ies din nou şi să-i cer scuze, s-o conving să intre.

Bărbatul făcu din nou o pauză.

— Dar şi eu sunt un nenorocit căpos. M-am dus la culcare. N-am avut niciodată probleme cu somnul, aşa că am adormit pe loc. Când m-am trezit azi-dimineaţă, nu era nici urmă de ea.

Pentru prima oară, bărbatul păru să-şi piardă controlul. Se opri din mers şi îşi cuprinse capul în mâini.

Perez aşteptă o clipă.

— Eşti convins că nu a dormit lângă tine? Nici măcar puţin?

Celălalt clătină din cap.

— Probabil că era încă îmbrăcată cu hainele de petrecere. Nu lipseşte nimic altceva, nici măcar adidaşii. Nu s-a demachiat, fiindcă dischetele şi soluţia sunt încă în bagaj, iar ea ar face asta şi beată mangă dacă ar fi.

Ian râse uşor.

— Asta ar distrao la culme: să joace rolul principal în propria poveste cu fantome. Să dispară fără urmă.

Ajunseseră deja la jumătatea plajei, iar detectivul zări centrul comunitar de la Meoness unde, cu o noapte în urmă, fuseseră dansuri, cântece, podoabe şi flori şi un semn mare şi luminos cu numele mirilor. Se întoarseră

şi aproape ajunseseră la cazare când îl văzură pe Sandy Wilson făcându-le cu mâna de pe terasă. Soarele strălucea atât de puternic din spate încât Perez nu reuşea să-şi dea seama de expresia de pe chipul lui. Era imposibil de zis dacă era un gest de victorie sau un semnal de alarmă care solicita prezenţa urgentă a lui Perez. Poate că Eleanor fusese găsită de cei plecaţi în căutarea ei, nevătămată cu excepţia unei glezne rupte – cel puţin aşa spera Perez. Îşi dorea să o cunoască. Ian o rupse la fugă.

Polly i se alăturase lui Sandy pe terasă.

Acum Ian ajunsese îndeajuns de aproape încât să strige:

— Unde e? Aţi găsit-o?

Perez simţi disperarea din glasul lui.

Sandy nu spuse nimic.

Femeile lăsaseră telefonul lui Eleanor în îngrăditura pentru varză, iar Caroline stătea de şase. Valul de seriale americane cu detectivi măcar

învăţase lumea că nu trebuie să contamineze o posibilă scenă a crimei. În timp ce mergea pe poteca pentru oi de pe creasta dealului, Perez încerca să-şi dea seama ce putea însemna această descoperire. Ian îi spusese că

încercase s-o sune pe Eleanor imediat ce-şi dăduse seama că lipsea:

„Normal că am încercat să dau de ea. A fost primul lucru la care m-am gândit. Şi am tot încercat de-atunci, dar n-a răspuns."

De ce nu mai avea telefonul la ea? Oare asta însemna că altcineva, nu Eleanor, îi scrisese lui Polly Gilmour e-mailul? Perez repetă cuvintele în minte. *Nu vă chinuiţi să mă căutaţi. Nu mă veţi găsi în viaţă.* Încercă să

găsească explicaţii pentru mesaj, dar acestea deveneau din ce în ce mai improbabile. Se gândi la un ucigaş care aranjase totul astfel încât să pară că

Eleanor s-a sinucis sau la cineva care încerca să facă o glumă deosebit de proastă şi elaborată. Un singur lucru era clar – moartă sau vie, Eleanor se afla tot pe Unst. Băieţii de la feribot îi spuseseră deja lui Sandy că nicio persoană care semăna cu ea nu părăsise insula în dimineaţa aceea.

Soţia lui Lowrie stătea pe iarba din faţa îngrăditurii, dar se ridică în picioare când îi văzu că se apropie. Lui Perez i se părea că e englezoaică în toată regula: puternică şi sănătoasă, cu păr blond cârlionţat şi dinţi albi, frumoşi. Şi-o putea imagina alergând pe un teren de hochei, susţinându-şi echipa. Vorbi pe un ton extrem de serios: — Polly se simte bine? N-am vrut s-o las singură, dar m-am gândit că ar fi bine să rămână cineva aici, să alunge oile sau musafirii nepoftiţi.

Dacă era tulburată de dispariţia lui Eleanor, n-o arăta. Dar poate că nu-i stătea în fire să-şi exprime emoţiile.

— Polly e cu Marcus.

Perez făcu o pauză. Marcus o îngrijise ca pe un copil, se oferise să-i pună

o pătură pe după umeri şi să-i facă un ceai de plante.

— E neliniştită, bineînţeles, dar pare că se simte bine.

Aruncă o privire peste îngrăditură.

— Eşti sigură că e al lui Eleanor?

— Nu m-am uitat luat să verific apelurile, răspunse femeia, dar sigur e acelaşi model şi are aceeaşi culoare.

Perez îşi puse o pereche de mănuşi şi se întinse după telefon. Brusc îşi dădu seama că trata locul drept o posibilă scenă a crimei şi că nu se mai aştepta s-o găsească pe Eleanor în viaţă. Dacă telefonul se aflase acolo bună

parte din noapte, după roua puternică nu prea mai erau şanse să găsească

amprente, iar în ultimele zile oricare dintre prietenii ei ar fi putut să pună

mâna pe aparat. Era aproape descărcat, însă avea destul semnal încât să

vadă e-mailul către Polly în fişierul de mesaje trimise, precum şi apelurile nepreluate de la Ian. Nu mai existau alte e-mailuri sau apeluri trimise sau

primite.

Detectivul se uită la femeia care-l privea impasibil.

— Bănuiesc că n-ai nicio idee ce i s-ar fi putut întâmpla.

Caroline îl fixă cu privirea şi îşi alese cuvintele cu grijă înainte să

răspundă. Perez se gândi că aşa era firea ei şi, înainte ca femeia să spună

ceva, îi veni în minte altă întrebare:

— Cu ce te ocupi?

— Sunt profesor universitar. Predau geografie antropologică la University College London.

— Deci facem cu toţii parte din studiul tău?

Femeia râse uşor.

— Ar fi o temă interesantă de cercetare. „Efectul izolării asupra comunităţilor insulare în vreme de criză”. Dar sunt convinsă că a mai făcut cineva asta până acum.

— Şi poate că eşti puţin prea implicată în ce se întâmplă ca să fii obiectivă.

— A, răspunse femeia, obiectivitatea – ăsta e un domeniu de cercetare în sine.

— Eşti îndeajuns de obiectivă încât să-mi spui ce s-a întâmplat cu prietena ta azi-dimineaţă?

Urmă o nouă pauză scurtă, după care femeia îi răspunse:

— Cred că e posibil ca Eleanor să fi încercat să fugă de soţul ei.

Capitolul VI

Caroline Lawson îl conduse pe Perez la locuinţa socrilor ei. Ea nu-şi schimbase numele după căsătorie. El şi Fran nu abordaseră subiectul schimbării numelui, dar bănuia că dacă logodnica lui ar mai fi trăit şi s-ar fi căsătorit cu el, aşa cum plănuiseră, şi-ar fi păstrat numele. Era o artistă pe cale să se afirme şi ar fi fost o nebunie să renunţe la asta. Doar că „Hunter”

nu era numele ei de domnişoară, ci al fostului soţ, Duncan, care era tatăl lui Cassie. Formau o familie modernă şi complicată. Perez nu era sigur ce ar fi simţit dacă Fran ar fi păstrat numele lui Duncan după ce s-ar fi căsătorit cu el, apoi îşi zise că ar fi fost de acord şi cu asta, de dragul lui Cassie.

Uşa era descuiată, dar casa era goală. Pe masa din bucătărie era un bileţel: *Am plecat şi noi s-o căutăm pe Eleanor.* Caroline puse ceainicul pe plită.

— Pari să te simţi ca la tine acasă în Shetland, observă Perez.

— Îmi place la nebunie.

Femeia tăcu o clipă.

— Lowrie vrea să se mute înapoi aici. S-ar putea să fiu de acord.

— Ai găsi de lucru?

— Nu în domeniu, dar mereu am vrut să-mi fac timp să scriu o carte pe baza cercetărilor mele.

— Bun, zise Perez. Spune-mi despre Eleanor.

Ceainicul şuieră şi Caroline făcu ceaiul, apoi se aşeză la masă faţă-n faţă

cu el, mutând un teanc de ziare *Shetland Times* ca să-şi facă loc pentru cană.

În copilărie, Perez avusese parte de o bucătărie asemănătoare: o încăpere pentru activităţi diverse, cu masa acoperită de o muşama impermeabilă, un loc unde se gătea, se croşeta şi se completau cererile de subvenţie agricolă.

Nu era un spaţiu cu care să te lauzi vecinilor. O pisică intră şi se aşeză la soare, pe pervaz.

— Noi patru ne-am întâlnit la Universitatea Durham, spuse ea. Lowrie era la altă facultate din Durham, dar Polly, Eleanor şi cu mine eram boboci şi stăteam împreună în acelaşi cămin, pe acelaşi palier. Împărţeam bucătăria, eram entuziasmate şi în acelaşi timp făceam pe noi de frică. Ştii cum e…

Perez încuviinţă din cap, dar ce ştia el despre viaţa la o facultate de fiţe din Anglia? Cea mai apropiată experienţă a lui era când fusese trimis la

unsprezece ani la internatul de la Anderson High din Lerwick. Pe atunci Duncan Hunter îi era aliat şi îl ocrotea, însă acum nu-şi putea închipui cum s-ar mai fi apropiat de el. Se suportau numai fiindcă împărţeau responsabilitatea de a avea grijă de Cassie.

Caroline continuă:

— În anul doi am stat împreună într-un apartament, iar în anul trei am stat la casă. Într-o noapte, la o petrecere, Eleanor ne-a poreclit „Cele Trei Muschetare” – trecea printr-o perioadă feministă – şi aşa ne-a rămas

numele. Pe atunci ieşeam cu Lowrie, dar am locuit mai departe cu fetele, iar el a rămas o constantă în viaţa mea. Eram cu toţii foarte apropiaţi.

— Şi aţi păstrat legătura şi după ce aţi terminat facultatea?

Perez nu legase niciodată prietenii atât de strânse. Nu era genul care să-şi vadă colegii ca pe o familie-surogat.

— Când am terminat facultatea, noi trei stăteam în Londra. Polly îşi începuse stagiatura – e bibliotecară –, eu mă apucasem de doctorat, Eleanor găsise de lucru ca asistentă la ITV aşa că am continuat să locuim împreună

într-un apartament amărât. Lowrie s-a angajat la Edinburgh, dar venea în vizită când putea. Pe atunci ne sufla vântul în portofel. Nu era mare diferenţă faţă de vremea studenţiei.

Zâmbi abia perceptibil.

— Însă pe Nell o sponsoriza din greu mama ei şi, când se sătura de dugheana noastră, mergea acasă şi se bucura de un weekend în confort.

Lowrie avea salariu, aşa că atunci când venea în vizită ieşeam în oraş şi mă

răsfăţa şi pe mine. Bănuiesc că numai lui Polly îi era cu adevărat greu cu banii – nu că asta ne-ar fi oprit pe noi să ne plângem în continuare.

Perez ascultă şi încercă să şi le imagineze pe cele trei tinere în apartamentul din Londra la începutul carierelor lor. Nu spuse nimic care să

grăbească povestea lui Caroline. Era mai folositor s-o asculte pe ea decât s-o caute pe Eleanor împreună cu ceilalţi.

— Ne descurcam destul de bine în domeniile noastre, continuă Caroline.

Ne-am mutat din apartamentul ăla amărât. Lowrie a fost promovat, a primit un post la Londra şi noi doi ne-am mutat împreună. Eleanor era pe cai mari la ITV. Polly şi-a terminat stagiul şi a primit un loc de muncă întâi la o bibliotecă locală, apoi la Sentiman, unde lucrează încă. E un loc ciudat din Hampstead. Acolo sunt păstrate arhivele Societăţii de Folclor din Marea

Britanie, poveşti cu dansuri populare şi legende despre Omul Verde{4}. Ştii la ce mă refer.

Perez îşi zise că habar n-avea despre ce vorbea Caroline.

— Şi despre fantome?

Caroline îl fixă cu privirea.

— Nu ştiu nimic despre asta. Ar trebui s-o întrebi pe Polly.

Făcu o pauză, apoi reluă povestea.

— O vreme, ea şi Nell au stat împreună într-un apartament, dar apoi Ian Longstaff i-a căzut cu tronc lui Eleanor şi ei doi s-au mutat împreună în sudul Londrei, iar Polly şi-a găsit un apartament mic şi drăguţ numai pentru ea, nu departe de ei.

Se opri o clipă.

— Bănuiesc că ne-am maturizat.

— Dar aţi rămas prietene?

— Da, când am plecat din apartamentul comun am stabilit să ne vedem cel puţin o dată pe lună. La început ne-am ţinut de promisiune, după care a fost din ce în ce mai greu să găsim un interval când să fim libere toate patru.

Eu am de coordonat lucrări la facultate şi, de când şi-a deschis casa de producţie, Eleanor e plecată mult prin străinătate – iar când e acasă, Ian pare să-i acapareze tot timpul. Cred că numai Polly are temeinicia să se ţină de promisiune şi să tragă şi de noi. Ea e cea care ne trimite e-mailuri, negociază data, ora şi locul de întâlnire. Dar de când a apărut Marcus în peisaj, nici ea nu mai e aşa de organizată.

Caroline făcu o pauză.

— De asta m-am bucurat că toată lumea a acceptat să facem excursia în nord pentru petrecerea de *hamefarin'*. Aveam ocazia să fim împreună în

afara Londrei.

— De ce crezi că Eleanor şi-ar dori să fugă de soţul ei?

De acolo pornise discuţia. Perez nu era deranjat de cât durase ca să

revină la punctul de plecare. Acum înţelegea mult mai bine relaţia dintre aceste femei cu cariere de succes.

Pentru prima oară, Caroline păru nesigură.

— N-am nicio dovadă.

— Uneori trebuie să desfăşor ancheta fără probe, replică Perez.

Obiectivul meu e să le găsesc, dar nu cu ele încep.

— Mi se pare o lipsă de loialitate să fac speculaţii de genul ăsta. Se încruntă.

Perez nu spuse nimic.

— În ultimele şase luni, Eleanor a fost foarte deprimată. Mai nefericită

decât am văzut-o vreodată.

— A pierdut un copil, spuse Perez cu compasiune.

Această femeie masivă şi raţională poate că nu înţelegea cum e să simţi aşa ceva. Nu o vedea pe Caroline capabilă să-şi imagineze prea multe. Şi nici nu i se părea că are un instinct matern prea puternic.

— Da, iar Ian nu a sprijinit-o deloc. A trimis-o la un sanatoriu privat, ca să nu-l deranjeze, apoi a început să-i ţină predici despre cum să se repună pe picioare. Şi-a pierdut răbdarea cu ea.

Făcu o pauză.

— Cred că e posibil ca Eleanor să-şi fi găsit alinare altundeva.

Exprimarea era neaşteptat de eufemistică, iar pe detectiv îl făcu din nou să se gândească la Eleanor ca la o fostă şcolăriţă.

— Un alt bărbat?

— Aşa cred.

Acum Caroline parcă se posomorâse, ca şi cum ar fi regretat că abordase subiectul.

— Dar, cum spuneam, n-am nicio dovadă reală. Iar Nell nu a vorbit despre aşa ceva.

Tăcu. Pe geam văzură un bărbat foarte în vârstă care cobora pe drum.

Era îmbrăcat în hainele de duminică – pantaloni negri, pantofi lustruiţi şi jerseu croşetat – şi mergea încovoiat, sprijinindu-se într-un baston. Caroline aşteptă până când acesta dispăru din raza lor vizuală înainte să continue.

— Într-o seară am văzut-o cu un tip la restaurant. Eram în trecere şi, cu toate că nu stăteau la geam, am văzut-o destul de clar. Tocmai voia să-şi ridice eşarfa care-i căzuse de pe scaun. Bărbatul stătea cu spatele la mine, aşa că nu i-am văzut decât ceafa. Eleanor s-a întins peste masă şi l-a luat de mână. Avea o expresie pe chip… Nu ştiu cum s-o descriu. Tulburată. Poate vinovată.

— Ea te-a văzut?

Perez încercă să-şi imagineze scena din restaurant şi se gândi că femeia exagerează. Poate că Eleanor voia doar să-şi încurajeze un coleg mai tânăr în legătură cu vreo problemă de la birou. Faptul că îl luase de mână putea fi doar un gest de prietenie, nu însemna neapărat o apropiere de alt fel.

— Nu, spuse Caroline. Asta a fost acum câteva luni. A pierdut a doua sarcină chiar înainte de Crăciun. Ce zic eu se întâmpla prin martie sau aprilie. Afară se întunecase deja. Era genul de zi ploioasă care seamănă mai mult cu una de iarnă. Nu ieşise de multă vreme din spital. N-avea cum să

mă vadă.

— Ai discutat cu ea despre asta?

— Da.

Caroline tăcu.

— A minţit. „Trebuie să fi văzut prost, Caro. Am fost la Bruxelles toată

săptămâna aia. Nici măcar nu eram la Londra.” Mi-a vorbit pe un ton încordat, neliniştit. N-am insistat. Dar nu m-am înşelat. Sigur ea era.

Femeia îl privi pe detectiv.

— Vezi tu, atunci mi-am dat seama că acest bărbat nou din viaţa ei trebuie să fie important. Dacă ar fi ieşit la cină doar ca nişte colegi, sau chiar dacă ar fi fost vorba despre ceva pasager, mi-ar fi zis şi m-ar fi pus să

jur să ţin secret. Dar atunci m-a minţit pentru prima oară.

Caroline tăcu din nou.

— De atunci Eleanor parcă a încercat să mă evite. Cred că s-a văzut de două ori singură cu Polly, dar cu mine nu s-a mai întâlnit decât cu alte persoane în preajmă.

— Dacă Eleanor plănuia să-şi părăsească soţul, nu prea înţeleg de ce ar fi aşteptat până în Shetland ca s-o facă. Aici e mult mai puţin convenabil.

Caroline zâmbi strâmb.

— Eleanor n-a făcut planuri în viaţa ei. Probabil că i s-a năzărit în timp ce dansa sau poate că atunci când ne-a văzut împreună pe mine şi pe Lowrie şi-a dat seama că viaţa ei alături de Ian e imposibilă. Şi-a dat seama că nu mai poate să suporte aşa ceva. Apoi l-ar fi părăsit, fără să se gândească la consecinţe. Aţi încercat s-o căutaţi la cazarea din Unst? Dacă n-a plecat de pe insulă cu feribotul, s-ar putea să doarmă buştean într-un pat confortabil.

Eleanor a apreciat mereu confortul.

— Fără să-şi ia periuţa de dinţi şi crema de faţă?

Era pentru prima oară când Caroline părea puţin neliniştită.

— A, asta nu prea sună ca Nell pe care o ştiu eu…

Femeia luă ceainicul din mijlocul mesei şi mai turnă ceai.

De afară se auziră lătratul unui câine şi paşii cuiva care fugea. Pe uşa bucătăriei dădu buzna un bărbat. Răsufla din greu din cauza goanei şi era roşu la faţă. Se aplecă şi încercă să-şi revină ca să poată vorbi. Caroline se ridică şi-i îndepărtă cu delicateţe părul de pe frunte. Parcă ar fi liniştit un copil anxios.

— Am găsit-o! Trebuie să anunţ poliţia.

Apoi îl observă pe detectiv, care stătea în întuneric.

— Tu cine eşti?

— El e poliţia.

În tonul lui Caroline se citea nerăbdarea.

— Ai găsit-o pe Nell? Unde e? Se simte bine?

Lowrie Malcolmson se îndreptă de şale. Ignoră întrebările soţiei şi i se adresă lui Perez.

— Eleanor e moartă. Trebuie să vii cu mine.

Apoi o cuprinse de umeri pe Caroline şi o trase lângă el.

— Îmi pare foarte rău.

Perez observă că bărbatul plângea.

— Ştiu cât ţineai la ea. Nimeni n-ar trebui să păţească aşa ceva. Îmi pare groaznic de rău.

Caroline voia să meargă cu ei, dar Perez îi spuse să rămână acolo.

— Dacă e vorba de o moarte suspectă, ar fi bine ca scena crimei să fie contaminată cât mai puţin.

Femeia încuviinţă din cap, dând de înţeles că era de acord cu raţionamentul.

— Pot să merg la Sletts să-i anunţ pe ceilalţi?

— Aş prefera să nu anunţi încă pe nimeni. Nu până nu ştim ceva concludent.

Carolină încuviinţă din nou din cap.

— E în regulă dacă rămâi singură aici? Ar fi cazul să chem pe cineva să

stea cu tine?

— Nu, răspunse femeia, iar Perez se gândi iarăşi că era foarte puternică.

Parcă era o localnică de odinioară, care făcea toate treburile la fermă şi se ocupa de familie în timp ce bărbatul ei pleca pe mare şi care se descurca de una singură după ce afla că acesta se înecase într-o furtună.

— Părinţii lui Lowrie se întorc în curând. Mă descurc.

Trupul lui Eleanor zăcea pe limba de pământ aflată la sud de Sletts.

Făptaşul plecase probabil pe cel mai scurt drum de la locul faptei, aşa că

Perez merse cotit ca să nu mai contamineze şi el eventualele probe. Îşi zise că englezii probabil călcaseră la mai puţin de o sută de metri de acel loc cu

o zi înainte, când exploraseră dealurile. Chiar lângă poteca marcată se afla un megalit de granit. La baza acestuia era un mic lac de turbă. Piatra se reflecta în apă, împreună cu cerul şi un norişor alb. Însă reflexia era perturbată de corpul din apa puţin adâncă. Eleanor Longstaff zăcea pe spate.

Avea picioarele goale, iar Perez observă că unghiile îi erau vopsite. Purta încă rochia de domnişoară de onoare din seara precedentă: lungă, din mătase crem, părea să se unduiască deasupra apei în adierea vântului. Avea ochii larg deschişi şi privea ţintă la cerul nemărginit.

Capitolul VII

Sandy Wilson încă aştepta în casa de vacanţă când îl sună Jimmy Perez.

Îi era foame şi se întreba ce planuri aveau oaspeţii pentru prânz. Şi nu se simţea în largul lui. Oamenii aceia transformaseră Sletts într-o Londra în miniatură, cu cafeaua lor măcinată, tonalităţile englezeşti şi mâncarea cu fason din bufet. *El* era localnicul, şi totuşi se simţea ca un străin. Ieşi ca să

răspundă la telefon.

— Fii bun, Sandy, şi vino să te întâlneşti cu noi după ce găseşti pe cineva care să stea cu martorii, bine?

Apoi detectivul îi dictă o serie de instrucţiuni despre cum să ajungă

acolo, iar Sandy le notă pe mână, fiindcă nu ţinea minte nimic atunci când era luat prin surprindere.

— Şi cât aştepţi pe cineva care să-ţi ia locul, vezi dacă nu poţi să dai de James Grieve şi Vicki Hewitt. E vorba de o moarte suspectă şi avem nevoie de medicul legist şi de şefa echipei de criminalistică. Ştiu că e duminică, dar încearcă să fii convingător, bine? Ar fi foarte bine dacă ar putea să vină

chiar astăzi. Dacă nu, cel târziu mâine dimineaţă.

— Ce să le spun celor din casă?

— Spune-i soţului lui Eleanor că ea a murit. Trebuie să afle. O să decidă

el dacă să le zică sau nu şi celorlalţi. Dacă Mary Lomax s-a întors pe insulă, cheam-o pe ea să stea cu ei.

Mary era agentul local din Insulele din Nord. Era de vârstă mijlocie, mămoasă şi perfectă pentru aşa ceva. Crescuse la Glasgow, dar se adaptase imediat traiului în Shetland. În afară de accent, ai fi zis că e de-a locului.

Sandy o sună pe Mary. Femeia îi spuse că se întorsese pe Unst şi că

putea să ajungă la Sletts într-o jumătate de oră. Apoi Sandy îşi trecu telefonul pe modul silenţios şi ezită, repetând în minte cuvintele pe care urma să i le spună englezului cu faţă pătrăţoasă şi privire dură ca să-l anunţe că soţia lui e moartă. Când intră pe uşă, toţi îşi îndreptară privirea spre el, iar Sandy simţi că i se usucă gura.

— Am putea vorbi afară, vă rog, domnule Longstaff?

Îi vorbise rar, răspicat, aşa încât acesta să-i înţeleagă accentul.

Se aşteptase la întrebări, la un refuz, însă Longstaff se ridică şi îl urmă pe terasă. În timp ce ieşeau din casă, ceilalţi doi îi priviră mai departe în tăcere.

— Au găsit-o.

Nu fusese o întrebare. Sandy încuviinţă din cap.

— E moartă?

— Îmi pare rău, domnule.

Sandy era cât pe ce să-şi exprime condoleanţele, să spună acele cuvinte care i se păreau mereu false, deşi era sincer, însă Longstaff îl întrerupse.

— Ştiam eu că asta s-a întâmplat. N-ar fi plecat aşa. N-ar fi lăsat să

treacă toată noaptea fără să anunţe. Ştia că o să-mi fac griji. A fost o perioadă grea, dar ne iubeam. Într-un fel pe care lumea nu-l înţelege.

Bărbatul ridică privirea din pământ.

— Pot s-o văd?

— Sunt sigur că da, spuse Sandy. Însă nu chiar acum.

Dinspre drum se auzi zgomotul unei maşini. Mary Lomax coborî de la volan. Nu avusese timp să se schimbe în uniformă, purta pantaloni de trening şi un pulover bătrânesc îmbibat de mirosul câinelui ei collie. Femeia îşi cumpărase o mică fermă unde lucra când avea timp liber. Sandy îi făcu semn cu mâna, simţindu-se uşurat ca atunci când se mai termina un semestru de şcoală.

— Sunt sigură că ai ceva urgent de făcut, Sandy. Mă ocup eu de-aici.

Femeia puse mâna pe umărul lui Ian Longstaff. Sandy se aştepta ca el s-o dea la o parte, însă bărbatul îşi sprijini capul pe mâna ei şi se ţinu strâns de Mary în timp ce ea îl conducea înăuntru.

Perez aştepta pe deal, la o distanţă semnificativă faţă de cadavru, cu spatele la el. Le spusese tuturor să plece, iar acum se uita spre sud. Terenul era în pantă către Springfield, vechea casă nobiliară transformată în hotel.

Sandy avea destulă minte încât să nu se apropie de scena crimei şi rămase unde era, lângă gard. Tânărul se gândea că şefului lui nu-i era uşor. Încă o femeie ucisă, cam de aceeaşi vârstă cu Fran. În ultima vreme nu ştia niciodată ce să-i spună lui Jimmy Perez, sau dacă putea măcar să-i spună

ceva ca să-l facă să se simtă mai bine.

— James Grieve o să vină de la Aberdeen cu ultimul zbor!

Sandy trebuia să strige, din cauza distanţei. Abordarea păru să

funcţioneze, pentru că Perez zâmbi şi se apropie de el.

— Sper să-l aduc şi pe inspectorul-şef tot în seara asta.

— Pe cine ai chemat?

— Pe Willow Reeves.

Sandy zâmbi uşor auzind despre cine era vorba.

— Vrei să rămân eu aici ca să-i ţin la distanţă pe trecători şi pe gură-cască?

Morţii nu-l deranjau. Pe ei nu putea să-i jignească.

— Nu, mă ocup eu – am chemat întăriri de la Lerwick.

Sandy se gândi că lui Perez îi plăcea ideea de priveghi. Se întorsese cu faţa spre mare. Poate că avea nevoie să stea singur.

— Fii bun şi găseşte un loc în care să stăm, bine, Sandy? Nu putem să

facem naveta până la Lerwick în fiecare noapte. Poate găseşti vreun loc destul de încăpător pentru toţi. Parcă am citit că Springfield are proprietari noi. Poate merită să încerci acolo.

Sandy se urcă înapoi în maşină şi porni spre Meoness pe drumul de câţiva kilometri care trecea pe lângă casa mare din sud. Springfield rămăsese pustie mulţi ani, până când o renovase un cuplu englez. Casa avea un loc special în mitologia din Shetland, pentru că acolo locuise Micuţa Lizzie înainte să se înece.

Când Sandy ajunse acolo, unul dintre proprietari făcea semn unei familii să intre în maşina lui. Încă era în prag, cu cheile în mână.

— Te pot ajuta cu ceva?

Individul era de vârstă mijlocie, avea un moţ de păr grizonat care-i stătea ţeapăn în faţă, precum creasta unei păsări, dându-i o înfăţişare comică, ca dintr-un desen animat.

Sandy îi explică cine era şi că avea nevoie de toate camerele disponibile la hotel.

— Chiar acum îi conduc pe dumnealor la feribot. E-n regulă? Du-te la bar şi roagă-l pe Billy să-ţi facă o cafea sau un sandwich şi vin şi eu imediat ce

pot. Partenerul meu e plecat în după-amiaza asta.

Vocea bărbatului era groasă şi cumva familiară.

La bar se ajungea printr-o curte din spatele casei care cândva fusese un grajd sau un garaj. Sandy văzuse la muzeu poze cu casa aşa cum arăta pe vremea Micuţei Lizzie – bărbaţi şi femei din înalta societate, îmbrăcaţi în haine fistichii, veniţi în sud ca să petreacă o săptămână la vânătoare şi pescuit. Poate că acolo îşi ţineau undiţele şi puştile. În bar, Billy Jamieson lustruia pahare. În urmă cu vreun an, Sandy îi dăduse amendă pentru că se urcase beat la volan, dar bărbatul nu părea să-i poarte pică.

— Sandy, cu ce pot să te ajut? E o vizită de plăcere sau vii cu treabă?

— Cu treabă.

Nu-i oferi detalii, chiar dacă veştile urmau să circule destul de curând.

Probabil începuseră deja, iar Billy se făcea că plouă ca să afle mai multe.

— Am venit să închiriez nişte camere, dar şeful tău mi-a zis că duce nişte clienţi la feribot. Mi-a zis că-mi dai tu un sandwich şi o cafea cât îl aştept.

Billy încuviinţă din cap, îşi făcu de lucru cu aparatul de cafea şi dispăru în chicineta din spate, iţindu-şi capul doar cât să-l întrebe dacă era în regulă

să pună şuncă în sandwich, pentru că nu mai avea nimic altceva.

— Mi-e o foame de lup! spuse Sandy. Te-aş mânca şi pe tine într-un sandwich dacă ai fi cu destul muştar.

Tânărul se aşeză la tejghea, cu cafeaua în faţă. În încăpere mai erau numai doi turişti străini într-un colţ şi un localnic care-şi făcea de lucru cu o halbă.

— Cum e să lucrezi pentru ei?

Billy înţelese la ce se referea. Cuplul de homosexuali care cumpărase casa fusese subiect de discuţie peste tot prin Shetland. Nu era cine ştie ce, localnicii se considerau în ultima vreme mai presus de prejudecăţi, dar

subiectul le stârnise interesul şi se făcuseră câteva glume nesărate. Se mulţumi să dea din umeri.

— E destul de bine. David e un bucătar bun şi face mai toată treaba.

Charlie e cel care iese la înaintare.

Ca la un semn, proprietarul apăru în prag, o siluetă neagră în *contre-jour*.

Intră zâmbind, cu mâna întinsă.

— Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi. Eu sunt Charles Hillier.

O spusese de parcă numele era important, de parcă Sandy ar fi trebuit să-l recunoască. Într-adevăr, îi aminti de ceva: serile de sâmbătă petrecute pe insula Whalsay, la bunica lui, Mima. El şi fratele lui rămâneau acolo peste noapte fiindcă părinţii erau plecaţi. La televizor era un soi de scheci sau spectacol la care râdeau toţi trei, pentru că umorul era şi pe înţelesul copiilor. Acum se simţea stingher pentru că amintirea era foarte vagă, însă

era limpede că bărbatul din faţa lui se credea în continuare faimos. Sandy hotărî că era mai bine să-şi vadă de treabă. Urma să-l caute pe hotelier mai târziu pe Google.

— Echipa noastră va fi pe Unst măcar câteva zile. Ai putea să ne oferi câteva camere? Nişte dormitoare şi poate o cameră de lucru.

Dacă Hillier era dezamăgit că nu fusese recunoscut, nu o arătă. Adoptă o atitudine de profesionist, conducându-l pe Sandy în corpul principal al clădirii şi arătându-i dormitoarele, deschizând uşile cu gesturile unui iluzionist. Era teatral, un actor desăvârşit. În mintea lui, Sandy tot aduna preţurile şi se întrebă ce avea să spună Jimmy Perez despre asta.

— Ne faci o reducere dacă ocupăm atâtea camere?

Hillier râse.

— Să vedem, bine? Normal că vrem să facem tot ce se poate ca să-i ajutăm pe prietenii noştri de la poliţie.

Bărbatul îl conduse pe Sandy într-o încăpere mică şi-i aduse o tavă cu ceai şi biscuiţi făcuţi în casă.

— Despre ce e vorba? întrebă Hillier.

Fostul magician dădu din cap, făcându-l iarăşi pe Sandy să se gândească

la o pasăre, poate un papagal. Ochii îi străluceau.

— Ai voie să spui?

Sandy se gândi că deja nu mai avea rost să ţină secrete.

— Pe insulă a murit o turistă. E posibil să fie o moarte suspectă.

Se aşteptase la mai multe întrebări, însă bărbatul făcu semn din cap spre ceai şi nu zise nimic.

Capitolul VIII

Willow Reeves era la părinţii ei, pe insula North Uist, când o sună

Jimmy Perez. Comunitatea hippie se adunase pentru prânz şi stăteau cu toţii la masa lungă din vechiul hambar. Timpul se comprimase precum un elastic, iar ea redevenise copil. Totul era ca odinioară – gustul pâinii făcute în casă şi al tocanei de legume, vocile care murmurau ca să ascundă

nemulţumirea şi frustrarea sub o faţadă de politeţe. Doar că la masă nu mai erau copii. Oamenii despre care-şi amintea că odinioară erau puternici şi flexibili aveau acum păr grizonat şi încheieturi afectate de artrită. Nu mai apăruseră membri noi faţă de când intrase ea în poliţie. Nu mai erau alte familii care să crească numărul celor înscrişi la şcoala de pe insulă.

Idealurile proprietăţii şi convingerilor comune nu păreau atrăgătoare pentru adepţii lui Thatcher.

Femeia mormăi o scuză şi ieşi ca să răspundă. Mama ei, Lottie, se bucurase enorm să o vadă, iar Willow se bucurase la rândul ei de timpul petrecut aici, se simţise mai bine datorită gimnasticii făcută mecanic şi a mâncării

naturale şi scăpase de sentimentul de vinovăţie care o deranjase de fiecare dată când îi suna pe ai ei şi o auzea pe Lottie întrebând-o cu dor, dar fără să sugereze vreo obligaţie, când plănuia să-i viziteze. Relaţia cu tatăl ei fusese mereu mai problematică pentru ea şi, după două săptămâni, era gata să plece. Contactul neaşteptat cu lumea exterioară veni ca o uşurare.

— Îmi pare rău că te deranjez.

Tonul lui Perez părea distant.

— Ştiu că eşti la ai tăi.

— E legat de muncă, Jimmy?

— Avem o moarte suspectă. O femeie din sud care a venit pe Unst la o petrecere de *hamefarin'*. Nu e clar cum a murit, dar pare aşezată într-o poziţie studiată, aşa că nu prea cred să fie vorba de cauze naturale. James Grieve vine diseară cu avionul.

James era medicul legist, care locuia în Aberdeen. Îl mai întâlnise în Shetland în decursul altei anchete, tot o investigaţie în care cadavrul fusese aşezat într-o poziţie studiată.

— Ştiu că eşti în concediu, spuse Perez, dar mă gândeam să te contactez pe tine mai întâi.

Făcu o pauză.

— Mă gândeam că vrei să afli.

Willow simţi o clipă de plăcere, pentru că îşi dădea seama că o voia acolo; ea era prima alegere. Deja calcula în minte diferite ore de plecare şi posibile legături. Putea să ia următorul avion din Benbecula dacă pleca în zece minute.

— Poţi să-mi iei bilet pentru ultimul avion din Glasgow, Jimmy?

— Pentru azi?

— Dacă eşti de acord cu asta, inspectore.

I se adresase aşa în glumă, ţinând cont că, teoretic, ea era şefa lui în zona Highlands & Islands când venea vorba de infracţiuni grave.

— Nu am cum să te aştept pe Sumburgh, spuse Perez. Cred că ar fi mai bine să rămân în seara asta pe Unst. Ştii şi tu ce aventură e să ajungi până pe Mainland. O să aranjez să te aştepte la aeroport o maşină închiriată şi îţi iau bilet pentru ultimele feriboturi de azi. Îl iei şi pe James cu tine? Rezolv eu cazarea pentru amândoi.

Când le spuse că fusese chemată înapoi la lucru, ai ei nu-şi ascunseră

dezamăgirea. Lui Willow însă i se păru că erau la fel de uşuraţi ca şi ea. Le amintea de vremurile de glorie ale comunităţii, când prin curte era zgomot şi alergau cete de copii. O vedeau cât de agilă era când muncea pe câmp şi se vedeau pe ei înşişi în urmă cu treizeci de ani. Tatăl ei aşteptă la aeroport până când îi decolă avionul. Willow îl văzu cum stătea nemişcat, impasibil, în timp ce avionul rula pe pistă.

James Grieve era scund şi elegant şi, de fiecare dată când îl vedea, îşi amintea că fusese cândva medic militar. Avionul lui ajunsese pe Sumburgh înainte de al ei, iar bărbatul o aştepta cu paltonul pe braţ şi o geantă de piele la picioare. Avea pantofii atât de lustruiţi încât luceau în lumina soarelui.

Bărbatul zâmbi scurt.

— Domnişoară inspector, ne întâlnim din nou.

Willow merse cu maşina spre nord, pe drumuri netede, trecând prin locurile care-i aminteau de ultima ei vizită în Shetland. Jimmy Perez tocmai revenise din concediul medical, fiind uneori insuportabil, furios şi necomunicativ. La telefon i se păruse că se simte mai bine. Willow se gândea că o să lucreze bine împreună, dar mai era conştientă şi de altceva, un fel de sentiment de anticipare, însă ştia că nu era o idee bună să-i stea mintea la astfel de lucruri. Fusese mereu dezamăgită de relaţiile ei cu bărbaţii şi cel mai bine ar fi fost să nu uite că se află acolo doar din raţiuni profesionale. Perez ar fi putut s-o contacteze mai devreme dacă ar fi avut

vreun motiv personal s-o facă. În plus, era încă în doliu. Trecură de Lerwick şi continuară drumul spre nord, aşteptând zece minute la feribotul de la Toft, apoi urcară ultimii pe cel dinspre Gutcher spre Unst. Se uitase pe hartă

în avion şi ştia unde merg.

Perez îi aştepta la marginea drumului, lângă o cabină telefonică. Willow îl sunase când ajunseseră pe Unst. Detectivul avea păr brunet şi neîngrijit, puţin prea lung. Când ajunse în dreptul lui, Perez îi făcu semn să parcheze lângă centrul comunitar.

— Putem merge pe jos de aici.

Cei doi coborâră din maşină, după care urmă un moment de stânjeneală.

— Aşadar, spuse Perez, iată-ne din nou aici.

Apoi James Grieve începu să pună întrebări despre femeia moartă şi despre scena crimei în timp ce Perez îi conducea prin iarba păscută de oi.

Willow era atentă la toate amănuntele pe care le enumera detectivul despre cele întâmplate. Constată că pierduse orice noţiune a timpului. În miezul verii pe Uist era lumină suficientă, dar aici erau mult mai în nord şi, cu toate că era deja seară, vedea atât de clar încât părea să fie abia începutul după-amiezii. Sandy Wilson aştepta lângă pârleazul din apropierea îngrăditurii de piatră. Îl prinsese soarele, iar faţa îi era plină de pistrui, ca a unui şcolar.

Tânărul îi zâmbi şi Willow se gândi că măcar el se bucura să o vadă.

— Am dat de Vicki Hewitt. O să vină cu primul avion de mâine. Merg eu la prima oră la aeroport s-o iau.

Vicki era şefa echipei de criminalişti şi trebuia, la rândul ei, să vină din sud.

— Mergeţi pe poteca de oi, spuse Perez. Cu toţii am mers pe acolo.

Willow observă mai întâi megalitul. Era enorm şi avea vârful ascuţit, iar ea se pomeni că-şi pierde concentrarea. Se gândea la oamenii care-l ridicaseră şi îl fixaseră în turbă şi se întrebă ce semnificaţie o fi avut pentru ei. Se mai

gândi şi că acolo existase o aşezare mai recentă decât momentul când fusese ridicat megalitul. Îngrăditurile de piatră năruite marcau hotarele terenurilor, iar două ziduri mai înalte formau colţul a ceea ce, poate, fusese cândva o casă. În trecutul insulei, multe familii trăiseră din acele pământuri.

Când se apropiară, Willow o văzu pe femeia din apă. Era brunetă şi avea tenul palid, iar detectiva înţelese la ce referea Perez spunând că era aşezată

într-o poziţie studiată. Chiar dacă i s-ar fi făcut rău şi ar fi căzut în apă, n-ar fi rămas aşa, întinsă pe spate, cu capul îndreptat direct către piatră. Şi nu-i prea venea să creadă că era vorba de un suicid.

— Zici că a lăsat ceva scris?

— Un e-mail, răspunse Perez. Trimis unei prietene. *Nu vă chinuiţi să mă*

căutaţi. Nu mă veţi găsi în viaţă.

— Sună ca mesajul unui sinucigaş.

— Doar că iPhone-ul de pe care l-a trimis nu era la ea. A fost găsit pe un deal în apropiere de locul în care ai parcat.

— Crezi că ucigaşului îi arde de joacă?

Willow se gândi că era perioada potrivită din an pentru jocuri.

Perez dădu din umeri ca să arate că nu voia să speculeze. Detectivei îi aduse aminte de vechiul Perez, şi îi veni să se stropşească la el: *Cu mine să nu te joci, domnule! Vreau doar să-mi spui ce crezi.*

James Grieve făcea poze, absorbit de munca lui şi în aparenţă fără să-şi dea seama câtuşi de puţin de tensiunea dintre ei. Deodată ridică privirea.

— Sper că vă daţi seama că nu pot spune nimic despre cauza morţii până

nu mutăm cadavrul. Aş fi putut să dorm ca lumea la mine în pat şi să fi venit mâine dimineaţă.

— Dar asta ar fi însemnat să renunţi la compania noastră în seara asta.

Willow se gândi că *ea* ar fi putut rămâne pe North Uist. Se simţi din nou uşurată că plecase din locul unde, din clipa sosirii, simţise cum atitudinea dezaprobatoare a tatălui ei îi erodează încrederea în sine.

— Ora decesului?

Willow ştia că pierde vremea, dar nu se putu abţine.

James Grieve o fixă cu privirea.

— Zi-mi când a fost văzută ultima oară şi când i-a fost găsit cadavrul, iar răspunsul va fi undeva între cele două momente.

— Am încercat şi eu!

Willow rânji la el, niciodată sigură până unde putea să întindă coarda.

— Îl lăsăm pe Sandy aici şi mergem să stăm de vorbă cu suspecţii tăi, bine, Jimmy?

Perez o conduse în josul unui deal şi-i arătă o clădire scundă, albă, aflată

la capătul drumului, chiar lângă mare.

— Acolo e Sletts, casa de vacanţă unde stau ei, spuse Perez. Sunt două

cupluri care au venit pe Unst pentru nunta unui prieten. Oameni de carieră, de treizeci şi ceva de ani, din Londra.

Detectivul făcu o pauză.

— Încă nu le-am dat amănunte, dar au aflat că e moartă. Mary Lomax, agentul local, stă cu ei. Poate că ar fi trebuit să vin aici mai devreme.

Probabil că sunt încordaţi de când tot aşteaptă să afle ceva. Ostili. Dar nu ştiu cum să-i iau, aşa că te-am aşteptat pe tine. Parcă vorbesc o altă limbă, zici că sunt extratereştri din altă lume.

— Şi crezi că eu o să am mai multe în comun cu ei decât tine? Glumeşti, nu-i aşa?

Willow se uită la blugii ei cumpăraţi la mâna a doua, tiviţi pe măsura ei, şi la puloverul cusut de mână, cu o gaură la cot.

— Pe tine n-o să te intimideze, spuse Perez pe un ton serios. Nu mi te pot imagina intimidată de nimeni.

Complimentul o lăsă fără suflare pentru o clipă, apoi Willow aproape că

fugi la vale spre casă, ferindu-şi chipul ca să n-o vadă roşind.

Înăuntru, trei persoane stăteau la masă, deşi cina lor părea să fi fost mai degrabă un picnic. Mai rămăseseră o jumătate de franzelă, nişte brânză în ambalaj şi o cutie de humus. Englezii nu vorbeau. Willow înţelese la ce se referea Perez când spusese că parcă erau extratereştri. Era din cauza tunsorii şi a felului cum le străluceau părul şi hainele de calitate. Nici pomeneală de blugi la mâna a doua. Detectiva bătu la uşă şi traversă bucătăria imaculată.

Casa de vacanţă era mult mai bine dotată decât apartamentul ei din Inverness. Cei trei se întoarseră ca s-o ţintuiască cu privirea. Încă nu scoseseră niciun cuvânt. Apoi îl zăriră pe Perez în spatele ei, iar întrebările porniră de-a valma într-un cor de voci educate. Într-un colţ, o femeie mămoasă tricota dintr-un ghem.

Willow ridică mâinile şi zgomotul se opri. Englezoaica, Polly Gilmour, se ridică. Era blondă şi palidă. Şi agitată.

— Stăm aici de ore întregi şi nu ştim nimic! Nu ni s-a spus nimic! Mary ştie la fel de puţine ca şi noi. Acum o oră a apărut cineva, ne-a luat telefoanele şi laptopurile şi a spus că o să ne daţi o explicaţie. Stăm aici şi tot aşteptăm să vină cineva.

Se opri brusc.

— Dumnezeule, cineva trebuie s-o sune pe Cilla!

— Cilla?

— Mama lui Eleanor.

— Dacă ne daţi numărul ei, spuse Willow, putem s-o contactăm noi.

Bărbatul solid se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat? S-a sinucis? N-ar fi fost atâta agitaţie dacă ar fi fost doar un accident.

— Dumneata cine eşti? întrebă Willow întorcându-se către el.

— Soţul ei. Ian.

— Îmi pare rău, domnule Longstaff. N-ar fi trebuit să staţi atâta fără să

ştiţi nimic, dar e greu în insule când avem atât de puţini agenţi. Îmi pare nespus de rău pentru moartea soţiei.

Willow aşteptă o reacţie. Degeaba. Bărbatului nu i se mişcă niciun muşchi pe faţă. Era genul care nu-şi afişa emoţiile şi avusese suficient timp să proceseze faptul că-i murise soţia. Willow îşi dorea să-i fi văzut reacţia când aflase vestea.

— Cum a murit?

Cuvintele erau dure şi insensibile, ca nişte palme.

— Încă nu ştim. Medicul legist a venit cu avionul de la Aberdeen O s-o ducă mâine în sud pentru autopsie.

— S-a sinucis?

— În clipa de faţă e imposibil de zis.

Willow îşi dădu seama că cei trei englezi nu se simţeau în largul lor. Erau obişnuiţi să aibă control asupra vieţii lor. Ei erau cei care se simţeau picaţi din altă lume. Veniseră în Shetland ca să interacţioneze cu localnicii şi să se bucure de tradiţii, aşteptându-se la o experienţă culturală grozavă, pentru ca apoi să plece acasă, cu nenumărate poveşti pe care să le împărtăşească

prietenilor la cafenele şi baruri de fiţă dar, la fel ca după o vizită la zoo, fără

să fie afectaţi de ce văzuseră. Acum, însă, când se întorceau la Londra, vieţile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel.

— Cine sunteţi, vă rog?

Vorbise bărbatul care până atunci tăcuse. Partenerul lui Polly Gilmour.

Avea păr brunet, cârlionţat, o barbă neîngrijită şi un accent care suna a şcoli private şi universităţi cu ştaif. Era politicos, dar totodată convins că o să

primească un răspuns. Bronzul lui o făcu pe Willow să se întrebe dacă

tocmai se întorsese din vacanţă.

— Mă numesc Willow Reeves. Sunt şefa echipei din Inverness care se ocupă de infracţiuni grave şi voi conduce această anchetă.

— Crezi că Eleanor a fost ucisă?

Îi vorbise soţul, de data asta agresiv, aplecându-se spre ea. Avea şi accentul mai pronunţat acum. Willow se întrebă dacă se simţea străin şi în grupul său.

Îi răspunse pe un ton calm. Durerea afecta pe fiecare în alt mod.

— Nu cunoaştem cauza morţii. Nu o vom şti până când doctorul Grieve nu face autopsia.

— Unde e acum? întrebă Polly.

— Unde a fost găsită.

Willow se întoarse încet spre ea.

— La megalitul de pe dealul din spatele casei. O vom lua de acolo mâine dimineaţă.

— Sunteţi siguri că ea e? întrebă din nou Ian. Am trecut pe acolo de dimineaţă când o căutam.

— A găsit-o Lowrie Malcolmson, răspunse Perez. El a identificat-o.

Dacă aţi căutat-o de-a lungul dealului, nu aveaţi cum s-o vedeţi. E într-un lac mic care nu se vede de pe potecă.

Willow se gândi că Eleanor probabil se afla acolo încă de la primele ore ale dimineţii. Chiar dacă cei care plecaseră în căutarea ei cercetaseră cu atenţie zona, tot nu o observaseră. Într-o duminică frumoasă de iunie, ucigaşul n-ar fi pierdut vremea să aranjeze cadavrul cu atâta atenţie dacă

prin preajmă ar fi putut fi şi alte persoane.

— Va trebui să vă luăm declaraţii amănunţite, spuse detectiva, dar putem lăsa asta pe mâine dimineaţă. Încercaţi să vă odihniţi.

Avuseseră destul timp să inventeze orice poveste ar fi vrut, încă o noapte nu însemna nimic.

Afară, pe terasă, lumina începea să slăbească. Era aproape miezul nopţii.

Înăuntru, Polly aprinsese lumânări pe masa la care stătuseră. Privindu-i pe geam, Willow îi văzu pe englezi ca pe un tablou cu o compoziţie deosebit de frumoasă. Putea fi o scenă dintr-un bar parizian: Marcus Wentworth, brunet şi cu barbă, stătea pe scaun, aplecându-se într-o parte a mesei, iar faţă-n faţă cu el era femeia cu păr care la lumina lumânării sclipea ca argintul. Pe faţa de masă albă erau o grămăjoară de pâine şi fructe, iar afară

privea, îndesat şi gânditor, soţul femeii care murise. Oare cum s-ar fi numit tabloul? *Trei prieteni.* Doar că, se gândi Willow, Eleanor era cea care-i ţinuse laolaltă, iar acum aproape că erau trei străini, fiecare pierdut în propriile gânduri.

Capitolul IX

Lui George Malcolmson nu-i plăcea haosul. Lucrase ca paznic al farului de pe insula Muckle Flugga până când acesta fusese automatizat în 1995, iar

munca de acolo îi plăcuse. Era vorba numai de rutină. Existau anotimpuri pentru văruit şi altele pentru întreţinere. Exista o perioadă în care trebuia să fii treaz, la datorie, şi o perioadă în care să bei, în luna cât stăteai pe uscat. Elicopterul îi aducea pe insulă şi îi lua înapoi după o lună, cât timp condiţiile meteo erau prielnice. Pe George îl deranjase întotdeauna mai tare să fie blocat pe uscat decât pe insulă. Pe Muckle Flugga paznicii lucrau în schimburi de câte trei. Doi bărbaţi într-un spaţiu restrâns putea să

însemne o reţetă pentru dezastru – pentru ranchiună, încăierări şi nebunie.

George avea reputaţie de pacifist fiindcă era stăpân pe sine şi niciodată nu-i sărea ţandăra. Celorlalţi bărbaţi le plăcea să lucreze cu el. Era calm şi metodic.

Tiparul şi rutina vieţii la far îl făcuseră superstiţios. Îi plăcuse faptul că

insula era cea mai nordică bază din Marea Britanie. Era un fapt limpede, care îi dădea o semnificaţie aparte. Încă mai credea că trei e un număr norocos, nu fluiera când se afla pe o ambarcaţiune şi uneori planta seminţele când era lună plină – cunoştea puterea mareelor.

Acum stătea în barul din Springfield, cu o halbă în faţa lui, pe masă. La casa lui din Voxter era haos pentru că o femeie, o prietenă de-a fiului său, murise. Încerca să-şi dea seama care o fi fost motivul. George nu suporta tragediile fără noimă şi căuta explicaţii şi în cazul de faţă, la moartea lui Eleanor Longstaff. Nu-şi putea imagina că vreo acţiune de-a lor ar fi putut provoca moartea femeii, dar era un moment dificil şi nu putea fi sigur.

Lowrie fusese influenţat de ea încă din facultate, dar cu siguranţă că toată

aiureala de atunci se terminase de mult. George tot recapitula în minte întâmplările din ziua precedentă, căutând un motiv, un detaliu cât de mic care să explice decesul.

Soţia lui nu-i înţelegea nevoia de a-şi organiza viaţa după un tipar, după

un ritm, iar George renunţase să mai încerce să-i explice obsesia lui.

Grusche şi-ar fi dorit mai mulţi copii, dar el ştia că trei era un număr bun pentru o familie şi inventase pretexte ca să se oprească după naşterea lui Lowrie. Încercase să-i explice că era îngrijorat că un alt copil ar fi putut să

nu fie sănătos, că nici ea nu mai era tânără şi că-şi făcea griji şi pentru

sănătatea ei, dar ea râsese de temerile lui. Până la urmă însă renunţase să

mai încerce să-l convingă. Putea fi încăpăţânat, iar soţia fusese nevoită să

accepte ceea ce numea „superstiţiile lui ridicole". Iar ea era atât de apropiată de Lowrie încât poate că-şi dăduse seama că un alt copil s-ar fi putut simţi neglijat.

Străinii de la Voxter şi perturbarea rutinei îl aduseseră pe George într-o stare de încordare. Agitaţia de la petrecerea de *hamefarin'* îl deranjase destul, dar măcar se pregătise pentru ea. Ceea ce-l tulburase era moartea brunetei cu ochi pătrunzători. Dacă ar fi rămas acasă probabil că ar fi băut mai mult decât trebuia şi ar fi avut probleme, aşa că mormăise o scuză şi venise aici, conducând cu mare atenţie pentru că bănuia că încă mai era uşor beat după noaptea dinainte. I se spusese că Mary Lomax plecase în sud şi că

nu era niciun agent care să-l tragă pe dreapta, dar nu avea chef să păţească

ceva. I-ar fi dat soţiei lui încă un motiv să fie supărată pe el. O iubea pe Grusche şi nu voia să-i provoace suferinţă.

Apoi Sandy Wilson, tânărul detectiv din Whalsay, intrase în bar, iar George iarăşi nu se mai simţise în largul lui. Se ridicase să plece când îl auzise spunând că el şi echipa lui căutau la Springfield un loc unde să se cazeze. Lui George îi veniră brusc în minte prea multe amintiri legate de casa aceea şi nu ştia ce să creadă despre ele. Conducând încet înapoi spre Voxter, se gândi iarăşi că şi-ar fi dorit ca farul să nu fi fost automatizat, să

revină la vechea lui viaţă, la văruirea turnului şi lustruirea lentilelor şi la schimburile cu amicii lui, să se întoarcă în fiecare lună la nevasta lui exotică

şi la fiul care creştea văzând cu ochii. Pe atunci, lumea era mult mai simplă.

Capitolul X

Willow rămase surprinsă de cât de luxoasă era locuinţa lor temporară.

Sandy le găsise camere într-un hotel puţin mai la sud de Meoness. Clădirea era în stil georgian, mare şi impunătoare, minunat restaurată, cu mobilă şi picturi de epocă. Micuţa Lizzie crescuse acolo, nu departe de dealul unde fusese găsit trupul lui Eleanor, şi se înecase în micul golf, în intrândul săpat de apa mării. Se spunea că o înghiţise fluxul când se lăsase o ceaţă deasă.

Acum era cel mai întunecat moment din noapte, se vedeau stelele, iar în apă

se reflecta o fărâmă de lună. Casa se afla pe un mic dâmb de unde se vedea marea şi, mai departe, megalitul care despica linia orizontului. Tatăl lui Lizzie fusese un nobil englez, iar acum cei mai mulţi turişti englezi făceau pe stăpânii în lumea lor insulară, sau cel puţin în această casă şi în grădina dimprejur. Localnicii veneau şi ei aici, însă se opreau în barul care fusese construit în locul grajdurilor din spatele casei, iar la ocazii speciale mergeau în sala de mese.

Sandy încerca să se justifice.

— E cam scump, dar nu mai era loc nicăieri altundeva. I-am convins să

ne facă o reducere.

Willow îşi dădea seama că tânărul nu se simţea în largul lui aici, era copleşit de eleganţa locului.

— Hei, e grozav! E foarte convenabil şi la nevoie avem destul loc să ne stabilim baza de operaţiuni aici. A fost o alegere bună!

Era trecut de miezul nopţii şi erau singuri în salon. Proprietarii le lăsaseră mâncare în bucătărie, aşa că Sandy aduse nişte tăvi cu sandwichuri înfăşurate în celofan şi o farfurie cu prăjituri şi biscuiţi. Willow primise o cameră cu pat matrimonial. Draperiile erau de brocart, iar în încăpere se afla o uriaşă oglindă ornamentată şi nişte scaune elegante care păreau gata să se rupă dacă s-ar fi aşezat pe ele. Dintotdeauna fusese neîndemânatică,

fiindu-i în acelaşi timp teamă că strică lucrurile. Îşi lăsă geanta acolo şi scoase o sticlă cu whisky de pe insula ei, o băutură care-i amintea mereu de casă.

Adusese o sticlă şi ultima oară când venise în Shetland şi i se păruse începutul unei tradiţii bune.

Aprinseră câteva lămpi de masă din salon şi începură să mănânce.

Willow găsi pahare într-un dulap şi turnă nişte whisky. James Grieve ridică

paharul în cinstea ei.

— Am vorbit cu antreprenorul de pompe funebre. O să ducem cadavrul în sud cu feribotul de mâine seară.

— Şi chiar nu ai idee care ar putea fi cauza morţii?

Willow se simţea mereu neîngrijită şi neîndemânatică pe lângă el. Era nerafinată şi stângace. Bănuia că bărbatul o privea cu un sentiment de resemnare amuzată, de parcă ar fi văzut în ea modul cum poliţia se deteriorase de când lucra el ca medic legist.

— Vrei să speculez, inspectore?

— N-aş îndrăzni să-ţi cer asta, doctore.

Grieve râse.

— Dacă mi-ar plăcea să pariez, aş zice că vom găsi pe spatele capului o lovitură făcută cu un obiect contondent.

— Şi de asta i-a fost aranjat trupul cum l-am găsit?

Willow aproape că-şi adresase singură întrebarea.

— Ca să pară în continuare neatinsă?

— Ei, aici deja e vorba de psihologie sau vreo altă vrăjitorie de genul ăsta care-mi depăşeşte competenţele.

Bărbatul scund îşi termină băutura.

— Pur şi simplu nu-mi pot imagina vreo altă cauză a morţii până nu o luăm de acolo.

Grieve se ridică.

— Mă duc la culcare. Ne vedem mâine la prima oră.

Sandy Wilson păruse că moţăie pe parcursul întregii conversaţii, dar se ridică şi el ca să părăsească încăperea. Willow întinse mâna şi mai turnă

puţin whisky în paharul lui Perez, apoi în al ei.

— Ce mai faci, Jimmy?

Îşi zise că n-ar fi îndrăznit să-i pună astfel de întrebări personale dacă n-ar fi băut.

— Şi ce mai face Cassie?

— E bine, răspunse el. În orice caz, are mai puţine coşmaruri.

— Dar te simţi mai bine în ultima vreme?

Ultima oară când fusese în Shetland, Perez era încă în concediu medical, era depresiv şi se lupta în fiecare zi să treacă peste moartea mamei lui Cassie.

— Sunt apt de muncă, răspunse detectivul repede. Am ieşit din concediu medical acum şase luni.

— Mereu ai fost apt de muncă, Jimmy. Niciodată n-am făcut echipă cu

un detectiv mai bun. Dar nu asta te-am întrebat.

Ar fi trebuit să fie obosită, dar mintea îi era în continuare activă. Parcă ar fi schimbat fusul orar. Chiar dacă distanţa era de numai două grupuri de insule, când venea în Shetland se simţea mereu ca şi cum ar fi ajuns într-o altă ţară, mai îndepărtată.

Perez dădu din umeri, parcă scuzându-se că era atât de sensibil.

— Am zile mai bune şi zile mai proaste. În ultima vreme mai mult bune.

— Şi e în regulă faptul că lucrezi la ancheta asta? Eleanor Longstaff era cam de-o vârstă cu Fran.

Willow se uită la el, întrebându-se dacă nu cumva întrecuse din nou măsura, dacă nu-i răscolea durerea.

— Da, îi răspunse Perez zâmbind. Promit să nu mă mai supăr din nimicuri de data asta. O să fiu cuminte.

Willow nu ştia ce să-i răspundă. Se ridicară de la masă şi urcară scările impresionante, apoi fiecare intră în camera lui.

A doua zi de dimineaţă, Willow se întoarse la Sletts. Colega lui Perez, Mary, era tot acolo. Îşi făcuse culcuşul într-o cămăruţă care era prezentată

ca fiind ideală pentru copii.

— A fost linişte toată noaptea, îi spuse lui Willow, dar nu ştiu cât au dormit. Toţi par rupţi de oboseală.

— Unde sunt?

Casa părea goală.

— Au plecat?

— Nu, iau micul-dejun afară. Nu prea îmi dau seama de ce, din moment ce e o masă numai bună aici. Dar sunt englezi. Probabil vor să ia o gură de aer

curat. Bănuiesc că nu prea au parte de aşa ceva la Londra.

Willow îi găsi pe terasă. Stăteau aproape la fel ca în seara dinainte, Polly şi Marcus de-o parte şi de alta a mesei de picnic iar Ian în mijloc, privind în gol, spre mare. Detectiva îşi zise că bărbatul avea conformaţia unui taur, cu toată greutatea distribuită pe umeri şi gât. Picioarele îi erau aproape fragile.

— Nu ştim ce să facem, spuse Polly. Ne gândeam să mergem acasă.

— Asta te gândeai *tu.*

Ian Longstaff vorbise pe un ton brutal, aproape cu cruzime, de parcă ar fi dispreţuit-o profund pe femeie.

— Eu stau aici până aflu ce s-a întâmplat.

Urmă un moment în care rămaseră cu toţii tăcuţi, uluiţi de izbucnirea lui.

— Atunci stăm şi noi, zise Polly.

Părea gata să plângă.

— Normal. Nu te lăsăm singur aici.

Ian îşi cuprinse capul în mâini.

— Îmi pare rău, zise el. Am fost necioplit. Nu pot să gândesc clar. Totul e atât de nebunesc şi scăpat de sub control! Am venit la o petrecere, iar acum Eleanor nu mai e.

Willow nu se lăsă în totalitate convinsă de spusele lui Ian. I se păruse genul tăcut, puternic, şi nu credea că-i stă în fire să-şi ceară scuze.

— V-am fi recunoscători dacă aţi mai rămâne două zile, spuse detectiva pe un ton blând, până aflăm mai multe despre cum a murit Eleanor. Ne-am cazat la Springfield, aici pe insulă, şi aş vrea să încep să vă iau declaraţiile în dimineaţa asta, dacă sunteţi de acord. V-aţi făcut alte planuri?

— O tot aştept să apară, spuse Ian. La fel ca fantomele alea care o fascinau în ultimele săptămâni. Parcă aştept să apară pe plajă în rochia pe care o purta sâmbătă seara şi să mă ia de mână să dansăm.

Se lăsă tăcerea, apoi bărbatul se întoarse spre Willow.

— Sigur că o să vă ajutăm cu toţii dacă putem. Cu cine vrei să vorbeşti mai întâi?

— Cu domnul Wentworth.

Detectiva se întoarse spre bărbatul brunet.

— Dacă se poate.

Willow se gândise la asta pe drumul de la Sletts şi hotărâse că el era cel mai obiectiv martor. Poate că era şocat că murise o femeie pe care o cunoştea, dar nu urma să fie atât de influenţat de emoţii. Cei doi erau aproape străini unul pentru celălalt.

— Într-o jumătate de oră, dacă e-n regulă. Să chem o maşină?

Bărbatul clătină din cap şi spuse că avea maşina lui. Willow îi spuse cum să ajungă la hotel, iar atunci când plecă englezii rămaseră în continuare tăcuţi.

Wentworth ajunse la Springfield exact la ora stabilită. Willow preluase mica sufragerie, folosind-o drept birou. Razele soarelui intrau direct prin fereastra mare, luminând din belşug încăperea. Pe pervaz era un bol de sticlă cu flori, iar Willow, care stătea la masa din lemn de mahon, se simţea ca o mare doamnă din epoca victoriană. Alături de ea era Jimmy Perez, dar stabiliseră ca Willow să pună întrebările. Perez părea inert şi neatent, iar detectiva se întrebă dacă într-adevăr dormea pe cât de bine spusese. Poate era neliniştit din pricina lui Cassie. Stabilise ca fetiţa să rămână la tatăl ei câteva zile, iar Willow ştia că relaţia dintre cei doi bărbaţi era încordată.

Marcus Wentworth se aşeză pe o canapea galbenă de brocart. Părea destul de în largul lui şi nu băgă în seamă liniştea care se aşternu după ce intră în cameră. Willow interpretă asta drept un fel de aroganţă.

— Spune-mi cum te-ai simţit la petrecerea de la Sletts, începu ea. Pe Caroline şi pe Lowrie nu-i ştiai prea bine, şi totuşi ai fost invitat la petrecerea de *hamefarin'*.

— De fapt, pe Caroline şi pe Lowrie nu-i ştiam deloc, răspunse el. Cred că am ajuns să fiu invitat datorită lui Polly. Ştii cum merg lucrurile astea –

„vă deranjează dacă-l chem şi pe Marcus?" Probabil că aşa s-a întâmplat, iar eu m-am bucurat nespus. Nu mai fusesem niciodată în Shetland, iar o nuntă atât de în nord e mereu ceva deosebit, nu-i aşa?

— De cât timp o cunoşti pe domnişoara Gilmour?

— De vreo şase luni.

Bărbatul tăcu, ridică privirea şi zâmbi.

— Însă ne-am apropiat foarte mult. E destul de rezervată şi abia acum am ajuns s-o cunosc mai bine. De fapt, Polly e o persoană foarte delicată.

Asta-mi place la ea. Şi chiar timidă. Sper că o să ţineţi cont de asta când vorbiţi cu ea. Şi de faptul că tocmai şi-a pierdut o bună prietenă.

Willow se gândi că era genul de băiat dus la o şcoală privată şi care nu se maturizase niciodată. Probabil că era predispus la sentimentalisme, la idei ca onoarea sau protejarea iubitei. Cândva ieşise şi ea cu un ofiţer din armată

care gândea cam la fel. Relaţia fusese sortită eşecului de la bun început.

— Cât de bine o cunoşteai pe Eleanor?

Marcus se uită la Perez.

— I-am explicat colegului tău că, în mare parte, eu eram cel neintegrat în grup. Noi patru am luat cina împreună de două ori şi, bineînţeles, am stat la taclale pe feribotul de la Aberdeen. Mi se părea încântătoare, dar era cea mai bună prietenă a lui Polly, aşa că eram predispus să-mi placă de ea.

Bărbatul se opri. Willow se întrebă de ce i se părea atât de insuportabil.

Poate doar fiindcă-i aducea aminte de un fost iubit. Era cazul să fie mai obiectivă.

— Spune-mi câte ceva despre tine, domnule Wentworth. Cu ce te ocupi?

Detectiva îi pusese întrebarea pe un ton cald, încercând să compenseze pentru antipatia pe care o simţea.

— Am o firmă de turism. Organizez călătorii în nordul Africii şi în

Orientul Mijlociu pentru cei care vor mai mult decât traseul obişnuit dar le e frică să pornească singuri la drum.

Wentworth se opri.

— Îmi pare rău, sună ca şi cum aş vrea să-mi fac reclamă. Mi-am luat un an de pauză înainte să intru la facultate şi turismul mi-a intrat în sânge. Am lucrat pentru alţii o perioadă, apoi de unul singur. Acum nici nu mai e nevoie să-mi fac reclamă. Majoritatea clienţilor mei vin prin recomandări.

Specialitatea mea sunt americanii în vârstă – în vârstă şi foarte bogaţi.

Bărbatul îi zâmbi scurt, dar Willow nu-i răspunse.

— Cum ai cunoscut-o pe domnişoara Gilmour?

Detectivei i se părea că cei doi formează un cuplu ciudat: ghidul turistic suplu şi bibliotecara tăcută.

— A venit într-o vacanţă cu mine, în Maroc, prin Taroudant şi Munţii Atlas. Ceilalţi din grup aveau vârsta medie de vreo şaptezeci de ani şi nu voiau să se îndepărteze prea tare de piscina de la hotel sau de autocar, aşa că

am petrecut mult timp împreună. E o femeie bună la suflet.

Wentworth ridică brusc privirea.

— Bunătatea e foarte atrăgătoare, nu crezi?

Willow nu ştia ce să-i răspundă. Începea să-şi piardă răbdarea, dar era conştientă de prezenţa lui Perez, care stătea în colţ. Talentul lui era răbdarea. Ştia cum să-l lase tot pe martor să rupă tăcerea.

Într-un final, Marcus continuă:

— De fapt, nu e chiar genul meu. De obicei aleg fete mai extravertite, care poate îmi seamănă mai mult. Dar m-a atras ceva la Polly. Acum două

săptămâni i-am făcut cunoştinţă până şi cu mama. Mama de obicei nu-mi suportă prietenele, dar s-au înţeles de minune. Poate ar fi cazul să mă

gândesc să mă aşez la casa mea.

Bărbatul se opri, ruşinându-se brusc, apoi râse scurt.

— Îmi pare rău, nu vă interesează viaţa mea amoroasă. Dar m-am bucurat când Polly m-a chemat la nuntă. M-am gândit că probabil îi place de mine. Vreau să spun, nimeni n-ar vrea să petreacă o săptămână cu cineva dacă nu-l suportă, nu-i aşa?

De această dată, Marcus aşteptă ca unul dintre ei să rupă tăcerea.

Perez vorbi.

— Ce părere aveai despre relaţia dintre Ian şi Eleanor?

Marcus păru surprins de întrebare, de parcă uitase că Perez era şi el de faţă.

— A, nu-i ştiam de îndeajuns de multă vreme încât să am o părere.

— Sunt cei mai buni prieteni ai iubitei tale. Trebuie să fi discutat despre ei, mai ales după ce Eleanor a trecut printr-o perioadă mai grea.

— Nu cred că Ian era prieten cu Polly, spuse Marcus cu grijă. Nu au prea multe în comun. El e foarte ambiţios, foarte hotărât. Ea îşi tratează munca drept o vocaţie. Sunt convins că ar lucra şi dacă n-ar fi plătită.

— Nu prea mi-ai răspuns la întrebare, zise Perez. Dacă iubita ta avea sentimente contradictorii faţă de domnul Longstaff, era cu atât mai probabil să discutaţi despre el.

Marcus ridică brusc privirea.

— Nu cred că Ian a ucis-o pe Eleanor, dacă asta încerci să sugerezi. Erau un cuplu care se hrănea cu dramă, cu surescitarea dată de certuri şi de împăcări. Polly nu e aşa. Ea nu putea să înţeleagă aşa ceva. A avut o copilărie foarte liniştită şi sigură. Probabil că părinţii ei nu s-au certat de când s-au căsătorit, sau cel puţin nu de faţă cu ea. Tindem să acordăm o valoare morală lucrurilor cu care suntem obişnuiţi, nu credeţi?

Willow se pomeni holbându-se la el. La început îl crezuse prost, un simplu bufon care terminase o şcoală privată, rupt direct dintr-o scriere umoristică de-a lui P.G. Wodehouse{5}. Acum se întreba cum de îşi formase o asemenea părere despre el.

— Mai ai şi alte teorii despre prietenii lui Polly? întrebă Perez. Despre Lowrie şi Caroline, de exemplu. Despre ei ce crezi?

— I-am văzut doar la nuntă şi apoi la petrecere! exclamă Marcus. Mi s-a părut că se înţeleg bine. Că există o chimie între ei. M-am gândit că o să se mute în Shetland. Şi amândoi mi s-au părut foarte ataşaţi de Eleanor. Nu-mi pot imagina ca vreunul dintre ei să-i fi vrut răul.

— În noaptea în care a dispărut Eleanor, zise Willow aplecându-se peste masă, ai avut vreun motiv să ieşi din casă?

— Sigur că nu. De ce-aş fi făcut una ca asta?

— Eşti în cel mai nordic punct din Marea Britanie şi e miezul verii. E o perioadă care face oamenii să se comporte ciudat. Iar ţie îţi plac locurile sălbatice. Poate că ai profitat de ocazie ca să explorezi zona de unul singur.

— Eram obosit, răspunse Marcus. Eram prea obosit ca să mă plimb de capul meu. Iar de dormit, pot dormi oriunde. N-aş putea să-mi fac meseria

dacă n-aş reuşi să aţipesc în avion, într-o tabără din junglă sau în hoteluri dubioase. Lumina nu mă deranjează. Am dormit dus.

— Şi Polly?

— Ei, cu Polly lucrurile stau destul de diferit. Ia somnifere când pleacă

în excursie. Îşi face griji că o să fie frântă a doua zi. Mi-e teamă că-şi face prea multe griji în general. Sper s-o scap de asta. Dar când ia somnifere doarme buştean.

Capitolul XI

Polly nu suporta să stea singură în casă cu Ian. Bărbatul se închisese în camera pe care o împărţise cu Eleanor, dar femeia îi simţea disperarea chiar şi prin pereţi şi îşi imagina furia lui abia ţinută în frâu, şi-l imagina foindu-se ca un leu în cuşcă pe podeaua de lemn. Se gândi că trebuia să-l consoleze în vreun fel, dar îi era teamă s-o facă. După ce Marcus plecase să dea declaraţii, ea îşi făcuse o cafea şi se dusese afară.

Pe plajă apăru o fetiţă care ducea o găletuşă şi o lopăţică. Îşi scoase încălţările şi şosetele, se aşeză pe vine şi începu să sape meticulos. Părea suficient de mare ca să meargă la şcoală, iar Polly se întrebă ce căuta acolo.

Poate că era în vacanţă cu ai ei, deşi prin preajmă nu se vedea niciun adult.

La Londra un copil singur era motiv de îngrijorare, dar aici poate că nu era ceva atât de rar. Abia când se ridică şi fugi către mare Polly o recunoscu pe fetiţa care dansase pe nisip în seara cu petrecerea de *hamefarin'.* Avea acelaşi păr lung şi membre firave, însă de data asta în loc de rochia albă

purta un sarafan roşu cu fluturi albaştri peste o bluză albastră. Chiar şi aşa, ţinuta părea puţin cam demodată şi formală pentru plajă. Preţ de o clipă, lui Polly nu-i veni să-şi creadă ochilor. Mai că-i venea s-o creadă pe Eleanor când le povestise despre Micuţa Lizzie.

Polly fugi înăuntru ca să-şi ia jacheta. Când se îndepărtă de clădire simţi un vânt rece, dar fetiţa părea să nu bage de seamă frigul. Când ajunse la mal,

fetiţa era tot acolo, dar se îndrepta spre centrul comunitar. Poate că

acolo o aştepta un adult. Se îndepărtase destul de mult, dar din când în când se oprea să ia de pe jos o scoică sau o bucată de lemn adusă de valuri şi să

le pună în găletuşă. Polly fugi după ea, neştiind ce urma să facă dacă ar fi prins-o din urmă. Ce le-ar fi zis alor ei dacă o aşteptau?

Prietena mea, care e moartă, a crezut că fiica voastră e o fantomă.

Fata se îndepărtă de apă şi o luă pe poteca dinspre plajă. Polly se gândi că urma s-o ajungă pe drum. Sigur s-ar fi oprit să-şi pună şosetele şi sandalele, iar apoi Polly putea atunci să treacă pe lângă ea şi să facă o remarcă prietenoasă de la care să pornească o conversaţie. Poate că locuia întruna dintre casele de pe strada dintre Sletts şi centrul comunitar. Polly îşi dădu seama că voia să confirme ce povestise Eleanor cu o seară înainte să

moară. Brusc i se păru extrem de important să dovedească faptul că prietena ei nu avusese o halucinaţie cu fetiţa care apăruse pe plajă şi dispăruse în

mare.

Pe lângă centrul de la Meoness era o potecă nisipoasă care se intersecta cu drumul principal lângă cabina telefonică. Polly ajunse la colţul clădirii, de unde putea să vadă în ambele direcţii. Se aşteptase să o găsească pe fetiţă

acolo, pe marginea drumului, ştergându-se pe picioare, dar nu se vedea nici urmă de copil sau de părinţi. Polly nu auzise nicio maşină. Fetiţa pur şi simplu se evaporase.

Pe drumul spre Sletts erau două case. Polly merse repede, uitându-se pe rând înăuntru în speranţa că o s-o vadă pe fetiţă. Oboseala şi confuzia legată

de moartea lui Eleanor o făceau să-şi pună la îndoială propria judecată.

Lumina argintie de vară parcă i se scurgea în creier, înecându-i raţiunea.

Oare doar şi-o imaginase pe fetiţa cu găletuşă şi lopăţică, pe copila care dansase la nuntă? Prima casă avea un singur etaj, era modernă, dar construită la fel ca restul locuinţelor de pe insulă: în faţa avea un cerdac, iar camerele erau în lateral. Pe peluza din spate se găsea un spalier cu un leagăn. O pereche de blugi atârna la uscat pe o frânghie. Aici locuia cineva.

Explicaţia logică era că fetiţa alergase pe drum şi intrase acolo. Polly se gândi că exagerase fugind de la Sletts şi urmărind-o pe plajă. Probabil că

fetiţa o observase şi crezuse chiar că e periculoasă. Probabil că lumea aflase deja despre moartea lui Eleanor şi copiilor li se spusese să se ferească de străini. Poate de asta dispăruse aşa brusc fetiţa. Ce mai era de făcut acum?

În locul ei, Eleanor ar fi bătut la uşă şi i-ar fi fermecat pe locatari, ei ar fi invitat-o să intre, i-ar fi pregătit un ceai şi ar fi râs aflând că ea crezuse că

fetiţa era o fantomă.

Telefonul lui Polly sună. Îl mai verificase din când în când, dar nu avusese semnal. Era Marcus. Părea surescitat.

— Unde eşti?

Neliniştea îl făcea pe bărbat să pară aproape furios.

— Doar am ieşit la o plimbare.

Polly se întoarse cu spatele la casa unde era posibil să locuiască fetiţa.

— Mă simţeam închisă în casa aia. Ca într-o închisoare.

— Dar umblă un ucigaş în libertate!

Aproape că se bâlbâia. Polly era surprinsă. Credea că o alesese fiindcă

era atât de lipsită de mofturi şi fiindcă se străduise să fie drăguţă cu mama lui, pe care era clar că bărbatul o venera. Nu crezuse că-i pasă de ea atât de mult. De ce i-ar fi păsat, când toată lumea îl adora pe el? Ar fi putut să

aleagă pe oricine. Ea îl iubea cu o patimă care-i tăia răsuflarea şi o năucea, dar nicio clipă nu se gândise că sentimentul ar putea fi reciproc.

— Puteai să fii în pericol! Unde eşti? Vin la tine. Detectivii vor să-ţi ia o declaraţie.

Polly se întrebă o clipă dacă de asta era Marcus atât de tulburat: fiindcă-i încurcase pe detectivi. Dar nu era genul care să fie afectat de aşa ceva. De obicei nu-i păsa ce crede lumea despre el.

Îi spuse să se întâlnească pe drum şi îşi continuă plimbarea. Următoarea casă era mult mai veche şi aproape părăginită. Acoperişul era acoperit cu iarbă, iar Polly se gândi că nimeni n-ar fi putut să locuiască acolo. Lângă

casă era şi o privată cu geamurile sparte, iar grădina era lăsată de izbelişte, plină de buruieni mari. Însă când trecu pe lângă casă i se păru că vede un chip alb cum se uită lung la ea. Geamul era prea murdar ca să zărească

vreun alt amănunt, iar imediat ce văzu chipul, acesta dispăru. Apoi auzi maşina lui Marcus apropiindu-se.

Polly nu-i spuse nimic despre urmărirea de pe plajă. Ar fi părut stupidă.

Când se urcă în stânga lui Marcus, bărbatul o strânse puternic de mână.

— M-ai îngrijorat cumplit! Să nu mai faci asta niciodată.

Marcus o lăsă la Springfield şi îi spuse că o aşteaptă afară, în maşină.

Avea la el o carte. Polly se gândi că şi el găsea insuportabile atmosfera de la Sletts şi durerea şi furia lui Ian. Ei i se părea că acea casă înaltă, simetrică, atât de nelalocul ei pe insula pustie, semăna foarte mult cu locul în care copilărise Marcus. O dusese acolo cu vreo lună înainte. Bineînţeles, ea se aşteptase ca el să fi crescut într-o casă mai frumoasă decât a părinţilor ei. Îşi imaginase o locuinţă scumpă dintr-o suburbie verde – o zonă rezidenţială

din afara Londrei, cu teren de golf şi poate cu vedere la Tamisa. Dar casa familiei lui era chiar şi mai şi: o vilă mică, cu un teren de opt mii de metri pătraţi, un fel de variantă în miniatură a proprietăţilor din Trustul Naţional{6}

la care fusese târâtă în copilărie. Când Marcus îi deschisese uşa ca s-o poftească înăuntru, Polly auzise în minte vocea mamei ei, aceleaşi cuvinte pe care le spunea la fiecare vizită într-o casă cu fason: *Nu uita, fetiţo, durează mult să faci curat aici.*

În schimb, acolo o întâlnise pe mama lui, foarte primitoare, care îi oferise ceai în camera de oaspeţi. Apoi, când se pomenise încercând să-şi ascundă accentul şi având grijă să nu folosească regionalisme, se simţise ca o trădătoare, deşi părinţii ei îşi doriseră mereu ca ea să se descurce în viaţă

şi ar fi fost nespus de mândri să o vadă acolo ca musafir.

Cei doi agenţi – femeia înaltă, neîngrijită, şi bărbatul brunet, tăcut – o aşteptau în camera luminoasă din partea din faţă a casei. Îi turnară cafea dintr-un termos şi o serviră cu biscuiţi făcuţi în casă. Se simţea aproape ca la interviul de la Biblioteca Sentiman, însă acolo persoanele care-i adresaseră întrebări fuseseră nişte proprietari bătrâni, excentrici, care-şi doreau ca ea să depăşească evaluarea.

— Ne pare rău că trebuie să treci prin toate astea din nou.

Polly nu-i reţinuse numele femeii când făcuseră cunoştinţă şi îi era prea ruşine s-o întrebe acum. Adora munca ei de la bibliotecă fiindcă scăpa de micile umilinţe care păreau să-i alcătuiască viaţa înainte să lucreze acolo. Se întreba cum de alţii puteau să le facă faţă. Marcus era atât de încrezător încât trecea prin viaţă convins că toată lumea îl adoră. Polly zâmbi şi le spuse că e în regulă şi că înţelege de ce trebuie să-i pună întrebările respective.

— Tu şi Eleanor aţi fost prietene multă vreme, începu detectivul.

— Din prima zi de facultate. Nu-mi dau seama cum de ne-am înţeles atât de bine. Eram foarte diferite. Mi-era atât de frică – sunt prima din familie care

a mers la facultate. Ea, în schimb, n-avea nicio problemă, a fost vedeta cercului de teatru de la prima audiţie, o plăcea toată lumea. Nu prea ştiu cum aş fi supravieţuit în anul întâi fără Eleanor şi Caroline.

— Îţi făcea confidenţe?

Polly se gândi înainte să răspundă.

— Într-o vreme, da. Îmi vorbea despre băieţi, relaţii şi grijile de la muncă. Vedeţi, nu m-a perceput vreodată ca făcându-i competiţie.

Bineînţeles, după ce s-a căsătorit cu Ian nu ne-am mai văzut aşa des.

— Iar după aceea a început să-i facă lui confidenţe.

Detectiva zâmbi. Nu fusese o întrebare, dar Polly tot simţi nevoia să-i răspundă.

— Da, aşa cred.

— Sau poate crezi că Ian n-ar fi înţeles problemele lui Eleanor la fel de bine ca tine?

Willow zâmbi din nou şi aşteptă.

Polly simţi că roşeşte.

— Uneori, bărbaţilor le vine greu să înţeleagă ce înseamnă să pierzi o sarcină. Eleanor a trecut printr-o experienţă cumplită, mai ales a doua oară.

— Şi ţi-a vorbit despre asta?

— Am trecut pe la ea imediat ce am aflat.

Polly îşi aminti de seara aceea. Ploua. Era genul de ploaie musonică, o ploaie care o udase până la piele imediat ce coborâse din maşină, care ricoşa de pe asfalt şi căreia canalizarea nu-i făcea faţă. Ian îi deschisese uşa, iar la început ea crezuse că bărbatul n-o să-i dea voie să intre, că o s-o ţină în prag, leoarcă, dar în cele din urmă îi făcuse loc să treacă. Pe Eleanor o

găsise pe canapea, în halat. Nu era machiată şi arăta îmbătrânită, iar preţ de o clipă Polly crezuse că o priveşte pe Cilla, mama lui Eleanor. Femeia ridicase privirea, iar Polly văzuse că plânsese.

„Oh, Pol, a fost cumplit! A trebuit să-l nasc! Am trecut prin travaliu degeaba!”

— Era afectată, spuse detectiva.

Iarăşi, aproape că-i pusese o întrebare, tulburându-i amintirile.

— Normal că era afectată!

Polly ştia că-i vorbise pe un ton nepoliticos.

— Trecuse de partea dificilă, periculoasă, a sarcinii. Se relaxase, credea că totul o să fie bine. A făcut o ecografie şi ştia că o să aibă o fetiţă, începuse să-i aranjeze o cameră cu toate cele. Îi plăcea să fie însărcinată.

Apoi brusc, din senin, a rămas fără copil. Mă rog, a născut copilul, doar că

era mort.

— Deci nu-i de mirare că i se părea că vede fetiţe dispărând în mare.

— Nu-i adevărat!

Polly începea să se simtă insultată în numele lui Eleanor. Tăcu o clipă.

— Scuză-mă, cum te cheamă?

Femeia rămase impasibilă.

— Reeves. Inspector-şef Reeves.

— Atunci ascultă-mă, inspector-şef Reeves. Eleanor a intrat în depresie după ce a pierdut sarcinile, dar nu o luase razna. Nu vedea lucruri ciudate şi nu auzea voci. Pe plajă chiar era o fetiţă. N-a dispărut în mare, dar dansa pe plajă. Am văzut-o la petrecere pe la apus, exact aşa cum a descris-o Eleanor.

Şi am văzut-o din nou în după-amiaza asta, jucându-se pe nisip. Aşa că nu e vreo închipuire de-a lui Eleanor.

În cameră se lăsă tăcerea. O rază de soare lumina dansul particulelor de praf. În colţ, inspectorul Perez lua notiţe. După izbucnirea ei, în cameră

părea să se fi aşternut pacea. Polly se luptă cu dorinţa de a-şi cere scuze pentru că reacţionase aşa.

— Ai plecat aseară din cameră? întrebă Willow.

Polly clătină din cap.

— Tu ai fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă, iar atunci ea era încă afară?

— Da.

Polly o privi şi se întrebă dacă era cazul să spună ceva despre silueta pe care o văzuse prin ceaţă pe mal, dar poate că atunci detectivii ar fi considerat-o şi pe ea ţicnită.

— Am crezut că Eleanor o să intre şi ea.

— Dar n-ai auzit-o? Nu ştii dacă a făcut asta?

— Nu, răspunse Polly. N-am auzit nimic până a doua zi de dimineaţă, când m-am trezit.

Făcu o pauză, ruşinată de ce trebuia să recunoască.

— Nu dorm bine. Uneori iau somnifere.

— Şi domnul Wentworth?

Willow părea că se uită pe geam.

— Mai era acolo când te-ai trezit?

— Sigur că da! S-a dus la culcare odată cu mine.

— În acelaşi pat?

— Nu, erau două paturi de câte o persoană. O cameră avea pat matrimonial, iar cealaltă două paturi. Am dat cu banul pentru prima, dar au câştigat soţii Longstaff.

Polly se gândi că parcă trecuse o veşnicie de atunci, de când ajunseseră

la Sletts, năvăliseră înăuntru şi se uitaseră prin camere. Ce tare se distraseră

hotărând cine o să aibă parte de patul matrimonial!

— Deci ar fi putut să iasă din cameră fără ca tu să-l auzi. Ca să ia un pahar cu apă, de exemplu, sau ca să vadă răsăritul.

Willow afişă un zâmbet blând, genul de zâmbet pe care Polly l-ar fi folosit să încurajeze un cititor timid să pună nişte întrebări mai amănunţite despre o poveste.

— Chiar nu ştiu ce vrei să spui cu asta.

Polly simţea că se enervează tot mai tare. Întrebările acelea banale nu păreau să aibă vreo legătură cu Eleanor.

— Ce vreau să zic e că tu presupui că domnul Wentworth nu s-a dat jos din pat toată noaptea, dar nu putem fi siguri de asta, nu-i aşa?

Willow făcu o pauză.

— Oricare dintre voi ar fi putut pleca de la Sletts fără ştirea celorlalţi.

Capitolul XII

Era cald înăuntru, pentru că încăperea se afla direct în bătaia soarelui.

Perez stătea în colţ, ascultându-le pe Willow şi Polly cum vorbesc, iar pentru o clipă îşi pierdu concentrarea. Se gândea la Cassie şi spera că

Duncan chiar o dusese la şcoală. Apoi îşi spuse că se purta ridicol: Cassie era în siguranţă, iar el trebuia să nu mai fie atât de protector, altfel fetiţa ar fi ajuns să-l urască. Se concentră din nou asupra femeii pe care o chestionau.

Polly îl nedumerea. Era timidă, se încadra de minune în prototipul bibliotecarei, încât îi venea greu să creadă că fusese prietenă cu exuberanta producătoare TV. Oare se simţise frustrată stând mereu în umbra lui Eleanor, din cauza frumuseţii ei şi a personalităţii puternice?

Perez era cât pe ce să-i pună o întrebare despre serviciu, însă Willow o făcu în locul lui, parcă citindu-i gândurile:

— Unde lucrezi, domnişoară Gilmour?

— Sunt bibliotecară, m-am specializat în mituri şi tradiţii britanice.

Lucrez pentru Societatea de Folclor din Marea Britanie. Organizaţia are o bibliotecă publică în Hampstead, iar eu o administrez.

Tonul lui Polly deveni brusc entuziast.

— Am fost la un moment dat asistentă într-o bibliotecă publică unde era multă forfotă, dar nu mi s-a potrivit nici pe departe la fel de bine.

Femeia zâmbi autoironic, astfel că detectivul zări o frântură din ceea ce probabil că o făcea pe Eleanor s-o admire pe Polly: avea, totuşi, simţul umorului.

— Mă descurc mult mai bine cu poveştile decât cu oamenii. E tot ce puteam să-mi doresc de la munca mea.

— Atunci poate că Eleanor s-a sfătuit cu tine despre fantomele ei.

— Nu chiar. I-am povestit despre Micuţa Lizzie când am hotărât să

venim aici pentru petrecerea de *hamefarin'*. Atunci mi-a explicat că firma ei primise o comandă pentru un documentar despre persoane care susţin că au

avut experienţe supranaturale. M-am oferit să caut nişte informaţii pentru ea, dar angajaţii ei deja luaseră legătura cu contactele lor. Mi-a fost clar că

era mai interesată de experienţe contemporane decât de originea poveştilor.

Polly ridică privirea şi zâmbi.

— Eleanor n-a avut niciodată răbdare să cerceteze în profunzime.

În cameră se lăsă liniştea. De afară, din depărtare, se auzi ţipătul unui

scoicar. Willow se uită la Perez ca să vadă dacă avea vreo întrebare.

— Ştii dacă Eleanor a avut vreo aventură de curând?

Imediat ce rosti întrebarea îşi zise că ar fi trebuit să aibă mai mult tact. O

jumătate din mintea lui era concentrată în continuare la Cassie, întrebându-se dacă ar fi fost ciudat să sune la şcoală ca să verifice dacă a ajuns acolo cu bine. Polly clipi de parcă ar fi pocnit-o.

— Nu! spuse femeia. Sunt sigură că nu.

Detectivul se gândi iarăşi la relaţia dezechilibrată dintre cele două femei.

Atitudinea lui Polly părea mai mult un fel de veneraţie decât o prietenie între egali. Dar poate că aşa se întâmplă în orice relaţie – o persoană e mai dependentă decât cealaltă.

— Îşi făcea mustrări de conştiinţă despre sexul în afara căsniciei?

Femeia se holbă la el.

— N-am vorbit niciodată aşa despre lucrurile astea.

— Crezi că ar fi fost imposibil să facă aşa ceva?

— Nu, răspunse Polly în cele din urmă. Presupun că nu. Nu prea avea mustrări de conştiinţă în nicio direcţie. Dar mi-ar fi spus. Nu aveam secrete

între noi, sigur nu despre ceva atât de important.

— Când a fost ultima oară când v-aţi văzut numai voi?

Perez îşi dorea să le fi cunoscut pe cele două femei pe când Eleanor mai era încă în viaţă. Îşi aminti de Fran şi prietenele ei, la Londra şi în Shetland.

Se purtase degajat, relaxat, cu toată lumea. Râseseră şi băuseră prea mult vin şi bârfiseră, dar îi venea greu să şi-o imagineze pe femeia din faţa lui comportându-se la fel. Dar poate că Polly era încordată pentru că o afectase moartea prietenei ei, aşa că detectivul se gândi iarăşi că nu o evaluase corect.

— Joi seară. Cu o zi înainte să plecăm la Londra.

Polly se uită la Perez.

— Ne-am întâlnit ca să stabilim ultimele detalii ale plecării. M-am văzut cu Eleanor când am terminat la bibliotecă şi am mers la apartamentul meu.

Am făcut ceva de mâncare şi am discutat despre ultimele pregătiri.

— Cum se simţea Eleanor?

— Bine.

Polly răspunse prea repede, aşa că Perez o aşteptă să continue.

— Chiar bine. Entuziasmată de serviciu, de documentarul ăsta pe care-l făcea. Era un contract important pentru companie, un nou început. Urma să

fie ceva mai popular decât ce făcuse până atunci, iar dacă totul mergea bine

urma să fie difuzat pe postul principal al BBC. Deborda de entuziasm. Era mai însufleţită decât o văzusem de ani buni. Mă gândeam că, în sfârşit, trecuse peste pierderea sarcinii.

— Dar nu ţi-a spus nimic despre un bărbat nou în viaţa ei?

Polly clătină din cap.

— Nu ştiu de unde v-a venit ideea asta. Ai stat de vorbă cu Cilla? Ea n-a crezut niciodată în căsnicia lui Eleanor. E o intelectuală cu nasul pe sus, iar Ian nu s-a ridicat niciodată la standardele ei.

— Cilla e mama lui Eleanor?

— Da, e istoric de artă. Lucrează pentru British Museum. E de-a dreptul ieşită din comun. O adevărată figură.

Polly se opri, iar Perez se întrebă dacă nu cumva Cilla credea şi despre Polly că nu era îndeajuns de bună pentru Eleanor..

Ceva mai târziu, erau în bucătăria de la Springfield şi mâncau de prânz.

James Grieve se agitase toată dimineaţa, făcându-şi griji că o să piardă

avionul, şi plecase mai devreme. Sandy îl însoţise ca să o preia pe Vicki Hewitt, criminalista, aşa că Perez şi Willow Reeves rămăseseră iarăşi singuri la masă. Perez se simţea în largul său lucrând cu ea, dar nesigur în privinţa efectului pe care-l avea asupra lui. Simţea că dacă are o altă femeie în viaţa lui, chiar şi numai drept colegă, o trădează cumva pe Fran. Iar Willow era înaltă, cu oase mari, păr încâlcit şi haine ponosite. Părinţii ei erau membri ai unei comunităţi hippie din North Uist. Nu mai întâlnise pe nimeni până atunci care să-i semene.

— Deci, ce să credem?

Willow se aplecă în faţă. Mâncau supă de linte şi turte făcute în casă.

— Trebuie să fie unul dintre cei trei prieteni, nu-i aşa? Niciunul dintre localnici n-a cunoscut-o pe Eleanor până la petrecere. Sigur n-aveau vreun motiv să o ucidă.

Detectiva înmuie colţul unei turte în supă şi se gândi mai bine.

— Trebuie să verificăm alibiurile soţilor Malcolmson, normal. Şi ei o cunosc de mulţi ani. Aşa că ucigaşul e unul dintre cei cinci.

— N-ar trebui să ne asigurăm că Eleanor n-a vorbit cu cineva de pe aici?

întrebă Perez rar. Ştiu că e improbabil, dar dacă se apucase de proiectul ăla cu fantome ar fi putut să contacteze persoane care susţin că au văzut-o pe Micuţa Lizzie. Poate chiar a stabilit o întâlnire cu cineva.

— La două dimineaţa? Şi i-a călcat pe coadă atât de rău că s-au hotărât s-

o omoare? întrebă Willow pe un ton sarcastic.

— E puţin probabil, ştiu, dar ar fi interesant dacă Eleanor a vorbit, de fapt, cu localnicii şi nu le-a spus asta nici soţului, nici prietenilor, nu-i aşa?

Între cei doi se lăsă tăcerea. Charles Hillier intră şi le oferi brânză şi fructe. Când cumpărase căsoiul împreună cu partenerul lui apăruseră tot felul de zvonuri, nu doar fiindcă un cuplu de homosexuali se mutase acolo; mai fusese ceva. Perez se strădui să-şi amintească amănunte. Poate ceva despre o vedetă de odinioară?

Charles rămase în apropierea mesei, apoi îşi dădu seama că era în plus.

— Luaţi orice vă trebuie. Eu vă las în pace. David o să fie la Lerwick toată ziua, aşa că n-o să vă deranjeze, iar clienţilor le-am zis că nu au voie să intre în camera de zi. În bucătărie ştiu şi ei să nu intre. Aşa-i când vine vorba de igienă! E un coşmar!

Bărbatul ezită o clipă, parcă sperând că detectivii o să-l includă în conversaţia lor, însă când văzu că doar îi zâmbesc îşi luă tălpăşiţa.

— Deci, acum ce facem?

Willow tăie o bucată mare de brânză.

— Sandy o să fie ocupat aproape toată ziua cu Vicki, iar eu aş vrea să fiu de faţă când ridică trupul de la locul faptei.

Era amabil din partea ei, îşi zise Perez, că voia să-l ţină departe de scena crimei ca să nu fie tulburat când vedea cadavrul încă o dată, dar nu protestă.

Depăşise momentul când se lua de persoanele care voiau să-i facă un bine.

— Vrei să vorbesc eu cu soţii Malcolmson – cu părinţii lui Lowrie –

după-amiaza asta?

— Chiar te rog.

Willlow tăcu.

— Şi cineva ar trebui să meargă la Londra să stea de vorbă cu mama şi colegii lui Eleanor. Dacă Eleanor avea o aventură cu cineva de la muncă, pun pariu că se ştia. Te-aş ruga tot pe tine să mergi, dar înţeleg că ţi-ar fi mai greu din cauza lui Cassie.

— Nu-i neapărat o problemă.

Lui Perez îi trecură imediat prin minte o mulţime de planuri. Se pomeni neaşteptat de entuziast la gândul că o să meargă în sud.

— Chiar s-ar putea să iasă bine. Cass poate să vină cu mine şi să rămână

la părinţii lui Fran. S-ar bucura nespus s-o vadă. Le e dor de ea.

— Deci mergi tu?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Of, Jimmy Perez, nu ştiam că abia aştepţi să fugi de mine.

Detectiva zâmbi ca să-i arate că glumea, dar bărbatul tot se simţi stânjenit, de parcă ar fi jignit-o.

Lowrie şi Caroline plecaseră probabil cu feribotul spre Lerwick, la fel ca David, partenerul lui Hillier, însă Perez le lăsă un mesaj prin care-i ruga să-l contacteze când se întorceau. Apoi îl căută pe Charles şi-l găsi întruna dintre băile impunătoare de la etaj, reparând un robinet care curgea.

— Aş putea să-ţi folosesc calculatorul?

Charles îl conduse în birou şi porni computerul, aşa încât Perez să-şi poată rezerva online biletele spre Londra. Imaginea de fundal a ecranului era o fotografie cu Charles pe scenă. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum victorian şi ţinea un fierăstrău uriaş cu care se îndrepta spre un butoi unde se afla o blondină frumoasă.

— Asta e! Ai fost un magician celebru!

Detectivul îşi aminti vag că se uitase împreună cu părinţii la un spectacol transmis la televizor. Tatălui său îi plăcuse, dar lui Perez i se păruse cam trasă de păr reprezentaţia de modă veche.

— Ţi-e dor de ce făceai?

— Acum nu. Când m-am retras, nu simţeam decât o imensă dezamăgire.

Umblam kilometri întregi ca să ajung la o audiţie, după care mi se spunea că spectacolul meu e depăşit. În unele zile mi-era frică să ies din casă ca nu cumva să sune agentul meu. Pe lângă asta, nu sunt prea multe feluri în care să poţi tăia o femeie în două sau să faci un iepure să dispară. Venise momentul să renunţ, înainte să rămân fără bani, şi să-i las pe tineri să-mi ia locul cu trucurile lor în stilul lui Houdini. Eu sunt prea laş pentru toate năzdrăvăniile alea. Însă trebuie să recunosc că mă distrează această mică

melodramă. Mai avem şi noi parte de ceva nou în vieţile noastre seci, şi nici măcar nu o cunoşteam pe sărmana femeie.

— Ce te-a adus în Shetland?

Charles ridică privirea.

— David. El a fost mereu înnebunit după aer liber, iar în Shetland vine de când era mic. El m-a sprijinit în cariera de magician, apoi a venit rândul meu să-l susţin. Ador locul. Faptul că am cumpărat casa asta şi ne-am mutat aici e cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, dar cu siguranţă e mult mai mult de muncă decât mi-am închipuit.

Charles se concentră din nou asupra robinetului defect, iar Perez îi sună

pe părinţii lui Fran de la telefonul fix din birou. Răspunse mama lui Fran.

— Ce grozav! Sigur că da, Jimmy, Cassie poate să rămână la noi. La fel şi tu. Ar fi minunat să mai stăm de vorbă.

Perez îi răspunse că era foarte drăguţ din partea lor, dar el o să fie ocupat cu munca, aşa că trebuia să stea mai aproape de centru. Ea şi soţul ei nu spuseseră niciodată nimic, însă detectivul bănuia că-l învinovăţeau, măcar parţial, pentru moartea lui Fran. Dacă n-ar fi adus-o pe fiica lor pe Fair Isle toamna trecută, ea ar fi fost încă în viaţă. Lui Perez i se păreau destul de simpatici, dar se simţea stingher în preajma lor. Sentimentul de vinovăţie pe care-l suprima când lucra revenea la intensitate maximă când stătea cu ei.

Închirie pentru noaptea următoare o cameră la un hotel aflat în apropiere de biroul lui Eleanor din King’s Cross, apoi ieşi.

Era o zi cu vânt. Rafalele împingeau norii mici prin faţa soarelui şi agitau apa din golfuleţ, formând valuri cu creste albe. În drum spre ferma soţilor Malcolmson, Perez îşi derula în minte ce ştia despre părinţii lui Lowrie.

George fusese unul dintre ultimii paznici ai farului de pe Muckle Flugga, înainte ca acesta să fie automatizat. Detectivul îşi amintea perioada aceea de la mijlocul anilor ’90. În *Shetland Times* apăruse o fotografie cu George şi colegii lui, toţi foarte eleganţi în uniformă. În textul alăturat erau poveşti despre viaţa pe insulă. Pe atunci Perez încă era la şcoală, la Lerwick, aşa că

articolul îl captivase. George se mutase la ferma tatălui său când rămăsese fără locul de muncă de la Comisia Farurilor din Nord. Soţia lui, Grusche,

era o nemţoaică venită iniţial ca bucătăreasă în taberele de muncitori, pe vremea când abia se descoperise petrolul. Cei doi se cunoscuseră la o seară

de dans, într-o zi când George era pe uscat, iar gurile rele spuneau că se căsătoriseră pentru că pe ea nu o deranja să rămână singură cât el lucra la far. Bărbatul mai avusese iubite, dar toate îi ceruseră să renunţe la munca lui.

Perez o cunoştea pe Grusche mai bine decât pe soţul ei. Femeia se înscrisese la cursurile de arte plastice pe care le organiza Fran, iar cele două

se împrieteniseră. Uneori, când mergea în Lerwick la vreun film sau concert şi rata feribotul spre Unst, se întâmplase ca Grusche să mai rămână peste noapte la ei, în Ravenswick. Îşi dăduse demisia de la şcoala de pe insulă, iar acum gătea la Springfield. Perez ştia toate astea fără să aibă nevoie să

verifice vreo informaţie. În Shetland, toată lumea ştia astfel de amănunte domestice.

Când Perez ajunse la fermă îi găsi pe soţii Malcolmson în bucătărie.

Grusche făcea pâine, frământând aluatul pe un fund de lemn de pe masă.

Era o femeie înaltă, cu trăsături puternice, mai degrabă deosebite decât atrăgătoare. Îl văzu trecând prin dreptul ferestrei şi îi făcu semn să intre.

— Mi-a spus Caroline că eşti pe-aici, spuse femeia. Mă bucur că te ocupi tu de asta, Jimmy.

Avea un accent german amestecat cu cel din nordul Insulelor Shetland.

Grusche se întoarse către soţul ei, care moţăia pe un taburet de lângă sobă.

— El e Jimmy Perez, bărbatul lui Fran. Ţi-am vorbit despre el.

Femeia făcu o pauză.

— George n-a prea dormit. A stat de vorbă aproape toată noaptea cu copiii despre ce s-a întâmplat.

Perez se întrebă ce părere ar fi avut Lowrie şi Caroline dacă ar fi auzit că-i consideră cineva copii. Îi întinse mâna lui George, care se ridică pe jumătate ca să-i răspundă la salut.

— Trebuie să vă pun nişte întrebări. Întrebări delicate. Cred că înţelegeţi.

— Normal, Jimmy. Eşti nevoit să faci asta. Aşteaptă doar o clipă.

Femeia făcu o bilă din aluat şi o puse într-un castron crem de ceramică.

Apoi acoperi recipientul cu un şervet curat înainte să-l pună pe plită. Perez se întrebă dacă femeia vorbea mereu în numele amândurora.

— Vrei ceai sau deja ţi-e rău de cât ai băut?

— Nu, mersi.

Detectivul se aşeză la masă cu Grusche. Femeia zâmbi.

— Deci înoţi deja în ceai, Jimmy. După bunul obicei din Shetland.

— Cât de bine o cunoşteai pe Eleanor Longstaff?

— Ne-am întâlnit cu ea de câteva ori.

În continuare, femeia părea să vorbească în numele amândurora.

— O dată la Durham, când era şi Lowrie acolo. Iar mai de curând după

ce s-au mutat cu toţii la Londra. Erau prieteni, cred. Au mers la nunta lui Lowrie în Kent acum câteva săptămâni, iar Eleanor a fost domnişoară de onoare. O tânără tare drăguţă. Aproape că devenise ea centrul atenţiei.

— Cum a ales fiul vostru o facultate în Anglia?

Pentru cei mai mulţi locuitori din Shetland, chiar şi Glasgow sau Stirling reprezentau o provocare.

— Datorită mie! spuse Grusche zâmbind. L-am crescut cu ideea că există

o lume pe care s-o exploreze. Şi am ambiţii pentru el. Ştii cum sunt femeile cu un singur copil, Jimmy – ştii cât de feroce suntem când vine vorba de ei!

Plănuisem să meargă la Oxford sau Cambridge, dar el s-a gândit că s-ar putea să fie puţin depăşit acolo. Durham a fost un compromis.

Şi George? se întrebă Perez. *El ce credea despre faptul că fiul lui era atât de departe?*

— Ce părere aveai despre Eleanor Longstaff?

— Îmi plăcea de ea! Era foarte distractivă, foarte teatrală. Genul de persoană căreia-i place să joace roluri, să impresioneze publicul. Îmi plăcea să discutăm despre artă şi politică.

Făcu o pauză.

— Dar m-am bucurat când Lowrie a ales-o pe Caroline.

Grusche se opri din nou.

— Unele persoane sunt ca un tort uriaş cu ciocolată, nu crezi, Jimmy?

Nu te poţi bucura de ele decât în porţii mici. Nu mi-o pot imagina pe Eleanor mutându-se pe Unst.

— Dar crezi că Lowrie şi Caroline o să se întoarcă?

— Poate. Noi ne-am bucura, nu-i aşa, George?

El zâmbi.

— Da, m-aş bucura să ne vedem nepoţeii crescând şi să avem o mână de ajutor la fermă.

— Nu putem să ne facem planuri din astea, spuse Grusche pe un ton aspru. Nici despre copii, nici despre ce-o să facă Lowrie şi Caroline odată

ce vin aici. Dar mi-a fost dor de el când a plecat şi ar fi minunat să-l văd din nou aici.

— S-a pus vreodată problema ca Lowrie să rămână într-o relaţie cu Eleanor? Ieşeau împreună?

Perez nu ştiuse acest lucru. Oare asta însemna că englezii nu-i spuseseră

tot? Sau că totul se întâmplase cu atât de mult timp în urmă – o relaţie pasageră pe vremea studenţiei – că uitaseră? Poate că oamenii din Shetland

aveau o memorie mai bună decât prin alte părţi.

Grusche dădu din umeri.

— A ieşit cu Eleanor de două ori. Era o femeie atrăgătoare.

George se ridică şi se sprijini de sobă.

— Femeia aia i-a frânt inima, spuse bărbatul. Trebuie să fim sinceri cu Jimmy. Oricum o să afle lucrurile astea. E imposibil să ascunzi aşa ceva.

— Lowrie avea nouăsprezece ani, spuse Grusche. Era doar un băiat.

Plecase pentru prima oară de acasă. Era de aşteptat să fie atât de afectat de despărţire.

— Adu-ţi aminte că s-a întors amenințând că o să se lase de facultate!

zise George. Tu chiar te-ai gândit că ar vrea să se sinucidă! Ai spus despre ea că-i o vrăjitoare!

— Exageram, răspunse femeia. Şi la fel şi el. A întâlnit-o pe Caroline, care e înţelegătoare şi nu se joacă.

— Genul *ăsta* de femeie era Eleanor, Jimmy.

Lui Perez i se părea că George se gândea de două ori înainte să rostească

fiecare cuvânt, că încerca să-i transmită un mesaj ascuns.

— Era o persoană generoasă, caldă şi amuzantă, dar nu prea bună la suflet. Nu-i păsa de cum se simte nimeni altcineva în afară de ea şi era mereu în căutarea următoarei senzaţii tari.

Perez îl privi pe bărbat. Se gândi că George rumegase toate astea de când fusese descoperit cadavrul lui Eleanor Longstaff.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

George ezită, după care clătină din cap.

— Nu. Dar când am auzit că a fost ucisă, să ştii că nu m-am mirat.

Capitolul XIII

Willow Reeves privi cum dricul din Lerwick se îndepărtează cu trupul lui Eleanor, trecând de Sletts, până dispăru în spatele centrului comunitar Meoness, unde în urmă cu două zile femeia dansase la petrecere. De la distanţa aceea, lumina soarelui reflectată în vopseaua neagră făcea maşina să pară un gândac lucios. Eleanor Longstaff urma să ajungă diseară pe feribotul spre sud, iar mâine la morga de la Aberdeen a doctorului Grieve.

Willow se întoarse ca să o privească pe Vicki Hewitt la lucru. Până

acum, şefa echipei de criminalişti nu descoperise nimic interesant în locul unde fusese găsită Eleanor. Pământul era prea tare ca să fi rămas urme de paşi, iar buruienile creşteau până la marginea micului lac. Nu erau nici noroi, nici nisip. Când o scoseseră din apă, găsiseră o lovitură la cap, exact cum anticipase James Grieve. Pe spatele rochiei scumpe din mătase descoperiseră urme de sânge, deşi cadavrul rămăsese destul de mult timp sub apă şi materialul era îmbibat. Mai erau şi nişte urme de iarbă sau de pământ.

— Asta înseamnă că a fost ucisă altundeva şi adusă aici? Că sângele i s-a uscat pe rochie înainte să fie pusă în apă?

Dacă da, de ce? Pentru că locul are o însemnătate anume? Ca s-o facă

pe Eleanor să pară perfectă?

— Mai degrabă târâtă.

Vorbele lui Vicki se auzeau înfundat din cauza măştii. Criminalista arătă

spre buruienile turtite pe alocuri şi cu tulpinile rupte.

— Sigur, nu-i obligatoriu, fiindcă urma asta puteau s-o lase oricând în ultima perioadă şi nişte turişti încălţaţi cu bocanci grei, dar e posibil, nu

crezi? Aşa s-ar explica şi petele de iarbă de pe spatele rochiei. Şi nu cred că

a fost ucisă prea departe de-aici. N-am văzut urme în vegetaţia de lângă

pârleaz.

Începu să se mişte lent, aproape aplecată până la pământ, dând la o parte cu mâinile înmănuşate buruienile şi ierburile de mlaştină. Se opri unde iarba era mai scurtă, păscută de oi, apoi se aplecă iar şi luă un obiect atât de mic încât Willow nici nu-şi dădu seama ce era şi-l puse într-o pungă pentru probe.

— Ce-ai găsit?

— Încă nu sunt sigură. Aşteaptă o clipă.

Vicki îşi continuă căutarea cu degetul şi se aplecă din nou să pună ceva în altă pungă.

Willow purta botoşi de protecţie, dar rămase pe loc până o chemă Vicki.

Erau aproape de marginea prăpastiei, iar zgomotul valurilor şi briza mării îi tăiau răsuflarea. Prin iarbă erau risipite flori de armeria şi viorele. Vicki îi puse în palmă săculeţii cu probe.

— Bucăţi de hârtie, zise Willow cu dezamăgire. Ar putea fi orice.

— Nu e ceva ce ai găsi în mod normal aici, spuse Vicki, nu e vreun ambalaj de bomboană sau o pungă de chipsuri. Şi, oricum, de ce ar rupe-o cineva?

— Dar ce e, de fapt?

— E ceva tare, lucios. Aş zice că a fost o fotografie.

Willow se gândi la ce-i spuse Vicki. Cine mai developează fotografii?

Lumea face poze digitale şi le încarcă pe Facebook şi Twitter!

— Bun, cineva a rupt o fotografie pe-aici. Poate a făcut-o la nervi? Ar fi bine să găsim şi celelalte bucăţi.

Vicki râse.

— La cum bate vântul, trebuie să fi ajuns aproape în Norvegia până

acum! Bucăţile astea s-au agăţat în firele de iarbă mai înalte.

În apropiere de prăpastie, furtunile puternice aruncaseră pe uscat pietre rotunde, netezite de apă. Unele erau mari cât un bebeluş, abia le putea ridica şi un om în toată firea, însă fluxul le aruncase de jos ca pe nişte mărgele de sticlă.

— Unul dintre bolovanii ăştia poate fi arma crimei.

Vicki întinse mâinile deasupra capului şi îşi masă spatele încordat.

— Cu toate că, dacă aş fi fost în locul ucigaşului, aş fi aruncat pietroiul înapoi în mare.

— Prin urmare, nu a fost omor premeditat, zise Willow mai mult pentru sine. Ucigaşul nu a venit cu o armă.

— Asta dacă nu cumva cunoştea zona şi a stabilit întâlnirea în mod deliberat aici. Iar victima probabil dădea să plece sau se întorsese cu spatele. Nu a fost vorba de autoapărare sau de o bătaie care a degenerat.

Willow nu şi-o putea imagina pe imaculata Eleanor într-o luptă corp la corp.

— Oare e posibil să fi rămas urme de sânge şi pe hainele ucigaşului? Am făcut pachet hainele pe care le purtau prietenii ei şi le-am trimis în sud. Încă

n-au venit rezultatele analizelor.

— Poate nu de la prima lovitură, dar ar fi fost greu de evitat dacă ai târât cadavrul şi pe urmă l-ai şi aranjat într-o poziţie anume.

Vicki se încruntă.

— O să iau nişte mostre de buruieni. Sper să găsesc urme mici de sânge şi pe iarbă, mai ales dacă ucigaşul a târât-o pe Eleanor de picioare, ca să nu se murdărească. Şi încălţările, şi şosetele ar trebui să fie ude. Nu ar fi putut să aşeze cadavrul cu atâta precizie fără să intre în apă.

— Dacă nu cumva şi ucigaşul era desculţ.

Willow tăcu.

— Sandy a făcut ieri o cercetare rapidă a zonei.

Vicki pufni.

— Ai văzut tu bărbat pe lumea asta care să caute ceva cum trebuie?

Bărbatu-meu e complet pierdut. Aruncă un ochi şi pe urmă începe cu

„Vicki, ce-ai făcut cu echipamentul meu de fotbal?” şi, ca un făcut, tot eu i-l găsesc, fiindcă e mai uşor decât s-o facă el!

— Deci crezi că sunt pe-aici?

Willow nu ştia că Vicki Hewitt e căsătorită şi, pentru o clipă, îşi pierdu concentrarea, întrebându-se dacă avea şi copii.

— E posibil.

Vicki se aplecase din nou, pipăind cu mâinile înmănuşate printre bolovani. Apoi se aşeză pe burtă şi băgă mâna în solul nisipos de la marginea prăpastiei, dar nu găsi nimic. Se ridică şi se întinse din nou.

Willow se întrebă cu ce se ocupa soţul lui Vicki, dacă nu-l deranjau plecările ei intempestive la locurile unde fuseseră săvârşite crime. Ea, una, nu reuşise să găsească un bărbat care să-i accepte plecările frecvente şi neaşteptate.

— Aş trimite o echipă să caute ca lumea, spuse Vicki. Dar dacă pe ucigaş

îl duce mintea măcar puţin, încălţările au fost înghiţite de reflux acum mult timp.

Criminalista se apropie de marginea zonei delimitate, începu să-şi scoată

combinezonul şi îşi dădu la o parte masca, ca să poată vorbi normal.

— Prin urmare, ucigaşul n-a intrat în panică, spuse Willow.

În largul mării, valurile aruncau de colo-colo un pescador. Urmărindu-l, detectivei i se făcu puţin greaţă.

— Nu a lovit-o pe Eleanor în cap într-un moment de furie oarbă şi apoi a fugit. Nu, a avut timp după aceea să arunce în apă arma crimei, sandalele şi pelerina pe care o purta femeia ultima oară când a fost văzută, poate că a rupt fotografia şi a risipit bucăţile, apoi s-a întors pe drum de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Probabil că era dimineaţa devreme şi soarele deja răsărise.

— Cum a ajuns telefonul pe dealul de lângă centrul comunitar?

Vicki împacheta şi începuse să coboare ducând cutia mare, argintie, în care îşi ţinea tot echipamentul.

— Nu ştiu. Nu a fost lăsat acolo ca pistă falsă. Criminalul voia să găsim cadavrul, altfel de ce n-a aruncat-o şi pe Eleanor în mare odată cu lucrurile celelalte? Dacă i-am fi găsit trupul jos, pe mal, probabil că am fi crezut că e vorba de un accident. La urma urmei băuse, multă lume poate confirma asta. O rană la cap n-ar fi fost băgată de seamă printre multe altele şi nici nu se punea problema să supravieţuiască unei asemenea căzături.

Willow se gândi că până la prăpastie nu era o distanţă mai mare decât până la micul lac. În plus, ar fi fost şi mai uşor, fiindcă iarba era mult mai scurtă.

— Poate că Eleanor şi-a scăpat telefonul mai pe la începutul serii?

Vicki se întoarse ca s-o aştepte pe detectivă lângă pârleaz.

— Dar cineva a trimis e-mailul ăla la două noaptea. De ce ar fi ieşit Eleanor la plimbare la ora aia? Şi de ce ar fi plecat de la îngrăditura de piatră de

lângă centru ca să meargă în cealaltă direcţie, înspre lac? Sunt prea multe întrebări şi nimic nu se leagă.

Willow îşi zise din nou că acolo avusese loc o întâlnire. O întâlnire stabilită dinainte. Încercă să-şi imagineze cum se desfăşuraseră lucrurile.

Eleanor aştepta, dârdâind poate, cu pelerina înfăşurată peste hainele de petrecere, ca să se încălzească. Oare aţipise? Oare până la urmă fusese luată

prin surprindere de persoana pe care o aşteptase? Sau ucigaşul se mişcase în tăcere prin iarbă, ca una dintre fantomele lui Eleanor, omorând-o fără ca ea să-şi dea măcar seama ce se întâmplă?

Mai târziu, în drum spre intrarea impunătoare de la Springfield, Willow se întâlni cu Perez.

— Cum ţi-a mers cu soţii Malcolmson?

— A fost interesant…

Perez făcu o pauză, se uită peste umăr şi abia atunci Willow îl zări pe Ian Longstaff, care-l aştepta pe detectiv în umbra centrului comunitar.

— Dar o să-ţi spun mai multe mai târziu.

Aleseră camera galbenă, luminată din când în când de soare. Willow îl rugă să pună el întrebările – Perez mai interacţionase cu Ian, iar ea îşi dădea

seama că bărbatul o priveşte cu neîncredere. Cele mai multe femei pe care le cunoştea el lucrau în mass-media şi erau stilate, aranjate şi nevrotice, n-aveau părul vâlvoi şi nici nu erau îmbrăcate la mâna a doua. Willow se aşează cu atenţie pe un scaun, în afara razei lui vizuale.

— Înţeleg că-ţi este greu, spuse Perez. Îmi pare rău.

— Nu-nţelegi nimic!

Longstaff se aplecă peste masă.

— M-am îndrăgostit de Eleanor din clipa în care am văzut-o! Mai bine aş fi şi eu mort.

În cameră se lăsă tăcerea. Willow reuşea să distingă sunetele de afară –

culicii de pe deal şi nelipsitele oi. Încordarea din încăpere era atât de deranjantă, încât se întrebă dacă nu cumva era cazul să intervină. Perez era un om care ţinea foarte mult la intimitatea lui, nu avea să-i explice lui Ian că

şi iubirea vieţii *lui* fusese ucisă. Ea nu putea s-o facă în locul lui Perez, însă

putea să pună o întrebare nevinovată până-şi revenea el. În cele din urmă

hotărî să aştepte. Nu era în măsură să se bage între cei doi.

— Desigur, spuse Perez într-un final, sentimentul de vinovăţie e cel mai rău. Gândul că ai fi putut să faci ceva, felul în care îţi derulezi în cap diverse scenarii…

Se lăsă din nou tăcerea, după care Longstaff încuviinţă din cap.

— Ar fi trebuit să ies şi s-o chem înăuntru, în noaptea de după petrecere.

Ar fi trebuit s-o protejez.

— Avea nevoie să fie protejată? Ştiai că ar putea fi în pericol? Lucra în mass-media, iar persoanele publice pot să atragă atenţia cui nu trebuie.

Perez vorbea atât de încet că Willow era nevoită să asculte cu mare atenţie ca să-l înţeleagă.

— Eşti inginer de sunet şi lucrezi tot în branşă. Sigur înţelegi asta.

— Crezi că o urmărea vreun obsedat?

Longstaff îl pironi cu privirea pe detectiv.

— Nu, nu se pune problema. Ea nu apărea niciodată la televizor. Şi mi-ar fi spus dacă avea probleme.

— Proiectul ăsta la care lucra – proiectul care s-ar părea că a declanşat…

Detectivul ezită, părând să caute cuvântul potrivit.

— …neînţelegerea dintre voi după petrecere, când stăteaţi la un pahar cu prietenii voştri – îmi poţi spune ceva despre el? Lucrai şi tu la el, la partea de sunet?

— Încă nu era nevoie de mine, răspunse Longstaff. E în etapa de pre-

producţie. Eleanor alesese un scenarist, dar încă nu era sigură de forma finală. Citea mărturii, mărturii ale unor oameni inteligenţi, cu capul pe umeri, convinşi că au văzut fantome. A spus că nu vrea un film de o oră

despre scrântiţi şi dubioşi.

— Şi a aflat povestea Micuţei Lizzie.

Perez se uita în jos, spre mal, pe gemuleţul de lângă el, de parcă se aştepta să vadă fantoma unui copil ieşind din mare.

— O fetiţă care trăit în casa asta în anii ’20, a murit în timpul fluxului şi s-a întors să-i bântuie pe cei care nu au copii.

Şi pe tinerii care se îmbată.

Longstaff nu-i răspunse pe loc.

— Aşa sună povestea? Că o văd numai cei care nu au copii? Eleanor nu mi-a zis asta.

Bărbatul făcu din nou o pauză.

— Sau poate că mi-a zis, dar n-am fost atent. Începusem să-mi pierd răbdarea cu ea. Acum mi se pare urât ce-am făcut – urât şi nepotrivit. Aş da orice s-o am înapoi şi s-o ascult cum turuie despre proiectele ei favorite.

— Poveşti sunt o mulţime.

Perez zâmbi şi se întoarse puţin, cât s-o prindă şi pe Willow în câmpul vizual.

— Aşa se întâmplă cu fantomele.

— Eu n-am crezut niciodată în supranatural, zise Longstaff.

— Dar acum?

— Acum înţeleg de ce oamenii *ar vrea* să creadă. Ne bucurăm de orice mod în care putem păstra legătura asta.

— Eleanor a vorbit cu cineva de aici, din Unst, despre Micuţa Lizzie? A stabilit vreo întâlnire cu cineva care susţinea că a văzut fantoma?

Longstaff dădu din umeri.

— Probabil că vorbise cu Lowrie despre asta. Sunt prieteni de multă

vreme, de la facultate. Ar fi fost un contact bun pentru ea.

— S-a întâlnit cu Lowrie ca să discute? Poate la Londra, când proiectul era abia la început?

Willow se întrebă unde voia să ajungă Perez cu întrebările. Poate credea că Lowrie era bărbatul cu care fusese văzută Eleanor la restaurant, dar Caroline cu siguranţă şi-ar fi recunoscut iubitul, chiar dacă l-ar fi văzut din spate, într-un bar aglomerat, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

Longstaff începea din nou să-şi piardă răbdarea.

— Şi nu ştiu nici cum ne vor ajuta întrebările astea să aflăm cine a ucis-o pe Eleanor.

Bărbatul stătea picior peste picior, iar cu unul dintre ele bătea în podeaua de lemn lustruit, transmiţând parcă un ciudat cod Morse.

În vreme ce zgomotul o scotea din minţi pe Willow, pe Perez nu păreau să-l deranjeze nici bocănitul, nici spusele bărbatului.

— Pentru că înţeleg că Eleanor şi Lowrie au fost foarte apropiaţi pe vremea facultăţii. Au fost împreună, nu-i aşa? Poate era firesc să-l întrebe pe el despre toate lucrurile astea.

Longstaff râse cu jumătate de gură.

— Nell a avut o sumedenie de relaţii în facultate. După spusele ei, i-a luat la rând pe toţi cei din cercul de teatru. Poate că Lowrie a crezut că e special dar, din punctul ei de vedere, a fost doar unul dintre mulţi alţii.

Bărbatul făcu o pauză.

— Tot nu înţeleg cum o să ne ajute asta să-l găsim pe ucigaş.

Longstaff reîncepu să bată din picior.

— Îmi pare rău că mă repet, spuse Perez, dar e important să aflăm dacă

Eleanor a vorbit cu cineva de-al locului, cineva cu care a stabilit să se întâlnească, poate chiar în noaptea în care a murit.

— Nu era atât de nebună să se plimbe în creierii dimineţii să se vadă cu un străin!

— Serios?

Detectivul zâmbi din nou.

— Majoritatea considerăm că Insulele Shetland sunt un loc singur. Nu ne încuiem uşile şi umblăm singuri noaptea.

— Unul dintre voi a ucis-o!

— Serios?

Întrebarea se repetă precum refrenul unui cântec.

— Cele mai multe crime din Marea Britanie sunt comise de cunoştinţe ale victimei. Cred că e mult mai probabil s-o fi ucis unul dintre prietenii voştri.

Longstaff îl pironi cu privirea, dar nu-i răspunse. Câteva clipe se uitară

fix unul la celălalt, în tăcere.

Odată încheiată discuţia, cei trei ieşiră. Părul lui Willow flutură în bătaia vântului până şi-l scoase din ochi şi din gură şi îl legă la spate.

— Nu cred că a ucis-o unul dintre prietenii ei.

Era clar că Ian Longstaff rumegase ultimul lucru spus de Perez. Rostise cuvintele pe neaşteptate.

— O adorau.

Niciunul dintre detectivi nu-i răspunse. Îl priviră cum se urcă în maşina lui mare şi pleacă.

În seara aceea ei mâncară în bucătărie, iar clienţii pensiunii în sufragerie.

David, partenerul lui Charles, venise târziu din Lerwick, aducând peşte de la magazinul Blydoit. Prăji la foc iute nişte scoci, apoi le aduse o tocană

gustoasă de miel. Era un bărbat energic, foarte tăcut şi sobru. Predase limbi clasice la o universitate din provincie, iar Willow se întrebă ce-i adusese laolaltă pe cei doi – profesorul şi magicianul nu păreau să aibă prea multe în comun. David lăsă tava în mijlocul mesei, la îndemâna lor. Pentru ca masa să fie desăvârşită, primiră şi pâine făcută în casă şi unt de Shetland.

— Pâinea e de la Grusche Malcolmson, spuse bărbatul în timp ce ieşea din cameră, nedorind să-şi aroge meritul altcuiva. Ea coace pentru noi.

David se opri.

— Dacă întreabă cineva, sunteţi rude cu noi. Oaspeţii nu au voie în bucătărie. Astea-s regulile, adăugă zâmbind cu jumătate de gură.

Willow încuviinţă din cap distrată, pentru că se gândea la altceva.

Grusche era mama mirelui de la petrecerea de *hamefarin'.* Altă martoră.

Altă suspectă. În Shetland erau prea multe legături. La fel era şi în Hebridele exterioare.

— Aşadar, Sandy, începu detectiva, ai dus trupul lui Eleanor pe feribot pentru James Grieve. Mai ai vreo veste pentru noi?

Tânărul părea un elev scos la ascultare în faţa clasei, nesigur pe el şi roşu la faţă.

— Doar am confirmat ce mi-au spus prietenii lui Eleanor. Am vorbit cu cei de la staţia de feribot şi mi-au spus că au venit în Shetland vineri seară.

Au avut două camere la clasa întâi şi două maşini. Niciunul n-are cazier.

Am datele de contact ale rudelor ei şi ale colegilor de la muncă. Mama ei, Cilla, a aflat ieri de moartea lui Eleanor. Aşteaptă o vizită de la Jimmy. O să

fie acasă, nu la muncă.

Sandy făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul şi ridică privirea din tocană.

Willow se întrebă dacă ar fi fost arogant din partea ei să-l felicite, dar se abţinu.

— Şi tu, Jimmy? Ai aflat ceva de la părinţii lui Lowrie?

Perez nu răspunse imediat.

— În facultate, Lowrie a fost îndrăgostit de victima noastră. Se pare că a fost marea lui iubire. Într-o vacanţă s-a întors acasă ameninţând că se lasă

de facultate, iar părinţii lui şi-au făcut griji că vrea să se sinucidă.

— A fost doar un episod melodramatic sau crezi că mai contează după atâta vreme?

Willow se gândi că probabil era, la rândul ei, lipsită de inimă, pentru că nu-şi amintea să-şi fi făcut probleme în privinţa vreunui bărbat din viaţa ei.

De unii fusese atrasă şi relaţia îi făcuse plăcere, dar după câteva luni se plictisea de toţi şi îi părăsea sub un pretext oarecare.

Perez ridică din umeri.

— Poate că asta ne spune mai multe despre Eleanor. Poate că-i plăcea să obţină astfel de reacţii.

— Prin urmare, spuse Willow, dacă avea o aventură, o făcea nu pentru că avea nevoie de sprijin emoţional după ce a pierdut sarcina, ci mai degrabă voia să-şi condimenteze puţin existenţa.

— Se poate.

Perez se gândi la spusele lui Willow.

— Sau poate că voia să fie iubită. După ce vorbesc cu ai ei şi cu prietenii din Londra s-ar putea să-mi fie mai clar.

Făcu o pauză.

— Crezi că are vreun rost să încercăm să dăm de fetiţa asta pe care a văzut-o Eleanor pe plajă în după-amiaza în care a murit şi pe care Polly a văzut-o la petrecere?

— Ai început şi tu să crezi în fantome, Jimmy?

Willow îi vorbise pe un ton glumeţ. Spera că n-o să se înmoaie.

— Mă întrebam dacă nu cumva e un potenţial martor, răspunse Perez.

Dacă Eleanor nu cumva a plecat de la cazare în căutarea ei.

— Corect.

Femeia dădu din cap spre Sandy.

— Te ocupi tu de asta cât e plecat Jimmy în excursie în sud? Vezi dacă

poţi s-o găseşti pe Micuţa Lizzie.

Willow o spusese în glumă, dar observă că Jimmy nu râdea.

Capitolul XIV

Polly nu suportase niciodată bine stresul. Câteodată se simţea fragilă, ca una dintre vazele de porţelan favorite ale mamei ei, de parcă ar fi lipsit doar un zgomot mai puternic sau o mişcare greşită ca să crape sau să cadă şi să

se fărâme. Niciodată nu se dusese la psiholog ca să discute despre anxietatea ei, aşa că o admira pe Eleanor pentru că urmase un tratament, chiar şi pentru scurtă vreme. I se părea că spitalele de psihiatrie, chiar şi clinicile private pline de celebrităţi care se luptă cu tot felul de dependenţe, aduc cu sine un stigmat social.

Cea mai grea fusese perioada imediat după ce terminase facultatea.

Lucrase la o bibliotecă publică din centru, unde tinerii dădeau buzna la calculatoare ca la păcănele, iar membrii cercului de lectură cereau cărţi pretenţioase, de ficţiune contemporană, în loc de operele clasice pe care li le oferise Polly. Şefa ei era o femeie gălăgioasă care nu suporta slăbiciunea şi pretenţiozitatea şi o acuzase pe Polly că le afişează pe ambele. Femeia avea dinţi gri şi mirosea urât, iar cele două se antipatizaseră din prima clipă.

Eleanor găsise în *The Guardian* anunţul pentru postul de la Biblioteca Sentiman.

Ţie-ţi plac toate ciudăţeniile astea, Poli. De ce nu încerci?

Încă un motiv să-i fie recunoscătoare.

Acum erau la Sletts, iar Polly simţea cum încordarea şi presiunea îi apasă

fruntea şi ochii. Mary Lomax nu le mai stătea pe cap, însă toţi trei se simţeau constrânşi, îşi alegeau vorbele cu grijă, de parcă i-ar fi ascultat cineva. Sună telefonul fix. Pentru o clipă nu făcură altceva decât să se uite la aparat. Aşteptau oare un alt mesaj de dincolo, de la Eleanor? Polly ridică

receptorul şi răspunse. Caroline îi vorbi pe un ton obişnuit, aproape vesel.

Din nou, lui Polly i se părea ciudat că femeia era atât de liniştită şi controlată în condiţiile în care îi murise cea mai bună prietenă.

— Grusche se întreba dacă n-aţi vrea să veniţi la cină aici, la Voxter. Aşa mai ieşiţi şi voi din casă.

Pe drum spre centrul comunitar se pomeniră vorbind degajat pentru prima oară în ziua aceea. Discutau despre Willow şi Perez, despre cât de ciudaţi erau pentru nişte poliţişti, despre cât de diferiţi erau faţă de oricare detectiv din Londra, despre interviurile de la Springfield. Şi despre Eleanor.

Evocau anecdote şi crâmpeie de amintiri ale clipelor petrecute împreună.

Până şi Ian părea să fi scăpat pentru puţin timp de furie. La un moment dat, se opri în mijlocul drumului şi declară:

— Treaba cu Eleanor e că uneori era extrem de enervantă.

Marcus şi Polly râseră surprinşi, aprobându-l, apoi îşi continuară

plimbarea.

Când trecură pe lângă case, pe lângă ferma veche, aparent abandonată, şi pe lângă clădirea cea nouă, Polly simţi tentaţia să spună ceva despre fetiţa pe care o văzuse.

Cred că fantoma despre care vorbea Nell locuieşte pe-aici. Am văzut-o jucându-se pe plajă. Nu e deloc fantomă.

În cele din urmă nu spuse nimic. Ar fi fost o lipsă de respect faţă de Eleanor şi nu voia să le amintească celorlalţi că atmosfera din ultima oră

petrecută cu prietena lor fusese ciudată şi puţin stânjenitoare, însă tot aruncă

o privire pe furiş pe fereastră când trecu pe lângă clădire. Tot nu putea să

vadă nimic prin geamul murdar al casei vechi. I se păru că observă o uşoară

strălucire caldă în colţul camerei, poate urmele unui foc. Uitându-se la horn, văzu că prin el ieşea un firicel de fum, iar în aer se simţea miros de cărbuni.

În rest, nici ţipenie de om.

Pe frânghia casei noi erau şi mai multe rufe: haine *casual* de femeie şi un rând de cardigane minuscule şi pulovere de bebeluş – nimic din ce ar fi purtat o fetiţă de zece ani. Pe terasă era şi un cărucior. Polly rămase în urma celorlalţi. Ziua era în continuare frumoasă, iar fereastra rămăsese deschisă.

Dinăuntru se auzea o melodie *country* de la un radio, apoi un bebeluş

începu să plângă şi vocea unei femei încercă să-l liniştească.

În bucătăria soţilor Malcolmson se simţea miros de carne gătită, iar Polly era sigură că avea să trăiască un moment jenant amintindu-le tuturor că e vegetariană şi că apoi o să urmeze agitaţia în care i se căuta ceva de mâncare: nelipsita omletă sau o bucată de brânză veche. Se părea însă că

Lowrie şi Caroline se ocupaseră deja de asta, căci Grusche scoase din cuptor o tartă cu ciuperci, praz şi arpagic crescut în casă. Femeia lăsă tarta pe plită, iar ceilalţi aşternură faţa de masă şi umplură paharele.

Pentru o vreme nu pomeniră nimic de Eleanor. Ian şi George beau vârtos, iar Polly îşi zise că erau chitiţi să se îmbete. Tot ce ştia despre George era că

fusese cândva paznic la far. Lowrie îi povestise despre copilăria lui, despre cum tatăl lui avea ritualul să lipsească o lună din două.

— Administraţia Farurilor îl trimitea pe Muckle Flugga cu elicopterul şi uneori vremea era atât de rea încât nu putea să se întoarcă acasă.

— Trebuie să fi fost greu pentru tine, îi răspunsese.

Şi ea, şi Lowrie erau singuri la părinţi, iar tatăl ei o răsfăţase. În fiecare zi abia aştepta să-l vadă întorcându-se de la fabrica unde lucra ca supraveghetor, abia aştepta să audă sunetul cheii în broască. Nu-şi putea imagina copilăria fără el.

— Chiar deloc! spusese Lowrie râzând. Mama m-a răsfăţat până peste cap. Iar pe atunci nu era aşa de ciudat. Mulţi părinţi lucrau pe mare sau pe platformele petroliere. Aproape că-mi era mai uşor când era plecat. I-a fost greu să se obişnuiască cu traiul în comun. Dacă acum pare puţin ciudat, să

ştii că de la asta i se trage.

Polly se întrebă dacă George începuse să tragă la măsea zdravăn de pe vremea când lucra pe insulă. Cu siguranţă nu aveau voie cu alcool la far, aşa că poate compensase când era acasă. Şi asta devenise un ritual. Părinţii lui Lowrie i se păreau ciudaţi. Grusche era cultă. Ştia multe despre cărţi şi filme şi vorbea despre plăcerea ei săptămânală: o excursie până la centrul artistic Mareel din Lerwick.

— Nu sunt numai *blockbustere* americane, să ştii. Mai avem parte şi de nişte pelicule *art house.* Abia aştept să ies la pensie ca să primesc un ceai gratis la filmele de după-amiază.

George părea complet absorbit de munca de la fermă şi nu era interesat de nimic din afara Insulelor Shetland. Grusche era cea care îl vizitase mereu pe Lowrie la facultate, cea care-l târâse la spectacole de teatru şi expoziţii de artă, epuizându-l cu energia ei. Polly îşi amintea că-l mai văzuse pe George o singură dată. Venise la ceremonia de absolvire a lui Lowrie şi nu se simţea în largul lui într-un costum vechi care nu-i venea prea bine, în timp ce Grusche se îmbrăcase cu o rochie splendidă făcută chiar de ea.

Apoi, imediat după ceremonie, George îi dusese pe toţi într-un pub şi le făcuse cinste cu primul rând. Părinţii ei stătuseră lângă ea, stingheri: era prima oară de ani buni când veneau într-un bar.

Grusche pomeni prima despre moartea lui Eleanor.

— Sunteţi foarte norocoşi că Jimmy Perez conduce ancheta. E un om bun. Am cunoscut-o pe iubita lui, Fran. Era o pictoriţă talentată.

Nimeni de la masă nu mai spuse nimic. Toate privirile se îndreptară spre ea, însă femeia nu păru să bage de seamă şi începu să strângă masa. Se opri brusc.

— Jimmy singur înţelege prin ce treceţi. Şi Fran a fost ucisă.

Din nou se lăsă tăcerea, până când Grusche aduse budinca făcută cu

rubarbă din grădină şi smântână de Shetland, iar Marcus destinse atmosfera cu una dintre poveştile lui. Era vorba despre o plimbare cu un botanist american bătrân prin deşertul din Yemen.

Polly nu-l asculta pe Marcus, concentrându-se în schimb asupra celorlalţi. Mai auzise povestea şi, oricum, jucase dintotdeauna rolul unui observator. Parcă s-ar fi aflat la o masă tradiţională cu familia, unde George şi Grusche jucau rolul părinţilor. Polly îşi dădu seama pentru prima oară că

majoritatea prietenilor ei fuseseră singuri la părinţi, sub o formă sau alta.

Caroline avea o soră mult mai mică, iar Eleanor avea nişte fraţi vitregi, cu care nu prea se vedea, însă Marcus şi Ian erau singuri la părinţi. La fel ca ea.

Ne-am format propria familie.

Polly se întrebă dacă lucrul ăsta avea vreo legătură cu moartea lui Eleanor.

Timpul trecea, dar afară încă era lumină. Grusche făcu o cafea, iar bărbaţii profitară de acest lucru ca să scoată whisky-ul. Făcuseră schimb de locuri aşa încât să stea amândoi la un capăt al mesei, cu sticla între ei. Polly

urmări privirea lui Marcus, iar bărbatul îi făcu cu ochiul. Se întrebă dacă el privea tragedia doar ca pe una dintre multele lui aventuri. Ar fi fost genul de poveste pe care s-o spună clienţilor în jurul focului, când înnoptau undeva în munţi: cum plecase el în nordul Angliei ca să sărbătorească o nuntă şi ajunsese suspect în cadrul unei anchete – pentru că Polly îşi dădea acum seama că erau cu toţii suspecţi.

La capătul mesei la care stăteau femeile, Caroline vorbea despre planul lor de a se muta în Shetland.

— Văd că încă te gândeşti la asta, spuse Grusche. Mă întrebam dacă nu cumva moartea lui Eleanor te-a făcut să te răzgândeşti.

— Aici eşti mult mai în siguranţă decât la Londra!

Caroline vorbise pe un ton foarte detaşat, iar Polly se întrebă dacă femeia nu era afectată chiar deloc de faptul că prietena ei murise. Ea părea singura persoană căreia îi păsa. Până şi Lowrie, cândva atât de apropiat de Eleanor, părea acum prins într-o conversaţie cu tatăl lui. Sigur, Caroline lucra cu statistici şi informaţii obiective. Emoţiile nu păreau să aibă vreun loc în viaţa ei în nicio situaţie.

— De fapt, continuă Caroline, asta m-a convins şi mai tare că e decizia corectă. Când are loc o tragedie e bine să te sprijine comunitatea. Desigur, la Londra am prieteni grozavi, ca Polly, dar cumva nu e acelaşi lucru.

Deci în curând o să rămân fără niciun prieten. Fără familia mea surogat.

Lui Polly îi veni deodată să plângă. Îl iubea pe Marcus şi când se uita la el cum îi captiva pe bărbaţi cu o altă poveste din călătoriile lui aproape că

nu mai putea de dragul lui, însă relaţia lor nu putea să fie ca aceea cu vechile ei prietene.

Poate Caroline îşi dădu seama că fusese lipsită de tact, pentru că se grăbi să adauge:

— Normal că Polly o să vină în vizită, în fiecare vară, când sunt zilele lungi. O să aibă o cameră numai a ei în noua noastră casă din Shetland.

Polly zâmbi, dar hotărâse deja că n-o să se mai întoarcă niciodată în Shetland.

— Aţi stabilit ceva concret? întrebă Grusche. De exemplu, când vreţi să

fie gata casa?

Polly se gândi că Grusche era în al nouălea cer numai la gândul că fiul ei urma să fie acasă şi voia cât mai multe detalii, dar încercând să nu pară prea entuziasmată. Nu voia să pară o soacră băgăcioasă.

— Am vorbit cu nişte agenţi imobiliari azi, cât eram la Lerwick.

O spusese de parcă ar fi mărturisit ceva, iar Caroline se uită la Lowrie.

Poată că stabiliseră să ţină acest lucru secret, iar acum spera să obţină vreun fel de acord tacit din partea lui, dar Lowrie vorbea acum cu Ian şi nu băgă

de seamă gestul ei. Femeia vorbi deodată pe un ton plin de entuziasm:

— Am văzut la Vidlin o casă care mi se pare pur şi simplu perfectă. E

retrasă şi are o grădină uriaşă unde putem să cultivăm de toate. Lângă ea e şi un teren pe care am putea să-l cumpărăm. În plus, pe lângă Londra, preţurile sunt mici de tot! Am tras o raită pe-acolo după-amiază, când ne întorceam. E nemaipomenită, Grusche. Mi-a plăcut la nebunie!

Cum poţi fi atât de fericită? se întrebă Polly. *Eleanor a murit!*

— Deci o să licitaţi?

Grusche se uită la Polly, vrând să-i explice.

— În Scoţia aşa se fac cele mai multe vânzări de imobiliare. Se licitează.

— Nu. De fapt, spuse Caroline inspirând adânc, proprietarii au fost de acord cu oferta pe care le-am făcut-o. A trecut ceva timp de când au scos-o la vânzare aşa că, dacă reuşim să ne vindem apartamentul îndeajuns de repede – iar Lowrie are un coleg care şi-l doreşte de când ne-am mutat acolo –, ar trebui să ne mutăm până la Crăciun.

Femeia râse uşor, apoi îşi puse mâna peste gură, parcă dându-şi seama în

cele din urmă că entuziasmul ei era nepotrivit.

De ce-o fi vrând Caroline să fugă? De muncă? De Londra? De mine?

Polly simţi cum se revoltă din ce în ce mai tare.

— Of, Caroline!

Grusche se strâmbă în glumă.

— Fată rea ce eşti! Acum ce-o să mă fac atunci când vreau să vin la Londra pentru o porţie de cultură? Unde o să stau?

— Normal că la mine, spuse Polly. Când Marcus e plecat în călătorii sunt singură în apartament şi m-aş bucura să ne vedem.

Grusche bătu din palme.

— Gata! Deci ne-am aranjat.

Femeia i se adresă soţului ei:

— Ascultă, George! Ai auzit? În sfârşit nişte veşti bune, după atâtea zile cumplite.

Polly se uită la Ian, aşteptându-se să-l vadă la fel de furios ca şi ea. Dar când el ridică privirea din pahar nu se vedea că i-ar fi păsat că Eleanor fusese dată uitării în discuţia despre cum o să se mute în nord tinerii însurăţei.

Când se întoarseră la Sletts, soarele se vedea la linia orizontului, iar umbrele erau atât de lungi încât făceau drumul să pară aproape întunecat.

Niciunul nu vorbea. Se simţeau de parcă fuseseră nevoiţi să-şi distreze gazdele în schimbul unei mese copioase iar acum, în tăcerea serii, puteau să

o jelească iarăşi pe Eleanor. Casa nouă de la marginea drumului era tăcută.

Draperiile erau trase, iar rufele fuseseră strânse de pe frânghie. Marcus şi Ian mergeau mai în faţă, adânciţi în conversaţie. Deşi aveau personalităţi foarte diferite, păreau să se fi împrietenit, iar asta o bucura pe Polly. Era prea întuneric să-şi dea seama dacă pe coşul fermei cu acoperiş de iarbă iese fum. Apropiindu-se, Polly zări o lumină slabă care venea dinăuntru. Părea să fie de la o lampă sau o lumânare. Păşi prin iarbă ca să se uite pe geam. În lumină văzu o siluetă mică îmbrăcată în alb. Era o copilă care dansa, învârtindu-se pe loc, ca un titirez. În picioare avea papuci de mătase. Apoi, în timp ce Polly o urmărea, fugi din cameră. Curentul stârnit de uşa deschisă stinse lumânarea, totul se întunecă, iar lui Polly nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Capitolul XV

George îi conduse pe prietenii fiului său prin noaptea liniştită.

Petrecuseră o seară frumoasă, iar bărbatul se simţea relaxat, ghiftuit şi sătul de băutură. Grusche gătise dintotdeauna bine şi era norocos că acceptase să

se mărite cu el. Uneori se gândea că o atrăsese viaţa insulară, nu neapărat el ca bărbat, dar poate că după atâţia ani nici nu mai conta. Se înţelegeau, iar Grusche îl crescuse bine pe fiul lor. George îi conduse pe cei trei englezi până la drum şi rămase o clipă la poartă, bucurându-se de linişte şi întrebându-se de ce simţea totuşi că-l tulbură ceva.

Se simţea bine să rămână singur după discuţia aceea despre femeia ucisă.

Nu se putea preface afectat de moartea lui Eleanor Longstaff. Lowrie se însurase cu Caroline, care era directă şi puternică. Făcea puţin pe şefa, la fel

ca Grusche, dar uneori asta nu era atât de rău la o femeie. Uneori, ele aveau mai multă energie decât bărbaţii, îi încurajau în noi iniţiative şi îi făceau să

se concentreze la ce era mai important. George bănuia că Lowrie tot mai visează la Eleanor şi credea că asta nu e un lucru bun. Poate că, odată cu dispariţia ei, cuplul putea să-şi vadă mai departe de viaţă. Cei doi puteau să-şi cumpere vila de la Vidlin şi să se gândească să-şi întemeieze o familie a lor, fără ca bruneta din Londra să se mai amestece între ei. Dacă Micuţa Lizzie urma să li se arate, poate era semn că urma să aibă primul nepot.

George crescuse la Meoness. De unde se afla, dacă se apleca peste poartă, vedea după centrul comunitar casa din Utra, locul unde se născuse tatăl lui. Acum era în paragină, deşi avea încă acoperişul cu iarbă, dar în curând pereţii aveau să se năruie, localnicii urmau să folosească piatra ca să-şi repare digurile, iar amintirile legate de acel loc urmau să dispară. Se gândi la copilăria lui în Shetland. Majoritatea prietenilor lui plecaseră cu ani în urmă. Mulţi se angajaseră în marina comercială şi călătoriseră în toată

lumea. George putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori plecase din insule. Acum că renunţase la locul de muncă de la şcoală, Grusche voia să facă planuri pentru o vacanţă în străinătate. Poate că ar fi fost posibil după ce Lowrie se întorcea în Shetland, ca să aibă grijă de fermă cât erau ei plecaţi. George se gândi că i-ar fi plăcut să meargă în Canada, să vadă unde ajunseseră nişte rude de-ale lui care se angajaseră pe baleniere. Poate că la capătul lumii mai existau Malcolmsoni care îşi mai aminteau încă de Utra din vremea când acolo locuia multă lume.

George se întoarse pe călcâie şi se îndreptă înapoi spre casă. Luna lumina slab poteca, dar chiar dacă ar fi fost întuneric beznă, tot n-ar fi contat. Ştia locul ca-n palmă şi ar fi găsit drumul şi legat la ochi. Prin geamul de la bucătărie îl văzu pe Lowrie aruncând resturile cinei. Caroline era la chiuvetă şi spăla farfuriile. Probabil o convinseseră pe Grusche că

făcuse destule, pentru că ea tricota pe scaun, lângă plită. În încăpere erau trei persoane. Se gândi că, acum că Lowrie se căsătorise, în familie erau patru membri şi că poate chiar el, George, devenise străinul.

Capitolul XVI

Sandy nu dormea, dar nu din cauza nopţilor albe. Crescuse în Shetland, aşa că era obişnuit cu lumina amurgului. Îl ţineau treaz râsul şi vorbăria de-afară. Camera lui era în partea din spate a clădirii – mică, singura fără baie.

Când Charles îi prezentase încăperea, aproape că se scuzase:

— E singura cameră de o persoană şi de obicei aici stau copiii. Are şi o uşă care dă în camera de alături. E un fel de apartament de familie.

Sandy o acceptase oricum şi le cedase pe cele mai bune lui Willow şi Jimmy, însă camera avea vedere către curtea interioară şi bar, iar în noaptea aceea zgomotul părea să se prelungească mult după ora obişnuită, curtea fiind plină de fumători care stăteau de vorbă.

Până la urmă se îmbrăcă şi ieşi. Îi surâdea să se relaxeze puţin, să bea câteva beri cu cei de-o seamă cu el. Jimmy Perez era din Shetland, dar de la moartea lui Fran fusese distant şi îşi pierduse simţul umorului. Sandy trecu prin clădirea cufundată în tăcere. Văzu pe sub uşă că în biroul pensiunii încă

mai era aprinsă lumina, însă dinăuntru nu se auzea nimic. Afară nu bătea vântul, dar aerul era rece. Ieşi în curte, auzi un râs zgomotos şi pe cineva care cânta ultimele versuri dintr-o melodie.

Când intră în bar, pentru o clipă se lăsă tăcerea. Chiar şi cei care nu-l recunoşteau îşi dădeau seama cine era şi ce făcea acolo. Sursa zgomotului erau trei bărbaţi pe la vreo treizeci de ani care-i păreau cunoscuţi. Sandy comandă o halbă de bere. Alese Belhaven la draft, nu berea la sticlă de pe insulă. Billy încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Acum Sandy îi recunoscu pe ceilalţi: erau băieţii care lucrau la staţia de feribot. Cel mai treaz dintre ei ridică mâinile.

— Te-am trezit? E ziua lui Frankie şi beam şi noi o bere. Trebuie să

sărbătorim, ştii şi tu cum merge treaba. Scuze, frate.

Bărbatul întinse mâna.

— Davy Stout.

— O să fiţi în stare să umblaţi cu feribotul dimineaţă devreme? Şeful meu o să plece cu prima cursă.

Sandy zâmbi astfel încât grupul să nu-i ia vorbele în nume de rău. N-avea rost să facă pe zbirul.

— Suntem toţi trei pe tura de noapte, iar până atunci o să ne trezim.

Însă prezenţa lui tot îi mai potolise. Billy ieşi de după bar ca să ia

ultimele pahare şi să şteargă mesele. Sandy se uită la ceas. Se aştepta ca muşteriii să plece odată ce-şi terminau băutura.

— Parcă anchetezi moartea turistei ăleia, spuse Stout.

— Eleanor Longstaff. Venise pentru petrecerea de *hamefarin'* a lui Lowrie Malcolmson.

— Am fost acolo. A fost de pomină. Credeţi că a omorât-o careva?

Sandy dădu din umeri.

— Ai văzut-o la petrecere? Era domnişoară de onoare. O englezoaică

brunetă.

— N-aveai cum să n-o remarci.

— S-a interesat cineva de ea în mod deosebit?

Veni rândul tânărului să dea din umeri.

— Voia să atragă atenţia. Ştii genul. Nu se simt bine dacă nu se dau în spectacol. Cei mai mulţi bărbaţi de acolo i-au făcut jocul.

— I-a dat cineva bătăi de cap?

Sandy termină berea şi îi întinse halba lui Billy ca să-i dea de înţeles că

mai voia una. Barmanul păru dezamăgit.

— Nu. Nu era genul ăla de petrecere. Ai mai fost şi tu pe la câteva din astea. Era pentru familii. Rude în vârstă şi ţânci.

— Ştiai pe toată lumea de acolo? întrebă Sandy.

— Pe toţi, în afară de englezi.

— Aş vrea să aflu ceva despre o fetiţă. Cam de zece ani. Era pe plajă, iar părinţii ei poate că erau în sală. Ai idee cine ar fi putut să fie?

Tânărul se gândi şi păru să ia la rând toate variantele.

— Scuze, chiar nu-mi vine în minte cine ar putea fi. Dar nu ştiam pe toată lumea. În afară de englezii care erau prietenii celor doi mai erau şi alte rude venite din sud.

— În Meoness locuieşte vreo fată de vârsta asta?

De această dată, răspunsul veni mai repede.

— Nu. Unii dintre noi avem copii, dar numai băieţi.

Apoi cei trei plecară, iar Sandy rămase să-şi termine berea singur. Când se întoarse în cameră, văzu că lumina din birou nu mai era aprinsă.

Capitolul XVII

Dimineaţa următoare, Perez plecă de pe Unst cu primul feribot spre Yell.

Sandy se trezi şi el ca să-şi ia rămas bun şi îl privi de parcă detectivul ar fi dezertat. Pe navă erau două familii de turişti care plecau în sud după o scurtă vacanţă pe insulă. Perez se întrebă dacă urma să-i vadă iarăşi la Sumburgh. Ceilalţi erau localnici, având steagul alb-albastru al Insulelor Shetland pe barele maşinilor. Băteau drumul lung până la Lerwick ca să

ajungă la muncă sau la cumpărături.

Cassie îl aştepta acasă la Duncan, cu valijoara pregătită. Detectivul îşi dădea seama că era entuziasmată, dar şi că îşi făcea probleme în privinţa absenţelor. Lui Cassie îi plăcuse dintotdeauna să respecte regulile, iar de la moartea lui Fran lucrul ăsta devenise aproape o compulsie, o nevroză. Perez o înţelegea. Voia să se simtă în siguranţă, să nu aibă probleme.

— I-am spus, începu Duncan, că dacă lipseşte câteva zile n-o să păţească

nimic. Eu mereu chiuleam, nu-i aşa, Jimmy?

— Am vorbit cu domnişoara Price.

Perez i se adresase lui Cassie, nu tatălui ei.

— Mi-a dat nişte teme pentru tine cât stai la bunica. Şi când te întorci vrea să-i povesteşti cum a fost în excursie la Londra.

Pe drumul spre Sumburgh vorbiră despre Londra.

— Bunica a spus că vrea să te ducă să vezi atracţiile turistice, zise Perez.

A spus ceva despre o croazieră pe Tamisa şi tot soiul de alte răsfăţuri. Abia aşteaptă să te vadă.

— O să stai şi tu cu noi?

— Eu am treabă în oraş.

Făcu o pauză.

— Oricum, cred că bunicii tăi ar vrea să petreci timp doar cu ei. Aşa pot să te răsfeţe fără ca eu să-i opresc.

— Ai ceva periculos de făcut?

— Nu! Trebuie doar să vorbesc cu mai multe doamne. Muncă de rutină.

Trebuie să fac nişte verificări.

— Dar tu eşti şef, spuse fetiţa. Sandy ar trebui să se ocupe de munca de rutină.

— Voiam să am un pretext ca să te duc la Londra.

În sfârşit, explicaţia aceea păru să-i fie pe plac.

Era o zi senină şi, în timpul zborului spre Aberdeen, Fair Isle apăru deodată sub ei, cu emblematica Sheep Rock profilându-se la est. Perez nu era sigur dacă să-i arate lui Cassie forma de relief.

Acolo m-am născut eu. Şi acolo a murit mama ta.

Dar Cassie văzu şi singură insula.

— Ai spus că o să mă duci acolo în curând. Când putem să mergem?

— Vara asta. După ce se termină şcoala. O să mergem câteva zile.

Perez îşi dădu seama că ideea nu-i surâdea. Oare era o impertinenţă din partea lui să o considere pe Cassie parte din familia lui? Oare ce-ar fi zis părinţii lui Fran despre asta?

Cassie păru să-şi dea seama de sentimentele amestecate ale lui Perez.

— Cum ar trebui să le spun mamei şi tatălui tău când mergem acolo? Nu sunt chiar bunici, nu-i aşa? Sau sunt? Niciodată nu ştiu, aşa că nu le mai spun nicicum…

— Ei se consideră bunicii tăi. Dar spune-le cum vrei tu. James şi Mary, de exemplu. Sau ai putea să-i întrebi chiar tu.

Fetiţa se uită pe geam până când insula dispăru din vedere. Escala de la Aberdeen nu dură mult, după care ajunseră în îmbulzeala şi zgomotul de pe Heathrow. Totul era masiv şi toată lumea urla. Cassie tăcu mâlc şi îl ţinu de mână. Înconjurată de clădirile şi autobuzele gigantice, părea şi mai mică.

Lui Perez îi venea s-o ia în braţe şi s-o ducă înapoi în Shetland, unde era în siguranţă. Apoi se gândi că o femeie tocmai fusese ucisă acolo şi că oamenii

erau cam la fel pretutindeni.

Părinţii lui Fran îi aşteptau, probabil pândindu-le taxiul de ore întregi.

Cassie era singura lor nepoată, dar nu era vorba numai de asta – era ultima legătură cu fiica lor. Perez înţelegea de ce era atât de importantă. În ochii ei, în felul în care alerga, în încăpăţânarea şi în independenţa ei zăreau crâmpeie din fiica şi femeia pe care o pierduseră. Bunicii locuiau într-o căsuţă aranjată, într-o suburbie plină de vegetaţie care ajunsese la modă de când cumpăraseră imobilul. Pe colţ apăruse o nouă cafenea. O femeie îmbrăcată într-o rochie înflorată, extravagantă, şi care ţinea în braţe un căţeluş alb trecu pe lângă ei fără să le acorde vreo atenţie.

Mama lui Fran o conduse pe Cassie în camera care fusese cândva a lui Fran. Încăperea mirosea a vopsea. Perez se întrebă dacă nu cumva cei doi stătuseră treji toată noaptea ca s-o decoreze. Priveliştea cuprindea grădinile publice, iar vegetaţia era verde şi luxuriantă.

— Rămâi şi tu la cină, Jimmy? Mă gândeam să mâncăm mai devreme,

probabil Cassie e obosită.

Mama lui Fran zâmbi şi Perez se gândi că era o femeie foarte bună la suflet. Se străduia enorm să nu vorbească pe un ton acuzator.

— Îmi pare rău. Nu prea am timp. Ştiţi cum e…

— Dar o să rămâi măcar să bei un ceai cu noi.

Aşa că acceptă să bea un ceai. Trebuia să-i răsplătească totuşi mărinimia.

La parter, tatăl lui Fran deja pusese apa la fiert. Se aşezară în grădină, pe nişte scaune incomode de fier forjat, punând ceştile în echilibru pe o masă

tot din fier forjat, care se clătina, în timp ce Cassie se juca cu pisica vecinilor, aşa că adulţii se străduiră să se prefacă, atât cât puteau ei de bine, că atmosfera nu e nici tensionată, nici stânjenitoare. Perez se gândi că până

şi Cassie părea uşurată că-l vede plecând. Se opri în prag şi spuse că urma să se întoarcă joi, dimineaţa devreme, ca s-o recupereze pe fetiţă. Abia atunci căzu masca lor de politeţe cordială.

— Aşa devreme, Jimmy?! ţipă mama lui Fran. Atâta tot ne rămâne? O

singură zi întreagă?

— Trebuie să mă întorc în Shetland cu serviciul, răspunse el pe un ton blând. Iar Cassie trebuie să meargă la şcoală.

Perez înţelegea că, în adâncul lor, voiau s-o fure pe Cassie şi s-o crească

ei singuri. Cum puteau să aibă încredere că bărbatul din vina căruia murise fiica lor avea s-o protejeze? Dar Fran i-o lăsase lui pe Cassie, aşa că

trebuiau să-i respecte cu toţii hotărârea.

— Desigur.

Femeia se liniştise deja.

— De fapt, ai şi spus că o să fie o vizită pe fugă.

— De ce nu veniţi să staţi la noi?

— Aşa o să facem.

Însă cei doi mai veniseră în Shetland o singură dată de la moartea lui Fran, iar el îşi dăduse seama că nu le pria acolo. Le amintea de cât de mult se îndepărtase fiica lor de ei, încă dinainte să moară.

Perez se cază la hotel, apoi formă numărul Cillei Montgomery, mama lui Eleanor. Nu-i răspunse nimeni. Apoi încercă la Bright Star, casa de producţie a lui Eleanor. Era ora cinci, aşa că se aştepta ca lumea de acolo să

fie pe picior de plecare şi bănuia că o să fie nevoit să stabilească o întâlnire pentru a doua zi. Un tânăr îl asigură, însă, că toată lumea avea să mai rămână două ore şi că putea să vină. Apoi îi explică pe scurt cum să ajungă

acolo. Perez găsi sediul – o fostă berărie din apropierea gării King's Cross.

Compania Bright Star ocupa jumătate din parter. În clădire mai erau un birou de arhitectură, o agenţie literară şi un cabinet de avocatură. Perez ajunse într-un birou *open-space* unde cinci persoane stăteau în faţa calculatoarelor. Aproape toţi erau foarte tineri şi îmbrăcaţi lejer. Perez se aşteptase la un spaţiu unde se toarnă filme – un studio cu camere şi lumini – însă locul avea aerul unei camere comune de la un colegiu cu ştaif.

Atmosfera era sumbră. Perez bănuia că moartea lui Eleanor însemna şi sfârşitul companiei şi că angajaţii o să se pomenească în curând fără un loc de muncă.

Un bărbat înalt, brunet, cu blugi, converşi şi un pulover de genul celor pe care le purta Willow se apropie de el cu mâna întinsă.

— Domnule inspector Perez. Vă aşteptam. Ne-aţi găsit uşor?

Tânărul zâmbea de parcă detectivul ar fi fost un client valoros. Perez se întrebă dacă Eleanor îşi alesese membrii echipei în funcţie de cât şarm aveau. Îşi zise că probabil era în fişa postului să fii plăcut de agenţi şi de televiziuni.

— Nu prea ştiu cum să vă ajut. Suntem în stare de şoc. Angajatul îi strânse mâna lui Perez.

— Mă cheamă Leo Whitehouse. Am fost asistentul lui Nell.

Perez se aşeză pe un birou şi se simţi ca un profesor universitar care încearcă să pară de gaşcă.

— Eleanor lucra la un documentar despre fantome, zise el. Îmi poţi spune ceva despre asta?

— Într-unul dintre cotidianele naţionale a apărut un sondaj despre credinţe contemporane care arată că numărul de tineri educaţi care susţin că

au avut parte de experienţe supranaturale a crescut. Documentarul nostru îşi propunea să analizeze mai profund ce anume a provocat această creştere.

Nu voiam să combatem mărturiile, ci să identificăm motivul pentru care oameni altminteri raţionali au fost convinşi că au văzut o fantomă sau că un mediu a contactat o rudă dispărută. O foame spirituală într-o epocă fără

Dumnezeu – asta era perspectiva din care voiam să abordăm fenomenul.

Tânărul vorbea degajat. Era clar că mai prezentase proiectul. Făcu o pauză, apoi continuă:

— De fapt, cu toţii ne-am bucurat grozav când am semnat contractul. În ultima vreme lucrurile nu arătau prea bine, financiar vorbind. Părea să fie nevoie de nişte disponibilizări. Proiectul cu fantomele era exact ce ne trebuia.

Perez îşi notă în minte s-o roage pe Willow să verifice situaţia banilor de la Bright Star.

— Eleanor ce părere avea despre asta?

— Poftim?

Tânărul ciolănos se încruntă.

— Credea în fantome?

— A, nu prea cred!

Leo zâmbi brusc.

— Nell credea în vinuri roşii bune şi pantofi scumpi. N-aş spune că era o femeie spirituală din niciun punct de vedere.

— Nici în ultima vreme? Înţeleg că pierderea sarcinii o afectase profund.

Perez privi chipurile tinere, lipsite de riduri, şi se întrebă dacă vreunul dintre ei trecuse prin vreun fel de tragedie. În săptămânile de după moartea lui Fran el, unul, fusese convins că o vedea lângă capul patului lui, în picioare. Dacă un mediu i-ar fi promis că poate să comunice cu lumea de dincolo, ar fi acceptat pe loc.

— Asta a fost acum câteva luni, răspunse tânărul. În ultima vreme aproape că redevenise ea însăşi. Era entuziasmată de nunta prietenei ei şi de plecarea în nord. Şi de proiectul cu fantomele.

— Lucraţi cu toţii la el?

Perez se uită prin încăpere la adolescenţii aproape maturizaţi care-şi pierduseră mama-surogat.

— Nu, răspunse Leo. În clipa de faţă doar eu şi Alice.

O mignonă brunetă, îmbrăcată în negru, îi făcu semn cu mâna de la un birou din spate.

— Ceilalţi lucrează la două proiecte mai mici. Eleanor se ocupa de treburile importante, stabilea întâlniri cu regizori, bugetele… Noi am fost primii care am luat legătura cu persoanele în cauză ca să ne dăm seama care dintre ei erau scrântiţii.

— Mulţi?

— Nu. Surprinzător de puţini.

— Aţi vorbit cu cineva din Shetland despre apariţiile Micuţei Lizzie?

Pentru o clipă, în încăpere se lăsă tăcerea. Până la urmă vorbi Alice:

— Am aflat despre Micuţa Lizzie de pe internet şi am găsit datele de contact ale unui cuplu care susţine că a văzut-o. Ceilalţi nu erau prea credibili. Însă Eleanor deja auzise de Micuţa Lizzie de la o prietenă şi a spus că o să se ocupe ea, din moment ce oricum se ducea în Shetland.

Sinceră să fiu, am fost cam dezamăgită. Speram să profit de ocazie şi să fac o excursie acolo. N-am fost niciodată mai la nord de Derby.

— Eleanor a stabilit o întâlnire cu cuplul?

— Nu ştiu, răspunse Alice. Nell începuse să se comporte cam ciudat şi devenise secretoasă faţă de noi în privinţa Micuţei Lizzie. Vreau să spun că, în general, era foarte deschisă şi împărtăşea totul despre munca ei, dar acum începuse să închidă uşa de la birou când vorbea la telefon.

Tânăra arătă spre o încăpere din colţ, cu geamuri de sticlă.

— Era straniu. Până de curând nu o deranja să auzim ce vorbeşte la telefon, chiar şi dacă ar fi fost o discuţie mai dură cu un director.

— Eşti sigură că toate conversaţiile ei secrete erau despre muncă?

Perez încerca să înţeleagă cum se legau informaţiile. Din moment ce se spunea că Micuţa Lizzie apărea femeilor fără copii şi le ajuta să rămână

însărcinate, înţelegea de ce Eleanor ar fi vrut să investigheze ea însăşi povestea. Nu înţelegea, însă, de ce ar fi vrut ca interesul ei să rămână secret.

Poate că îi era ruşine să recunoască faptul că lua în serios povestea cu fantoma. Însă pentru întrebări avea un pretext legitim, care ţinea de munca ei – prin urmare, de ce i-ar fi fost teamă că trăgeau cu urechea membrii echipei? I se părea că uşa închisă însemna altceva.

Alice păru să-i ghicească raţionamentul.

— Credeţi că avea o aventură? întrebă femeia râzând. Nu, sinceră să fiu, nu prea cred. Mereu spuneam că Nell se căsătorise cu Ian şi cu munca, dar nu eram siguri care era mai important. Nu şi-ar fi făcut timp pentru un alt bărbat.

— Aveţi datele de contact ale cuplului din Shetland care susţine că a văzut fantoma?

— Sigur, le am în calculator. Vi le scot la imprimantă.

Tânăra apăsă nişte taste, imprimanta vâjâi şi angajata îi dădu lui Perez o coală de hârtie cu numele şi adresa celor doi.

— Neil şi Vaila Arthur, Spindrift, Meoness, Unst.

Bineînţeles, numele astea nu însemnau nimic pentru ceilalţi din încăpere.

Însă pentru Perez aveau o mare însemnătate.

Capitolul XVIII

Perez stătea în picioare pe trotuar şi simţea căldura pe care o reflecta cimentul. După întâlnirea cu echipa de la Bright Star nu se simţea în stare să-i mai facă faţă mamei lui Eleanor în seara aceea. Se trezise devreme, iar călătoria şi interacţiunea cu părinţii lui Fran îl agitaseră, slăbindu-i concentrarea. Ştia că hotărâse să o ţină pe Cassie cu el numai din egoism – era tot ce-i mai rămăsese de la femeia pe care o adorase –, dar asta îşi dorise Fran şi, indiferent ce credeau părinţii ei, nu voia să se răzgândească nici în ruptul capului. Se pomeni rătăcind pe străzi până ajunse la o cafenea liniştită. Era ora opt seara şi se miră că localul mai era deschis. Câţiva studenţi stăteau la masă în faţa unor laptopuri. Detectivul comandă un ceai şi un sandwich cu pâine prăjită, apoi se aşeză pe un scaun înalt de lângă

geam şi privi trecătorii. O sună pe mama lui Eleanor.

— Da? răspunse aceasta pe un ton obişnuit să dea ordine, dar în acelaşi timp îmbătrânit şi obosit.

Perez o întrebă dacă putea să treacă pe la ea în dimineaţa următoare.

— Da, dar nu prea ştiu la ce o să ajute. Până la urmă, fiica mea nu a fost ucisă la Londra.

— Dar s-ar putea să aveţi dumneavoastră întrebări pentru mine, spuse Perez. Am putea discuta despre Eleanor.

Femeia nu răspunse. Şi-o imagină sorbind dintr-un pahar de lângă ea. I se păru chiar că aude un sunet slab, poate fiindcă îşi turna vin.

— Da, zise mama lui Eleanor. Sunt de acord.

— Când aţi vrea să vin?

— Oricând. M-au forţat să-mi iau concediu, deşi cred că mi-ar fi mai bine să merg la muncă.

Făcu o pauză.

— Însă nu prea devreme. Niciodată nu mi-a plăcut să mă trezesc devreme.

— Pe la ora unsprezece?

— Da, mă rog, cum zici tu.

Lui Perez i se părea ciudat să o audă vorbind ca un adolescent. Se gândi că, probabil, nu mai era atentă la conversaţie.

— Atunci ne vedem mâine, spuse detectivul, apoi îşi dădu seama că era posibil ca mama lui Eleanor să fi încheiat deja convorbirea.

Willow Reeves îi răspunse la telefon atât de repede încât Perez uită pe moment ce voia să-i spună.

— Jimmy? Mă auzi?

Părea mai degrabă amuzată decât iritată de faptul că nu vorbea, deşi el o sunase.

— Ai aflat ceva folositor?

— Se pare că afacerea lui Eleanor nu mergea chiar aşa bine cum ne-au dat de înţeles prietenii ei. Poate că avea nevoie de proiectul ăsta cu fantome ca să nu dea faliment. Ar merita să pui nişte contabili judiciari să verifice cum stă treaba.

— Sigur.

Tonul lui Willow devenise deodată foarte clar. Parcă ar fi fost în camera de alături.

— Eleanor a luat legătura cu un cuplu care susţine ca a văzut-o pe Micuţa Lizzie, continuă Perez. E vorba de familia Arthur, care locuieşte pe Unst.

Perez făcu o pauză.

— Adresa lor e în Meoness.

— Ce mai coincidenţă!

Detectivul nu prea ştia ce să zică.

— Locuinţa lor se numeşte Spindrift.

— Am văzut eu numele ăsta pe undeva!

Perez îşi dădea seama că Willow se entuziasmase.

— E casa nouă de pe drumul către Sletts. Au scrijelit numele ăsta pe o bucată de lemn adusă de mare pe care au prins-o de gard. O să trec mâine să

stau de vorbă cu ei ca să aflu dacă s-au întâlnit cu Eleanor. Poate că a trecut pe la ei în noaptea în care a murit, când aştepta să apară stafia.

Perez îşi dădea seama că era ironică şi nici nu se sinchisi să-i răspundă.

— Jimmy?

— Da.

— Tuturor ne e dor de tine. Întoarce-te curând.

Din nou, nu era sigur ce să-i răspundă. Închise telefonul, se dădu jos de pe scaun şi merse mai departe până la hotel.

Se trezi dimineaţa devreme dar, în loc să meargă direct la mama lui Eleanor, se duse la Hampstead, la biblioteca Societăţii de Folclor, unde lucra Polly Gilmour. Era o clădire obişnuită, pe o stradă plină de vegetaţie, care se remarca doar prin faptul că era mai dărăpănată decât celelalte. Când deschise uşa sună un clopoţel, iar o femeie de vârstă mijlocie, cu păr lung, coborî scările ca să-l întâmpine. Era îmbrăcată cu o fustă lungă, o bluză de mătase şi multe eşarfe de mătase.

— Vă pot ajuta cu ceva? Dacă e ceva *cumplit* de obscur mi-e teamă că va trebui să veniţi altă dată. Grozava noastră bibliotecară e în concediu.

Perez îi explică cine era.

— Biata Polly! Abia aştepta excursia în nord cu prietenii ei.

Femeia îşi frânse mâinile. Era înfăşurată în atâta mătase încât părea aproape lipsită de consistenţă.

— Cum vi s-a părut în ultimele săptămâni?

Acum că ajunsese acolo, Perez nu era sigur ce voia să obţină. Poate doar încerca s-o înţeleagă puţin mai bine pe Polly Gilmour.

— Ei, entuziasmată, bineînţeles. A fost domnişoară de onoare la nunta din Kent şi apoi a mers în Shetland. Şi are un nou bărbat în viaţa ei. La un moment dat ne-am pierdut orice speranţă că-şi va găsi pe cineva. Iar Marcus chiar pare un băiat la locul lui.

— Aţi cunoscut-o vreodată pe Eleanor Longstaff?

Perez se îndrepta deja spre uşă când îi veni în minte întrebarea.

— O, da, de câteva ori. Parcă erau surori.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

— S-a întâlnit cu Polly cu o zi înainte să plece în Shetland, probabil ca să

stabilească ultimele amănunte. Polly era într-o întâlnire, iar eu i-am făcut ceai lui Eleanor cât aştepta în camera membrilor. I-a sunat telefonul, aşa că

am adus-o în camera personalului. Încă suntem de modă veche în privinţa telefoanelor mobile, iar membrii noştri le detestă.

Femeia ezită.

— Sigur că nu trăgeam cu urechea, dar Eleanor părea foarte nervoasă şi o auzeam chiar şi din birou.

— Ce-a spus Eleanor mai exact?

Părea o întrebare de complezenţă.

— Sigur, nu pot să redau chiar cuvânt cu cuvânt, deşi am pretenţia că am o memorie bună…

— Ei, încercaţi, spuse detectivul zâmbind.

Femeia zâmbi la rândul ei, fermecată.

— În linii mari, ceva de genul: „Cum poţi să te aştepţi să vin cu tine, când avem problema asta?! Rezolv-o cumva!”

Perez încuviinţă din cap, ca şi cum i-ar fi complimentat memoria.

— E foarte folositor. Chiar nu ştiţi cu cine vorbea?

Femeia clătină din cap.

— Bănuiesc că era soţul ei, dar evident că din birou nu puteam să aud vocea celeilalte persoane.

— Desigur.

Perez îşi zise că puteau să identifice apelul în istoricul mobilului lui Eleanor, deşi avea să dureze ceva.

— L-aţi cunoscut vreodată pe domnul Longstaff?

Era greu să şi-l imagineze pe bărbatul sobru în acest loc fantastic, dar poate că venise împreună cu Eleanor la vreun eveniment.

Femeia clătină din cap.

— Doar pe draga de Eleanor. O să ne lipsească tuturor.

Perez părăsi clădirea. Mergând pe strada liniştită, se întrebă ce obţinuse din această vizită.

Mama lui Eleanor locuia într-un apartament amenajat într-o mansardă

mare şi albă din Pimlico. După ce sună la soneria de modă veche, Perez se simţi pentru o clipă depăşit de situaţie. Îi trecu prin minte că poate mai exista o uşă, o intrare pentru muncitori, şi că poate femeia se aştepta să intre pe acolo. Se întrebă chiar dacă nu cumva o să fie primit de o menajeră. Dar când uşa se deschise, în prag apăru o femeie care era în mod evident mama lui Eleanor. Avea părul de altă culoare, o tunsoare perfectă şi era vopsit în diverse nuanţe de blond închis, aşa încât părea aproape natural, însă avea acelaşi nas şi aceiaşi pomeţi ca Eleanor în fotografia de pe calculatorul lui Polly Gilmour.

Femeia îl conduse într-un hol mare. Pereţii erau verde închis şi peste tot atârnau tablouri. Perez nu recunoştea stilul. Unele păreau reproduceri de picturi rupestre – mâzgăleli care reprezentau animale şi păsări. Erau primitive, dar în acelaşi timp remarcabil de vii. Mai erau şi fotografii ale unor locuinţe ciudate care se iţeau pe panta unui deal, un colaj făcut din fâşii de material textil şi două picturi abstracte în ulei. Lui Perez i-ar fi plăcut să se uite mai multă vreme la ele, dar femeia deja trecuse mai departe şi se aşezase pe pervaz într-o încăpere care părea pe jumătate cameră de oaspeţi şi pe jumătate birou. Exista şi o masă de lucru, iar pereţii erau ascunşi de rafturi cu cărţi. Într-un colţ era un fotoliu acoperit cu o ţesătură

indoneziană şi lângă aceasta se afla o măsuţă pentru cafea, acoperită cu

piele de animal. Pe ea era un pahar, iar Perez se gândi că femeia îl sunase de aici în seara dinainte. Acum stătea în cadrul ferestrei, arătând ea însăşi ca o operă de artă. În fundal se vedea o grădină mică, scăldată în lumina soarelui şi împrejmuită de un zid de cărămidă. Într-un colţ se afla un ghiveci cu un copac plin de flori roz.

Mama lui Eleanor făcu semn spre un scaun aflat pe cealaltă parte a biroului, dar nu-i oferi ceai sau cafea. Pentru cineva din Shetland era foarte ciudat, iar pentru o clipă detectivul nici nu ştiu cum să înceapă.

— Ei bine, spuse femeia, uşor nerăbdătoare, bănuiesc că vrei să-mi pui nişte întrebări.

Şi tonul îl deconcertă. Era glasul oamenilor din clasele înstărite, de modă

veche, din discursul de Crăciun al Reginei şi din emisiunile de la radio din anii ’50. La telefon, accentul răspicat nu fusese atât de evident.

— Aş vrea să-mi povestiţi despre fiica dumneavoastră, spuse el.

Era clar că femeia nu se aşteptase la asta.

— Vrei să ştii ceva anume?

— Nu.

Detectivul tăcu.

— Dumneavoastră ştiţi ce e relevant. Şi care ar putea fi motivele pentru care a fost ucisă.

Se lăsă tăcerea. Prin geamul din spatele femeii, detectivul începu să audă

slab diverse zgomote: vuietul îndepărtat al maşinilor şi cântecul unei mierle.

— A fost întotdeauna o fată încăpăţânată, răspunse femeia în cele din urmă. Lumea spunea că seamănă cu mine. Isteaţă, fireşte.

O zise de parcă ar fi fost ceva evident.

— A fost singurul copil?

— Soţul meu m-a părăsit la scurt timp după ce s-a născut Eleanor, răspunse femeia. Şi el era singur la părinţi şi nu putea să se împace cu gândul că nu o să se mai bucure de întreaga mea atenţie. Am mai avut parteneri, dar pe nimeni cu care să mă gândesc să am copii.

— Şi acum?

Însă Perez ştia deja răspunsul. Apartamentul era în exclusivitate teritoriul Cillei. Locuia de una singură.

Femeia nu răspunse imediat.

— Uneori mai am parte de distracţii, dar acum stau singură şi mă bucur de asta. Am constatat că sunt prea egoistă să împart casa cu cineva.

— Eleanor vorbea cu tatăl ei? S-au întâlnit de curând?

Perez se întrebă dacă nu cumva pe el îl văzuse Caroline Lawson în restaurant.

— Mă îndoiesc. Se ocupă de arta orientală şi călătoreşte foarte mult.

Trece rareori prin Londra şi are, la rândul lui, o tânără familie. Cu a treia soţie.

Scuipase ultimele cuvinte de parcă ar fi fost otravă.

— Dar n-aţi descurajat-o niciodată să ţină legătura cu el?

Cilla dădu din umeri.

— Dacă aş fi făcut-o, Eleanor oricum n-ar fi ţinut cont. După cum ţi-am zis, era încăpăţânată. Cred că avea adresa de e-mail a lui Richard şi poate că

s-au mai întâlnit ocazional când trecea prin Londra, dar mie nu mi-a spus niciodată.

— Ce părere aveaţi despre soţul ei?

— Ian Longstaff nu e genul de bărbat cu care m-aş fi aşteptat să se mărite, dar părea s-o facă fericită. Ea aşa zicea.

Cilla Montgomery îşi netezi fusta.

— Sigur, nu era în stare să-i facă nişte copii, iar asta a fost o dezamăgire.

Perez se întrebă cum putea să fie tras bărbatul la răspundere pentru pierderea unei sarcini înaintate, dar nu spuse nimic. Cilla continuă:

— Eu cred că Eleanor exagera. Lucruri din astea se mai întâmplă, iar bărbaţii se aşteaptă ca femeile să treacă peste. Un copil nu înseamnă totul.

— Relaţia lor era încordată?

— Ea n-a spus asta niciodată.

— Dar aşa bănuiaţi?

Din nou se lăsă tăcerea. Undeva, în depărtare, porni alarma unei maşini.

Zgomotul asurzitor îi perforă creierul lui Perez, apoi se opri la fel de brusc cum începuse.

— Nu era tocmai încordată. S-ar fi descurcat dacă ar fi fost vorba de încordare. Lui Eleanor îi plăceau adrenalina şi provocările. La fel ca şi mie, cel mai teamă îi era de plictiseală. Până şi drama provocată de sarcinile pierdute îi oferea o oarecare satisfacţie, o asigura că o să fie în centrul atenţiei, cel puţin o vreme.

Cilla se întoarse puţin ca să privească pe geam, înspre curte.

— Cu Ian totul a pornit ca o provocare. Mediul din care provine şi pregătirea lui sunt foarte diferite de ale fiicei mele. Atitudinea lui cu picioarele pe pământ şi familia din clasa muncitoare i s-au părut interesante, aproape exotice. Şi îi ţinea piept când se certau. Dar, cu timpul, a iubit-o prea mult şi i-a permis prea multe. Nu e vina lui. Cum să te mai cerţi cu o

femeie care tocmai şi-a pierdut copilul? Cred că Eleanor a ajuns să-i dispreţuiască tocmai calităţile pe care altcineva i le-ar fi admirat: blândeţea, compasiunea şi loialitatea.

Femeia făcu o pauză şi râse scurt, ciudat, zguduindu-i nervii lui Perez la fel ca alarma de mai devreme.

— Nu dau de înţeles că fiica mea ar fi fost o persoană prea bună, nu-i aşa, inspectore? Dar o înţelegeam, pentru că semăna atât de tare cu mine.

— Credeţi că avea o aventură?

Perez se minuna de cât de obiectivă şi lipsită de sentimentalisme putea să

fie mama care tocmai îşi pierduse fiica. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Cassie, el ar fi urlat la lună şi n-ar fi fost în stare să poarte o discuţie raţională.

— Mie nu mi-a spus nimic de felul ăsta, dar nu m-aş mira.

— Când aţi văzut-o ultima oară pe Eleanor?

Cilla se gândi puţin.

— Cu o zi înainte să plece în Shetland. M-a sunat la birou şi m-a întrebat dacă vreau să luăm prânzul împreună.

— Unde lucraţi?

— La British Museum. Sunt istoric de artă. Sunt specialist în arta africană.

Brusc, detectivul sesiză o izbucnire de pasiune, iar apoi se gândi că

munca era cel mai important lucru pentru ea.

— Am stabilit cu Eleanor să ne vedem la un restaurant turcesc aproape de muzeu. Mai mult m-a deranjat, sinceră să fiu, fiindcă tocmai pregăteam planul pentru o expoziţie. Însă Eleanor voia rareori să ne vedem, aşa că mi-am reorganizat programul.

— Voia să discute ceva anume?

Perez se simţi brusc încordat. Poate că se molipsea de la femeia mignonă

care încă stătea pe pervaz. Din cauză că era în *contre-jour* nu putea să-i distingă trăsăturile, dar îi simţea încordarea. Poate că încerca să decidă cât să i se destăinuie detectivului.

— Posibil.

Femeia se aplecă şi îşi şterse nişte lacrimi care apăruseră pe neaşteptate.

Perez băgă de seamă pentru prima oară cât era de obosită şi tristă, îi observă

ridurile dintre gură şi nas şi mandibula căzută. Îşi zise că obişnuia să se aşeze acolo din vanitate: în postura aceea, chipul îi părea mai tânăr. Cilla se

îndreptă de spate. Pe faţa ei nu mai era nicio urmă de lacrimi.

— A fost o întâlnire ciudată. În general Eleanor era directă, dar în ziua aceea era…

Femeia făcu o pauză, încercând să găsească un cuvânt potrivit.

— …eliptică. Parcă încerca să mă facă să ghicesc ce voia să spună. Era clar că avea un motiv de îngrijorare. Îmi dădeam seama că era entuziasmată

de muncă. De mică era ambiţioasă şi munca a fost mereu importantă pentru ea. Dar şi ea era încordată. Ar fi trebuit s-o întreb ce o apasă, dar n-am făcut-o. Acum pare foarte meschin din partea mea, însă amândouă am fost mereu competitive. N-am vrut să-i dau satisfacţia să afle că eram curioasă

în legătură cu viaţa ei.

— Vă aduceţi aminte exact ce a spus?

Perez încercă să-şi imagineze conversaţia dintre cele două femei. Stăteau faţă-n faţă, mâncând nişte preparate condimentate, poate luaseră şi câte un

pahar de vin şi probabil că schimbau replici ca într-un ciudat meci de ping-pong verbal. Fără îndoială că Eleanor voise să obţină ceva din întâlnire.

Sigur era ocupată, dacă era ziua de dinaintea plecării în Shetland. Ce o fi fost atât de important încât să vrea cu tot dinadinsul să ia prânzul cu mama ei?

Cilla se încruntă.

— A spus că urmează să pornească într-o mare aventură şi m-a întrebat dacă plănuiam şi eu ceva asemănător. Era clar că voia s-o întreb la ce se referă, dar m-am prefăcut că nu înţeleg. I-am spus că Insulele Shetland sunt, într-adevăr, destul de în nord, dar că o plecare acolo nu reprezintă nici pe departe aventura vieţii. Doar mai fusese şi prin străinătate. Obişnuiam să o iau cu mine când plecam în delegaţii.

— Şi la ce credeţi că se referea?

— Ei bine, nu la un drum lung cu maşina şi o cursă de noapte cu feribotul. E clar că aventura despre care vorbea era de natură mai degrabă

metaforică decât geografică.

Perez se gândi că nu era nimic clar în comunicarea dintre mamă şi fiică.

Relaţia dintre cele două părea să implice un ciudat joc de ghicire şi disimulare.

— Ce vreţi să spuneţi, mai exact?

— Bănuiesc că putea fi vorba de un amant, răspunse femeia. Asta ar fi cea mai prozaică explicaţie. Sau de o călătorie spirituală. Era foarte entuziasmată. Poate că începuse chiar să creadă în fantome. Sau poate că

era doar ceva legat de muncă. Până la urmă, asta conta cel mai mult pentru ea.

Cilla se ridică.

— Ne-am luat rămas-bun pe trotuar şi m-a îmbrăţişat. Era foarte drăgăstoasă cu prietenii ei, dar cu mine niciodată, aşa că am fost surprinsă.

Apoi a plecat. Aproape că mi-a venit s-o strig. Îmi stătea pe limbă s-o întreb: „Ce-a fost asta, Nell? Ce voiai, de fapt, de la mine?” Dar apoi mi-am adus aminte de proiectul de la muzeu şi cât de în urmă eram cu el. Am rămas o clipă pe loc şi m-am uitat cum urcă într-un taxi. Apoi m-am întors la treabă.

Cei doi se priviră. Perez se ridică în picioare. Îşi dădea seama că asta se aştepta de la el.

— La cât a plecat?

— Nu ştiu sigur. Pe la două şi jumătate.

Aşadar, ce făcuse Eleanor după ce luase prânzul cu mama ei, dar înainte să se vadă cu Polly la biblioteca din Hampstead? Oare se întorsese la birou?

Cilla se uita la el nerăbdătoare, însă Perez nu se lăsă intimidat.

— Eleanor v-a contactat când era în Shetland?

— Mi-a dat doar un SMS sâmbătă după-amiază ca să-mi spună că au ajuns cu bine şi că locul e minunat.

Femeia se dusese în holul plin cu tablouri.

— I-am trimis, la rândul meu, un SMS şi i-am urat să se distreze. I-am pus un „x” jos, cu o faţă zâmbitoare din aia ridicolă.

Cilla se întoarse ca să verifice dacă Perez o urma.

— Mă bucur că am făcut măcar atât. Sper că ştia cât de mult ţin la ea.

— Aveţi vreo întrebare pentru mine? întrebă detectivul, aducându-şi aminte de promisiunea făcută la telefon în seara precedentă.

Femeia se opri o clipă cu mâna pe clanţă.

— Nu. Nu cred.

Din nou, Perez rămase uluit. Majoritatea persoanelor îşi doreau să afle dacă rudele lor suferiseră. În timp ce se îndepărta, se aştepta să-l strige înapoi ca să-i adreseze întrebarea care era evident că-i stătea pe limbă. Însă

când privi în urmă văzu că închisese deja uşa. La fel ca ultima oară când îşi văzuse fiica, era prea mândră să se răzgândească.

Capitolul XIX

Miercuri dimineaţă, Willow se trezi pe o ceaţă atât de deasă încât abia dacă putea zări iarba din faţa geamului de la dormitor. Primul gând i se îndreptă spre Jimmy Perez şi se bucură că acesta avea zborul spre Shetland abia ziua următoare. Spera ca până atunci vremea să se îndrepte, ca să nu aibă probleme. Apoi se întrebă de ce îi păsa atât de tare. Cu o zi în urmă le luase împreună cu Sandy declaraţii tuturor invitaţilor de la nuntă, punând întrebări despre Eleanor. Cei mai mulţi îşi aminteau de ea. „Dansa ca un diavol împielițat”, spusese un bătrân, iar ochii îi luciseră. Nimeni nu-şi amintea să fi văzut pe plajă o fetiţă îmbrăcată în rochie albă. Nu identificară

nici vreuna dintre cele două persoane care fumaseră lângă mal. Lui Willow i se părea că ancheta se împotmolise şi spera ca Jimmy Perez să o urnească

din nou când se întorcea.

Normal că de asta vreau să fie aici.

Pe de altă parte, însă, era prea sinceră ca să se mintă aşa.

Da, sigur. Ţi-a căzut cu tronc, fetiţo! Lasă asta şi vezi-ţi de treabă. Chiar n-ai nevoie să-ţi pui beţe-n roate.

Sandy lua deja micul dejun în bucătărie. Erau acolo şi Charles şi David, care stăteau la masă şi beau ceai. David se ridică imediat ce o văzu şi se oferi să-i pregătească ceva din ouă de ţară, de la ferma Malcolmson. Îi spusese de la bun început că e vegetariană.

Tot ce mi-a mai rămas de pe urma copilăriei în comunitatea de hippie.

Yoga de dimineaţă şi dieta fără carne.

— Da, te rog.

Când lucra la o anchetă, îi era mereu foame.

— Vreau omletă. Cu pâine prăjită de la Grusche, dacă mai este. Bărbatul îşi puse un şorţ şi porni la treabă.

— Sper că vremea se-ndreaptă până mâine.

Sandy ridică privirea din ospăţul lui de carnivor.

— Nicio şansă să zboare avioanele în condiţiile astea. Jimmy şi Cassie o să rămână blocaţi la Aberdeen.

La rândul lui, tânărul părea neliniştit şi pierdut fără Perez.

Care-i treaba cu bărbatul ăsta de suntem aşa dependenţi de el?

Charles se uită la ei de pe cealaltă parte a mesei.

— La Sumburgh s-ar putea să fie destul de senin şi, oricum, ştiţi cât de

repede se schimbă vremea pe-aici. Ai toate patru anotimpurile într-o singură

zi!

Bărbatul era obişnuit să-i liniştească pe turişti în legătură cu vremea.

Dinspre scară se auziră paşi, aşa că se ridică pentru a-i servi pe clienţii din sufragerie.

Willow bău nişte cafea şi se gândi că exista o explicaţie absolut logică

pentru nerăbdarea ca Perez să se întoarcă. El era reperul ei în Shetland şi se baza pe judecata lui.

Îl luă pe Sandy la interviul cu soţii Arthur, la Spindrift, noua lor casă, din apropierea centrului comunitar. Cei doi puteau fi suspecţi şi, în caz că ar fi ajuns la proces, răspunsurile pe care le dădeau acum nu ar fi fost luate în considerare dacă ar fi mers singură. În plus, Sandy era din Shetland şi nu era deloc ameninţător. În preajma lui, oamenii se relaxau întotdeauna.

Afară, ceaţa era la fel de deasă ca atunci când se trezise, iar haina i se acoperise deja de picături înainte să fi ajuns la maşină. În depărtare se vedea o lumină ciudată, difuză, care dădea de înţeles că, într-un final, soarele avea să-i scape de ceaţă. Pe o vreme ca asta, oricine putea să creadă în stafii.

Pe terasa bungaloului se afla un cărucior în care dormea un bebeluş.

Sandy mergea înaintea lui Willow, iar atunci când zări copilul sări înapoi de parcă ar fi dat de o bombă. Cei doi ocoliră locuinţa ca să găsească o altă

intrare. Sandy bătu scurt la uşa din spate, apoi o deschise şi strigă:

— E cineva acasă?

În faţa lor apăru o femeie. Ţinea o cană de cafea şi era îmbrăcată în halat şi pijama. Willow se prezentă.

— Sper că nu te-am trezit.

— Chiar deloc. Eram deja trează şi tocmai voiam să mă îmbrac. Am avut o noapte tare grea cu Vaila. Soţul meu oricum lucrează azi la Yell, aşa că a fost în picioare de dimineaţă şi a plimbat-o în cărucior ca s-o adoarmă, iar eu am putut să trag un pui de somn. Haideţi înăuntru. Pun apa la fiert şi mă

duc să mă schimb. Probabil că aţi venit să vorbim despre biata femeie care venise pentru petrecerea de *hamefarin'* a lui Lowrie.

Femeia vorbise în timp ce scotea ceştile şi se îndreptase spre dormitor.

Era aşa de vorbăreaţă şi prietenoasă încât lui Willow îi venea greu să o trateze ca pe o posibilă ucigaşă. Şi era mică de statură. Puţin probabil să fi avut forţa să mişte trupul lui Eleanor până la megalit şi să-l aşeze în poziţia în care fusese găsit.

Se aşezară în camera de zi, care părea ruptă dintr-o suburbie engleză: un

perete era tapetat iar în încăpere se vedea mobilă de la IKEA. Femeia le făcu loc pe canapea dând la o parte o grămăjoară de haine pentru bebeluş şi o zdrăngănică. Din cauza ceţii, în cameră era foarte întuneric, aşa că aprinse lumina.

— Pe fiica ta o cheamă Vaila? E un nume frumos, spuse Willow primind cafeaua.

— Şi pe mine mă cheamă tot Vaila. Provine de la una dintre insulele mărginaşe. M-am gândit că s-ar putea să creeze confuzie, însă lui Neil i-a plăcut, iar în Shetland a fost mereu tradiţia să păstrezi numele în familie, aşa că ne-am zis „de ce nu?”. Dacă nu-i place, când creşte poate să-şi folosească numele mijlociu.

Willow se uită la Sandy. Îl rugase pe el să facă prima mişcare. Preţ de o clipă, tânărul păru cuprins de panică, apoi îşi drese glasul.

— Ai fost la petrecere sâmbătă seară?

Femeia se holbă la el.

— Nu te ştiu de undeva? N-ai fost la Anderson High? Erai cu un an mai mic. Eşti din Whalsay, stăteai şi tu la internat.

Vaila tăcu, după care adăugă:

— Ei bine, n-aş fi crezut în veci că o să fii detectiv.

— Ne gândeam că ne poţi povesti ceva despre petrecere.

Willow se gândea că Vaila cea guralivă era pe cale să se lanseze în amintiri din şcoală, aşa că intervenise înainte de asta. Sandy era prea politicos s-o oprească odată ce ar fi început.

— Ai cunoscut-o acolo pe Eleanor Longstaff?

— Da, dar ne ştiam deja. Teoretic era un secret, dar acum, că a murit, nu mai contează, nu-i aşa?

— Când ai făcut cunoştinţă cu ea?

Sandy încerca din nou să dirijeze conversaţia.

— În după-amiaza aia. Înainte de petrecere. Am stabilit totul prin telefon. M-am dus până la Sletts. Mi-a spus că aşa era mai bine. Dacă

prietenii ei se întorceau de la plimbare puteam să găsim un pretext pentru faptul că eram acolo. Dacă venea ea la mine ar fi fost mai complicat.

— De ce îşi dorea aşa tare să se vadă cu tine? întrebă iarăşi Sandy.

— Ca să vorbim despre Micuţa Lizzie, normal. Eleanor făcea un film despre ea şi urma să apărem şi noi. Urma să primim bani pentru asta. Un onorariu, aşa a spus.

Vaila se opri.

— Credeţi că or să-l mai facă? Neil era puţin reticent, dar eu abia aşteptam să apar la televizor! Nu era vorba doar de bani…

— De ce era aşa de important ca întâlnirea voastră să rămână secretă?

Willow aruncă un ochi pe geam. I se părea că ceaţa începe să dispară. În depărtare se vedeau nişte umbre mai pronunţate, care probabil erau aruncate de centrul comunitar şi de ferma soţilor Malcolmson.

— Eleanor a spus că prietenii ei n-ar fi înţeles. Pentru că ea chiar credea povestea, iar soţul ei nu era genul care să poată accepta aşa ceva. Aşa că în după-amiaza aia am mers la Sletts şi i-am spus ce s-a întâmplat: cum am văzut-o pe fetiţă şi apoi am rămas însărcinată, deşi până atunci n-am reuşit să avem copii. Ne gândeam să mai încercăm o dată fertilizarea *in vitro,* dar până la urmă n-a mai fost nevoie.

Willow se gândea că, deşi Vaila avea treizeci şi ceva de ani, vorbea tot ca o şcolăriţă entuziasmată, turuind fără să gândească. Vaila se opri o clipă să-şi

tragă sufletul, apoi continuă:

— M-am gândit că poate Eleanor spera să o vadă cu ochii ei pe Micuţa Lizzie. Era clar că-şi dorea un copil. Mai târziu, după petrecere, se învârtea numai în jurul Vailei mele.

— Aşadar, ai fost la Sletts în după-amiaza aia, zise Sandy.

Poate că nu se simţea în largul lui din cauza discuţiei despre copii.

— Nu s-a întâmplat mare lucru, răspunse femeia. Eleanor nu a filmat sau ceva de genul ăsta, dar avea la ea un reportofon mic şi m-a rugat să vorbesc în el, să spun cum a fost să o văd pe Micuţa Lizzie. A zis că era mai bine aşa decât să ia notiţe.

Willow îi aruncă o privire lui Sandy, însă tânărul părea prea concentrat să

menţină conversaţia pe făgaşul potrivit ca să-şi dea seama de importanţa informaţiei. La cazare nu găsiseră niciun reportofon.

— Şi cum a fost s-o vezi pe Micuţa Lizzie?

— Ei bine…

Vaila se rezemă de spătarul scaunului de parcă urma să citească un basm înainte de culcare.

— Era o zi ceţoasă, cam ca asta, dar mai pe la începutul anului. Era prin februarie şi era după-amiază târziu, aşa că începuse deja să se întunece.

Sunt asistentă la şcoala din Meoness – doar că momentan sunt în concediu de maternitate – şi mergeam spre casă. A apărut brusc în faţa mea, pe drum.

O fetiţă de vreo zece ani, îmbrăcată complet în alb. Puţin demodată, ştiţi –

avea şi panglici albe în păr. Şi a dansat. De parcă ar fi făcut-o numai pentru

mine. De parcă ar fi fost un semn. Apoi a dispărut în ceaţă. Am strigat şi am fugit după ea pe drum, dar nici c-am mai văzut-o.

Willow era sceptică.

— Nu e posibil să fi fost doar o fetiţă din Shetland care se costumase?

Totul se vede aşa ciudat prin ceaţă…

— Îi ştiu pe toţi copiii din partea asta de pe insulă, dar pe ea n-am recunoscut-o. Însă a fost ceva mai mult de atât. Ştiam că nu e un copil adevărat şi că urma să mi se întâmple ceva important. A fost ca un fel de revelaţie. Şi pur şi simplu mi-a dispărut de sub ochi!

Willow ştia că puteau exista multe explicaţii raţionale pentru ceea ce tocmai auzise, dar nu spuse nimic. Dacă ar fi contrazis-o prea mult, Vaila s-ar fi putut simţi ofensată şi n-ar mai fi cooperat. Îşi repetase că văzuse o stafie până se convinsese singură de asta. Willow mai întâlnise în comunitatea hippie persoane care credeau că pomii au suflet şi că un guru din Wolverhampton o să salveze Universul. Nici pe ei nu reuşise să-i convingă că nu gândeau raţional.

Femeia continuă:

— Ca să nu mai spun că a doua oară când am văzut-o nu era ceaţă.

— Ai văzut-o încă o dată?

— Pe la sfârşitul lui iulie. Era o după-amiază însorită, liniştită, cum se întâmplă uneori vara. Stătusem cu Grusche şi George. El mi-e rudă, un fel de unchi, iar uneori când Neil e plecat la serviciu mă mai duc pe la ei. Nu mă simt bine dacă stau singură. Era aşa de frumos afară încât am mers spre casă pe poteca de lângă plajă şi am văzut-o iarăşi pe fetiţă. De data asta era destul de departe, i-am zărit doar silueta lângă megalitul de pe limba de pământ. Am dat fuga înapoi la George fiindcă voiam s-o mai vadă cineva.

Toată lumea a râs de mine când le-am spus că am văzut-o prin ceaţă. Dar când am ajuns pe mal şi ne-am uitat spre megalit, nu se mai zărea nimic.

— Asta i-ai spus şi lui Eleanor Longstaff?

Era greu de zis dacă Sandy lua de bun tot ce auzise sau dacă i se părea o aiureală.

— Da. Am vorbit în micul ei aparat, iar apoi a derulat prima parte ca să

se asigure că se înregistrase bine.

— Ce-a spus?

— M-a întrebat dacă soţul meu crede povestea, răspunse Vaila. Iar eu i-am spus că Neil al meu nu e genul care să creadă în fantome, dar ştia că nu inventez, aşa că nu m-a contrazis.

Femeia se opri o clipă, apoi, de parcă asta ar fi explicat totul, adăugă:

— E instalator.

— Ai văzut ce-a făcut Eleanor cu aparatul după ce a terminat înregistrarea?

Sandy vorbea pe un ton calm şi degajat. Willow îşi zise că era mai isteţ

decât părea.

— Probabil că nu l-ar fi lăsat într-un loc în care puteau să-l vadă prietenii ei – asta dacă voia într-adevăr ca întâlnirea voastră să rămână secretă.

Vaila se încruntă, încercând să se concentreze.

— Cred că l-a pus pur şi simplu în buzunar. Purta o jachetă tricotată şi blugi, iar jacheta avea un buzunar exterior. Cred că acolo l-a pus.

Sandy îi aruncă o privire lui Willow, iar detectiva încuviinţă din cap.

Tânărul avea mereu nevoie de încurajare.

— Dar povestea nu s-a terminat acolo.

Vaila nu mai putea de fericire, iar Willow îşi zise iarăşi că părea foarte tânără.

— Şi nici măcar nu e partea cu adevărat importantă. După vreo lună am aflat că am rămas însărcinată! Trebuie să fi fost Lizzie, nu-i aşa?

Femeia se uită la cei doi, aşteptând aprobarea lor, de parcă raţionamentul ar fi fost infailibil.

Sandy şi Willow îşi aruncară o privire, dar nu spuseră nimic. Brusc, bebeluşul începu să plângă, iar Vaila ieşi pe terasă ca să-şi ia copilul în braţe.

Se urcară în maşină şi merseră până la capătul drumului, oprind unde începea poteca ce ducea spre scena crimei. Rămaseră înăuntru, privind cum dealurile din depărtare apar treptat de după fuioarele de ceaţă.

— Asta, da, coincidenţă ca Eleanor să susţină că a văzut-o pe fetiţă în după-amiaza în care Vaila i-a povestit întâmplarea!

Willow şterse aburul de pe parbriz cu o batistă soioasă.

— Oare a avut vedenii? Era disperată să aibă un copil, poate i s-o fi părut că o fetiţă oarecare e fantoma?

— Posibil, dar mi se pare o mişcare mai calculată de atât.

Pe lângă asta, Willow nu era convinsă că o femeie ca Eleanor era aşa uşor impresionabilă, oricât de tare şi-ar fi dorit un copil.

— Aş vrea să ştiu ce încerca să obţină.

— Are vreo relevanţă faptul că a fost găsită în locul unde Vaila a văzut-o

pe fetiţă?

— Nu ştiu. Cu siguranţă e o coincidenţă stranie.

Willow făcu o pauză.

— Aş vrea să ştiu pe unde a ajuns reportofonul ăla digital. Vicki Hewitt a cercetat pe îndelete la Sletts înainte să plece şi aşa ceva nu i-ar fi scăpat.

— Parcă stafiile trebuiau să fie înfricoşătoare, spuse Sandy. Vaila Arthur nu mi-a lăsat impresia că i-ar fi frică. Poate fiindcă am crescut cu poveşti despre *trowes,* aşa că şi cele mai mari ciudăţenii mi se par normale…

— *Trowes?*

Sandy se foi.

— Spiriduşi care trăiesc sub pământ. Au puterea să te atragă în sălaşurile lor cu muzică plăcută, iar pe urmă, când te trezeşti, îţi dai seama că a trecut un veac!

Tânărul se opri o clipă, după care adăugă:

— Evident că nimeni nu crede în asta. E doar o poveste pentru copii.

— Normal, răspunse Willow pe un ton serios. Aşadar, acum ce facem?

— Vorbim cu englezii ăia şi încercăm să ne dăm seama dacă au vreo idee de ce era Eleanor aşa de secretoasă în legătură cu proiectul ei?

Sandy o spusese de parcă ideea nu-i surâdea în mod deosebit.

— Presupun că asta ar trebui să facem.

Willow se întrebă de ce era la fel de lipsită de chef ca Sandy să stea de vorbă cu cei de la Sletts. Se întoarse spre el.

— Tu o crezi pe Vaila? Chiar a văzut o fantomă?

Sandy nu răspunse pe loc.

— Sunt de părerea soţului ei. Eu nu cred în stafii, dar nu mi s-a părut că

inventează. Cel puţin, nu intenţionat. Îşi dorea cu disperare un copil, aşa că

a văzut ce voia să vadă.

Capitolul XX

În casa de pe mal de la Meoness, Polly se gândi că trecea prin aceleaşi stări prin care trecuse Eleanor când furia şi depresia provocate de pierderea sarcinii o aduseseră într-o pasă atât de proastă – probabil din pricină că erau înconjuraţi de ceaţă şi i se părea că sunt cu toţii captivi. Nervii îi erau întinşi la maximum şi îi era imposibil să doarmă, chiar şi când lua somnifere. Era bântuită de lumina nocturnă şi de oroarea întâmplărilor. Nu înţelegea de ce bărbaţii nu se zbăteau să plece toţi trei mai repede de-acolo. Acum abia aştepta să se întoarcă la Londra, Londra cea colorată şi cu străzi aglomerate, la ziarele care ajungeau la timp şi la şedinţele regulate la sală, la confortul şi rutina de la Biblioteca Sentiman.

Stăteau la Sletts, aruncând ocazional câte o privire spre lumea cenuşie de dincolo de geamuri. Detectivii le dăduseră înapoi laptopurile şi telefoanele, iar amândoi bărbaţii păreau prinşi în ecranele lor. Marcus planifica excursia altui client bogat care era obsedat să urce pe Kilimanjaro înainte să moară, iar Polly bănuia că şi Ian lucrează. Bărbatul se uita prin e-mailuri, când deodată intră în cameră încruntat.

— Au început toate jigodiile să trimită mesaje despre cât de rău le pare că a murit Eleanor. Numai minciuni! Vor doar să facă şi ei parte din dramă!

Pe jumătate dintre ei îi călcase pe bătături, iar cealaltă jumătate nu prea mai voiau să aibă de-a face cu ea după ce-a pierdut sarcina!

Polly se gândi că avea probabil dreptate. Încerca să citească, dar nu se putea concentra, aşa că aruncă un ochi la ecranul lui Marcus. Bărbatul alcătuia o prezentare pentru clientul lui, iar pe calculator se vedeau poze cu vegetaţie bogată şi peisaje de vis din călătoriile lui în Tanzania. Se întrebă, iarăşi, cum de o plăcea acest bărbat atrăgător şi care călătorise atât de mult.

Acum se lăsase pe spate şi stătea cu picioarele pe bara unui scaun. Era încălţat cu sandalele pe care le purta şi prima oară când se întâlniseră, iar picioarele îi erau lungi, osoase şi bronzate. Lui Polly îi venea să se întindă şi să le mângâie, dar îşi dădu seama cât de nepotrivit ar fi fost din moment

ce Ian trebuia să accepte că n-avea să mai aibă niciodată contact fizic cu Eleanor.

Marcus intrase în viaţa ei ca o fiinţă de pe altă planetă. Polly făcuse o rezervare pentru o excursie în Maroc în miezul iernii. O decizie impulsivă, pe care o luase după ce ieşise într-o seară în oraş cu Eleanor şi Caroline şi i se păruse că vieţile lor erau mult mai interesante decât a ei. Se întâmplase chiar înainte ca Eleanor să piardă sarcina, aşa că pe atunci era tare distractivă şi pusă pe şotii: „Hai, Pol! Ce-ai de pierdut?" Printr-un click, Polly trimisese în eter datele cardului ei, iar după două săptămâni ajunsese pe aeroportul Agadir. Acolo se întâlnise cu Marcus, care ţinea un carton cu numele ei. Bărbatul se sprijinea de o coloană şi zâmbea ironic, dar în acelaşi timp primitor: *Pentru mine e o joacă toată prostia asta cu ghidul turistic, dar o să mă*

asigur că o să te simţi bine.

Şi chiar aşa a fost. Ceilalţi turişti erau nişte germani în vârstă care se culcau la opt şi jumătate în fiecare seară şi abia rupeau câteva cuvinte în engleză. În timpul după-amiezilor calde, ea şi Marcus exploraseră oraşul fortificat Taroudant şi priviseră cum se avântă drepnelele în înaltul cerului. I se păruse ceva absolut firesc când bărbatul o luase pe după umeri în drum spre hotel. Polly era copleşită de locul în care se afla şi de bărbatul lângă

care era. Şi de faptul că avusese curajul să răspundă gestului. Iubiţii ei din vremea facultăţii fuseseră cu toţii timizi şi sobri, iar Polly crezuse mereu că

o să rămână împreună cu o astfel de persoană, un profesor sau cercetător care umbla în halat de laborator, nu cu un aventurier cu picioare osoase, bronzate, care cutreiera lumea, fusese la o şcoală privată şi crescuse într-o vilă de la ţară.

La sfârşitul vacanţei se întorsese în Anglia şi nu-şi făcuse speranţe că o să-l mai vadă. Era vorba doar de o relaţie pasageră şi avea să se bucure de amintiri. Îşi imaginase cum urma să le povestească fetelor despre Marcus şi cum avea să le arate fotografiile.

Asta e noaptea în care am rămas în satul berber. Dincoace făceam o drumeţie prin munţi.

Marcus îi cumpărase nişte cercei dintr-un *souk* şi aşteptase ca Polly să-şi facă un tatuaj cu henna.

Ca să nu mă uiţi.

De parcă ar fi putut să-l uite vreodată! La rugămintea lui, îşi trecuse şi numărul în agenda lui telefonică, dar se gândise că Marcus făcuse gestul acela doar din politeţe. Sau ca să colecţioneze trofee. Poate că avea o listă

cu toate numerele femeilor cu care se culcase în vremea când era ghid.

Două zile mai târziu, o sunase.

— Ce ciudat! zisese Polly, încercând să nu trădeze prin voce niciun pic din entuziasmul ei. Tocmai mă gândeam la tine.

Şi spusese adevărul, dar ar fi avut aceeaşi reacţie oricând ar fi sunat-o.

Nu putea să *nu* să se gândească la el.

— Ai vrea să ne vedem?

Marcus rostise încet finalul propoziţiei, iar Polly se gândi pentru prima oară că poate şi el e neliniştit, că nu obişnuieşte să-şi sune clientele pe neaşteptate şi să le invite la întâlniri.

— Da.

Ce altceva putea să-i răspundă? Iar Marcus îi spusese într-o seară, când stăteau afară, în întunericul călduţ, că îi plăcea nespus că nu făcea niciodată

risipă de cuvinte.

Câteva săptămâni mai târziu practic se mutase deja în apartamentul ei, atunci când era în Anglia, iar Polly se obişnuise ca dimineaţa devreme să o sărute de rămas-bun. Uneori, când se întorcea acasă, îi găsea rucsacul pus

imediat după uşă, şi pe el stând cu picioarele lui bronzate pe bară, bând ceai sau bere. Sărea în picioare ca s-o întâmpine, după care începea s-o întrebe cum îi fusese ziua. Îi povestea întâmplările din călătoriile lui abia după ce-i asculta relatările plictisitoare despre cercetători excentrici interesaţi de mituri englezeşti rurale.

La început se gândise că poate stătea cu ea pentru bani, ca să aibă unde să locuiască la Londra când era în Marea Britanie. N-avea deloc încredere că era capabilă să fie atractivă pentru bărbaţi. Părinţii ei muriseră la şase luni unul de altul, lăsându-i casa din Manchester, aşa că avea şi nişte economii pe lângă apartamentul din Londra. Tururile pe care le organiza el erau destul de costisitoare, dar nu era plecat mereu şi uneori avea numai doi clienţi. Aşa putea să vadă lumea, dar nu să facă vreodată avere. Apoi merseseră în vizită la mama lui şi Polly îşi dăduse seama că banii nu păreau să fie o problemă. Pe perete erau agăţate tablouri care valorau mai mult decât casa din suburbii a părinţilor ei.

— Ce-i cu tine? o întrebase amuzat Marcus, atunci când, la un moment dat, îl întrebase ce vede la ea. Ce trebuie să fac să te conving că eşti o femeie minunată? N-am mai întâlnit pe nimeni atât de înţelept şi plin de compasiune. Te răsfeţi. Există femei cu care te distrezi şi femei cu care rămâi. Vreau ca noi să fim împreună mult şi bine.

Când îl întrebase dacă vrea s-o însoţească în Shetland, nu era sigură ce avea să răspundă. Însemna să-şi ia concediu două săptămâni, vara, într-o perioadă când organiza uneori în Marea Britanie excursii bănoase de o zi pentru turiştii americani. Însă el acceptase pe loc. Acum, fiind izolaţi în casă, Polly îşi dorea să fie doar cu el. Se simţea înşelată, fiindcă se aşteptase ca excursia în Shetland să fie ceva intim pentru ei. De aceea venise Marcus cu maşina lui, ca să poată să se plimbe singuri, să facă picnicuri pe plaje pustii, să viziteze locuri cu importanţă istorică. Îi trecuse prin minte chiar că

poate avea s-o ceară în căsătorie. În loc de toate astea, erau blocaţi în casa de lângă plajă, bântuiţi de amintirea lui Eleanor, apăsaţi de vreme şi de dealul unde îi fusese găsit cadavrul. Umbra aruncată de colina din spatele casei nu-i părăsea niciodată.

Bătaia din uşă îi luă prin surprindere pe toţi trei. Ceaţa era atât de deasă, încât era greu de crezut că mai exista şi altceva în afara casei. Ian se ridică

şi dădu uşa de perete. În prag apărură doi poliţişti. Nu era detectivul brunet, ci femeia înaltă, neîngrijită, şi Wilson, bărbatul mai tânăr. Fără să spună

nimic, Ian se dădu la o parte ca să le facă loc să intre. Marcus se ridică la rândul lui. Poliţiştii aveau hainele acoperite de o peliculă de apă, aşa că şi ei păreau gri, de parcă odată cu ei ar fi intrat şi ploaia.

— Mă duc să fac nişte cafea. Vreţi şi voi? întrebă Polly şi dispăru în bucătărie înainte să apuce să-i răspundă cineva.

Când reveni în camera de zi, poliţiştii îşi scoseseră deja hainele şi păreau mai umani, deşi părul vâlvoi al femeii o ducea cu gândul la o sirenă dintr-o carte pentru copii. Se lăsase o tăcere stânjenitoare, iar Polly îşi dădu seama că o aşteptaseră pe ea înainte să discute lucruri serioase.

— Am aflat că Eleanor a vorbit cu nişte localnici pentru documentarul ei, începu Willow Reeves.

Se aşezaseră cu toţii la masă, de parcă ar fi fost nevoie de un cadru mai formal.

— Mă întreb de ce nu v-a spus nimic despre asta, din moment ce era aşa entuziasmată de proiect.

Fiindcă nu-i răspunse nimeni, detectiva insistă:

— De ce credeţi că era aşa secretoasă?

— S-ar putea să-mi fi spus mie ceva, răspunse Ian. Vorbea întruna despre munca ei, dar nu o ascultam mereu. Am şi eu treburile mele. Uneori părea să nu-şi dea seama…

— Dar te-a minţit, spuse Willow pe un ton blând.

Polly se gândi că femeia ar fi putut să lucreze şi ca psihiatru.

— În după-amiaza în care a spus că e obosită şi voi, ceilalţi, aţi ieşit să

vă plimbaţi, s-a întâlnit cu o femeie care susţine că a văzut-o pe Micuţa Lizzie, adică stafia unei fetiţe înecate.

Preţ de o clipă, rămaseră fără cuvinte. Willow se uită la fiecare pe rând.

— N-a vorbit despre asta cu niciunul dintre voi?

Se priviră unul pe altul, iar Polly îşi dădu seama că încercau să accepte ideea că existase şi o altă Eleanor. Cu faptul că era posibil ca Eleanor cea directă şi sinceră, pe care o ştiau cu toţii, să fi spus minciuni.

— Poate că-i era ruşine.

Polly îşi mai turnă nişte cafea.

— Vreau să spun că ştia că noi nu puteam să credem în aşa ceva.

Însă Polly îşi dădu seama că acum simţea la rândul ei cum îi trec idei iraţionale prin cap, ca nişte resturi aduse de flux. Acum putea s-o înţeleagă

pe Eleanor când vorbise despre fantome.

— Iar tu erai de părere că Eleanor credea toate astea?

Tonul detectivei nu trăda nimic, dar Polly îşi dădea seama că era sceptică.

— În urmă cu şase luni aş fi spus că e imposibil.

Nerăbdător, Ian bătea darabana pe masă.

— Dar în ultima vreme? Nu ştiu ce să cred. Se comporta foarte ciudat.

Ar fi trebuit să am mai multă înţelegere pentru ea după ce a pierdut sarcina.

Ar fi trebuit să-i acord întreaga mea atenţie.

Măcar să fi insistat să rămână în spital până când erau gata s-o externeze…

— Cum vi s-a părut când v-aţi întors de la plimbare atunci, după-amiaza?

Din nou, Willow li se adresase tuturor.

Ian bătea în continuare darabana pe masă. Lui Polly îi venea să-şi pună

mâna peste a lui, să oprească zgomotul, să-l calmeze.

— Părea că se simte bine. Nu-i aşa?

Polly încercă să-şi amintească. Ajunseseră acasă încântaţi de plimbare şi de ce văzuseră pe drum, de papagalii de mare care zburau până pe stânci, de lupii de mare care-i atacaseră în picaj, de foci. Eleanor i se păruse că e odihnită, că se simte mai bine ca niciodată.

— Cu toţii abia aşteptam petrecerea. Parcă eram din nou adolescenţi şi ne pregăteam să ieşim în oraş. Am stat cu ea în dormitor şi ne-am făcut unghiile.

— Deci era un moment când ţi-ar fi putut spune ceva, zise Willow. Eraţi doar voi două.

— Da. Dar n-a făcut-o, adăugă Polly după o scurtă pauză.

Willow se întoarse spre Marcus.

— Tu n-ai spus mare lucru, domnule Wentworth. Ai ceva de adăugat?

— Nu prea o ştiam. Ne-am cunoscut puţin mai bine abia pe feribotul dinspre Aberdeen. Mi-a lăsat impresia că era…

Marcus tăcu pentru o clipă.

— …jucăuşă, poate. Că-i ieşea mereu totul şi că voia cu tot dinadinsul să

se distreze.

Uitându-se pe geam, Polly văzu că ceaţa aproape se risipise. Acum se putea vedea până la linia orizontului. Marea era scăldată într-o lumină

lăptoasă. Îi era recunoscătoare lui Marcus că o readusese la viaţă pe Eleanor cea de odinioară.

Detectivului mai tânăr îi sună telefonul. Avea un sunet de apel ridicol: melodia de la desenul animat *Captain Pugwash.* Wilson se făcu roşu la faţă

şi ieşi în fugă, mormăind o scuză. Ceilalţi zâmbiră, bucurându-se că

atmosfera se mai destinsese. Willow Reeves luă un biscuit din farfuria pe care Polly o pusese pe masă.

— Când putem să ne întoarcem acasă? întrebă Polly deodată.

Îşi dorea să revină la viaţa ei obişnuită, să treacă pe la Waitrose ca să ia ceva bun pentru cină, să meargă seara la teatru sau la cinema, să se plimbe pe stradă alături de Marcus, în drum spre apartament, ştiind că, odată ajunşi, o să facă dragoste fără grabă, apoi o să stea în pat, ascultând zgomotul oraşului. Asta îi plăcea la Londra: totul era familiar, dar în acelaşi timp anonim.

— Oricând doriţi, răspunse Willow Reeves cu degajare. Nu avem cum să

vă reţinem aici. Desigur, ne-ar fi mai uşor dacă rămâneţi prin zonă, în caz că

mai avem şi alte întrebări.

— Eu rămân, spuse Ian pe un ton bătăios şi hotărât. Cel puţin o săptămână, cât era în plan. Poate şi mai mult. Rămân până aflăm ce s-a întâmplat.

Ezită o clipă înainte să continue:

— Nu suport să nu ştiu ce s-a petrecut. În rest, pot să accept orice.

— Ne-ar ajuta.

Willow îi zâmbi lui Polly, parcă simţind că e neliniştită, că nu e în apele ei.

— Normal că nu sunteţi obligaţi să staţi pe Unst. Mergeţi până pe Mainland, până la Lerwick. După câteva zile prin sălbăticie o să vi se pară o

adevărată metropolă. După un cappuccino bun şi o masă la restaurant s-ar putea să nu mai fiţi chiar aşa nerăbdători să vă întoarceţi acasă.

Detectivul tânăr intră din nou în cameră, scuzându-se şi spunând că

avusese impresia că-şi închisese telefonul. Rămase în picioare, dând de înţeles că i se părea că e momentul să plece.

Văzând că Willow nu dădea niciun semn în sensul ăsta, se aplecă spre ea şi îi spuse:

— M-a sunat Jimmy.

Detectiva se ridică şi ieşiră amândoi în lumina palidă. Polly îşi zise că, deşi Willow Reeves conducea ancheta, dacă era cineva care putea să afle cine o omorâse pe Eleanor, acela era Jimmy Perez.

Capitolul XXI

După ce vorbi cu mama lui Eleanor, Perez îşi zise că nu mai are niciun motiv să rămână în Londra. Făcuse tot ce-l rugase Willow. Era gata să ia avionul ca să se întoarcă acasă în după-amiaza aceea şi s-o lase pe Cassie la Duncan înainte să ia ultimul feribot spre Unst. Şi era gata şi să mai bea un pahar de whisky cu Willow înainte ca ea să meargă la culcare. Ideea îi surâdea. Dar îi promisese mamei lui Fran o zi întreagă cu nepoata ei şi ştia că nu putea să plece mai devreme.

Tocmai se îndepărta de apartamentul luxos al Cillei, gândindu-se să

hoinărească pe lângă Tamisa şi, poate, să exploreze oraşul, când îi sună

telefonul.

— Inspectore?

O tânără. Încercă să-şi dea seama unde-i mai auzise vocea.

— Sunt Alice de la Bright Star. Am făcut cunoştinţă aseară. Lucram cu Eleanor.

— Desigur.

În stânga lui Perez era o biserică mare, în stil victorian, cu o turlă

înnegrită de fum şi un cimitir năpădit de vegetaţie. Se strecură pe poartă ca să scape de zgomotul traficului şi se aşeză la umbră, pe o bancă de lemn.

Alături de alee, lângă o piatră funerară care stătea într-o rână, erau o grămadă de flori cafenii moarte şi scofâlcite, care probabil zăceau acolo de săptămâni bune. Tânăra continuă să vorbească.

— M-am uitat prin arhiva lui Nell. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de ieri. Păstra agende, copii fizice. Cercetase povestea cu stafia de pe Unst şi luase legătura cu localnici. Mă gândeam că aţi vrea să ştiţi asta.

— Pot să trec acum să le iau?

Gândul la acţiune îl făcea să se simtă mai bine. Nu-şi dăduse seama că

discuţia cu Cilla îl afectase atât de tare. În apartamentul din Pimlico parcă-l cuprinsese letargia depresiei. Era ca o magie neagră care aducea cu sine vechiul sentiment de vinovăţie şi amintirile legate de Fran.

— Sigur. Acum ştiţi unde e sediul.

Detectivul luă florile maronii, moarte, şi le aruncă într-un coş înainte să

iasă pe poarta cimitirului.

În birourile de la Bright Star îl aşteptau Leo şi Alice. Acum, că trecuseră

peste şocul iniţial al morţii lui Eleanor, angajaţii erau entuziasmaţi să ia parte la investigaţie, bucuroşi numai la gândul că puteau să ajute. Crimele aveau uneori efectul ăsta asupra tinerilor. Nu-şi dădeau seama de fragilitatea propriei vieţi. Alice pusese agendele pe biroul lui Eleanor şi o deschisese pe una dintre ele la pagina care-i interesa.

— Uite, începu ea. E clar că Nell a sunat la persoanele astea ca să întrebe de povestea fetiţei care a murit în 1930. Îi identificase pe actualii proprietari ai casei în care se zice că ar fi trăit Lizzie. E şi un număr de telefon şi mai sunt nişte notiţe mâzgălite, pe care nu prea le desluşesc. Scrisul ei a fost mereu imposibil de descifrat. Dar cu siguranţă pare că i-a contactat.

Perez şi-ar fi dorit să se uite la notiţe de unul singur, dar tânăra îl ajutase atât de mult încât nu-l lăsa inima să-i spună să plece. Afară, în biroul principal, angajaţii se prefăceau că muncesc, dar se vedea limpede că erau la rândul lor ochi şi urechi. Detectivul se aşeză în locul lui Eleanor şi trase hârtiile mai aproape.

După cum spusese şi Alice, în agendă era notat un număr de telefon.

Apoi o adresă: „Springfield, Unst”. Se mai descifrau şi două nume:

„Charles Hillier şi David Gordon”. Apoi mai erau nişte mâzgălituri care poate că reprezentau discuţia de la telefon. Se părea că Eleanor îşi inventase propria formă de stenografie, iar Perez îşi zise că o să aibă nevoie de timp şi răbdare ca să descifreze codul.

— Mulţumesc, îi spuse tinerei. E foarte folositor.

Nu avusese niciodată servietă, însă folosea o traistă de pânză pe care o luase la un moment dat de la un stand din Lerwick, după ce avusese loc o cursă de nave cu pânze. Perez vârî agendele în ea. După ce tinerii îl conduseră afară, se opri din nou şi se întoarse spre ei.

— Eleanor avea vreun restaurant preferat? Un loc unde ieşea de obicei la masă cu clienţii sau colegii?

— În Bloomsbury e un local franţuzesc unde-i plăcea să meargă fără

vreo ocazie specială, răspunse Leo. Cei de acolo o cunoşteau şi spuneau că

o consideră ca pe fiica lor. Dar nu era suficient de elegant pentru clienţii pe care voia să-i impresioneze. Când intenţiona să facă asta, se ducea în centru

şi alegea orice loc, cum ar fi Savoy. Chiar şi când ştia că firma nu-şi permite cheltuiala.

Perez notă în grabă numele şi adresa restaurantului franţuzesc. Afară, pe caldarâmul din faţa sediului, simţea că se sufocă de căldură. Soarele i se reflecta din asfalt în faţă, făcându-l să lăcrimeze. Nu era niciodată pregătit pentru căldura din sud şi pentru cât de rar bătea vântul. Mereu se îmbrăca nepotrivit. De la birourile Bright Star mai era doar puţin de mers până la restaurant. Pe drum o sună pe Willow, dar detectiva nu-i răspunse. Ezită o clipă, apoi îl sună pe Sandy. Tânărul îi răspunse chiar când Perez era gata să

se resemneze. Părea agitat.

— Acum suntem la Sletts şi stăm de vorbă cu englezii. Se pare că Vaila Arthur s-a întâlnit cu Eleanor în seara petrecerii. Eleanor a înregistrat discuţia pentru documentarul ei, dar nu găsim reportofonul.

— Faceţi progrese cu cei de la Sletts?

Sandy ezită, de parcă ar fi fost o întrebare-capcană.

— Ei spun că nu ştiau de întâlnirea cu Vaila. Nu ştiu ce să cred. Şefa încă

stă de vorbă cu ei.

Perez se întrebă dacă să aştepte până când termina Willow ca să-i spună

despre Charles şi David, dar de la o vreme se putea baza tot mai mult pe Sandy.

— Se pare că Eleanor a luat legătura cu mai multe persoane de pe Unst decât ne-am dat seama. De exemplu, a vorbit şi cu Charles şi David despre vremurile când Micuţa Lizzie Geldard locuia la Springfield.

— De ce nu ne-au spus nimic despre asta? Sigur au recunoscut numele.

De data asta, Perez nu răspunse imediat.

— Te-ai fi aşteptat să ne spună, nu-i aşa? Şi pe mine mă frământă aceeaşi întrebare.

Restaurantul era mic şi fără pretenţii. Perez rămase afară o clipă, prefăcându-se că studiază meniul şi imaginându-şi-o pe Caroline trecând pe acolo într-o zi mohorâtă şi văzând-o înăuntru pe prietena ei, alături de un necunoscut. Se gândi că la întoarcere trebuia s-o întrebe pe Caroline ca să

fie sigur, dar bănuia că era restaurantul despre care îi vorbise ea. Existau mese în apropierea ferestrei, iar locul nu era departe de facultate, aşa că era plauzibil să fi trecut pe acolo în drum spre casă. Lui Caroline i-ar fi fost uşor să-i zărească acolo pe Eleanor şi pe individul misterios. Acum era ora două. Se terminase aglomeraţia de la prânz, iar chelnerul în vârstă îl conduse la o masă cu vedere la stradă.

— Ca să vă uitaţi cum trece lumea, da?

Perez îşi dădu seama că-i era foame şi comandă o supă de ceapă şi o friptură. Aşeză agenda lui Eleanor în faţa lui şi încercă să citească în timp ce mânca. Biografia şi povestea morţii lui Lizzie Geldard erau scrise mai clar. Urma relatarea primei apariţii a fantomei. Se întâmplase în timpul războiului, când Micuţa Lizzie îi apăruse unei femei din Yell care-şi vizita iubitul încartiruit la baza RAF{7} de pe Unst. Ziua următoare, bărbatul fusese ucis într-un raid aerian deasupra Germaniei, iar peste o săptămână

femeia îşi dăduse seama că era însărcinată. Se părea că dacă o vedeai pe Lizzie nu însemna doar venirea pe lume a cuiva, ci şi apropierea morţii. În afară de Perez nu mai era nimeni în restaurant. Chelnerul îi luă farfuria şi îi propuse desert sau cafea.

— O cafea sună grozav. Asta dacă nu vreţi să-nchideţi.

— Ţinem deschis toată după-amiaza. În astfel de vremuri, avem nevoie de toţi clienţii posibili.

Chelnerul era cu siguranţă francez, însă accentul nu mai era atât de pronunţat cum fusese, probabil, la început. Acum, că rămăsese singurul client, Perez îşi ieşise din rol şi conversa normal.

— O prietenă mi-a recomandat restaurantul, spuse Perez.

— Serios?

— Eleanor Longstaff.

Bărbatul nu răspunse imediat.

— Biata Eleanor…

Tristeţea lui părea sinceră.

— Să ştiţi că a murit. A fost ucisă. Au scris în ziar.

Chelnerul dădu fuga în spatele tejghelei şi se întoarse cu o pagină din numărul unui tabloid vechi de două zile. Titlul era următorul: *Şefă TV ucisă*

în tărâmul soarelui de la miezul nopţii. Perez se gândi că nu era cu totul adevărat. *Simmer dim* nu era chiar lumina soarelui la amiază. Articolul era plin de senzaţionalisme, dar nu spunea mare lucru. Detectivul bănuia că

jurnaliştii nu se obosiseră să se deplaseze la faţa locului. Puţine redacţii mai aveau bani de cheltuit pe zboruri în ultima clipă până în Shetland.

— Eleanor lua des masa aici?

Chelnerul îi adusese cafeaua. Dispăru din nou şi îşi făcu şi el una. Se aşeză la masa de lângă, nevrând să intre în spaţiul lui personal, dar dispus să

stea de vorbă de la distanţă.

— Era clientă fidelă. Uneori trecea pe-aici în drum spre birou ca să-şi ia o cafea şi pateuri. Lucra pe laptop de aici. Sau scria de mână, adăugă, făcând semn către agendele de pe masă. Avea unele exact la fel.

— Lucrez pentru poliţia din Shetland, spuse Perez. Îi investighez moartea.

— Prin urmare, nu sunteţi prietenul ei?

Perez nu răspunse imediat.

— N-am întâlnit-o câtă vreme era în viaţă, dar simt că aproape mi-a devenit prietenă. Simt că e de datoria mea să aflu cine a ucis-o.

Detectivul se întrebă de unde-i venise ideea asta. Chelnerul probabil că-l credea ţicnit. Şi nu băuse decât un păhărel de vin roşu la prânz.

Bărbatul făcu iar semn din cap spre agende.

— Credeţi că o să vă ajute?

— Nu ştiu. Poate că da.

Perez luă o gură de cafea. Se gândi că lui Fran i-ar fi plăcut la nebunie locul. L-ar fi fermecat pe chelner, la fel cum făcuse şi Eleanor, în mod evident.

— Venea pe aici şi cu soţul ei?

— Au venit de două ori. De obicei la prânz, nu seara, şi mereu pe fugă.

N-aveau timp să stea de vorbă cât îşi beau cafeaua.

Zâmbi.

— Şi sunteţi sigur că acela chiar era soţul ei?

Chelnerul încuviinţă din cap.

— Un bărbat solid, cu faţa pătrăţoasă. Tuns foarte scurt. Ca să nu mai spun că Eleanor mi-a făcut cunoştinţă cu el.

— Mai venea pe-aici şi cu alţi bărbaţi?

De această dată, Perez nu primi pe loc răspunsul.

— E important, insistă detectivul. Încerc să aflu cine a ucis-o. Dacă n-are relevanţă, n-o să afle nimeni.

— A venit aici într-o seară cu un bărbat, spuse chelnerul. Ar fi putut fi oricine. Poate un coleg de la muncă.

— Dar cu colegii venea des pe aici.

Perez îşi termină cafeaua.

— Trebuie să fi fost diferit, altfel nu aţi fi reţinut.

— *Ea* era diferită. Se purta ca o fetiţă. Era neliniştită, spuse chelnerul, zâmbind iarăşi.

— Şi bărbatul? Ce-mi puteţi spune despre el?

Chelnerul dădu din umeri, reluându-şi pentru o clipă accentul francez.

— Localul era foarte aglomerat. Vremea era rea şi toată lumea intra la noi, vrând să scape de ploaie. N-am băgat de seamă.

— Vă plăcea de ea. N-aveaţi cum să nu băgaţi de seamă.

Cei doi se uitau pe geam, nu unul la celălalt, dar tensiunea se amplifică.

— Cred că era mai tânăr decât ea. Un bărbat arătos. Şi ea era neliniştită

în preajma lui. Sau îngrijorată, mai bine zis. Asta e tot ce pot să vă spun.

Perez nu era convins că-i spusese adevărul, dar în acelaşi timp îşi dădea seama că nu mai putea să afle altceva. Se ridică şi plăti.

— Cine a plătit în seara aceea?

Dacă plătise bărbatul, era o şansă să-l identifice după numărul cardului.

— Eleanor.

Chelnerul făcu o scurtă pauză.

— Când au dat să plece, s-au certat pe tema asta şi Eleanor a spus:

„Gândeşte-te doar, bine?” Orice l-o fi rugat, părea să conteze foarte mult pentru ea. Apoi au ieşit. Individul i-a ţinut o umbrelă, dar Eleanor a plecat înaintea lui, prin ploaie.

— L-aţi mai văzut de atunci?

Bărbatul clătină din cap.

— Eleanor a mai trecut pe-aici. Ultima oară a fost acum o săptămână, când şi-a luat micul dejun, ca de obicei. Dar pe el nu l-am mai văzut.

Perez petrecu restul după-amiezei la hotel, citind ce-şi notase Eleanor.

Ieşi în oraş şi cumpără o agendă cartonată, la fel ca a lui Eleanor, şi îi transcrise acolo cuvintele, trasând linii când nu reuşea să identifice litera.

La ora opt îi sună pe părinţii lui Fran ca să stabilească la cât să o ia pe Cassie a doua zi. Le spuse că o să vină cu un taxi cu care să meargă apoi la Heathrow.

— Mă tem că n-o să pot să mai zăbovesc. Zborul spre Aberdeen e foarte devreme…

Aranjase totul astfel încât să evite să petreacă prea mult timp împreună.

Se ura pentru că-i minţise, din moment ce erau nişte oameni aşa de treabă.

— Sigur că da, Jimmy. Înţelegem. O să fie gata când ajungi.

Mama lui Fran era entuziasmată fiindcă se bucuraseră de o zi minunată şi era dispusă să fie îngăduitoare cu el. Perez o rugă să i-o dea pe Cassie la

telefon.

— Pun pariu că v-aţi distrat de minune.

Fetiţa descrise într-o avalanşă de cuvinte turul de-a lungul Tamisei, vizita la Turnul Londrei şi masa în oraş.

— Pizza adevărată, într-un restaurant italienesc!

Cassie tăcu, apoi adăugă în şoaptă, cât să n-o audă bunicii:

— Dar abia aştept să mă întorc în Shetland.

— Şi eu la fel, Cass, îi şopti Perez, după care închise telefonul şi se întoarse la agendele lui.

Capitolul XXII

Joi dimineaţă Sandy plecă de la Springfield fără să o mai anunţe pe Willow. O vedea stând în camera galbenă pe care o transformase în birou –

femeia părea prinsă într-o convorbire. Nu voia s-o deranjeze. Îi spusese deja că o să-i chestioneze pe invitaţii de la petrecere şi că o să treacă din nou pe la cei care nu fuseseră acasă prima dată. Caroline le dăduse o listă cu toţi invitaţii. Familia ei plecase înapoi la Kent după petrecere, înainte să fie găsit cadavrul lui Eleanor. Willow vorbea cu ei la telefon. Sandy se bucura că se ocupa ea de acest aspect. El nu înţelegea nimic din ce vorbeau cei din sud.

Tânărul îşi dădu seama că fetiţa de pe plajă pe care o văzuseră atât Eleanor, cât şi Polly, ajunsese să-l obsedeze. Nu credea în fantome, aşa că

fie era adevărată, fie exista numai în imaginaţia celor două femei – parcă

nu-i venea să creadă că ambele şi-o închipuiseră la fel. Însă fetiţa nu se afla pe lista invitaţilor şi nimeni altcineva n-o mai remarcase. Willow spunea că

pe insule lumea venea adesea nepoftită – prieteni ai prietenilor, care nu fuseseră chemaţi în mod formal, dar care întotdeauna erau bine primiţi.

Probabil că era adevărat, dar Sandy era încăpăţânat şi voia să ştie sigur. Şi, chiar dacă n-ar fi recunoscut în veci, voia să aibă ceva concret pentru Jimmy Perez. Voia să-l audă pe Jimmy spunându-i că lucrase bine.

Odată ce ajunse afară, se uită neliniştit la cer. Era cenuşiu şi începuse să

picure, dar cu siguranţă vremea era suficient de prielnică încât să poată

ateriza avioanele. Sandy ieşi atent cu maşina din curte şi porni către Meoness. Şcoala era micuţă, se numărase printre cele care urmau să fie închise, dar fusese salvată după ce comunitatea se revoltase. Poate că din cauza dubiilor legate de supravieţuirea sa se afla în continuare în clădirea iniţială, de piatră, care semăna mai mult cu o biserică decât cu o şcoală. De acolo se vedeau şi golful, şi marea. Ajunse în dreptul construcţiei când era încă pauză, iar copiii ţipau şi se fugăreau prin curte. Erau mai puţin de doisprezece, în principal băieţi. Înainte să păşească înăuntru, Sandy ezită.

Nu doar din cauză că şcolile îl nelinişteau – până şi cele minuscule, cum era aceasta. O cunoştea pe învăţătoare. Cândva fuseseră amici. Ea fusese prima lui iubire din adolescenţă. Plecase la facultate în sud şi lucrase o vreme în Edinburgh, apoi Sandy a aflat că se întorsese. În *Shetland Times* apăruse un articol despre asta, despre cum renunţase la funcţia de director adjunct într-

o şcoală mare de la oraş doar ca să preia clasele primare de la Meoness.

Devenise director şi învăţătoare. Singura învăţătoare.

Pe terenul de joacă apăru o femeie care sună dintr-un clopoţel de mână

vechi. Îşi dădu seama pe dată că era Louisa Laurence. Nu o mai văzuse de zece ani, dar nu se schimbase prea mult. Era poate puţin mai slabă, tunsă

mai scurt şi mai elegantă. Copiii intrară, chicotind şi împingându-se. Sandy se gândi că nimerise prost. Era ocupată. Poate ar fi fost mai bine să se întoarcă la prânz, să stea de vorbă când era mai liberă. Dar apoi se gândi că

s-ar fi făcut de râs dacă ar fi plecat. Poate-l vedea cineva din şcoală şi, pe lângă asta, Jimmy Perez n-ar fi făcut aşa ceva.

Sandy bătu la uşa clasei şi intră. În aer se simţea miros de culori pentru pictură, plastilină şi soluţie de curăţat podeaua. Copiii stăteau la mese împărţiţi mai mult sau mai puţin după vârstă. Cei mai mari făceau probleme de matematică. Louisa stătea pe vine alături de cei mici, ajutându-i să

asambleze un model făcut din tuburi de carton.

— Da, spuse ea şi se ridică.

Atunci îl zări.

— Sandy Wilson, ce cauţi aici?

Vorbise pe un ton rece. Sandy se simţi ca unul dintre elevii ei zănatici de şapte ani.

— Anchetez o crimă, răspunse tânărul. Poate că ai auzit.

Îşi dădea seama că elevii erau ochi şi urechi.

— Nu prea ştiu cum aş putea să te ajut eu.

Avea părul moale, brunet, iar Sandy se gândi că acum avea mai multe în comun cu englezii care stăteau la Sletts decât cu el, însă tot se bucură că-l recunoscuse imediat. Credea că-l uitase.

— Poate ar fi mai bine să trec mai târziu, când nu mai eşti aşa de ocupată.

— Nu-i nevoie.

Louisa privi cum o maşină opreşte în faţa şcolii.

— A venit domnul Rickard. Predă muzică. E o materie pe care eu chiar nu o pot preda, nici măcar celor mici. Doar mă ştii, Sandy – mereu am fost afonă, mereu am stat în spate şi m-am prefăcut.

Îşi concentră din nou atenţia asupra lui.

— Dacă eşti cuminte, poate-ţi fac un ceai şi-mi spui despre ce-i vorba.

Îi zori pe copii să termine ce aveau de făcut iar el se uită prin cameră.

Aşa cum spusese şi Davy Stout, care lucra pe feribot, în mare parte erau

băieţi. Nu vedea nicio fetiţă brunetă, cu părul lung. Totul urma să fie o pierdere de vreme şi n-avea să se poată mândri cu nimic înaintea lui Perez.

Se aşezară să-şi bea ceaiul în mica încăpere cu rol de birou.

— Ce te-a făcut să te întorci? o întrebă Sandy.

Louisa dădu din umeri.

— Tata a murit anul trecut şi mama e singură. Probabil că sentimentul de vinovăţie.

— N-aveai niciun motiv să rămâi în sud?

— N-am soţ sau familie, dacă asta întrebi.

Sandy se gândi că întotdeauna avusese limba ascuţită. Numai un bărbat curajos putea să-i stea alături.

— Aşadar, ce cauţi pe Unst, Sandy Wilson? Ce cauţi în şcoala mea?

— Femeia care a fost ucisă era interesată de Micuţa Lizzie.

— Interesată în ce fel?

Louisa luă un biscuit din cutia aflată între ei şi îl înmuie în ceai.

— Era producător TV şi făcea un documentar despre fantome. Poate şi credea în ele. Susţinea că a văzut o fetiţă brunetă, cam de zece ani, pe plaja de la Sletts, pensiunea de pe malul mării. Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat, de fapt, dar n-am văzut niciun copil de aici care să se potrivească

descrierii.

— Poate că doar şi-a închipuit toată întâmplarea ca să facă documentarul mai interesant, spuse Louisa.

— Nu prea cred. Fetiţa a mai fost văzută şi de altă femeie. Aş vrea s-o găsesc.

Sandy se mai gândi la ceva.

— O cunoşti pe Vaila Arthur?

— Lucrează aici ca asistentă cu jumătate de normă, dar deocamdată e în concediu de maternitate.

— Ce părere ai despre ea?

Louisa zâmbi.

— Mă ajută destul de mult. E vorbăreaţă. Adoră copiii.

— Susţine că a văzut-o pe Micuţa Lizzie.

— Ştiu, răspunse femeia zâmbind. Am auzit de multe ori povestea. De fiecare dată când o spune, devine puţin mai dramatică.

Louisa făcu o pauză.

— N-aş spune că e cel mai de încredere martor.

Se opri din nou, apoi continuă pe un ton confidenţial:

— Înainte să se pensioneze, Grusche Malcolmson a fost bucătăreasă aici.

Era prietenă veche cu mama, aşa că o ştiu de ani buni. Vaila e un fel de nepoată de-a Gruschei şi o înnebuneşte cu aiurelile ei.

Sandy îşi zise că era tipic pentru Shetland. Toată lumea era înrudită cu toată lumea într-un fel sau altul.

— Dacă îi ştii pe Grusche şi pe George, poate ai fost şi tu la petrecerea de *hamefarin'* lui Lowrie Malcolmson.

Louisa clătină din cap.

— M-a invitat Grusche şi auzisem şi eu despre nuntă. Cred că Grusche s-a pensionat numai fiindcă slujba asta îi ocupa prea mult timp. Sper s-o pot convinge să se întoarcă. Tot n-avem pe cineva care să lucreze permanent aici, iar ea e grozavă. Dar locuiesc cu mama pe Yell şi ea nu suportă să stea singură noaptea. Dacă aş fi mers la petrecere, aş fi pierdut ultimul feribot spre casă.

Sandy îşi dădu atunci seama câte constrângeri existau în viaţa Louisei.

Se întorsese în Shetland, renunţând la locul ei de muncă, la prieteni şi la libertate ca să aibă grijă de o mamă care avea nevoie de toată atenţia ei.

— Deci nu mă poţi ajuta la vânătoarea de stafii?

— Nu ştiu, răspunse Louisa zâmbindu-i. Fetiţa pe care o descrii cu siguranţă nu e una dintre elevele mele, dar s-ar putea s-o fi văzut.

— Când?

— Sâmbăta trecută. În ziua cu petrecerea.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Uitasem la şcoală nişte lucrări de corectat, aşa că am venit pe Unst ca să le iau. Pe Yell am aşteptat feribotul destul de mult. Era o zi nemaipomenită, aşa că n-am vrut să stau în maşină. Am zărit o fetiţă şi o femeie care aşteptau şi ele la soare. Copila avea părul brunet, lung şi cârlionţat. N-am recunoscut-o, dar asta nu înseamnă că nu e din Shetland.

Sau poate că doar venise în vacanţă.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Vorbisem cu copii toată săptămâna şi eram furioasă pe mine însămi că uitasem lucrările. Să discut cu un copil de zece ani era ultimul lucru pe care mi-l doream. Îmi stătea mintea la o baie ca lumea şi un pahar uriaş de Pinot.

— Ai băgat de seamă ce făceau?

— Cred că făceau poze focilor care înoată în apropierea debarcaderului de acolo.

Louisa se încruntă, încercând să se concentreze.

— Poate că voiau să se uite la vidre.

— Şi au venit cu tine pe feribotul spre Unst?

— Aşa cred. Dar n-am fost foarte atentă. Mă gândeam doar cum să ajung mai repede la şcoală şi înapoi acasă.

În clasă, copiii începuseră să cânte. Erau nişte cântece populare scoţiene, pe care le învăţase şi Sandy în copilărie. Glasurile lor erau înduioşătoare.

— Poate trec pe la tine, spuse Sandy. Când se termină toate astea. Poate-ţi fac o vizită. Poate mă mai ţine minte şi mama ta. Pe vremuri o făceam să

râdă.

Şi-o amintea pe Mavis, mama Louisei, de pe vremea când lucra la magazinul din Lerwick. În aparenţă severă, femeia avea, de fapt, simţul umorului.

— Aşa e, Sandy. Dar mama nu prea mai râde şi nu mai ţine minte pe nimeni. Uneori, nici măcar pe mine. Are demenţă. Era destul de în vârstă

când m-a născut, dacă mai ştii, iar boala a apărut brusc, la scurtă vreme după ce a murit tata. Întâi am crezut că era doar afectată de dispariţia lui.

Louisa îşi întoarse faţa.

— Atunci ce spui să vin în vizită la tine?

Cântecul se termină şi pentru o clipă nu se mai auzi nimic.

— De ce nu, Sandy? Ai putea să mă faci *pe mine* să râd. De multe ori am nevoie să mă înveselească cineva.

Capitolul XXIII

Insulele Shetland păreau cenuşii, mohorâte, când Jimmy Perez şi Cassie coborâră din avion. Era şi frig, de parcă vara s-ar fi terminat deja.

Detectivul o lăsă pe fetiţă la şcoală şi, preţ de o clipă, privi de pe coridor cum se aşază în bancă. Ea băgă de seamă că Perez rămăsese în faţa clasei şi, nerăbdătoare, îi făcu semn cu mâna să plece.

În timp ce mergea cu maşina prin Mainland ca să ajungă la feribotul spre Insulele din Nord, Perez se întrebă ce părere ar fi avut tinerii angajaţi ai lui Eleanor despre locul acela, despre distanţe, despre cât de frig era. Willow îi spusese că o să-l aştepte înainte să stea de vorbă cu Charles şi David, înainte să-i întrebe de ce nu spuseseră că Eleanor luase legătura cu ei. Îl aşteptă la Springfield şi îl conduse în încăperea galbenă în care vorbiseră cu ceilalţi suspecţi.

— S-ar zice că ai avut o călătorie productivă în sud, spuse Willow zâmbind şi ridicând o clipă privirea din laptop.

— Mă bucur că m-am întors.

— Cum se simte mama lui Eleanor?

Perez rămase atât de mult pe gânduri, încât îşi dădu seama că Willow se întreba dacă o să-i mai răspundă sau nu la întrebare.

— Foarte elegantă, spuse el în cele din urmă. Sofisticată. Dar cred că nu era o femeie fericită nici înainte să moară Eleanor. Aveau o relaţie încordată. Şi nici n-a putut să ne ajute prea mult. Eleanor a luat prânzul cu ea chiar cu o zi înainte să plece în Shetland, iar Cillei i s-a părut că se purta diferit, că era neliniştită, dar n-a putut să-mi spună nimic concret, nimic folositor.

Ezită o clipă, apoi întrebă:

— Ceva de interes pe aici?

— Specialiştii au mărit imaginile de pe bucăţile de hârtie pe care le-a găsit Vicki la scena crimei.

Willow dădu un click pe laptop şi-l întoarse, astfel încât Perez să poată

privi ecranul.

— E clar că sunt nişte fotografii, dar e greu să vezi ceva pe nişte bucăţi atât de mici.

Perez se uită fix la imagini. Întruna dintre ele se vedea colţul unei clădiri din lemn şi sticlă. Era construită într-un stil contemporan. Probabil că era în

fundal, dacă se vedeau atâtea detalii într-un fragment atât de mic din fotografie. Se întrebă dacă o cunoştea, însă unghiul era ciudat şi nu prea îşi dădea seama unde ar fi putut fi făcută. În cealaltă se vedea o parte dintr-un chip: o sprânceană şi o şuviţă brunetă.

— E Eleanor?

Willow ridică privirea din calculator.

— Şi eu m-am întrebat asta. Aşadar, ucigaşul a rupt o fotografie a victimei înainte sau după ce a comis crima. Ce ne spune asta?

Perez clătină din cap.

— Nu prea multe. Doar că ucigaşul o cunoştea pe Eleanor suficient de bine încât să aibă o poză cu ea, dar cred că asta ştiam deja.

Willow încuviinţă. Părea distrasă, iar detectivul îşi dădu seama că se gândea deja la altceva.

— Ce facem în legătură cu David şi Charles?

Perez nu răspunse imediat şi se întrebă dacă fusese la fel de nehotărât şi înainte de moartea lui Fran.

— Dacă Eleanor chiar a luat legătura cu ei, de ce nu ne-au spus?

— Crezi că vor doar să nu iasă în evidenţă? Lumea are tot soiul de motive pentru care nu vrea să fie implicată într-o anchetă. Chiar şi azi s-ar putea ca un cuplu de homosexuali să nu vrea să atragă atenţia tuturor.

Willow se ridică.

— Sandy i-a verificat: niciunul n-are cazier. Nici măcar o amendă

rutieră. Hai doar să stăm de vorbă cu ei, ce zici?

Perez îşi zise că ei totul i se părea simplu şi clar.

Îl găsiră pe David în grădina de legume din spatele casei. Grădina era împrejmuită de un zid înalt de piatră, iar intrarea se făcea printr-o arcadă de lemn cu poartă. Numai o parte din pământ fusese cultivat, iar legumele erau plantate în rânduri drepte. În rest, era năpădită de buruieni, arătând aproape ca o pajişte, iar în capăt se afla o seră ruginită căreia îi lipseau geamurile.

David culegea cartofi. Purta cizme şi o cămaşă în carouri. Îl priviră cum ia cartofii cu furca şi îi scutură de solul nisipos înainte să-i pună într-o găleată.

Probabil că le simţi prezenţa, pentru că înfipse furca în pământ şi se întoarse spre ei.

— Cartofiori pentru cină! Ar trebui să avem în curând şi propria producţie de fasole fava.

— E un loc ferit, spuse Perez, neştiind ce altceva să zică.

— Trebuie să plantăm tot ce putem. Costurile de transport sunt cumplite,

iar lumea nu pricepe de ce e atât de scump tot ce importăm. Când am cumpărat casa, preţul ni s-a părut foarte rezonabil, dar pe atunci nu ne-a

trecut prin cap că reparaţiile o să fie mai scumpe decât în sud. Iar aici aproape toată lumea câştigă o pâine datorită industriei petroliere. E greu să

găseşti oameni pricepuţi la asemenea treburi.

Niciodată nu vorbise atât de mult. Perez îşi dădea seama că-şi făcea întruna griji cu privire la afacere.

— E greu în Shetland ca străin, spuse detectivul. Trebuie să cunoşti oamenii potriviţi de la bun început.

— Mă simt răspunzător, mărturisi David. A fost dintotdeauna visul meu, nu al lui Charles. Dacă lucrurile nu merg bine nici financiar, nu prea ştiu cum o să ne descurcăm, dacă vom rezista.

Vorbea despre relaţia lor, nu numai despre afacere.

— Trebuie să stăm de vorbă, interveni brusc Willow, de parcă bărbatul nici n-ar fi deschis gura până atunci. Şi cu Charles. Când v-ar conveni?

— În zece minute vin să-mi beau ceaiul.

David părea nedumerit, însă destul de relaxat.

— Pe Charles nu l-am mai văzut de la prânz, dar se întoarce şi el.

Îşi reluă munca.

Mai târziu, când intrară în bucătărie, îl găsiră spălându-se pe mâini şi curăţându-şi unghiile. Cartofii erau într-o strecurătoare, pe bancă, iar Charles turna apă fiartă într-un ceainic. Perez sesiză abia atunci ce mâini mari şi flexibile avea Charles. După ce lăsă jos ceainicul îşi scutură mâinile ţinând degetele împreunate, iar lui Perez i se păru că seamănă cu aripioarele unei foci care taie apa.

— Ce vânt v-aduce pe la noi?

Charles era genul care-şi ascunde neliniştea sub o mască de jovialitate şi glume nesărate.

— Beţi şi voi un ceai?

Bărbatul îşi scutură din nou mâinile, mai întâi către scaunele de la masă, apoi spre căni.

Perez rămase în picioare, dar Willow încuviinţă din cap şi se aşeză la masă.

— Eleanor Longstaff v-a contactat acum două săptămâni, începu detectivul, în legătură cu Micuţa Lizzie. Casa asta a fost a familiei Geldard.

David nu-şi schimbă expresia feţei.

— Eu n-am vorbit cu nimeni.

Se şterse cu un şervet de hârtie, apoi îl aruncă la coş.

Perez se uita în continuare la Charles.

— Dar tu, domnule Hillier? Dumneata ai vorbit cu ea?

În bucătărie se lăsă liniştea. Charlie turnă ceaiul şi se duse la frigider ca să ia nişte lapte, pe care-l puse într-un urcior. Mişcarea păru să-i ia mult timp. În sfârşit, se întoarse spre ei şi reveni la discuţie: — Am stat de vorbă cu cineva. Nu-mi aduc aminte cum o chema.

Presupun că ar putea fi biata femeie care a murit.

Hillier luă loc şi îşi aşeză mâinile mari în faţă, pe masă.

Perez îşi intersectă privirea cu a lui Willow.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el foarte încet.

— Acum vreo lună.

Fostul magician ridică ochii.

— Jimmy, sper că-ţi dai seama că ne contactează o mulţime de oameni…

— Dar aici era vorba de o companie de televiziune. Era şansa voastră să

vă faceţi reclamă. Atât vouă, cât şi afacerii voastre. Mă gândeam că a fost ceva mai deosebit, ceva ce ai fi ţinut minte. Poate ai şi căutat compania pe internet ca să vezi ce alte producţii au mai avut.

Poate ai vorbit cu partenerul tău?

— Ţi-am mai spus, Jimmy, de multă vreme nu mai am de-a face cu lumea showbiz-ului, zise Charlie zâmbind cu jumătate de gură.

— Dar nu ţi-ar strica puţină reclamă pentru hotel. David îmi spunea cât de greu e traiul aici. Şi am înţeles că Eleanor era gata să vă ofere un onorariu pentru participare.

Charles ridică mâinile, făcându-se că nu înţelege, şi se uită la David.

— Chiar nu ţin minte nimic de genul ăsta, spuse el mai mult pentru partenerul lui decât pentru detectivi.

— Ce voia, de fapt, Eleanor de la tine? întrebă Perez.

— Informaţii, Jimmy. Atât. Voia să-i spun povestea Micuţei Lizzie.

David a făcut cercetări în sensul ăsta. Am alcătuit şi o broşură pentru oaspeţii curioşi. A fost odată o fetiţă pe nume Elizabeth, fiica lui Gilbert şi a Robertei Geldard. S-a născut în 1920 şi a murit la doar zece ani. Se juca în grădină, supravegheată de o localnică din familia Malcolmson. Elizabeth a plecat pe furiş în micul golf şi probabil că a ajuns în porţiunea cu nisip.

Apoi s-a lăsat ceaţa, a venit fluxul, iar ea s-a înecat. A doua zi i-au găsit cadavrul la mal. Stătea pe spate, cu mâinile pe lângă corp, şi părea neatinsă, deşi se spune că a stat toată noaptea în apă.

— Chiar n-a văzut nimeni ce s-a întâmplat? îl întrebă Perez pe David, care părea mai de încredere.

— Nu am găsit nimic în sensul ăsta. Am căutat anunţul despre moartea ei în arhiva *Shetland Times.* Din articol reieşea că tânăra care o avea în grijă ar fi trebuit să fie mai atentă, dar nimeni n-a fost acuzat de nimic. Am încercat să dau de ea, adică de bonă, dar a murit în 1993. Sincer, nici nu mă

aşteptam să mai fie în viaţă.

— Ai luat povestea asta destul de în serios, spuse Willow. Durează destul de mult să cauţi informaţiile astea, ţinând cont de câtă treabă aveţi aici la hotel.

— Mereu am fost pasionat de istorie. Mi-a plăcut la nebunie să scotocesc după informaţii. Şi, după cum ai spus, m-am gândit că povestea fantomei o să atragă investitori aventuroşi. Pensiunea noastră e mai scumpă decât alte cazări de pe insulă. Trebuie să le oferim clienţilor ceva în plus.

Willow se întoarse spre Charles.

— Cum s-a terminat discuţia cu doamna Longstaff? Am înţeles că i-ai dat informaţiile adunate de David. Altceva?

— A spus că o să vină pe Unst în câteva săptămâni şi că poate o să mă

mai sune atunci.

— Şi chiar te-a sunat?

— Normal că nu! răspunse el pe un ton piţigăiat, apoi se întoarse către Perez, care părea mai înţelegător. Ţi-aş fi spus, Jimmy. Mi-aş fi dat seama cât de important e!

Willow nu insistă, însă Perez nu-l prea credea. Cei doi proprietari ieşiră

din încăpere. Charles părea de-a dreptul uşurat că-l lăsaseră în pace.

— Ei bine?

Detectiva terminase ceaiul şi se sprijinea cu coatele pe masă.

— Ce facem acum?

— Cred că mi-ar face bine o mică plimbare ca să-mi pun gândurile în ordine după toate drumurile astea.

Willow îl privi nedumerită, iar Perez îşi zise că nici ea nu-l prea credea.

O lăsă în bucătărie şi ieşi pe poarta principală, îndreptându-se spre golfuleţ, imaginându-şi cum, în urmă cu mulţi ani, o fetiţă de zece ani pleca pe furiş de acolo. Era un copil special, fusese născută când părinţii ei deja nu mai erau tineri. Poate că era răsfăţată, poate că primise tot ce-şi dorise şi se obişnuise cu asta. Probabil că bonei îi fusese greu s-o ţină în frâu. Lizzie se mai jucase cu siguranţă acolo şi ştia când aveau loc fluxul şi refluxul. Nu era vreo străină din sud venită să-şi viziteze rudele care locuiau în casa mare. Dar dacă ceaţa se lăsase brusc, aşa cum se întâmpla uneori în Shetland, nu era exclus să se fi rătăcit complet. Chiar dacă bona o urmărise pe plajă şi o strigase, ceaţa poate să distorsioneze până şi sunetele. Vocile păreau să se audă din toate direcţiile, de parcă s-ar fi contopit cu ea. Însă nu moartea fetiţei îi stârnise dubii lui Perez, ci starea cadavrului. *Stătea pe spate, cu mâinile pe lângă corp, şi părea neatinsă.* De parcă cineva i-ar fi aranjat cadavrul în postura aceea. La fel ca în cazul lui Eleanor. Pe lângă

asta, un cadavru care stătuse în apă chiar şi doar o noapte nu ar fi arătat aşa.

Vietăţile marine ar fi ciugulit din ea. Ar fi trebuit să se umfle, să fie plină de nisip şi alge. Bineînţeles, putea fi doar o poveste. La fel şi fantoma. Poate că

varianta cu cadavrul bine conservat se încetăţenise pentru ca părinţii să nu fie şi mai afectaţi. Pe lângă asta, nu era treaba lui să rezolve un caz vechi de aproape o sută de ani.

Perez se întoarse la casă şi se pomeni urcând în maşină. Se opri o clipă.

Trebuia s-o găsească pe Willow şi să-i spună ce vrea să facă. S-ar fi enervat dacă el ar fi plecat pur şi simplu, fără s-o anunţe ce are de gând. Ar fi fost nepoliticos din partea lui. Cu toate astea, porni cu maşina către drumul cu o singură bandă care ducea la Meoness. Când ajunse în dreptul fermei lui George Malcolmson se opri din nou şi îşi zise că devenea neatent. Trebuia să se concentreze pe ancheta aflată în desfăşurare. Deschise portiera şi merse până la casă. Grusche călca nişte haine în bucătărie, în coşul cu rufe se aflau şi lucruri care aparţineau în mod evident fiului şi norei ei.

— Îi cauţi pe Lowrie şi Caroline, Jimmy? Au plecat în sud, la Vidlin. Au făcut o ofertă pentru o casă de acolo şi vor să vadă interiorul.

Ochii lui Grusche luceau.

— Deci se mută în Shetland?

— Nu că-i grozav? Nici mie nu mi-a venit să cred c-ar putea să se întoarcă!

— De fapt, îl căutam pe George.

Femeia ridică brusc privirea, dar nu-l întrebă de ce vrea să stea de vorbă

cu soţul ei.

— E pe undeva pe-aici, pe la fermă. În perioada asta a anului nu suportă

să stea în casă. E ca o boală pentru el. Ca un fel de claustrofobie. Poate din cauză că a lucrat atâta vreme la far. Pe o stâncă din aia n-ai ce face decât să

stai înăuntru mare parte din timp. Şi trebuie să te înţelegi cu ceilalţi bărbaţi.

Uneori am impresia că are nişte gânduri tare ciudate, aproape ca nişte

compulsii.

— În ce sens?

— A, nimic grav, Jimmy, nimic care să-l facă să omoare pe cineva. Stă

mereu pe acelaşi scaun, foloseşte mereu acelaşi cuţit şi aceeaşi furculiţă şi se enervează dacă-i ofer altcuiva cana lui. Dacă mergem în oraş verifică de trei ori dacă găinile sunt închise. La far totul ţinea de rutină. Poate că e doar o mică diferenţă între asta şi un ritual. Sau o superstiţie. Se înrăutăţeşte odată cu vârsta. Uneori, am impresia că ar trebui să-l conving să meargă la doctor.

Perez nu ştia ce să spună, dar Grusche oricum nu părea să aştepte un răspuns. Detectivul doar dădu din cap şi ieşi.

George lucra în grădina de legume, la fel ca David. În Shetland, în perioada asta a anului, aşa făcea toată lumea care avea măcar un petic de pământ. Dădea cu sapa între straturi, cu mişcări fluide şi ritmice, pe care le făcea în aparenţă fără efort.

— Ia spune.

Se opri şi sprijini sapa de gard.

— Nu vreau să te deranjez.

— Niciun deranj, Jimmy. Tocmai voiam să iau o pauză.

— Am venit să vorbim despre poveştile astea cu Micuţa Lizzie. Se zice că nepoata ta a văzut-o.

— Vaila! Vaila ar fi în stare să care apa cu ciurul! N-are pic de răutate în ea, dar de când era mică n-a dus-o capul!

— Aşadar, nu crezi în fantomă.

Bărbatul nu răspunse imediat.

— Şi eu am mers când eram copil la biserică în fiecare duminică, dar nici în minuni nu-mi vine să cred, ci doar în ce văd cu ochii mei.

Însă George se întoarse cu spatele în timp ce vorbea. Perez îşi aminti ce-i spusese Grusche despre superstiţiile bărbatului, aşa că nu se lăsă convins de spusele lui.

— Trebuie să fi auzit şi tu poveşti despre Micuţa Lizzie când erai mic.

Nu-i aşa că una dintre rudele tale o avea în supraveghere atunci când s-a furişat pe mal? Mi s-a spus că era din familia Malcolmson.

— Era mătuşa mea, Sarah, sora mai mare a tatei.

Bărbatul făcu o pauză, apoi continuă:

— Era doar o fetişcană când s-a înecat Elizabeth Geldard. Avea cincisprezece ani şi fusese tocmită ca bonă pentru copil.

— A vorbit despre ce s-a întâmplat atunci?

— A plecat din Shetland la puţin timp după aceea, răspunse George.

Când s-a întors, era deja bătrână, foarte slăbită, şi nu mai avea chef să

vorbească despre viaţa ei de dinainte. Oamenii spuneau deja de mult timp că o văd pe Micuţa Lizzie, dar când s-a întors Sarah nimeni n-a mai făcut legătura cu cele întâmplate.

— De ce a plecat?

Perez se gândea că, pe vremea aceea, astfel de morţi accidentale se petreceau destul de frecvent. În orice caz, nu erau ceva atât de neobişnuit încât să o fi forţat pe tânără să plece.

— Familia Geldard a dat vina pe ea. Aveau bani şi influenţă. I-ar fi fost greu să rămână. S-a dus la Inverness ca să lucreze pentru o familie de acolo şi s-a măritat. Relaţia n-a ţinut, dar se pare că a avut un copil de care n-a ştiut nimeni. La înmormântarea ei a apărut din senin o femeie care susţinea că e fiica ei. Îţi poţi imagina câte bârfe a stârnit asta.

Rânji pe neaşteptate.

— Toate femeile din familie voiau s-o invite pe la ele ca să afle întreaga poveste, dar ea s-a comportat foarte demn. A plecat direct la Lerwick şi a luat ultimul avion spre sud. De atunci nici c-am mai auzit de ea.

George luă sapa şi începu să scurme pământul, însă Perez îl urmă de-a lungul fâşiei de iarbă dintre straturi.

— Te-a sunat Eleanor Longstaff ca să vorbiţi despre asta? Făcea cercetări despre Micuţa Lizzie.

— Cu mine n-a vorbit niciodată despre asta.

— Atunci cu Lowrie? E posibil să-l fi întrebat pe el, din moment ce erau prieteni vechi.

— Dacă aşa au stat lucrurile, el nu mi-a spus nimic. Va trebui să stai de vorbă cu el, zise George îndepărtându-se ca să arate că subiectul era închis.

Capitolul XXIV

Ceaţa se lăsă şi se risipi toată după-amiaza. Nu bătea vântul, dar aburul părea să se subţieze din când în când ca printr-o vrajă şi apoi, fără vreun motiv aparent, se întorcea la fel de dens. Polly şi Marcus plecaseră la Lerwick, aşa cum le sugerase Willow. La început, lui Marcus nu-i plăcuse ideea.

— N-avem mult timp. Până ajungem acolo va trebui deja să ne întoarcem. De ce nu aşteptăm să avem o zi întreagă la dispoziţie să

explorăm?

Însă Polly era de părere că o s-o ia de-a dreptul razna dacă nu pleacă de pe insulă.

— Aş vrea să arunc o privire prin muzeu, să mă uit prin arhive. Avem timp destul pentru asta.

Marcus zâmbise.

— Adică vrei un fel de vacanţă de lucru?

Dar intrase numaidecât pe internet ca să caute orarul feriboturilor şi să ia bilete, apoi plecaseră aproape imediat. Polly îşi zise că, atunci când se afla în mişcare, era întotdeauna mai vesel. Îi tot spunea că vrea să se liniştească

şi să-şi găsească un serviciu care să-l ţină în Marea Britanie mai mult de o lună, dar Polly era de părere că nu i-ar fi priit. Îl întrebaseră şi pe Ian dacă

vrea să vină cu ei, dar acesta îi refuzase, iar Polly avusese impresia că se bucura că plecau. Stând toţi trei în casa de pe plajă, se simţeau ca nişte şobolani înghesuiţi într-o cuşcă.

Pe lângă ce văzuseră pe Unst, Lerwick părea un oraş mare. Feribotul spre Aberdeen aştepta la chei. Părea uriaş şi le amintea de lumea lor, de oraşe la dimensiuni reale şi de transport la dimensiuni reale. Polly se uită la Marcus, întrebându-se dacă şi el se gândea la acelaşi lucru: puteau pur şi simplu să

se urce şi să scape de tot. Însă partenerul ei nici nu păru să-l observe, privind, în schimb, străzile şi semnele de circulaţie, şi luă un aer triumfător când opri maşina chiar în faţa clădirilor noi, cu vedere la mare, care găzduiau centrul de artă şi muzeul.

— Tu ce-o să faci?

Ştia că muzeul l-ar fi plictisit. El era o persoană interesată doar de exotismul prezentului.

— O să explorez oraşul. Ne vedem pe urmă la cafeneaua asta ca să bem

un ceai? Apoi cred că trebuie să ne întoarcem.

— Am putea lua o cameră la hotel pentru la noapte.

Gândul că trebuiau să se întoarcă pe Unst, la casa de lângă malul mării, îi stârnea un sentiment de panică. Nu se putea gândi decât la o clădire trainică

din Lerwick, la o cină într-un restaurant bun şi la emisiunile stupide din camera lor de hotel – orice, numai să-şi alunge gândurile despre Eleanor.

Marcus se uită la ea, iar Polly îşi dădu seama că şi lui îi surâdea propunerea. Preţ de o clipă se gândi că o să accepte.

— Poate ar fi mai bine să nu facem asta, răspunse el într-un final. Nu vrem să le dăm poliţiştilor impresia că le punem beţe-n roate.

În sala principală a muzeului exista un mic panou cu informaţii despre Elizabeth Geldard şi o pictură în ulei care o înfăţişa pe fată stând lângă

fereastră, cu mâinile în poală, într-o atitudine foarte rezervată. Era îmbrăcată în haine de iarnă. Purta un cardigan tricotat şi o pălărie. Numai părul lung o făcea pe Polly să se gândească la fetiţa pe care o văzuse pe plajă. Copila din faţa ei părea destul de ştearsă şi mohorâtă, iar bibliotecara nu şi-o putea imagina învârtindu-se pe poante sau ţopăind pe nisip. Nu scria nicăieri nimic despre achiziţionarea tabloului, dacă era vorba o donaţie sau dacă fusese cumpărat. Pe micul panou era povestită legenda Micuţei Lizzie, însă Polly nu află nimic nou citind-o, doar că o muziciană din Shetland, Marty Thomson, scrisese un cântec despre ea.

Din maşină îl sunase pe Simon Barr, arhivarul. Acesta auzise de Biblioteca Sentiman, îi împărtăşea fascinaţia pentru folclor şi acceptase pe loc să se întâlnească. Polly îl găsi la etaj, într-un birou *open-space* cu vedere la Hay's Dock. Polly trase concluzia că apa care o înconjura de pretutindeni îi creştea starea de anxietate. Nu învăţase să înoate, iar în copilărie avusese coşmaruri în care se îneca. Nu se mai gândise la ele de ani buni, dar de la moartea lui Eleanor începuseră să-i apară din nou chiar înainte să se trezească şi sentimentul neplăcut persista întreaga zi, dându-i o stare proastă. Acum îşi închipuia cum marea înghite treptat insulele până când nu

mai rămâne pic de uscat şi cum e la rândul ei acoperită de ape. Se aşează cu spatele la fereastra din biroul lui Barr.

— Aşadar, vrei să afli despre Micuţa Lizzie a noastră. Desigur, pentru o legendă, e destul de recentă. Bunica a lucrat la casa Springfield când era mică, dar au trecut deja câţiva ani de când a murit.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat în ziua când s-a înecat Elizabeth?

— Mi-a povestit varianta ei, dar nu-mi dau seama cât din ce mi-a spus e adevărat şi cât a inventat de-a lungul timpului. Ştia o grămadă de poveşti şi, aşa cum se întâmplă de obicei cu persoanele în vârstă, am impresia că în mintea ei realul şi imaginarul se amestecau.

— Credea în fantomă?

Polly îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia.

— Ei, ea spunea că a văzut-o. Toată viaţa a trăit pe Unst. Înainte să o cumpere actualii proprietari, la casa Springfield n-a locuit nimeni ani buni, iar localnicii mergeau cu copiii la picnic în grădinile ei, de parcă ar fi fost teren public. Bunica spunea că Lizzie i s-a arătat acolo într-o vară, când culegea zmeură. Era seara târziu şi era singură. Fetiţa era îmbrăcată în alb şi părea să se apropie de ea. Apoi a dispărut, deşi poarta era încuiată.

Bărbatul făcu o pauză şi rânji ironic.

— Dar să nu crezi o iotă. După cum spuneam, bunicii mele îi plăcea să

inventeze poveşti.

— Ce ţi-a povestit despre moartea fetei?

— A spus că toată lumea a dat vina pe Sarah Malcolmson, dar că de fapt n-a fost vina ei. În ziua aia primise liber ca s-o ajute pe maică-sa cu bebeluşul şi era la Springfield când Elizabeth s-a furişat pe mal, fiindcă în drum spre casă se oprise să schimbe două vorbe cu băiatul care lucra în grădină. Dacă a fost cineva de vină pentru accident, aceea a fost Roberta, mama lui Elizabeth.

— S-a scris ceva despre accident?

— Nimic obiectiv. Gilbert Geldard era proprietar de pământuri şi era un *gentleman.* Autorităţile ar fi acceptat versiunea lui indiferent care ar fi fost aceea. David Gordon, unul dintre actualii proprietari de la Springfield, a alcătuit o broşură pentru oaspeţi. Poţi foarte bine să citeşti şi articolul din *Shetland Times* despre tragedie şi pot să-ţi dau un exemplar din broşura lui David. E istoric de profesie, aşa că e scrisă bine.

Simon îi spusese tot ce voia să afle, însă Polly zăbovea în biroul lui. Era modern şi luminos, iar atmosfera îi aducea aminte de biroul ei de la Sentiman. Se simţea în siguranţă acolo şi i se părea că lăsase în urmă toată

oroarea de pe Unst. Normal că nu exista nicio fantomă. Poveştile care circulau despre ea erau exact ca acelea cu care lucra de obicei – puteai să

găseşti evenimentul care stătea la baza lor şi să descoperi cum deveniseră

treptat din ce în ce mai elaborate. În curând urmau să se întoarcă la Londra, ea urma să se ducă din nou la serviciu şi totul avea să fie bine. Se ridică să

plece.

Îl găsi pe Marcus în cafeneaua muzeului, bând ceai şi mâncând o felie dintr-o prăjitură făcută în casă. Bărbatul o zări din cealaltă parte a încăperii, îi făcu semn cu mâna şi îi zâmbi de parcă abia se întorsese dintr-o călătorie.

— Cum ţi se pare Lerwick?

— A fost amuzant. Toată lumea ştie pe toată lumea. Îţi dă o senzaţie de calm, dar în acelaşi timp e puţin înfricoşător! Aici nu poţi să faci nimic fără

să te afle tot oraşul!

Marcus scoase din buzunar o pereche de mănuşi de Fair Isle, croşetate.

— Un cadou.

Polly se aplecă peste masă şi-l sărută.

Odată întorşi pe Unst, se opriră de două ori în drum spre Sletts: o dată ca să vadă faimoasa staţie de autobuz, care semăna cu o instalaţie de artă, şi încă o dată ca Marcus să fotografieze nişte foci tolănite pe pietre. Poate era din cauza ceţii, însă animalelor nu părea să le fie frică de ei, lăsându-i să se apropie foarte mult înainte să se arunce în apa liniştită. Gemeau ca nişte oameni răniţi, iar zgomotul reverbera în tot golful. Lui Polly îi aminteau de nişte limacşi graşi, cu pete, gri şi lucioşi, şi se întrebă de ce lumea le îndrăgea aşa de mult.

— Există o poveste despre foci, spuse ea. Despre *selkie*[s{8}] care fură

sufletul femeilor.

— Crezi că una dintre ele ar putea fi Eleanor? Poate aia cu privire vicleană şi gene lungi.

Polly se uită la Marcus oripilată. Nu-l crezuse în stare să fie atât de insensibil.

— Îmi pare rău, spuse el cuprinzând-o cu braţul. A fost urât din partea mea. Dar toată situaţia asta e foarte bizară, nu crezi? Îmi vine greu s-o iau în serios. Dacă mai rămân mult aici cred că o s-o iau razna. Abia în astea două

ore cât am fost plecaţi mi-am dat seama cât de stresat am fost. Casa aia împrejmuită pe-o parte de apă şi pe cealaltă de dealuri… Şi Ian care nu se simte bine deloc…

Polly îşi zise că exista o şansă ca ea s-o fi luat deja razna.

— Vrei să plecăm?

— Cred că ar trebui să mai rămânem până sâmbătă, răspunse Marcus.

Aşa era înţelegerea, nu? Pe urmă trebuie să te întorci la serviciu, şi la fel şi eu. Îl lăsăm pe Ian să facă ce vrea. Dacă vrea să rămână, treaba lui, dar noi

nu mai stăm.

Ea încuviinţă din cap, uşurată că întrevedea scăparea înapoi la Londra.

Îşi dădu seama că pentru ea problema reală fusese termenul nedefinit al captivităţii lor acolo.

— Ce crezi că o să facă Ian?

Ei i se părea că hotărârea de a rămâne până la sfârşitul anchetei se transformase într-un fel de obsesie pentru Ian. Poate i se părea că o să-şi piardă şi amintirile cu Eleanor dacă ar fi plecat din Shetland.

— O să vină şi el cu noi, nu-i aşa? O să-şi dea seama că nu ajută la nimic să rămână aici. Cred că e genul care are nevoie să lucreze. O să se simtă mai bine la Londra, cu colegii. Când ne vede pe noi, se gândeşte doar la Nell…

Polly nu era la fel de convinsă. Ian fusese dintotdeauna încăpăţânat. În vreme ce Marcus conducea spre Sletts, ea privi înăuntru prin geamurile caselor. Devenise deja un obicei s-o caute pe fetiţa în rochie albă, însă

vizibilitatea era atât de slabă, încât nu vedea în jur decât umbre.

Se părea că şi Ian hotărâse să scape de la Sletts, pentru că găsiră casa goală, iar maşina lui nu mai era nici ea acolo. Polly aprinse lămpile, încercând să mai înveselească încăperea, dar lumina rece se reflecta în ceaţă, accentuând sentimentul de izolare. Aruncă un ochi pe fereastră, în pâcla de afară.

— Parcă am fi singurii oameni de pe planetă!

Marcus era din nou la laptop, ocupat să răspundă unui nou val de e-mailuri de la clienţi, şi nu păru s-o audă. Polly încercă să citească, dar nu reuşea să se concentreze deloc, aşa că se aşeză în spatele lui Marcus şi începu să-l mângâie pe gât. Nu-i surâdea ideea să facă dragoste când era şi Ian în casă, dar rămăseseră singuri, în sfârşit. Marcus întoarse privirea şi îi zâmbi distras, continuând să tasteze. Se rezemase de spătarul scaunului, cu picioarele pe bara altuia, complet relaxat, iar lui Polly îi venea să-l zgâlţâie.

— Cred că ies să mă plimb puţin, spuse ea în cele din urmă. Nu reuşesc să fac nimic.

Îşi dorea să-i provoace aceeaşi reacţie de ultima oară când plecase de una singură.

Nu fi proastă! Afară umblă un ucigaş. Aşteaptă să termin ce am de făcut şi vin cu tine.

Însă Marcus doar ridică privirea din ecran preţ de o clipă.

— Bine. Ai grijă.

Vorbise de parcă era atât de absorbit de munca lui încât uitase complet de

moartea lui Eleanor şi părea să nu-şi mai dea seama de pericol.

Era prima oară când Marcus o enerva. Până atunci fusese mereu plin de solicitudine, iar Polly nu înţelegea ce era aşa de important pe ecranul laptopului. Preţ de o clipă simţi o undă de gelozie, întrebându-se dacă-i captase atenţia vreun e-mail de la o femeie – poate că de asta era atât de absorbit şi zâmbea prosteşte, mulţumit de sine. Polly îşi luă jacheta şi ieşi.

Descoperi că era mai frig decât se aşteptase şi se gândi să se întoarcă la căldură. Dar putea şi ea, la rândul ei, să fie încăpăţânată, aşa că alese să

meargă pe drum, spre vechea fermă. Grădina era neîngrijită, însă iarba din faţa uşii fusese călcată în picioare. Nu se vedea niciun semn de viaţă. De data asta nu mai ieşea fum pe horn. La geam nu se vedea nimic. Polly bătu la uşă. Fragmente albastre din vopseaua care se desprindea de pe lemn îi rămaseră pe degete. Dinăuntru nu-i răspunse nimeni. Uşa nu era încuiată – poate că exista un zăvor, dar pentru cheie nu exista nicio broască. Polly împinse uşa şi se miră de cât de uşor se deschise.

— Hei! strigă Polly, deşi era conştientă că nimeni nu avea cum să

locuiască acolo.

În lumina slabă, văzu că locul era abandonat. În faţa ei zări ceea ce fusese cândva o chicinetă, unde pe masa de lucru stătea un castron. În dreapta – camera unde îşi închipuise că o văzuse pe fetiţă dansând la lumina lumânării. Pe jos era numai pământ bătătorit. Într-un colţ – o sobă mică. O

deschise şi înăuntru găsi bucăţi de turbă, dar soba era rece şi nu-şi dădu seama dacă turba arsese sau nu. Se apropie de geam, unde praful de pe pervaz fusese stârnit şi se vedea o picătură de ceară uscată.

Prin geam zări un chip care o fixa cu privirea. Sticla murdară şi ceaţa îi dădeau un aspect palid. Polly ţipă. Chipul dispăru, auzi zgomot de paşi din chicinetă, iar în prag apăru un bărbat.

— Ce cauţi aici?

Era de vârstă mijlocie iar părul grizonat, prea lung şi împins spre spate îl făcea să semene cu un clovn. Ceva din înfăţişarea lui, poate trupul slăbănog sau părul ridicol, îi era cumva familiar.

— Doar am aruncat o privire, răspunse Polly. Îmi pare rău. Credeam că

nu mai locuieşte nimeni aici.

Politeţea şi scuzele fuseseră întotdeauna prima ei reacţie.

— A, aici nu locuieşte nimeni.

Îşi dădu seama că era englez. Bărbatul făcu un pas în faţă, iar ea se dădu înapoi.

— Cine eşti? întrebă bărbatul.

Era greu de zis dacă era amuzat sau furios. Vorbise pe un ton neutru.

— Mă numesc Polly Gilmour. Stau la Sletts. Prietenul meu o să-nceapă

să mă caute dacă nu mă întorc curând!

Spera să fie adevărat, însă îşi aminti cum îl lăsase pe Marcus ultima oară, hotărât să intre în normalitate, să comunice cu lumea exterioară, şi nu mai era sigură dacă s-ar fi ostenit să facă un astfel de efort. Îşi dădu seama că

tremură.

— Deci eşti una dintre prietenele lui Eleanor Longstaff?

— Da.

Bărbatul o măsură din cap până-n picioare de parcă ar fi fost un specimen ieşit din comun, apoi îi zâmbi viclean:

— Cred că te-am mai văzut pe aici.

— Cine eşti?

— Charles Hillier. Sunt proprietarul de la Springfield, locul unde stau poliţiştii.

Parcă voia să mai spună ceva, dar încăperea fu inundată brusc de lumina farurilor unei maşini.

— Trebuie să fie Ian, spuse Polly. Soţul lui Eleanor. Ar trebui să plec. E

rândul meu să fac cina.

Prostia pe care o spusese i se păru de-a dreptul nebunească. Mai întâi îşi închipuise că văzuse o fantomă în casă şi acum era încolţită de un bărbat ciudat, iar ea vorbea despre gătit. Aprecie distanţa dintre ei şi o zbughi în chicinetă. Însă Hillier închise cu piciorul uşa de la intrare şi se sprijini de ea, tăindu-i calea din nou. Polly tremura. Îi era imposibil să mai gândească

limpede. I se părea că trăieşte cel mai cumplit coşmar. Cu uşa închisă, camera era aproape complet cufundată în beznă.

Deodată, cineva bătu în geam.

— Polly, tu eşti?

Era Ian. Probabil o văzuse în lumina farurilor şi oprise maşina.

— Da, aici sunt!

Era surprinsă de cât de tare strigase. Părea mai degrabă sfidătoare decât speriată. Hillier se îndepărtă, iar pe uşă intră Ian Longstaff. Stăteau toţi trei foarte aproape unul de celălalt în încăperea mică. Se simţea miros de umezeală, dar mai era ceva. Alcool. Polly se gândi că, probabil, Ian fusese în vreun bar, înecându-şi amărăciunea în câteva pahare de bere. Se întrebă

dacă Lowrie îl însoţise şi, dacă da, cum de fusese atât de inconştient încât

să-l lase pe Ian să se urce la volan.

— Tu cine eşti?

Ian îl pironi cu privirea. Polly se gândi că arăta ca o gorilă care se ia la harţă cu un alt mascul pentru supremaţia grupului. Eleanor aşa-i spunea mereu, drăgăstoasă şi în acelaşi timp amuzată: *masculul ei alfa.*

Hillier îşi lătră numele.

— Sunt proprietarul de la Springfield. Prietena asta a ta a intrat prin efracţie!

— Deci eşti şi proprietarul locului ăsta?

Polly îşi dădea seama că Ian avea chef de harţă şi că de când aflase de moartea lui Eleanor îşi dorise să ia la bătaie pe cineva.

— Îl cunosc pe proprietar.

— Şi asta îţi dă voie să te dai mare, nu? Să intimidezi femei?

Ian emana agresivitate, iar lui Polly aproape că-i era mai frică de el decât de Hillier.

— Nu m-a intimidat. A fost o neînţelegere. Hai să mergem.

Polly se strecură pe lângă bărbatul mai în vârstă şi ieşi, trăgându-l de mânecă pe Ian. Bărbatul se opuse o clipă, apoi furia păru să-i treacă de tot şi o urmă.

Hillier rămase în prag, privindu-i. Zâmbea în continuare. Spuse:

— Ştiţi cine locuia aici?

Polly cedă curiozităţii. Ian se îndrepta spre maşină, dar ea se opri.

— Cine?

— Sarah Malcolmson, răspunse Hillier. Fata acuzată de moartea Micuţei Lizzie. Asta a fost casa părinţilor ei.

Capitolul XXV

Timpul trecea greu şi îşi pierduse importanţa. Ceasul cu pendulă din colţ

tocmai bătuse de ora unsprezece, însă era lumină, iar echipa lucra în continuare în camera galbenă de la Springfield. Din când în când îi auzeau pe clienţii barului cum ies în curtea interioară şi pleacă spre casă. Willow era neliniştită. Simplul fapt că se aflau acolo nu era tocmai în regulă – la urma urmei, gazdele lor erau posibili suspecţi în anchetă. Pe bufet se aflau resturile cinei pregătite de Charles şi David. Iar mai devreme Perez plecase de capul lui ca să stea de vorbă cu George Malcolmson, iar asta era ceva de neiertat. Nicio informaţie pe care ar fi obţinut-o n-ar fi putut fi folosită, dar nu atât încălcarea protocolului o deranjase, cât atitudinea lui Jimmy Perez.

Felul în care plecase de capul lui i se părea o insultă la adresa ei. De ce nu discutase cu ea înainte?

Sandy stătea între cei doi şi părea să se fi molipsit de neliniştea ei. Îi privea ca un copil care simte încordarea dintre părinţi şi se întreabă dacă el e de vină.

— M-am dus la şcoală de dimineaţă, începu tânărul. Aşa, să-mi încerc norocul. Mă gândeam că poate dau de fetiţa pe care a văzut-o Eleanor pe

plajă. Dacă mama ei era cu ea atunci, poate că a văzut şi ce s-a petrecut la Sletts. Ştim că Vaila Arthur s-a întâlnit cu Eleanor înainte de petrecere.

Poate că un martor a mai observat şi altceva.

— Şi ai avut noroc?

Willow se bucură de întrerupere.

— Nimeni de la şcoală nu se potriveşte descrierii, dar învăţătoarea crede că a văzut-o pe fetiţă, împreună cu o femeie, coborând de pe feribot vineri după-amiază.

— Deci erau doar nişte turişti, spuse detectiva. Probabil că n-au nicio relevanţă.

Perez ridică privirea şi Willow se gândi că urma s-o contrazică, dar el nu spuse nimic. Pe masa dintre ei erau împrăştiate notiţele lui Eleanor, iar detectivul scria din când în când ceva în propria agendă.

— Şi ia zi, Jimmy, ce-ai aflat când ai mers acasă la Malcolmson?

Detectiva nu mai suporta tăcerea.

— Ai vorbit iarăşi cu Lowrie? Tot nu ştim dacă Eleanor l-a contactat înainte să vină în Shetland ca să afle mai multe despre Micuţa Lizzie.

Perez ridică din nou privirea.

— Nu. Lowrie şi Caroline erau plecaţi la Vidlin ca să arunce un ochi la casa pe care vor s-o cumpere. Însă am vorbit cu George.

— Şi ai aflat ceva?

Să nu începi să faci din nou pe taciturnul şi misteriosul cu mine, Jimmy Perez! Nu suport asta!

— Tânăra bonă care avea grijă de copilul familiei Geldard era rudă cu el, spuse Perez. Familia ei locuia la Utra, casa aia dărăpănată de pe drumul

către Sletts. După ce s-a produs tragedia, s-a mutat în sud. S-a măritat cu cineva din Inverness cu care a avut un copil, care a şi venit la înmormântarea ei, luându-i prin surprindere pe toţi.

— Ar trebui să putem da de ea, să-i aflăm numele de după căsătorie.

Sandy, te ocupi tu de asta mâine?

Sandy încuviinţă din cap.

— Crezi că ar putea fi important?

— Habar n-avem până nu vorbim cu ea!

Imediat ce rosti cuvintele, Willow se simţi vinovată, pentru că nu Sandy o enervase.

— Jimmy, poate vorbeşti tu cu Lowrie. Acum e şi mai important să ştim dacă Eleanor a luat legătura cu el înainte de petrecere. Dacă a vorbit cu Charles Hillier înainte să vină aici, probabil că ştia că bona din povestea Micuţei Lizzie era rudă cu Lowrie. Cu siguranţă ar fi vrut să discute cu el despre asta, fie la Londra, fie aici.

Perez încuviinţă din cap şi îşi întoarse atenţia asupra caietului.

În încăpere se lăsă tăcerea. Lumina devenise deja mai slabă. Willow se întrebă cum de Perez mai reuşea să citească. Aprinse o lampă, iar chipul detectivului se transformă într-un amestec de planuri şi umbre. Simţi un impuls iraţional să-i atingă fruntea, care în lumina artificială părea tare şi netedă, de parcă ar fi fost din metal. Detectivul ridică privirea şi o văzu, iar Willow se întoarse. O prinsese holbându-se la el ca o fetişcană.

— Mă întreb dacă Eleanor a găsit-o pe fiica Sarei Malcolmson, spuse bărbatul. Am găsit aici un nume, pe pagina pe care a folosito după ce i-a contactat pe David şi Charles. „Monica”. Niciun nume de familie. Cred că

ar fi notat asta aici doar dacă avea legătură cu povestea fantomei.

— Sunt şi date de contact?

Willow se aplecă în faţă, dar scrisul lui Eleanor i se păru indescifrabil.

Probabil că Perez petrecuse ore întregi cu agenda în faţă ca să se

obişnuiască.

— Nu, poate că reuşise doar să afle numele.

— Încă ceva de făcut pentru mâine.

Detectiva se întinse, simţindu-se brusc obosită.

— Eu mă duc la culcare. Când sunt în Shetland mă trezesc foarte devreme şi am nevoie să dorm.

Perez nu se clinti. Willow îşi dădu seama că devenise obsedat de agendele lui Eleanor.

— Jimmy, spuse detectiva, trebuie să te odihneşti. Lasă asta pe mâine.

Abia atunci se uită la ea şi, ca un copil ascultător, se ridică de pe scaun.

Willow se trezi devreme, pe când lumina se strecura printre draperiile grele şi îi scălda faţa. În sfârşit, ceaţa se ridicase. Îşi pregăti un ceai, apoi intră la duş. Pe urmă îşi făcu exerciţiile de yoga, un ritual din copilăria petrecută în comunitatea hippie, şi se simţi gata să-şi înceapă ziua, plină

dintr-odată de energie şi optimism. Azi ancheta urma să avanseze. În bucătărie era neaşteptat de linişte. Nici urmă de David. Nu simţea miros de cafea. O cuprinse brusc panica, gândindu-se că bărbaţii fugiseră, că

împachetaseră câteva lucruri în maşină şi plecaseră cu primul feribot, poate chiar de noaptea trecută. Poate că întrebările despre Eleanor îi speriaseră.

Nu-i mai văzuse de la cină. Îşi luase singură ceva de mâncare mai târziu.

Cei doi ar fi fost deja în sud, pe Mainland, în primul avion spre Aberdeen.

Dar nu putea să-şi imagineze niciun motiv pentru care vreunul dintre ei s-o ucidă pe Eleanor Longstaff.

Era încă prea devreme pentru micul-dejun al clienţilor obişnuiţi, iar jos nu era nimeni. Willow traversă holul impunător şi încercă să-şi imagineze cum arătase locul pe vremea soţilor Geldard. Trebuie să fi fost şi alţi servitori în afară de Sarah. Probabil cineva ar fi fost deja treaz ca să spele podeaua şi să aprindă cuptorul din bucătărie, iar uşa de la intrarea principală

ar fi fost deschisă ca să se aerisească. Poate că Elizabeth se trezise de dimineaţă din cauza luminii prea puternice şi alergase pe mal să se joace.

Apoi dinspre mare se lăsase ceaţa fără ca ea să-şi dea seama şi o înconjurase apa adusă de flux. Rămăsese blocată şi se înecase.

Willow merse pe urmele Micuţei Lizzie, ieşind în grădină pe uşa mare.

Azi nu era ceaţă. Era o zi senină, iar norii mişcaţi de rafalele de vânt îşi schimbau poziţia umbrelor aruncate pe apă. Dar pe mal se vedea, totuşi, o siluetă. O zărea fiindcă lumina bătea din partea opusă, dar de la o asemenea distanţă nu-şi dădea seama cine era. Îşi zise că probabil era Jimmy Perez, la rândul lui nedormit şi uitându-se în zare, amintindu-şi de iubirea lui pierdută. Îşi zise că mai bine nu-l deranja, după care se răzgândi, spunându-şi că tolerase destule din partea lui din cauza depresiei în care căzuse.

Merse pe drumeagul cu iarbă, depăşind coloanele de piatră. Nişte trepte mari, tot din piatră, duceau pe plajă. Observă că bărbatul plângea. Stătea cu spatele la ea şi nu scotea aproape niciun zgomot, dar Willow îşi dădu seama de asta văzând cum i se mişcă umerii. Un scoicar ţipă de pe nisipul acoperit cu iarbă atunci când îl deranjă cu paşii ei. Îşi dăduse seama de când ieşise din grădină că nu era vorba de Perez. Era un bărbat mai în vârstă, cu părul mai scurt şi mai deschis la culoare. Willow ezită o clipă, nedorind să i se bage în suflet. El probabil îşi dădu seama că e privit, căci se întoarse deodată şi rămase aproape nemişcat până ajunse Willow la el. Era David Gordon, cu chipul plin de lacrimi şi mucozităţi. Fusese mereu atât de tăcut şi demn, încât imaginea o năuci de-a dreptul. Willow bănui că Charles îl părăsise. Nimic altceva nu l-ar fi adus în starea asta, cu faţa murdară şi hainele boţite.

— Domnişoară inspector.

— Domnule Gordon, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că tu eşti. Vrei să plec?

Willow era tentată să-l întrebe despre micul-dejun – după yoga mereu i se făcea foame –, dar îşi dădu seama că ar fi fost nepotrivit.

— Nu! Vino cu mine!

Parcă o luase razna, iar Willow se întrebă dacă tocmai avea un fel de cădere nervoasă. Era ultimul lucru de care mai avea nevoie pe cap.

Zări urmele lui David pe nisip. Era încălţat cu şlapi, iar urmele erau destul de evidente. Îşi dădu seama că venise dintr-o zonă mai îndepărtată a malului, iar acum alerga înapoi acolo, ca un câine care a luat urma prăzii.

Willow îl urmă, oprindu-se pentru o clipă atunci când nisipul deveni foarte ud, ca să-şi scoată încălţările.

Charles Hillier zăcea pe spate, cu faţa în sus, aproape de mal. Nu trecuse mult de la ora fluxului. Din păr şi haine îi curgea apă. Era îmbrăcat cu pantalonii şi cămaşa pe care le purtase şi în seara precedentă. Deşi nu se vedea vreo urmă de rană, era clar că e mort.

— Vezi? ţipă David. Tocmai veneam să vă anunţ, iar apoi mi-am dat brusc seama că o să rămân singur tot restul vieţii! Pur şi simplu am cedat!

Sunt egoist. Cumplit de egoist. În loc să-l plâng pe Charles, îmi plâng mie

de milă!

Willow analiză scena crimei. Nu era nicio şansă ca Vicki Hewitt sau James Grieve să ajungă pe Unst înainte ca apa să crească din nou, aşa că

erau nevoiţi să mute cadavrul – Vicki voia cu orice preţ ca scena crimei să

rămână neatinsă, dar până şi ea ar fi fost de părere că trebuia făcut ceva.

Altminteri, la următorul reflux mai puternic era posibil ca trupul lui Charles să ajungă în Marea Nordului. Detectiva scoase telefonul. În chip miraculos, avea semnal. Îl sună mai întâi pe Perez, apoi pe Sandy. Îi spuse lui Sandy să-i roage pe ceilalţi doi clienţi ai hotelului să-şi găsească un loc de cazare altundeva şi să plece cât mai repede de la Springfield. Avea deja detaliile lor de contact. Era vorba de un cuplu în vârstă din Bedfordshire. Cei doi erau prea slăbiţi să meargă chiar şi până la plajă – sigur n-ar fi putut să-l ucidă pe Charles Hillier, asta dacă era într-adevăr vorba de o crimă. Îi spuse lui Perez să vină la ea, pe plajă. Sandy puse o grămadă de întrebări, pe care detectiva le ignoră. Perez, în schimb, nu ceru niciun detaliu.

Rămase cu David Hillier pe nisip, aşteptând. Nu voia să-l trimită înapoi de unul singur şi nu putea nici să lase cadavrul lui Charles pradă

pescăruşilor, şobolanilor sau câinilor. David rămăsese cu privirea aţintită în zare.

— N-ar fi trebuit să-l oblig nici în ruptul capului pe Charles să vină aici.

— Părea mulţumit, chiar fericit, răspunse Willow.

Îşi zise că asta voia să audă David, dar şi că era, în acelaşi timp, adevărat.

— Era un actor, zise David. De asta a fost un magician atât de bun. Îi făcea pe oameni să creadă ce voia el. Pe mine a vrut să mă facă să cred că

era mulţumit că ne-am mutat aici. Dar ştiam că se plictisea. Avea nevoie de mai multă picanterie în viaţa lui decât putea să găsească în Shetland.

— Poate că pentru el era deajuns să ştie că *ţie* îţi plăcea aici.

Se lăsă tăcerea. David nu-i răspunse.

— Cum a murit?

Willow îşi zise că David trebuia să-şi dea seama că ştia tot atât de puţine ca şi el, aşa că îl întrebă:

— Era bolnav?

— Nu. Era cât se poate de în formă. Eu eram cel care făcea exerciţii fizice toată ziua şi avea grijă ce mânca, dar tot el plesnea de sănătate.

— Atunci va trebui să aşteptăm până după autopsie.

Willow îl zări în depărtare pe Perez apărând în pragul casei şi apoi

coborând treptele de piatră. Se simţea ca un şerif dintr-un film vechi cu cowboy, aşteptând să apară cavaleria.

— Când l-ai văzut pe Charles ultima oară?

— Aseară. M-am culcat devreme. În bar era muzică *live,* dar de asta se ocupă managerul nostru. E din Shetland şi se pricepe de minune să

organizeze evenimente din astea. Am crezut că s-a dus să verifice cum merg lucrurile. Lucrasem în grădină toată ziua şi eram frânt. M-am dus direct la culcare. Dimineaţa devreme, când m-am trezit, mi-am dat seama că Charles nu venise la culcare şi m-am dus să-l caut. M-am uitat mai întâi prin casă, pe urmă am ieşit în grădină şi am văzut ceva pe mal. I-am zărit cămaşa albastră. Am recunoscut-o după culoare, dar nu mi-a venit să cred că-i el până n-am ajuns aici.

— Era neobişnuit să stea treaz toată noaptea?

Willow ştia că ar fi trebuit să aştepte până când mai era de faţă un agent, ca să-l poată interoga pe David cum trebuie, în calitate de martor, dar i se părea îngrozitor să stea amândoi acolo în tăcere. Pe lângă asta, orice informaţie era valoroasă. Un mic pescador ocoli limba de pământ, urmărit de nişte pescăruşi care ţipau.

— Da, dar se mai întâmplase. Îi plăceau la nebunie emisiunile vechi de la televizor – probabil că-i aminteau de zilele lui de glorie. Dacă dădea peste o reluare a vreunui serial obscur pe BBC4 stătea să se uite până

noaptea târziu. Uneori adormea în fotoliu şi tot acolo îl găseam dimineaţa…

îi răspunse David cu vocea tot mai pierită.

— Şi azi-noapte?

— Azi-noapte a ieşit după cină. Uneori n-avea stare. Poate că se simţea prins aici şi voia să aibă impresia că se mişcă. A plecat cu maşina şi s-a întors după o oră.

— Ţi-a spus unde s-a dus?

Willow încerca să înţeleagă relaţia celor doi. Oare discutaseră vreodată

ce-şi doreau unul de la celălalt, sau fuseseră atât de discreţi încât pur şi simplu încercaseră să ghicească ce îl făcea fericit pe celălalt?

— A spus că a dat o tură cu maşina. Că avea o senzaţie de apăsare din cauza ceţii şi că simţise nevoia să iasă puţin. Când m-am dus la culcare am sperat că vine şi el şi că poate stăm de vorbă atunci.

Într-un final, David îşi dezlipi privirea de la întinderea de apă şi se întoarse spre Willow. Nu mai plângea.

— De la o vreme aveam impresia că-mi ascunde ceva. Că face planuri de

unul singur. Când m-am trezit şi nu l-am mai văzut, am fost surprins. Am crezut că m-a părăsit.

La fel ca Eleanor. Caroline credea că şi ea plănuia să fugă de partenerul ei.

Îşi zise că, probabil, era singurul lucru pe care-l avuseseră în comun cei doi.

Capitolul XXVI

Perez îl conduse pe David Gordon înapoi la Springfield şi se întrebă ce i-ar fi putut spune ca să-i mai aline suferinţa. Sigur nu ceva despre experienţa prin care trecuse la rândul lui. Când murise Fran şi îi auzise pe alţii împărtăşindu-şi poveştile, îi venise să-i pocnească, să urle: „Nu-mi pasă dacă v-a murit vreun apropiat! Nu vă folosiţi de tragedia mea ca s-o scoateţi în faţă pe-a voastră! Habar n-aveţi cum mă simt!”

Dar îşi dorise să vorbească despre Fran şi să-i pronunţe numele.

— Unde v-aţi cunoscut tu şi Charles?

David îi răspunse fără să-l privească, având ca fundal zgomotul valurilor care se spărgeau la mal.

— Ne-am cunoscut din întâmplare, într-o cafenea din York. Era vară şi era plin de turişti. Locuiam acolo, iar Charles avea un spectacol la teatru. Pe atunci cariera lui la televizor se terminase, dar în provincie încă mai reuşea să strângă spectatori. La masa lui era un scaun liber şi l-am întrebat dacă-mi dă voie să mă aşez. „Scuză-mă", i-am zis, „nu te ştiu de undeva?" S-a bucurat nespus că l-am recunoscut deşi, sincer să fiu, cred că nu-l urmărisem niciodată la televizor. Mai târziu mi-am dat seama că semăna foarte tare cu un coleg de la Leeds, de asta avusesem impresia că-l ştiu. Dar am stat de vorbă şi chiar de atunci am fost atraşi unul de celălalt. Mi-a oferit o invitaţie la spectacolul lui de la teatru. I-am mulţumit, deşi de fapt nu intenţionam să merg. Nu mă pasiona. Charles a spus mereu că sunt snob.

Totuşi, m-am dus cu o oră mai devreme şi ştiam că aş fi fost devastat dacă

n-aş fi găsit invitaţia la intrare. După spectacol am fost să mâncăm ceva. Şi presupun că asta a fost tot. De atunci am rămas împreună. Eu am continuat să locuiesc şi să lucrez în York, iar Charles stătea cu mine când nu era plecat în turneu. Pe urmă spectacolele s-au rărit, iar şcoala a început să-mi ofere tot mai puţine satisfacţii, aşa că am hotărât să ne pensionăm anticipat şi să ne mutăm în Shetland. Charles adora gesturile dramatice. Pentru cineva obişnuit cu viaţa la oraş, să te muţi pe Unst chiar e o schimbare dramatică. Era entuziasmat în privinţa casei şi i-a plăcut să supravegheze lucrările de renovare. Însă după ce s-a terminat cu asta a început rutina de zi cu zi prin care treci când ai de îngrijit un loc cum e Springfield. Începuse să

se plictisească. Planul nostru era ca iarna să plecăm din Shetland şi să

călătorim, dar casa ne-a înghiţit toate economiile şi sunt convins că se

simţea prins aici ca într-o capcană.

Ajunseseră la treptele care urcau prin grădină. David se opri o clipă, nu ca să-şi tragă sufletul, era limpede că era în formă, ci ca să rememoreze

vremurile de odinioară.

— Nu i-am mai spus nimănui povestea asta.

Bărbatul făcu din nou o pauză, apoi continuă:

— Dar nici nu m-a întrebat nimeni.

Se opriră în faţa intrării.

— Ce urmează acum?

— Willow l-a contactat deja pe antreprenorul de pompe funebre din Lerwick, răspunse Perez. Charles o să fie dus în sud pentru autopsie. L-ai cunoscut pe James Grieve, medicul legist. Se pricepe de minune la meseria lui.

Detectivul ezită, apoi adăugă:

— E foarte respectuos.

— Cum crezi c-a murit?

Întrebarea lui Charles sunase ca un geamăt sugrumat.

— Doctorul Grieve o să ne lămurească în privinţa asta.

Perez îşi aminti de o discuţie pe care o purtase noaptea târziu cu medicul legist, cu ocazia altei anchete. Luaseră cina împreună şi băuseră o sticlă de vin.

Pacienţii mei nu sunt cei morţi, Jimmy, ci rudele lor vii.

Responsabilitatea mea e faţă de ei.

Se gândi că, cel puţin în privinţa lui Fran, nu exista niciun mister.

Am trecut şi eu prin asta.

Brusc, lui Perez îi reveni în minte imaginea unei lame de cuţit lucind în lumina lunii. Apoi un ţipăt. Se gândi că cel mai cumplit lucru din lume ar fi fost să nu ştie cum murise.

Înăuntru îi aştepta Sandy.

— Am găsit camere pentru ceilalţi clienţi la o pensiune din Yell şi le-am luat bilete pentru feribot. Au plecat acum cinci minute.

Tânărul aproape că vorbise în şoaptă, dar David nu l-ar fi auzit nici dacă

ar fi ţipat. Era pierdut în amintirile despre iubitul lui.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă David.

Vorbise ca un străin în propria casă. Perez se gândi că acum se inversaseră rolurile: poliţiştii deveniseră gazdele, iar David era un fel de musafir.

— Vreau să ajut.

— Chiar ne-ar prinde bine nişte cafea, dacă poţi.

David părea să se bucure că are ceva de făcut şi dispăru în bucătărie.

Perez îl trimise pe Sandy pe plajă ca să o înlocuiască pe Willow. Moartea lui Hillier probabil că avea legătură cu moartea lui Eleanor Longstaff, iar detectivul voia să stea de vorbă cu cei trei englezi de la Sletts înainte ca vestea să se răspândească, dar ştia că nu e o idee bună să nu se consulte mai înainte cu Willow. O singură dată chiar se certaseră, în timpul unei alte anchete, când Perez începuse să acţioneze pe cont propriu. Iar cu o seară în urmă întinsese coarda când vorbise cu George fără să-i ceară voie. Rămase lângă uşa din faţă şi îl privi pe Sandy cum înaintează pe plajă, apoi o aşteptă

pe Willow. Parcă o vedea pentru prima oară, cu părul ei lung, încâlcit, şi mersul ei mlădios. Se gândi că părea mai vikingă decât mulţi din Shetland.

Şi-o putea imagina vâslind într-o corabie vikingă, cot la cot cu bărbaţii.

Imaginea îl făcu să zâmbească şi îi rămase în minte până când detectiva ajunse lângă el.

— Jimmy, te rog spune-mi că ai un motiv bun să pari aşa de vesel, pentru că eu, una, habar n-am ce-ar trebui să facem!

Detectivul clătină din cap şi simţi că roşeşte.

— Mă gândeam că am putea merge să stăm de vorbă cu cei de la Sletts înainte să se răspândească vestea că a murit Hillier. Aş vrea să le văd reacţia.

— Crezi că am putea să-i aducem acolo şi pe Lowrie şi Caroline? Până

acum au reuşit să scape de întrebări şi nu putem să-i excludem de pe lista de suspecţi numai fiindcă în noaptea crimei era nunta lor.

— Aş putea să-i sun, răspunse Perez. Şi poate ar fi bine să-i anunţăm şi pe cei trei că venim. Nu vrem să ne trezim că tocmai azi vor să facă o excursie în Lerwick.

— Aşa să faci, Jimmy. Dar spune-le că venim într-o oră. Încă n-am luat micul-dejun şi nu funcţionez bine pe stomacul gol.

Când ajunseră la pensiune, întregul grup era acolo, în camera de zi, aşa că Perez se văzu nevoit să mai aducă două scaune de pe terasă. Caroline stătea pe braţul fotoliului lui Lowrie.

— E foarte misterios din partea ta că ne-ai convocat, inspectore!

Detectivul se întrebă dacă exista vreun lucru care să-i strice femeii buna dispoziţie. Nu şi-o putea imagina plângând. Oare ceva din trecutul ei îi

alcătuise această armură, sau era rezultatul vârstei şi al clasei sociale?

— A mai murit cineva.

Cu toţii se uitaseră până atunci la Perez, aşteptând o explicaţie, aşa că

atunci când Willow rosti cuvintele se holbară la ea năuciţi. Detectivul le urmări reacţiile. Păreau sincer uimiţi.

— Cine?

Polly pusese întrebarea. Perez se gândi că arăta, la rândul ei, palidă ca o fantomă.

— Un proprietar de pensiune pe nume Charles Hillier.

Lui Perez i se păru că vede cum femeia îi aruncă o privire scurtă lui Longstaff.

— Îl cunoşteai?

Polly nu răspunse imediat.

— Ieri ne-am…

În încăpere se lăsă din nou tăcerea.

— …întâlnit.

— Ce s-a întâmplat?

Willow se aplecă spre Polly. Erau cam de aceeaşi vârstă, iar detectiva părea o fostă colegă de facultate dornică să stea la poveşti cu ea.

— Am intrat din întâmplare în casa abandonată de pe drumul spre centrul comunitar. Probabil că n-am avut astâmpăr, am vrut să văd cum arată

interiorul. Domnul Hillier a apărut din senin şi m-a întrebat ce caut acolo.

— De parcă ar fi fost treaba lui!

Longstaff părea mai bătrân decât ultima oară când îl văzuse Perez. Parcă

se transformase într-unul dintre bărbaţii de vârstă mijlocie, roşii la faţă, cărora le sare ţandăra imediat şi care de obicei mor din cauza unui atac de acord.

— Şi dumneata erai acolo, domnule Longstaff? întrebă din nou Willow pe un ton calm, liniştit.

— Treceam pe-acolo cu maşina şi i-am văzut înăuntru. În lumina farurilor arătau ca nişte umbre. Pe insula asta a fost ucisă deja o femeie şi mi s-a părut că Hillier o sechestrase. Normal că voiam să văd dacă Polly e-n regulă. N-ar fi trebuit să umble singură, spuse Ian uitându-se la Marcus.

Îl acuza din priviri: *Ar fi trebuit să ai mai multă grijă de iubita ta!*

— Şi domnul Hillier avea un comportament neadecvat? reluă Willow.

Polly clătină din cap.

— Se comporta ciudat. Probabil că n-ar fi trebuit să fiu acolo, dar nu

făceam nimic rău, iar el mi s-a părut că a reacţionat chiar exagerat. Apoi a venit Ian şi situaţia putea să degenereze, aşa că am plecat.

Ezită, apoi continuă:

— Hillier spunea că ar exista o legătură între casă şi fantoma pe care spunea Eleanor că a văzut-o.

Se întoarse spre Lowrie.

— Ştiai ceva de asta?

Bărbatul dădu din umeri, apoi răspunse:

— Ferma aia a aparţinut familiei mele. Fata care avea grijă de Lizzie Geldard a locuit acolo. Apoi bunicul meu a construit casa familiei noastre pe o bucăţică din terenul acela, iar pe urmă Vaila şi soţul ei şi-au construit alături noua locuinţă. Vechea casă a fost abandonată. A fost mare păcat. Mă

gândeam că poate soţul Vailei o s-o renoveze şi s-o extindă, dar bănuiesc că

până la urmă ar fi costat mai mult decât ceva început de la zero.

Ezită, după care continuă:

— Şi mereu a existat un fel de superstiţie în privinţa casei. Poate s-au gândit că o să le aducă ghinion dacă o dărâmă.

— E folosită vreodată? întrebă detectiva.

— Poate ca depozit, deşi probabil că nici măcar pentru asta. E doar un loc vechi şi plin de igrasie.

Lui Perez i se păru că Polly voia să adauge ceva, dar ea se întoarse spre fereastră şi nu mai spuse nimic.

— Ce-aţi făcut aseară după ce v-aţi întors aici? întrebă Willow.

— Am pregătit cina, răspunse Polly. Era o mulţime de mâncare, aşa că i-am sunat pe Lowrie şi Caroline ca să-i invităm să ia masa cu noi. A fost frumos că ne-am strâns cu toţii în amintirea lui Eleanor. Cumva, parcă

tocmai de ea am uitat cu toată nebunia asta.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ceilalţi au vrut să meargă afară. Eu am rămas aici.

Polly zâmbi către Ian, apoi continuă:

— Ian îşi făcea griji pentru mine, dar eu chiar mă simţeam în siguranţă.

Uşile se închid cu lacăt şi aveam semnal la telefon. Am stabilit că-i sun dacă am vreo problemă. Am rămas cu toţii închişi laolaltă de când a murit Eleanor şi abia aşteptam să am nişte timp pentru mine.

— Ceilalţi unde s-au dus?

— În barul de la Springfield.

Acum povestea Lowrie.

— Ian a venit după-amiază pe la noi şi am băut câteva beri. Mă gândeam că era o idee bună să nu stea singur. Apoi, după cină, am văzut că mai avea chef să bea, aşa că i-am propus să mergem la bar. Nu-mi plăcea să-l ştiu singur în cameră cu o sticlă de whisky. Polly şi Marcus sunt grozavi, dar probabil că dacă stă aici, la Sletts, se gândeşte doar la Eleanor. Uneori, joia, la Springfield e şi muzică *live* şi mă gândeam că zgomotul şi oamenii l-ar putea detensiona puţin.

— Şi a funcţionat?

Perez îşi aducea aminte cum se simţise el imediat după moartea lui Fran.

Îi venise să-şi bea minţile, dar n-o făcuse. Se simţea prea vinovat. Nu merita să scape de durere.

— Da, răspunse Ian. Dar de dimineaţă m-am trezit ca dracu' de mahmur.

— Cât aţi stat la bar?

Ian dădu din umeri şi se uită la Caroline.

— Tu ne-ai dus acasă. Pe la cât?

— Nu ştiu sigur.

Caroline se întoarse către Perez.

— Se făcea lumină. Să fi fost cam două noaptea.

— Ai fost şi tu la bar?

— M-am oprit să beau şi eu un pahar cu ei. Apoi am văzut că se transforma într-o sesiune zdravănă, aşa că m-am întors cu maşina în Meoness şi i-am spus lui Lowrie să dea un semn când vor să-i iau.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Era clar că e seara băieţilor şi mă simţeam în plus.

— Nu te-ai întors la Sletts ca să stai cu Polly?

Amănuntul i se părea ciudat lui Perez, din moment ce erau prietene aşa de bune.

— Nu. Voiam să vorbesc cu agentul imobiliar care se ocupă de vânzarea casei noastre. Suntem prieteni de multă vreme şi ştiam că n-o să-l deranjez dacă-l sun târziu. Acum că ne-am hotărât să ne mutăm în Shetland vrem să

aranjăm totul cât mai repede.

Caroline ezită.

— Deja mi-am dat demisia de la facultate, iar Lowrie şi-a anunţat şi el şeful că urmează să plece în curând. E puţin înfricoşător că o vreme n-o să

avem niciun venit. Trebuie să ne planificăm noua viaţă.

Lui Perez îi trecu prin minte un gând neplăcut: femeia părea să privească

moartea prietenei sale ca pe o piedică în calea planurilor ei.

— George şi Grusche erau acasă?

— Îmi ceri un alibi, inspectore?

Rostise întrebarea pe un combativ, iritat.

— Încerc doar să înţeleg unde se afla toată lumea.

— Grusche era la un cerc de lectură din Baltasound. Sunt convinsă că

prietenii ei vor confirma asta. George cred că lucra la fermă.

Perez se adresă bărbaţilor:

— Când eraţi la Springfield l-aţi văzut pe Charles Hillier?

Lowrie clătină din cap.

— Proprietarii vin rareori în bar. Un localnic, prieten de-al meu, se ocupă

de el. Ian mi-a spus că a dat de Charles, dar nu mi-a trecut prin minte că ar fi vreun pericol să se întâlnească acolo.

— A plecat vreunul dintre voi de la bar, oricât de puţin? întrebă Willow.

Evident, îi vom întreba şi pe ceilalţi clienţi.

— Deja eram aşa de mangă, că abia mai puteam să stau în picioare, răspunse Ian. Nu prea îmi plăcea trupa. Muzica *folk* pur şi simplu nu mă

atrage. E posibil să fi ieşit ca să scap de muzică, dar nu-mi amintesc.

— Eu am plecat vreo jumătate de oră, spuse Marcus. Asta pe la ora unsprezece. Am sunat-o pe Polly. Voiam doar să mă asigur că e-n regulă.

Mi-a spus că se simte bine, că se culcă şi m-a rugat să nu fac mult zgomot când intru. Pe urmă am sunat-o pe mama. Nu mai vorbiserăm de câteva zile şi am stat ceva la taclale.

Bărbatul zâmbi cu subînţeles.

— Ştii cum sunt mamele.

— Dacă te aflai în grădina de la Springfield, vedeai până spre mal, spuse Perez. Ai văzut ceva? Ai auzit ceva?

Marcus râse uşor.

— Se lăsase din nou ceaţa. Era sinistru. De undeva din depărtare se auzeau o sirenă pentru ceaţă şi gemete ca ale focilor peste care am dat cu Polly în prima parte a zilei. Dar nu, n-am văzut nimic.

Capitolul XXVII

Înainte să ajungă la Sletts, Willow discutase cu Perez cum să abordeze discuţia:

— Jimmy, vezi dacă poţi să stai pe urmă de vorbă între patru ochi cu Lowrie. Discută cu el despre Eleanor. Trebuie să-l fi întrebat despre Micuţa Lizzie înainte de petrecere. De ce nu ne-a spus asta? Crezi că voia o ultimă

întâlnire cu prima lui iubită, chiar înainte să-şi pună pirostriile? Am impresia că Eleanor ar fi fost în stare de asta. I s-ar fi părut distractiv.

Acum mărşăluiau cu toţii afară din casă, iar Perez nu-şi dădea seama cum o să-l poată separa pe Lowrie de Caroline. Femeia era atât de autoritară

şi sigură pe ea încât îl intimida. Dar se părea că ea avea alte planuri: voia să

meargă până la galeria de artă de la Yell ca să se uite la nişte tablouri pentru noua casă.

— E-n regulă dacă mergi pe jos, Lowrie? Dacă iau maşina acum, cred că

mă-ntorc până la cină.

Aşa că, în cele din urmă, Perez trecu în mod firesc lângă Lowrie.

Mergeau de-a lungul plajei pe drumul către Voxter, ferma părinţilor lui.

— E o mizerie, Jimmy!

— Poate că ţie ţi-e şi mai greu. Cândva ai fost foarte apropiat de Eleanor, am impresia.

Perez îşi aminti cât de roşu la faţă şi tulburat fusese Lowrie când îi găsise cadavrul femeii.

— Te-a pus la curent mama cu toate bârfele?

Marea era la reflux, iar nisipul pe care călcau era tare. Cu greu putea să-şi dea seama ce părere avea Lowrie despre faptul că Grusche îşi vâra nasul în treburile lui, sau ce părere avea, de fapt, despre moartea lui Eleanor, după

reacţia iniţială.

— După cum bine a spus Marcus, ştii cum sunt mamele.

Şi mama vrea să mă întorc acasă. Ar vrea ca eu şi Cassie să ne luăm o fermă pe Fair Isle, unde poate să ne ţină în siguranţă.

— Am crezut că m-am îndrăgostit de Eleanor în facultate, spuse Lowrie.

Acum pare un soi de nebunie. Dar eram tânăr şi mi-era dor de casă şi nu mai cunoscusem pe nimeni ca ea până atunci. Era ca o fiinţă exotică venită

de pe altă planetă. La Durham, primele şase luni numai la ea m-am gândit.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a culcat de două ori cu mine ca să se distreze şi pe urmă a vânat bărbaţi mai interesanţi. Bărbaţi mai stilaţi şi mai influenţi.

Lowrie se opri deodată şi se uită în zare.

— Mi-a spus că eram dulce, dar că era pregătită să treacă la adulţi.

— Cam urât, spuse Perez pe un ton liniştit.

Nu voia să insiste, de teamă să nu-i facă pe Lowrie să nu-i mai spună

nimic.

— Dar aţi rămas prieteni?

— O adoram. Mi s-a părut mai bine să rămânem prieteni decât să nu mai vorbim deloc. Credeam că într-o bună zi o să aibă nevoie de mine şi că eu o să-i sar în ajutor ca un făt-frumos călare pe armăsar. Atunci urma să-şi dea seama că eu eram, de fapt, bărbatul potrivit pentru ea. Apoi mi s-au deschis ochii şi mi-am dat seama că ar fi fost un coşmar să trăiesc cu ea.

— Dar Ian a reuşit, nu?

Lowrie ezită.

— Ian e un cu totul alt fel de bărbat.

— În ce sens?

Perez era cu adevărat curios. Se gândea că, din tot grupul de englezi, pe Ian îl înţelegea cel mai puţin.

— E foarte sigur pe el. Nu are dubii niciodată. Odată ce şi-a format o părere, nici că-l mai faci să se răzgândească.

Lowrie începu să meargă mai lent şi se uită la Perez.

— Aşa a fost şi când a ajuns la concluzia că Eleanor era bolnavă şi trebuia să stea internată. Noi, ceilalţi, nici nu voiam să auzim de asta. Ştiam că n-ar fi suportat aşa ceva.

Bărbatul făcu o pauză, apoi continuă:

— M-am dus în vizită pe la ea. Nu le-am spus celorlalţi, dar m-am dus acolo de capul meu după muncă. Locul părea destul de în regulă, ca un fel de hotel, dar ea era la pământ. Să stea acolo o înnebunea şi mai mult decât pierderea copilului. I-am spus că ar trebui să plece de-acolo. Se internase voluntar. N-ar fi oprit-o nimeni.

— Şi te-a ascultat?

— Da. A doua zi şi-a semnat externarea pe proprie răspundere.

— Ian ce părere a avut?

— Nu i-am spus că aş fi în vreun fel răspunzător.

Lowrie zâmbi strâmb.

— Sunt prea laş. Ian e o persoană dificilă. Nu ştiu ce i-a spus Nell.

— De atunci te-ai mai văzut cu ea între patru ochi?

Bărbatul nu răspunse imediat. Perez se întrebă dacă urma să audă o minciună.

— O dată, spuse Lowrie într-un final. Ian era plecat la lucru şi m-am dus la ea acasă. Mi s-a părut că se simţea mai bine. Mi-a mulţumit că i-am dat încrederea de care avea nevoie ca să plece din spital. Am întrebat-o cum reacţionase Ian şi mi-a spus că-şi dăduse seama că nu era bolnavă, ci doar tristă. Şi a hotărât să nu se mai gândească la întâmplarea cu bebeluşul: „Poate că e doar natura care-mi spune că aş fi o mamă groaznică. Am un soţ

minunat şi asta ar trebui să-mi fie deajuns."

— Şi crezi că i-ar fi fost deajuns?

— Aşa cred. Părea mai calmă, că se simte mai bine decât se simţise de multă vreme.

— Ţi-a vorbit despre proiectul ei cu fantome?

Din nou, Lowrie răspunse abia după multă vreme, iar Perez se aşteptă să

audă un nou secret.

— Nu. Nu vorbea deloc despre serviciu.

— Mi se pare ciudat că nu ţi-a vorbit despre proiect înainte să vină în Shetland la petrecere. Ştim că a căutat informaţii despre povestea Micuţei Lizzie. Trebuie să fi aflat că bona care o îngrijea pe fetiţă era rudă cu tine.

Lowrie mai făcu câţiva paşi.

— Poate că şi-a dat seama că eu şi Caroline eram prinşi până peste cap cu pregătirile de nuntă ca să-i pot acorda atenţia cuvenită. Tactul nu era tocmai punctul forte al lui Eleanor, dar până şi ea şi-ar fi dat seama că eram prea ocupaţi ca s-o pot ajuta cu proiectul ei pentru televiziune.

Perez se gândi la spusele lui Lowrie. Din descrierea lui, Eleanor era egocentrică şi pătimaşă când venea vorba despre munca ei. Nu-şi putea închipui cum ar fi renunţat la o sursă folositoare de informaţii doar fiindcă

Lowrie era ocupat cu planurile de nuntă. Până la urmă, n-ar fi fost nevoie decât de o convorbire scurtă.

— Te-a rugat să te întâlneşti cu ea în ultimele săptămâni? Mai recent decât atunci când te-ai văzut cu ea?

— Nu legat de muncă.

— Dar?

Ajunseră la o bucată de lemn adusă de mare, un trunchi de copac cioplit de valuri: imens, ros de apă şi alb ca un schelet. Perez se aşeză pe el, forţându-l şi pe Lowrie să se oprească.

— Am luat cina toţi şase acum vreo lună, ca să finalizăm planurile pentru nunta de la Kent şi să discutăm despre excursia în Shetland. Parcă am fi plecat în expediţie la Polul Sud, aşa se agitau!

Lowrie se aşeză lângă Perez.

— De ce toate întrebările astea, Jimmy?

— Eleanor s-a întâlnit cu un bărbat cu puţin timp înainte să veniţi în Shetland. Încercăm să aflăm despre cine e vorba. Desigur, s-ar putea să nu fie important, dar e o pistă.

— Te referi la tipul pe care l-a văzut Caroline? Cel care era cu Eleanor la restaurantul din Bloomsbury?

Lowrie râse scurt. Detectivului i se părea aproape uşurat.

— Ei bine, nu eram eu. Caroline a venit imediat acasă şi mi-a spus că a văzut-o pe Eleanor cu un străin. A făcut mare scandal pe tema asta. Eu i-am spus că n-aş fi fost surprins să aflu că Eleanor avea un amant, dar că nu era treaba noastră.

Perez se întrebă ce însemnau toate astea. Abia se întorsese de la Londra dar acum, uitându-se în zare, spre Marea Nordului, îi venea greu să-şi aducă

aminte cum se aşezase în micuţul restaurant franţuzesc din Bloomsbury. Îi venea greu să vizualizeze scena descrisă de chelner, cu cei doi luând masa împreună. Poate că nu era surprinzător că partenera lui Lowrie îi spusese că

o văzuse pe Eleanor. Loialitatea faţă de logodnic era mai puternică decât cea pentru prietena ei.

— Şi Eleanor nu te-a contactat niciodată să vorbiţi despre proiectul ei?

Nu ţi-a dat nici măcar un e-mail?

Dintre toate lucrurile, asta îi venea lui Perez cel mai greu să creadă.

Lowrie ezită iarăşi, apoi răspunse:

— Îmi pare rău, nici măcar atâta.

Bărbatul se întoarse, astfel încât Perez să nu-i mai vadă chipul. Ce motiv ar fi avut Lowrie să-l mintă, în caz că o făcea?

Se ridicară în picioare ca să-şi continue drumul.

— Ce se spune pe insulă despre Hillier şi Gordon? întrebă detectivul.

Cumpără ouă de la voi şi mama ta şi coace pentru ei, aşa că probabil îi cunoaşteţi destul de bine.

— Vrei să spui că asta ne face suspecţi, Jimmy?

Brusc, Lowrie îi vorbise pe un ton dur, amintindu-i detectivului de Caroline.

— Sigur că nu. Dar trebuie să fi auzit ce spune lumea despre ei.

— Ce, că un cuplu de gay a cumpărat casa cea mare? S-au mai schimbat vremurile. Nu mai suntem aşa bigoţi ca odinioară, nici măcar aici, pe Unst.

Lowrie făcu o pauză, apoi continuă:

— Lumea s-a entuziasmat puţin fiindcă l-a recunoscut pe Charles Hillier de la televizor. La un moment dat era destul de celebru. Era un magician din ăla ridicol. Făcea trucuri destul de interesante, chiar dacă mereu aceleaşi.

Mă fascinau când eram mic şi de Crăciun am primit odată un set de magician. Dar cei mai mulţi dintre noi s-au bucurat pur şi simplu că locul nu o să fie lăsat în paragină. Niciun localnic n-avea bani să-l preia.

Tăcu din nou.

— M-am întâlnit cu ei doar de două ori, dar păreau oameni de treabă. Îmi pare rău că Charles a murit.

— Numele Monica îţi spune ceva? întrebă Perez.

— În ce context?

— Nu sunt sigur. Tatăl tău a spus că la înmormântarea străbătuşii tale a venit o femeie misterioasă, Sarah. O fiică de care nu auzise nimeni. E

posibil să fie vorba despre ea?

Lowrie dădu din umeri.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu nimic despre asta.

Discuţia părea să-l fi plictisit. Poate că, precum Caroline, voia să se întoarcă la planurile despre noua lui viaţă în Shetland. Poate că tinerii localnici învăţaseră să nu se mai gândească la trecut.

Perez îşi zise că-i venea greu să şi-l imagineze în postura de tânăr obsedat, îndrăgostit lulea de Eleanor Longstaff. Sau chiar, mai târziu, în rolul de prieten vechi care o vizitează la sanatoriu şi ascultă ce are pe suflet.

Părea rece, nepăsător.

Capitolul XXVIII

Pe parcursul discuţiei cu detectivii, lui Polly îi venise să-i întrebe dacă

mai aveau în continuare voie să plece următoarea zi, dar i se păruse că ar fi fost o dovadă de egoism. Simţea deja că poliţiştii îşi formaseră o părere proastă despre ei. Englezii de la Sletts li se păreau nişte venetici răzgâiaţi, prea bogaţi şi cu vieţi prea liniştite. Până la urmă, Marcus dădu glas întrebării tocmai când Perez şi Willow se îndreptau spre uşă: — Polly şi cu mine trebuie să plecăm mâine. Luni trebuie să fim la serviciu şi avem rezervare pe feribotul de noapte către sud. Sper că e-n regulă.

Nu folosise un ton întrebător, aşa cum ar fi avut ea, ci vorbise firesc, încrezător.

— Adică, nici măcar nu-l cunoşteam pe omul ăsta şi nici măcar nu ştim dacă nu cumva a murit dintr-un accident.

Detectivii schimbară o privire între ei. Păreau să poată comunica fără

cuvinte.

— Sigur, răspunse Willow într-un final. N-avem niciun motiv să vă

reţinem. La cât intenţionaţi să plecaţi de pe Unst?

— I-am spus proprietarei că eliberăm casa până în ora unu.

Poliţiştii schimbară din nou o privire, iar Polly îşi dădu seama că tocmai stabileau reciproc un termen pentru finalizarea anchetei. Sau pentru dibuirea criminalului.

— Şi dumneata, domnule Longstaff? întrebă Willow. Intenţionezi să

pleci şi tu mâine?

Ian nu răspunse imediat.

— Nu ştiu. Aş lăsa impresia că dau bir cu fugiţii dacă plec înainte să se afle ceva despre ce a păţit Eleanor. Dar nu pot să rămân la Sletts. O să vină

alţi oaspeţi.

Bărbatul se uită la Caroline şi Lowrie, cerându-le ajutorul. Cei doi nu răspunseră imediat, iar Polly se gândi că probabil discutaseră deja acest lucru. Bănuia că Lowrie i-ar fi oferit bucuros un loc în Voxter unde să

rămână câteva nopţi, dar lui Caroline nu-i convenea. Chiar şi acum, femeia rămase impasibilă şi se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Atunci probabil că o să mă întorc cu Marcus şi Polly, spuse Ian într-un final. Se pare că n-am de ales.

Îi urmară afară pe poliţişti. Willow plecă în maşină, iar Perez şi Lowrie începură să meargă pe plajă, spre Voxter. Polly se întrebă ce discutau şi se gândi iarăşi că, dacă exista cineva care să poată descoperi cine o omorâse pe Eleanor, acela era Jimmy Perez. Marcus şi Ian intrară din nou în casă şi se pierdură în laptopuri şi telefoane.

— Cred că abia aştepţi să pleci, îi spuse Caroline lui Polly imediat ce rămaseră singure. Ai avut o săptămână cumplită. Eu am stat acolo doar o oră şi deja mă simt aşa sufocată că-mi vine să urlu! Poate că e din cauza dealului ăluia din spatele casei. Mereu mă gândesc la Shetland ca la un loc cu privelişti întinse şi orizonturi joase. Ador cât de mult spaţiu e, dar aici nu prea îţi dai seama. De asta am ales locul nostru din Vidlin, fiindcă mi se pare atât de luminos.

— Chiar mă simt de parcă aş lua-o puţin razna.

Polly nu era sigură cât putea să-i spună Carolinei, cât de mult să i se destăinuie. Ea nu şi-ar fi imaginat fetiţe îmbrăcate în alb care dansează în case părăginite. Prietena ei era cu minţile acasă.

— De ce nu plecăm vreo două ore? întrebă Caroline. Oricum plănuiam să trec pe la galeria de artă de la Yell, iar lângă ea e o cafenea drăguţă.

Putem să luăm prânzul şi să ne uităm la tablourile expuse. Putem să ne prefacem că suntem la Londra. Lowrie şi cu mine am primit la nuntă un voucher de la galerie. Poţi să mă ajuţi să aleg ceva pentru noua casă.

— Bine, încuviinţă Polly.

Se simţea deodată mai liniştită, mai puţin deprimată. Timp de cel puţin două ore avea să aibă ocazia să se întoarcă la viaţa dinaintea morţii lui Eleanor. Ea şi Caroline urmau să se uite la lucruri frumoase şi să bea cafea, să discute despre vânzarea şi cumpărarea caselor, despre vacanţe şi despre bârfele de la birou. Iar după întoarcerea pe Unst mai trebuia să reziste o singură seară, apoi putea să-şi petreacă vremea împachetând şi pregătindu-se de plecare. Viaţa avea să revină la normal.

— S-o chemăm şi pe Grusche? întrebă Caroline încruntându-se. Sigur, nu-i nicio problemă dacă preferi să fim numai noi două, însă i-ar plăcea la nebunie.

Pentru o clipă, Polly se simţi jignită. Caroline părea să fi devenit deja mai loială noii ei familii din Shetland. Apoi se gândi că era o idee bună s-o ia şi pe Grusche cu ele. Dacă ar fi fost numai ele două ar fi putut ajunge să

vorbească despre Eleanor. Pe lângă asta, îi plăcea femeia mai în vârstă, cu râsul ei şi limba ascuţită, cu abilitatea de a sintetiza o situaţie sau caracterul

unei persoane într-o grimasă amuzantă şi câteva cuvinte.

— Sigur. De ce nu?

Feribotul mic care le transporta prin strâmtoarea Sound până pe insula Yell nu avea sală pentru pasageri, aşa că stăteau pe punte, lângă maşini.

Grusche şi Caroline schimbau impresii cu echipajul, adresându-se bărbaţilor pe nume. Polly se uită înapoi, spre Unst. Briza încă forma valuri mici, cu coamă albă. Chiar şi după *ce* intrară înapoi în maşină, aşteptând ca trapa feribotului să coboare ca să poată pleca, Caroline şi Grusche vorbeau mai departe de parcă ele ar fi fost vechi prietene, sau cel puţin aliate, iar Polly ar fi fost în plus. Stătea pe bancheta din spate, iar Grusche se întoarse spre ea şi îi zise: — Băieţii de pe feribot spun că aeroportul Sumburgh s-a închis din cauza ceţii. E incredibil cum vremea de acolo poate fi atât de diferită, nu-i aşa?

— Aici o să se lase din nou ceaţa?

Polly ura ceaţa şi felul în care bloca totul, în care-i făcea imaginaţia s-o ia razna.

— Cine ştie? Depinde din ce direcţie bate vântul.

Grusche se întoarse la loc şi vorbi mai departe cu Caroline despre planurile de viitor. Polly se întrebă dacă şi ea avea să aibă o asemenea prietenie cu mama lui Marcus.

Galeria era într-o clădire nouă, adăpostită într-un golfuleţ. Zidurile rotunjite erau făcute din piatră, aşa că Polly se gândi la îngrăditurile pentru legume şi adăposturile pentru oi pe care le văzuse pe dealurile din Unst, cum era şi locul unde fusese găsit mobilul lui Eleanor. Află că proprietarul galeriei era englez şi că se îmbogăţise dintr-o companie de design grafic.

Galeria de artă era hobby-ul lui. Angajase un olar local care s-o administreze, iar artista îşi avea atelierul tot acolo, în spatele unui perete de sticlă, astfel încât vizitatorii s-o poată vedea lucrând. De proprietar, în schimb, nici urmă.

— Văd că nu s-au zgârcit deloc la bani, spuse Grusche. Aşa e cu unii străini. David şi bietul Charles au cheltuit o avere pe Springfield. A fost o lucrare de amploare, iar ei voiau să fie totul perfect.

Hotărâseră să ia prânzul şi găsiseră loc în cafenea. Două femei în vârstă

mâncau la masa de alături, iar Grusche le salută şi cele trei începură să

vorbească despre un prieten comun. Pe geamul mare, curbat, puteai să vezi

o plajă cu pietriş şi dealurile de dincolo de golf. Înăuntru, pe perete, erau reproduceri ale picturilor din galerie. Deodată, lui Polly îi atrase atenţia un tablou care înfăţişa o fetiţă îmbrăcată în alb. În vreme ce ceilalţi se uitau prin meniu, ea fixa tabloul cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva imaginaţia îi juca feste. Conturul era înceţoşat, neclar, iar fundalul era

numai umbre. Nu reuşea să-i distingă trăsăturile, însă rochia şi panglicile din păr i se păreau cumplit de cunoscute.

— Cine e?

— Nu ştiu.

Grusche observase că Polly se holba la pictură.

— Însă numele artistei îmi pare cunoscut. Sigur, nu e neapărat să fie cineva din Shetland. La galerie ajung tablouri din toată ţara. Nu ţi se pare că

stilul e destul de învechit? Poate că a fost făcut ca să atragă turiştii.

Polly se gândi că tabloul nu părea deloc idilic. Fetiţa îi arunca privitorului o privire neliniştitoare, de parcă ar fi încetat să-l provoace.

— Cred că am văzut-o pe fata asta.

Îşi dădea seama că nu putea să scape de coşmarurile ei nici măcar aici.

— Pe plajă, în timpul petrecerii de nuntă.

Se uită la celelalte două femei, sperând că ele o s-o liniştească. Poate că

Grusche şi Caroline, cu puterea şi gândirea lor practică, puteau găsi o explicaţie raţională pentru neliniştea ei, pentru senzaţia că e urmărită şi hăituită la tot pasul.

— Vrei să spui că arată ca fantoma Micuţei Lizzie?

Tonul lui Caroline era plin de ironie.

— Serios, Pol, nu poţi să-ţi laşi mintea s-o ia aşa razna! E de la faptul că

ai stat închisă în casa aia nenorocită.

O chelneriţă tânără le aduse castroanele cu supă şi turte, iar femeile începură să mănânce.

Grusche se încruntă. Poate credea că nora ei fusese nepoliticoasă.

— Există un singur tablou al lui Lizzie Geldard, dar se află în muzeul din Lerwick. Să ştii că nu seamănă deloc cu fata asta. Cred că te înşeli. Cu toate lucrurile astea cumplite care s-au întâmplat în ultima vreme… e uşor să-ţi joace feste imaginaţia.

— Am văzut portretul din Lerwick.

Lui Polly i se părea că Grusche o tratează ca pe un copil căruia trebuie să-i faci pe plac.

— Mereu mi s-a părut că fetiţa din tabloul de la muzeu e cam urâţică,

spuse Grusche. Cea de-aici, în schimb, e altfel, nu crezi? E tare drăguţă.

— Crezi că fantoma există?

Polly ridică privirea şi rămase cu lingura deasupra castronului, aşteptând încordată răspunsul.

— Chiar deloc! spuse Grusche râzând scurt. Trăiesc de treizeci şi cinci de ani la Meoness şi n-am văzut-o nici măcar o dată. Dar am impresia că

George crede în ea. El zice că nu, însă bărbaţii care au avut de-a face cu marea sunt cumplit de superstiţioşi. Are tot felul de gânduri bizare, însă

despre ea nu vorbeşte. Are impresia că moartea copilei i-a pus familia într-o lumină proastă.

— De ce crede asta?

Caroline îşi terminase deja supa şi întindea untul cu mişcări calculate pe pâinea rămasă. Polly se gândi că nu o văzuse niciodată pe Caroline visând cu ochii deschişi sau stând degeaba. Chiar şi când îi făcuse curte lui Lowrie, pe vremea studenţiei, dăduse dovadă de aceeaşi precizie inumană. Îi plăcuse de el din prima şi hotărâse să-l facă s-o cheme în oraş. Faptul că tânărului îi scăpărau călcâiele după Eleanor îl privise doar ca pe o provocare.

— Pentru că bona ei era Sarah Malcomson, care era mătuşa lui George, şi ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de fetiţă. Circulă tot soiul de poveşti despre moartea lui Lizzie, dar întruna dintre ele se spune că Sarah nu a fost atentă la ce avea de făcut şi că asta ar fi provocat accidentul. Se zice că

stătea de vorbă cu iubitul ei, care lucra în grădina de la Springfield, şi că nu a observat că fetiţa a fugit pe mal, spre ceaţă. Probabil că e doar o minciună

gogonată, dar tuturor le plac picanteriile, răspunse Grusche.

— Şi locuia cu familia ei în casa care e acum în paragină.

Polly îşi aminti de întâlnirea cu Charles Hillier şi de zâmbetul lui ciudat când îi împărtăşise această informaţie. Când se uită din nou la tablou, i se păru că fetiţa în alb avea pe chip acelaşi surâs atotştiutor.

— Casa se numea Utra, zise Grusche. Dacă te interesează, avem fotografii cu ea înainte să ajungă în paragină şi cu mama lui George pe vremea când era tânără, proaspăt măritată, croşetând în faţa locuinţei.

— De ce n-au rămas acolo?

Grusche dădu din umeri.

— Pentru că era o casă foarte mică. Când bătrânul George urma să se însoare, avea să-şi dorească şi el un loc al lui. Imaginează-ţi cum ar fi fost să stea cu toţii înghesuiţi acolo. Bătrânul George – adică bunicul lui Lowrie – a construit Voxter înainte să-şi întemeieze familia.

Polly dădu la o parte castronul şi se ridică pentru a vedea tabloul mai de-aproape. Însă pe măsură ce se apropia de el, fetiţa părea să dispară în fundal. Abia când făcu un pas în spate silueta copilei deveni mai clară, iar Polly simţi din nou un fior recunoscând-o.

— Serios, chiar arată exact ca fetiţa pe care am văzut-o pe plajă în faţa centrului în noaptea petrecerii voastre!

O luase gura pe dinainte, aşa că râse scurt ca să dea de înţeles că nu credea cu adevărat că văzuse o fantomă.

— Are aceeaşi gură şi aceiaşi ochi. Ce mai coincidenţă, nu?

— Poate că fetiţa pe care ai văzut-o e din Shetland şi a pozat pentru tablou, spuse Caroline. Grusche, sigur n-o recunoşti?

Grusche se ridică la rândul ei ca să se uite mai bine, dar clătină din cap.

Din nou, privirea lui Polly fu atrasă de tablou. Fundalul înfăţişa un peisaj împădurit, ceva destul de nefiresc pentru Shetland. Ştia că e de-a dreptul caraghioasă.

— Mi s-a părut că am mai văzut-o la un moment dat, în casa părăginită, la Utra, în seara în care am venit cu toţii să mâncăm la voi acasă. Am văzut o fetiţă îmbrăcată în alb care se învârtea pe poante.

Polly închise gura înainte să mai zică şi altceva, dar se simţi uşurată că le povestise vedeniile ei. Se simţea bine că nu mai trebuia să păstreze secretul.

Greşise alegând să ţină toate grijile pentru sine. Era calea sigură spre nebunie.

— Crezi că ai văzut-o la Utra pe fetiţa-fantomă despre care vorbea Eleanor?

Caroline o privea ciudat, de parcă ar fi crezut-o deja nebună.

— Ei, sigur că nu-i o fantomă.

Polly zâmbi strâmb, dar de fapt nu era atât de convinsă. Poate că ea chiar asta văzuse. Ideea îi tot dăduse târcoale în ultimele zile, afectându-i judecata, aşa că îşi simţea gândurile raţionale deşirându-se ca de pe un fus.

Ce altă explicaţie putea să existe pentru ce văzuse? Era un copil pe care nimeni din Meoness nu-l recunoştea. Polly se uită la celelalte două femei.

— Dar cineva era, totuşi, înăuntru.

— Putea fi oricine, spuse Caroline pe un ton sceptic. Probabil că se lăsase deja întunericul când ai trecut pe acolo. Şi eram cu toţii destul de tulburaţi din cauză că murise Eleanor.

Nu şi tu! Ţie nu ţi-a fost frică niciodată! Iar mie, în schimb, mi-a fost aproape întotdeauna teamă. Nu de fantome, ci de cuvinte greşite, de

episoade jenante. De mine. De asta mă prefac şi acum.

Brusc, Polly îşi dori s-o aibă alături pe Eleanor, care ar fi ascultat-o fără

dezaprobare şi fără să-i ţină predici. Soluţiile ei pentru relele lumii erau râsul şi încă o sticlă de vin.

— Probabil că aveţi dreptate. Probabil că am avut vedenii din cauza luminii ciudate.

Grusche se uită la ea straniu, dar Caroline abia dacă părea s-o fi auzit. Se îndepărtase de ele, spre expoziţie. Grusche o urmă, iar Polly le auzi discutând despre perdele şi culori şi punându-şi problema dacă un tablou abstract inspirat de Muckle Flugga ar da bine într-o cameră cu parchet lustruit.

— Cred că ăsta i-ar plăcea lui Lowrie, spuse Grusche. Pe ăsta ar trebui să-l alegi.

Polly auzi cuvintele ca venind de departe. Rămase în faţa tabloului cu fetiţa. Într-un colţ se vedea semnătura artistei: *Monica Leaze.* Numele nu-i spunea nimic, însă nu era nevoie să şi-l noteze. Ştia că n-o să-l uite.

Pe feribot, în drumul spre Unst, rămaseră din nou pe punte, iar Polly avu o presimţire sumbră pe măsură ce se apropiau de insulă. Se gândi că mai trebuia să supravieţuiască doar o noapte. Când ambarcaţiunea se îndreptă

către ponton, se uită în sud, spre Yell, şi văzu la orizont un front de ceaţă

cenuşie. Simţi că-i fusese blocată calea de scăpare. Când ajunseră la Meoness, deja nu mai era lumină.

Capitolul XXIX

Willow şi Sandy îşi încropiră un prânz frugal în bucătăria de la Springfield. Willow n-avea stare. Dacă s-ar fi aflat în Scoţia, ar fi asistat deja la autopsie. Ar fi ştiut cum murise Charles Hillier. Stând aici, nu prea avea ce să facă. Niciodată nu se descurcase în astfel de situaţii.

David se retrăsese în grădina de legume împrejmuită de zidul de piatră.

Willow îl urmărise mai devreme de la geamul din dormitorul ei cum săpa întruna pământul necultivat de lângă sera dezafectată, de parcă ar fi vrut să

se obosească atât psihic, cât şi fizic şi să nu mai gândească. Willow ieşise să-l cheme la prânz, dar chiar şi după ce ajunsese chiar în spatele lui bărbatul continuase să înfigă hârleţul în solul nisipos, apăsând-o cu piciorul.

Îşi încorda toţi muşchii ca să răscolească pământul plin de turbă, nefiind atent la nimic din jur. Detectiva îl atinse pe umăr.

— Hai înăuntru. Trebuie să mănânci.

Bărbatul se opri. Era roşu la faţă, iar sudoarea îi curgea de pe frunte în ochi.

— Unde e?

Nu era nevoie să-i spună la cine se referea.

— Annie Goudie, antreprenorul de pompe funebre, tocmai a venit cu doi oameni. În curând, Charles o să plece la Lerwick. O să ajungă la Aberdeen cu feribotul de seară.

Detectiva făcu o pauză, apoi întrebă:

— Vrei să-l vezi? Să-ţi iei rămas bun?

— Nu!

David se întoarse furios, de parcă ar fi vrut să sape în continuare, apoi se opri. Lăsă hârleţul să-i cadă din mâini şi o privi iarăşi.

— Îmi pare rău, dar nu sunt în stare. N-aş putea să-l văd aşa diferit de cum era. Când era în viaţă nu stătea locului niciodată.

Willow încuviinţă din cap. Un pietrar sur zburătă de-a lungul zidului care separa grădina de restul dealului.

— Vrei să-ţi aduc ceva? Un ceai? Apă?

Bărbatul dădu din cap spre o sticlă cu apă care se afla pe poteca din grădină.

— Nu e nevoie. Serios, e foarte drăguţ din partea ta, dar mai bine rămân aici.

Înăuntru, Sandy şi Perez tocmai începuseră să mănânce. Metodic, Perez îşi lua notiţe, la fel ca atunci când tradusese hieroglifele lui Eleanor. Întinse mâna stângă după o bucată de pâine, în vreme ce cu dreapta scria mai departe. Willow îşi turnă un pahar cu apă de la robinet şi se întrebă cât o să

mai poată coordona investigaţia rămânând la Springfield. Avea impresia că

e o anchetă din alte vremuri, pentru că se ocupau numai ei trei de ea, fără

vreo intervenţie din exterior. Parcă ar fi fost o echipă specială din război, sau poate un grup de partizani dintr-o ţară ciudată. În curând aveau să se facă presiuni asupra ei să se mute înapoi la secţia din Lerwick, unde existau mijloacele tehnologice de care aveau nevoie ca să desfăşoare ancheta întrun mod mai obişnuit. Şi unde şeful ei din Inverness avea să insiste să fie pus la curent în mod regulat cu privire la desfăşurarea anchetei. Deja îşi făcea probleme în privinţa bugetului: — Să nu cumva să crezi că puteţi să cereţi vreun bonus fiindcă vă aflaţi acolo! E alegerea voastră că staţi unde staţi!

Când cei trei englezi plecau în sud, ei îşi pierdeau orice pretext de a rămâne pe Unst, aşa că următoarea zi aveau să-l lase pe David acolo, singur cu amintirile lui.

Willow se întrebă ce o să facă el. Nu avea niciun prieten adevărat în Shetland. Charles fusese cel sociabil, cel care se ducea din când în când seara în bar ca să stea de vorbă cu localnicii. David preferase să facă

lucrurile să meargă din spatele cortinei. Willow bănuia că urma să vândă tot şi să se întoarcă într-un apartament oarecare dintr-un mic orăşel universitar, petrecându-şi restul zilelor plimbându-se pe dealuri şi amintindu-şi de singura dată când chiar îşi asumase un risc.

Perez ridică nasul din notiţe.

— Cum se simte?

— Furios, răspunse ea. Încearcă să se epuizeze săpând, pe parcă ar putea să-l readucă pe Charles la viaţă dacă întoarce toată grădina cu susul în jos.

Pe perete se afla un ceas, iar atunci când se lăsă tăcerea îl auzi ticăind, numărând secundele până când aveau să fie nevoiţi să plece. Simţea cum presiunea îi apasă capul şi se forţă să respire lent.

— Ei bine, ce noutăţi aveţi? Sandy, ai aflat ceva despre Monica cea misterioasă pe care o menţiona Eleanor în notiţele ei? Ne întrebam dacă nu cumva era fiica lui Sarah Malcolmson.

Sandy avea gură plină cu macrou afumat şi pâine, aşa că Willow trebui

să-l aştepte să termine de mestecat, iar atunci tânărul nu mai conteni cu scuzele. Perez ridică din nou privirea şi îi zise:

— Răspunde odată, omule!

— Când Mary Lomax a venit să stea lângă cadavru, m-am dus la Voxter.

Tânărul părea neliniştit.

— Nu erai aici, dar m-am gândit că ăsta era cel mai bun lucru de făcut.

Ştiu că ai vorbit deja cu George, Jimmy, dar mă gândeam că poate ştie despre fiica lui Sarah mai multe decât a spus. Sigur s-a întâlnit cu ea la înmormântare, aşa că trebuia să-i ştie măcar numele.

— Ei bine? Ea e Monica cea misterioasă?

Sandy clătină din cap.

— Elizabeth. O chema Elizabeth.

— Sarah Malcolmson şi-a botezat fiica după fetiţa de a cărei moarte a fost acuzată?

Willow nu înţelegea. I se părea un fel de masochism bizar şi un gest deloc cinstit faţă de fiica ce avea să-i amintească în fiecare zi mamei ei motivul pentru care fusese nevoită să plece din Shetland.

— Aşa se pare.

— Poate că Sarah chiar ţinuse la Lizzie Geldard.

Perez îşi lăsă deoparte notiţele.

— Pe atunci părinţii bogaţi nu prea se ocupau de copii, nu-i aşa? Sarah trebuie să fi fost ca o mamă pentru ea. Poate că şi-a botezat fiica în amintirea ei.

Willow nu se lăsă convinsă. În opinia ei, era o alegere cam macabră.

— Prin urmare, tot n-am dat de acea Monica din notiţele lui Eleanor.

Presupun că n-ai găsit nimic folositor, cum ar fi un număr de telefon, nu-i aşa, Jimmy?

— Nu.

— Deci probabil că nici ea nu-l găsise încă.

Willow luă o roşie coaptă din castronul de pe masă şi muşcă din ea.

Sucul i se scurse pe bărbie, aşa că rupse un şervet de bucătărie de pe rola aflată pe bancă.

— Sau poate că-l ştia deja. N-am găsit niciun nume de familie, deci poate că Eleanor era prietenă cu Monica cea misterioasă. Sau măcar se mai

întâlniseră.

Willow se gândi iarăşi că nu avea timp pentru astfel de speculaţii. Avea nevoie să-i transmită ceva concret şefului din Inverness.

— Vreau să aflăm ce a făcut Charles aseară după întâlnirea cu Polly şi Ian din casa părăginită de la Meoness. De exemplu, s-a dus în barul de la Springfield când cei doi erau acolo?

— Lowrie zice că nu, răspunse Perez.

— Dar Lowrie nu prea e un martor obiectiv, nu-i aşa?

Willow simţi că vorbise pe un ton plin de frustrare.

— E un fost iubit de-al lui Eleanor Longstaff şi un posibil suspect.

— Să aruncăm o privire prin biroul lui Hillier? întrebă Perez. Ăsta ar putea fi momentul potrivit, cât David încă e afară. Mă interesează orice comunicare dintre Eleanor şi Charles. Dacă Eleanor l-a sunat chiar şi o singură dată să-l întrebe despre trecutul casei şi al familiei Geldard, cum de nu i-a spus şi lui David? David era istoricul, el se pricepea la asta.

— Şi pe urmă aş vrea să dau o raită pe la casa părăginită unde s-a întâlnit cu Ian şi Polly.

Willow deja se ridicase. Prefera să facă orice, numai să nu stea în casa aceea tristă, aşteptând să-i lovească inspiraţia.

— De ce s-a dus acolo? Nu-mi prea vine-a crede că doar se plimba prin ceaţă.

— Ca să se întâlnească cu cineva?

Sandy urmărise întreaga conversaţie şi încerca să fie de ajutor.

— Te referi la Polly Gilmour? Posibil. Poate stabiliseră să se întâlnească

şi pe urmă a venit Ian şi i-a luat prin surprindere.

Însă Willow nu reuşea să-şi imagineze ce legătură ar fi putut exista între o bibliotecară londoneză şi un fost magician care era proprietarul unei pensiuni luxoase din Shetland. Din nou, Eleanor Longstaff părea singura legătură dintre persoanele implicate în anchetă. Odată cu moartea ei, grupul se destrămase. Pe lângă asta, era clar că întâlnirea de la fermă o afectase pe Polly. Oare ar fi fost la fel de speriată dacă era vorba de ceva prestabilit?

Biroul hotelului era într-o încăpere mică de la parter. Cei doi folosiseră

întregul buget ca să renoveze camerele oaspeţilor, aşa că acest spaţiu rămăsese neîngrijit. Montaseră rafturi ieftine, iar masa de lucru arăta ca luată dintr-un magazin de obiecte de mâna a doua din Lerwick. Willow se aşeză la birou şi porni calculatorul. Hillier nu ieşise din cont, aşa că nu era nevoită să tasteze vreo parolă ca să intre în sistem sau să-i vadă e-mailurile.

— Nimic de la Eleanor, spuse Willow. Ori au vorbit la telefon, ori ştergea mesajele imediat ce le citea.

— De la Monica cea misterioasă e ceva?

Perez luase la rând rafturile, scoţând din ele dosare şi ghiduri turistice.

Găsi o cutie plină de facturi pentru renovările de la Springfield. O aşeză pe biroul de lângă Willow.

— N-a păstrat nimic. Dar se pare că era foarte ordonat când venea vorba de e-mail-uri. Eu am şi unele vechi de ani buni!

— Aşa îi era mai simplu să aibă secrete.

— Dar cine avea acces la calculatorul ăsta? Doar David.

Willow era conştientă cât de aproape stătea Perez şi cum se uita peste umărul ei. Îşi imagină cum ar fi fost să-i simtă respiraţia pe gât.

— Cu siguranţă că tocmai de asta o făcea, răspunse detectivul. Charles trebuie să fi fost implicat în vreun fel în proiectul lui Eleanor şi ştia că

David n-ar fi fost de acord.

— Când plecăm mâine în sud luăm şi calculatorul cu noi.

Din nou, Willow simţea scurgerea timpului ca pe ceva concret, precum mareea sau vântul.

— Tocilarii din Inverness ar trebui să poată dibui istoricul e-mail-urilor.

S-ar putea să dăm, până la urmă, de Monica noastră.

Detectiva începu să scormonească prin facturile din cutie.

— Ia te uită! Sute de lire pentru nişte perdele de dormitor! Nu-i de mirare că nu mai aveau bani.

Willow se întrebă dacă David fusese sau nu de acord cu un asemenea preţ. Poate că închisese ochii fiindcă ştia că entuziasmul lui Charles pentru renovarea casei era singurul lucru care-l ţinea în Shetland.

Perez terminase de golit rafturile şi îşi îndreptă atenţia spre un dulap vopsit, singura piesă de mobilier originală din încăpere. Înăuntru se aflau mărunţişuri de pe vremea carierei de magician a lui Charles: fluturaşi, postere, un program cu autograf pentru *Royal Variety Show,* fotografii cu el stând alături de bărbaţi cu revere late şi femei cu părul înfoiat. Detectivul îngrămădi conţinutul pe podea. Apoi se opri. Stătea în genunchi şi rămase o clipă nemişcat, aşa încât lui Willow i se păru că se ruga. Apoi scoase din buzunarul hainei o pereche de mănuşi de latex. Femeia veni lângă el, din nou conştientă cât de aproape se aflau unul de celălalt. Perez băgă mâna în dulap şi scoase un mic reportofon digital, ţinându-l cu grijă între degete, aşa încât să-l vadă şi ea.

— Ar putea fi o coincidenţă.

Willow se ridică.

— Nu e neapărat să-i aparţină lui Eleanor.

Însă ea nu credea în coincidenţe şi simţea entuziasmul din propria voce.

În sfârşit descoperiseră o legătură directă între cele două victime.

— Hai să verificăm, ce zici?

Perez puse reportofonul pe birou şi îl porni. Cei doi auziră o tânără

povestind cu entuziasm despre cum o văzuse pe Micuţa Lizzie când mergea pe drumul dinspre Voxter după o seară petrecută la rudele ei.

— E Vaila Arthur, îi povesteşte lui Eleanor cum s-a întâlnit cu Micuţa Lizzie, spuse Willow. Putem să dăm de la început?

Perez apăsă două butoane. Nu se auzi nimic. Willow se aştepta să audă

iarăşi vocea Vailei. În loc de asta, cei doi auziră un copil. Cânta o melodie simplă şi falsa puţin la notele înalte, dar cântecul rămânea cumva tulburător.

— Ce Dumnezeu e asta?

Detectiva se uită peste masă la Perez, care se făcuse alb la faţă şi stătea nemişcat. Bărbatul nu răspunse imediat.

— E cântecul Micuţei Lizzie.

Capitolul XXX

Perez recunoscuse cântecul după primele măsuri. Cassie îl învăţase la şcoală şi îl cântase încontinuu acasă când făcea repetiţii pentru petrecerea de sfârşit de semestru, până când lui şi lui Fran le venise să urle. Şi, chiar dacă Fran era încă în viaţă pe atunci, o prezenţă reală în casa ei, caldă, puternică şi energică, i se păruse nepotrivit că la şcoală copiii învăţau cântecul Micuţei Lizzie. Înţelegea că trebuie să fie conştienţi de moştenirea lor culturală, de tradiţiile locului, dar cântecul cu pricina fusese scris cu numai douăzeci de ani înainte de către Marty Thomson din Northmavine, iar subiectul era moartea unei fetiţe adevărate. Dar când îşi exprimase opinia, Fran doar râsese de el, spunându-i că se ţicnise din cauza carierei de poliţist: — Copiii adoră poveştile înfricoşătoare! Iar cei mai mulţi nici măcar nu sunt atenţi la versuri.

Amintirea cu Fran era atât de puternică, încât pentru o clipă îşi imagină

că ea, nu Willow Reeves, se află de cealaltă parte a biroului în casa cea mare de pe Unst.

Când îi auzi vocea lui Willow se trezi la realitate şi simţi iarăşi cum îşi pierde iubita. Se gândi că trebuie să-i explice detectivei reacţia provocată de cântec, însă în timp ce făcea asta, amintirea cu Fran râzând de neliniştea lui – de gândul că fetiţa ei, Cassie, ar fi putut să se sperie – dispăru. Ar fi vrut să se concentreze mai bine asupra amintirii, asupra tonului lui Fran şi asupra formei corpului ei în timp ce râdea dându-şi capul pe spate.

— L-a scris o muziciană cunoscută din Shetland. E un soi de baladă

inspirată de moartea Elizabethei Geldard. Copiii îl învaţă la şcoală. E

considerat parte din moştenirea lor culturală, dar profesorii se folosesc de el şi ca să le arate că malul poate fi periculos şi că trebuie să fie atenţi la maree.

În timp ce vorbea, se gândi că varianta pe care o auzise din reportofon era puţin diferită de cea cântată de Cassie. Era tentat s-o roage pe Willow să

mai pornească o dată aparatul, dar era totodată îngrijorat de cum avea să

reacţioneze. Poate că l-ar fi afectat din nou, poate i-ar fi provocat chiar o cădere – şi doar îi promisese lui Willow că acum se simţea bine şi perfect capabil să-şi îndeplinească sarcinile de serviciu.

— Dar de ce e înregistrat pe reportofonul lui Eleanor? L-a cântat Vaila

Arthur? E ca un fel de preambul la povestea ei cu fantoma?

— Nu era o voce de femeie, răspunse Perez. Era o voce de copil.

Era singurul lucru de care detectivul era convins.

— Aşadar, dacă aflăm cine cânta, s-ar putea să aflăm cu cine s-a mai întâlnit Eleanor în ziua petrecerii. Vaila are un bebeluş. N-are cum să fie copilul ei.

Perez nu-i răspunse.

— Ar trebui s-o întrebăm pe Vaila, continuă Willow. Haide, Jimmy.

Acum e momentul. Perez îşi dădu seama că se uita la el ciudat şi încercă să

se concentreze pe cuvintele ei, dar se gândea la cântec şi la diferenţa faţă de varianta pe care o ştia el. Într-un final se ridică şi o urmă afară. Ieşiră în curte ca să meargă la maşină şi îl găsiră pe David fumând în faţa grădinii înconjurate de ziduri.

— M-am lăsat acum ani buni, spuse bărbatul făcând semn către ţigările aflate pe bancă, lângă el. Astea erau ale lui Charlie. Credea că nu ştiu că a început să fumeze din nou. Mă prefăceam că nu mă prind, fiindcă nu voiam să fiu pisălog. Atâtea prefăcătorii şi mici minciuni… Acum, totul pare de-a dreptul ridicol. De ce n-am putut pur şi simplu să fim sinceri unul cu celălalt?

David trase din ţigară de parcă spera că nicotină o să-l ucidă pe loc.

Vaila le deschise uşa casei noi şi elegante. Ţinea bebeluşul în braţe şi îl bătea pe spate.

— A plâns toată dimineaţa. Ori de la vânt, ori de la colici. Însă nu prea ştiu care-i diferenţa.

Tânăra se uită la ei cu speranţă, de parcă ar fi fost specialişti. Willow o ignoră.

— Îmi pare rău că te deranjăm, dar mai avem nişte întrebări.

Vaila puse apa la fiert, ţinând în continuare copilul.

— Mă bucur să vă văd. Soţul meu iar e plecat la lucru şi avem nevoie cu toţii şi de compania adulţilor, nu-i aşa?

Vorbea pe un ton vesel – nici urmă de depresie post-partum în cazul ei.

— Mă ocup eu de asta, spuse Perez dând din cap spre ceainic. Tu aşază-te.

Bărbatul se întrebă cum era să ţii un bebeluş în braţe, cum mirosea, apoi se gândi că trebuia să-şi revină. Din moment ce Fran murise, asta n-avea să

se întâmple niciodată.

Înapoi în camera de zi, Perez turnă ceaiul şi le oferi lapte şi zahăr de parcă ar fi fost la el acasă. Willow şi Vaila deja vorbeau.

— Am găsit reportofonul lui Eleanor Longstaff, spuse Willow.

— Deci m-aţi auzit şi pe mine. Cum vi s-a părut?

Tânăra se uită la ei, aşteptând să fie încurajată.

— A fost bine, spuse Willow zâmbind. Chiar te-ai descurcat de minune.

— Deci credeţi că până la urmă o să apară şi la televizor?

— Asta nu e treaba noastră.

Perez îşi dădea seama că Willow începea să-şi piardă răbdarea cu tânăra mamă. În curând avea să facă o remarcă sarcastică, moment în care martora avea să nu mai coopereze.

— Mai era ceva înregistrat, interveni detectivul. O melodie. Ne poţi spune ceva despre ea?

Valia părea de-a dreptul nedumerită.

— Eleanor nu mi-a dat să ascult nicio melodie.

— Dar a întrebat despre cântecul Micuţei Lizzie?

— Melodia lui Marty Thomson? Nu, nici vorbă. Doar m-a rugat să-i spun povestea mea.

— Vrem să aflăm ce copii locuiesc la Meoness, continuă Perez.

Credea că o să întrebe de ce îi interesează asta, dar părea surprinzător de lipsită de curiozitate când era vorba de orice altceva în afară de apariţia ei la TV.

— Există pe insulă copii între şapte şi doisprezece ani?

— În nordul insulei sunt copii care vin la şcoală, dar nu de vârsta asta.

Tânăra se încruntă, concentrându-se de parcă şi-ar fi dorit să-i poată face să se materializeze în faţa lor numai ca să-i facă pe plac.

— Ai un spalier în curte, continuă detectivul. Vaila e cam mică pentru el acum. Te-ai gândit la viitor?

Vaila râse.

— Cam aşa ceva. Se schimbă în fiecare zi câte puţin şi e clar că n-o să

mai fie mică multă vreme. Dar nu, pe aia am primito de la băieţii lui Neil.

A mai fost căsătorit, iar copiii vin să stea cu noi din două în două

săptămâni.

Perez se gândi la spusele femeii. Se gândise că pe înregistrare cânta o fată, dar putea foarte bine să fie vorba de vocea unui băieţel. Willow se uita la el, nerăbdătoare să continue.

— Când au venit aici ultima oară? întrebă Perez. Au venit la petrecerea

de *hamefarin'?*

Vaila clătină din cap.

— Neil e din Yell şi nu e rudă cu Lowrie sau cu vreun alt membru al familiei lui. Grusche i-a chemat pe băieţi din politeţe, dar nu era weekendul în care puteau să vină şi oricum sunt cam zănatici, n-aveam nevoie să-i am şi pe ei pe cap. Neil îi aduce diseară împreună cu un prieten de-al lor.

Câteva zile s-a dus liniştea mea…

Aşadar, pe reportofon nu era înregistrată nici vocea vreunuia dintre fiii vitregi.

Willow se ridică de pe scaun, dornică să plece. Perez se gândi că

detectiva nu avusese stare toată ziua, nerăbdătoare să obţină informaţii concrete pentru şeful ei ca să-şi poată justifica şederea la Springfield.

Rămaseră în picioare pe terasă, gata de plecare. Bebeluşul adormise şi Perez, dintr-un impuls patern, întinse mâna ca să-l mângâie pe cap. Părul era fin ca puful şi abia dacă-l simţea. Vaila îi zâmbi. I se părea firesc să vrea să-i mângâie copila.

— Vrei s-o îmbrăţişezi?

— Nu!

Perez simţi că roşeşte.

— N-aş vrea s-o trezesc.

— Ei, odată ce adoarme, nimic n-o mai trezeşte.

Vaila îi întinse micuţa de parcă îi oferea un cadou. Perez o luă în braţe şi pentru o clipă simţi cât de fină şi fragilă era, după care i-o înapoie repede. Îi era teamă să nu plângă de faţă cu Willow. Crezuse mereu că el şi Fran o să

aibă un copil, deşi nu discutaseră despre asta.

Willow se holbă la el.

— Ce-a fost asta?

— Am avut mereu o slăbiciune pentru bebeluşi.

— Jimmy Perez, mereu reuşeşti să mă surprinzi!

Lăsară maşina unde era şi merseră spre vechea fermă. Era pe la jumătatea după-amiezii şi brusc aerul devenise dens şi plin de umezeală. Se simţea şi mirosul florilor de pe terenul fermei unde nu se mai cultiva nimic şi care nici la păşunat nu mai era folosit. Detectivul îşi aduse aminte de Fair Isle şi se întrebă când o să fie îndeajuns de curajos s-o ducă pe Cassie în locul unde murise mama ei. Îi promisese că avea s-o ducă acolo la sfârşitul vacanţei de vară, iar până acum se ţinuse de fiecare promisiune. Voiau să

profite de o zi la fel de liniştită ca aceea ca să plece din Grutness pe nava

Good Shepherd, comandată de tatăl lui, astfel încât Cassie să poată sta pe punte şi să vadă cum se apropie de insulă.

Willow mergea în faţa lui şi îl aşteptă în dreptul uşii.

— Ei bine, începu ea, ce l-a făcut pe Charles Hillier să vină aici în ziua în care a murit?

— Banii.

Imediat ce rosti cuvântul i se păru absolut evident.

— El şi David poate că nu discutaseră despre cât de greu o duceau, dar amândoi ştiau că afacerea nu mai putea rezista mult. Erau disperaţi.

Şi-i imagină pe cei doi evitând subiectul, nevrând să-şi asume deciziile grele pe care trebuiau să le ia, încercând să se menajeze reciproc, să nu dea vina unul pe celălalt.

— Crezi că au încercat să şantajeze pe cineva?

— Posibil.

Însă lui Perez îi treceau cu totul alte idei prin cap.

— Englezii au cu toţii bani, spuse Willow. Dar cu ce putea să-i aibă

Charles la mână încât să-i şantajeze? Reportofonul lui Eleanor? De acolo n-am aflat decât că Vaila a spus adevărul când ne-a zis că i s-a luat interviul şi

că un copil i-a cântat lui Eleanor un cântec despre Lizzie Geldard.

— Poate că n-are nimic de-a face cu reportofonul.

În depărtare, deasupra apei, un stol de pescăruşi urmărea o barcă de pescuit.

— Poate că era vorba despre o informaţie. Poate ştia cine a ucis-o pe Eleanor Longstaff?

— Vrei să spui că a văzut cine a ucis-o?

— Sau că a văzut destule cât să se prindă cine-i criminalul.

Perez tot nu era foarte convins de cum se legau lucrurile.

— Deci crezi că Charles stabilise să se întâlnească aici cu cineva?

Willow deschise uşa casei, dar nu intră. Perez simţi miros de turbă şi piatră umedă.

— Iar Polly şi Ian i-au încurcat socotelile?

— Se poate.

În mintea lui Perez lua naştere o teorie care părea în acelaşi timp mult prea elaborată, dar totuşi mult prea simplistă.

— S-o chemăm iarăşi pe Vicki Hewitt? Să vedem dacă a trecut şi o a patra persoană pe aici?

Era cât pe ce să răspundă, când dinăuntru se auzi un zgomot. Ceva zgâria

şi râşcâia, după care scoase un ţipăt ascuţit, ca de copil. Willow tocmai voia să intre, dar Perez o prinse de braţ ca s-o oprească. Un animal o zbughi afară.

— O pisică sălbatică, spuse detectivul. Pe dealurile din Shetland sunt colonii întregi. Probabil că a intrat pe horn şi n-a mai putut să iasă. Era prinsă înăuntru.

Rămăsese cu mâna pe braţul ei, care era la fel de fin precum capul bebeluşului. Detectivul o simţea cum tremură din cauza sperieturii. Îşi retrase mâna uşor jenat.

Capitolul XXXI

George se opri o clipă pe dealul de lângă micul lac unde fusese găsit cadavrul lui Eleanor Longstaff ca să privească spre Meoness. Făcea parte din rutina lui zilnică. În fiecare după-amiază mergea pe deal ca să vadă ce fac oile. Urca mereu în aceeaşi direcţie, în acelaşi fel, numărând de fiecare dată. Se părea că mai murise cineva. Tot un străin. George nu se putea preface că-i părea rău. Îl văzuse de câteva ori în barul de la Springfield, dar nu-l cunoştea personal. Nu era ca şi cum şi-ar fi pierdut o rudă. Nu era suficient de grav încât să nu-şi urmeze rutina.

Acum se uită spre Utra. Nu era destul de bătrân ca să ţină minte vremurile când mai locuia cineva acolo, dar în copilăria lui casa arăta cam la fel ca atunci când murise ultimul locatar. Pe jos erau bucăţi de mobilă şi două piei de oaie. Într-un final, tatăl lui George îi mutase la Voxter atunci când devenise clar că apa se infiltra prin acoperiş, iar acum unul dintre scaune se afla în dormitorul pe care-l împărţea cu Grusche. O maşină trase pe dreapta şi din ea coborâră două persoane: Jimmy Perez şi detectiva pe care hainele o făceau să semene cu o sperietoare. George considera că un profesionist ar trebui să arate altfel. Îi plăcuse să poarte uniforma de paznic de far. Încă o mai avea acasă, în dulap. Cei doi ajunseră în pragul casei şi erau cât pe ce să intre, când deodată se opriră. Nu văzu ce-i făcuse să ezite.

Apoi dispărură înăuntru, iar locul deveni din nou pustiu. George era cât pe ce să-şi reia plimbarea când văzu cum o maşină se opreşte lângă

Spindrift, noua casă construită de soţul Vailei. La volan era Neil. Copiii coborâră din spate, alergară în jurul clădirii şi începură să se joace pe spalier. Neil intră în bucătărie. După o vreme, intrară şi copiii – poate îi chemase Vaila la ceai.

Îşi aduse aminte de vremurile când Lowrie era mic. Niciodată nu-i plăcuse să ţipe şi să alerge. George şi-l amintea doar stând la masa din bucătărie şi făcându-şi temele. Mereu îi plăcuseră numerele şi o ruga pe Grusche să-i

dea calcule de făcut în minte, de parcă asta ar fi fost distracţia supremă. Uneori, când se întorcea de la far, George se simţea ca un străin în propria casă fiindcă Lowrie şi Grusche se înţelegeau între ei extrem de bine.

Aveau aceleaşi glumiţe, pe care George nu le putea pricepe. Apoi Grusche i-a spus că Lowrie îşi moştenise tatăl în privinţa pasiunii pentru numere.

— Eu, una, am fost mereu varză la mate. Sigur nu m-a moştenit pe mine.

Asta îl făcuse pe George să se simtă mai bine, să fie mândru.

Îşi întoarse privirea spre Voxter. Caroline era în grădină, cu un coşuleţ de răchită în mână. Deschise uşa coteţului şi, chiar dacă George era mult prea departe ca să-şi dea seama, când o văzu ieşind bănui că avea câteva ouă în coş. Nu era sigur ce să creadă despre noua lui noră. Grusche spunea că era o femeie inteligentă, numai bună pentru Lowrie. George era doar bucuros că

fiul lui nu se însurase cu Eleanor, bruneta cu păr lung şi zâmbet tainic, de vrăjitoare. Se gândea că era bine că murise. Aşa nu mai putea să-l tulbure pe băiat.

Capitolul XXXII

Sandy se întâlni cu Louisa Laurence în faţa şcolii. Mergea prin curte ţinând o servietă elegantă şi un teanc de culegeri. În faţă, pe drum, era parcată o maşină mică şi roşie, iar femeia se opri acolo când îl văzu.

— Mă tem că iar am nişte întrebări pentru tine.

Avea impresia că o întrerupe din treabă, aşa că-i vorbise de parcă-şi cerea scuze.

— Nu mă pot opri acum, Sandy. Femeia care are grijă de mama pleacă la cinci, iar mama se impacientează rău de tot dacă rămâne singură multă

vreme.

Pusese deja culegerile pe scaunul din stânga şoferului.

— Aş putea să vin cu tine?

Îşi dădea seama că n-avea niciun rost să discute acolo. Chiar dacă ar fi rămas cât să-i poată pune o întrebare, nu s-ar fi concentrat înainte să-i răspundă.

— Am sta de vorbă la tine, după ce te ocupi de mama ta.

Louisa se opri o clipă, apoi zâmbi.

— De ce nu, Sandy? Nu mi-ar strica să mai vorbesc şi cu un adult.

Părinţii Louisei se retrăseseră la Yell după ce-şi vânduseră magazinul din Lerwick. Sandy parcă ţinea minte că mama ei, Mavis Laurence, era de-a locului, şi că de asta se mutaseră acolo. Casa probabil că fusese construită

special pentru ei, iar Sandy îşi imagina că pentru cuplu fusese o mare bucurie. Era o locuinţă elegantă, pătrăţoasă, cu tencuială albă şi acoperiş din ţigle gri. Uşa de la intrare era încuiată.

— Uneori iese din casă, spuse Louisa. Trebuie să am grijă.

Sandy o urmă, ţinând în braţe teancul de culegeri.

Femeia stătea într-un fotoliu orientat astfel încât să poată privi în mica grădină. În zare se vedea insula Unst. Sandy şi-o amintea puternică şi fioroasă, conducând afacerea familiei şi jucând rolul de gazdă la una dintre sălile de la festivalul Up Helly Aa{9}. Ţinea minte că soţul ei fusese un cântăreţ grozav şi un om credincios, dar nu fanatic. Mavis Laurence slăbise.

Probabil că o născuse pe Louisa când era la vârsta a doua, pentru că acum părea foarte bătrână şi fragilă. Cu siguranţă arăta mai bătrână decât era de fapt. În faţa ei se afla un cadru. O privi pe Louisa, zâmbindu-i fermecător.

— Pe unde-ai umblat? Tocmai voiam să-l trimit pe taică-tu să te caute.

— Tata nu mai e, mamă. Iar eu tocmai m-am întors de la serviciu. El e Sandy. Îl mai ţii minte? Sandy, unul dintre băieţii Wilson, de pe Whalsay.

Femeia se întoarse către tânăr, având privirea cam înceţoşată.

— Ăsta e derbedeul care ţi-a frânt inima? Taică-tu a spus c-o să-l caftească!

Brusc, Louisa roşi puternic, iar Sandy simţi o undă de vinovăţie şi durere. Nu-şi dăduse seama. Fusese foarte nepăsător cu prietenele lui în adolescenţă, iar acum era singur şi o merita.

— Te înşeli, mamă, spuse Louisa râzând uşor ca să-şi ascundă jena. L-ai confundat cu altcineva. Voiam să-i fac un ceai lui Sandy. Vrei şi tu? Poate şi o felie din prăjitura aia cu scorţişoară pe care am făcut-o împreună aseară?

Mavis bătu din palme ca un copil. Sandy rămase cu ea în vreme ce Louisa intră în bucătărie ca să pregătească ceaiul. Era un soi de penitenţă

pentru el, şi ştia că Louisa oricum şi-ar fi dorit asta.

— Bunică-ta a fost Mima Wilson, spuse Mavis. Mama o cunoştea. Şi ea a fost sălbatică pe vremea ei.

Femeia tăcu. În grădină era o căsuţă pentru păsări, cu hrană pregătită

pentru ele. Îi plăcea să privească zburătoarele cum vin şi mănâncă

seminţele.

— Intram în magazinul dumneavoastră când veneam cu Mima în oraş, spuse Sandy. Cumpăram o punguţă cu dulciuri ca să am în autobuz.

Mavis îl privi de parcă uitase de existenţa lui.

— Toţi copiii veneau să ia dulciuri.

Apoi Louisa se întoarse cu o tavă pentru ceai şi nişte felii de prăjitură. Îi aşează mamei ei un şervet în poală şi îi tăie prăjitura astfel să poată mânca mai uşor. Mavis ciuguli câteva bucăţele, apoi aţipi.

— Aşadar, ce întrebări ai pentru mine, Sandy?

Louisa părea să-şi fi revenit. Stătea pe jos, lângă fotoliul mamei, având cana şi farfuria pe o măsuţă din apropiere.

— Cum te descurci cu aşa ceva? întrebă detectivul făcând semn către bătrână. Cum te descurci cu un asemenea stres în fiecare zi?

— În general ne înţelegem foarte bine. Mama e în formă azi, e pusă pe şotii, după cum ai observat.

— Dar ai şi serviciu. Şi trebuie să faci totul de una singură, şi la şcoală, şi aici…

Sandy nu-şi putea imagina cum arăta viaţa ei. Trebuia să vină la serviciu

în fiecare zi şi nu avea colegi sau prieteni cu care să mai schimbe o vorbă.

Ea nu răspunse imediat.

— E mai uşor decât să fiu la Edinburgh şi să-mi fac mereu griji despre ce-am lăsat acasă.

Louisa făcu o pauză, apoi reluă:

— Şi îi datorez asta, Sandy. Îi datorez asta din plin.

Se uită pe geam, iar el îşi zise că Louisa nu mai ştia să stea de vorbă cu adulţii. Apoi îşi dădu seama că voia să i se destăinuie.

— Sunt adoptată. Mama şi tata erau la vârsta a doua când m-au luat. N-au făcut-o pentru că erau disperaţi să aibă un copil. Nu mi se pare că ea avea un instinct matern deosebit de dezvoltat, însă au făcut-o pentru că

auziseră de mine la biserică, aflaseră că mama mea biologică ducea o viaţă

depravată la Aberdeen, aşa că m-au primit în casa lor şi m-au iubit ca şi cum aş fi fost a lor.

— N-au făcut-o aşteptând ceva la schimb, spuse Sandy.

— Sigur că nu, dar e un lucru mărunt pe care pot să-l fac pentru a le răsplăti dragostea şi bunătatea. Înţelegi?

Încuviinţă din cap, dar se gândi că el n-ar fi fost în stare să renunţe la viaţa lui pentru o bătrână care abia dacă băga de seamă că se află acolo. Ar fi ajuns s-o urască pentru că avea atâta nevoie de el.

— Ai de gând să-mi pui întrebările alea, Sandy?

Tonul ei trăda o uşoară nerăbdare, iar Sandy bănui că Louisei îi părea deja rău că i se destăinuise. Pe vremea când mergeau la şcoală nu lăsase de înţeles că ar fi adoptată, nici măcar când băieţii ceilalţi râdeau de părinţii ei mai în vârstă şi de felul în care conduceau magazinul.

— E vorba despre cântecul Micuţei Lizzie. Doar ştii melodia scrisă de Marty Thomson. Copiii de la şcoala ta au învăţat-o?

— Eu nu i-am învăţat, dar, oricum, nu predau muzică. E posibil să-l fi ştiut deja dinainte să vină la şcoală.

Stătea în continuare pe jos şi îşi mută privirea spre el.

— De ce e aşa important?

— Probabil că nu e, dar parcă ne lovim la tot pasul de povestea asta veche cu Lizzie.

Ştia că nu poate să-i dea amănunte, dar tot punea preţ pe opinia ei.

— Nu crezi în fantome, nu?

Louisa râse. Sandy se bucură. Îi lăsa impresia că nu râde prea des.

— Nu de genul celor care pot să treacă prin pereţi. Dar cred că uneori

trecutul se poate întoarce să ne bântuie.

Tăcu, iar Sandy ştia că nu trebuie să vorbească. Învăţase şi el câte ceva de la Jimmy Perez. Louisa reluă:

— Anul trecut m-a sunat o asistentă socială. Mama mea biologică

încerca să ia legătura cu mine.

— Te-ai întâlnit cu ea?

— O singură dată. Dar era plină de pretenţii. Tot dependentă de droguri, chiar şi după atâţia ani. Credea că, dacă acum am un serviciu bun şi o viaţă

stabilă, aş putea s-o ajut să-şi revină.

Sau să-şi întreţină dependenţa pe banii tăi, se gândi Sandy.

— Şi nu am timp, Sandy. Trebuia să aleg. Trebuia să aleg între mama mea biologică şi mama care m-a adoptat acum treizeci de ani.

— Ai făcut alegerea corectă.

Îşi dorea să-i poată zice Louisei cât de mult o admira, dar nu reuşi să

spună mai mult.

— Sunt convinsă, dar asta nu mă face să nu mă mai gândesc uneori la cealaltă femeie.

Louisa se ridică. Era limpede că voia ca Sandy să plece.

— Asta a fost alegerea uşoară, să fug în nord ca să fiu în zona mea de confort. Pare o dovadă de laşitate.

— Ai făcut alegerea corectă.

Sandy repetă lent cuvintele, sperând că de data asta Louisa o să-l creadă.

— Doar de asta ai venit, Sandy? Ca să mă întrebi despre un cântecel?

Puteai să faci asta şi la telefon.

— Am vrut un pretext să stau cu tine, răspunse Sandy. Şi să iau o mică

pauză de la anchetă.

Se lăsă din nou o tăcere stânjenitoare, întreruptă doar de sforăitul liniştit al lui Mavis. El aruncă o privire spre grădină ca să vadă dacă păsările ei încă ciuguleau seminţele, însă ceaţa se lăsase din nou şi îi era greu să

distingă altceva decât nişte forme cenuşii care aduceau mai mult a lilieci decât a păsări. Louisa îl conduse la maşină. Se lăsase frigul, iar Sandy îşi zise că uneori vara din Shetland nu era deloc vară.

— Numele Monica îţi spune ceva? întrebă deodată. Am dat peste el în cadrul anchetei. Poate e cineva care are cumva legătură cu legenda Micuţei Lizzie.

Louisa clătină din cap.

— Nu sună ca un nume de aici, răspunse ea. În orice caz, nu ca un nume

tradiţional. Pe vremea Micuţei Lizzie nu cred că trăia nimeni în Shetland cu numele ăsta. Dar am impresia că l-am mai auzit pe undeva de curând.

— Mă anunţi dacă-ţi aduci aminte în ce context?

— Sigur că da, Sandy. Mi-ai dat numărul când ai trecut prima oară pe la şcoală. Te sun dacă îmi vine vreo idee.

Rămaseră pe loc, fără să-şi mai spună nimic. Dintr-odată se simţeau crispaţi, stânjeniţi.

— Ar trebui să mă întorc. Poate se trezeşte mama, zise Louisa.

Sandy se aplecă şi o sărută pe obraz. Se gândi că probabil arăta ca una dintre păsările care ciuguleau seminţe.

— Mulţumesc. A fost drăguţ din partea ta să accepţi să ne vedem, după

ce m-am purtat aşa urât cu tine. Îmi pare rău pentru ce-am făcut atunci.

Louisa râse sincer, aproape chicotind ca o şcolăriţă.

— Nu exagera, Sandy Wilson. Nu pe tine ameninţase tata că vrea să te caftească fiindcă mi-ai frânt inima, ci pe Billy Leask. Doar ţi-am spus că

mama a ajuns să confunde lucrurile.

De data asta, Sandy roşi. Se urcă în maşină şi tocmai voia să închidă

portiera când Louisa adăugă:

— Mai treci pe aici, Sandy. Oricând vrei să iei o pauză de la serviciu. Şi nu pleca la Lerwick fără să-ţi iei rămas-bun.

În timp ce aştepta feribotul spre Unst, se întrebă ce părere urma să aibă

Jimmy Perez despre faptul că plecase la Yell fără să întrebe pe nimeni, fără

să ceară permisiune. Apoi îşi zise că, probabil, Jimmy o să-l înţeleagă.

Capitolul XXXIII

Willow şi Perez erau singuri în bucătăria de la Springfield. Sandy le lăsase un bileţel cum că se duce la Yell să afle de la învăţătoare dacă

vreunul dintre copiii de pe insulă învăţase la şcoală cântecul Micuţei Lizzie.

— M-a sunat un fost coleg care lucrează la Poliţia Metropolitană, spuse Willow. A cercetat un pic situaţia financiară de la Bright Star.

— Şi?

— Ai avut dreptate. Compania lui Eleanor aproape că era în faliment.

Băncile acceptaseră s-o păsuiască numai graţie proiectului cu fantome.

— Deci pe lângă că pierduse sarcina, mai era stresată şi de asta, spuse Perez.

Willow nu ştia ce să-i răspundă. Mereu o făcea să se simtă rece şi lipsită

de sentimente. Voia să discute cu Perez despre anchetă, nu să-i fie milă de o femeie pe care nici măcar n-o cunoscuse. Se gândea că nu mai au timp şi îşi făcea griji că la final de săptămână o să fie nevoiţi să plece de pe Unst şi să

se mute la Lerwick. Asta însemna că o să-şi piardă concentrarea şi că

ancheta n-o să mai meargă la fel de bine. Într-un fel, ar fi însemnat că

dăduseră greş. Tocmai începuse să-i explice asta lui Perez, când David Gordon se întoarse din grădină. Abia pricepură ce mormăi bărbatul: spunea că o să mănânce la el în cameră şi n-o să-l mai vadă în seara aceea. Intră pe jumătate în bucătărie, chitit să înşface un sandwich şi să se facă nevăzut. Pe frunte era murdar de pământ, iar cămaşa în carouri era găurită. Nici urmă de profesorul distins de altădată.

— Intră, spuse Willow. Tocmai voiam să fac nişte ceai.

— Aţi aflat ceva?

David vorbea mai limpede acum, pe un ton sever, aproape agresiv.

— Aţi aflat cine l-a ucis pe Charles?

Îşi lăsase cizmele în prag şi rămăsese în şosetele albe, groase. Se apropie de ei şi se aşează la masă.

Willow aşteptă câteva momente înainte să vorbească.

— Eşti de acord să ne răspunzi la câteva întrebări?

— Dacă ajută la ceva…

— Am găsit un reportofon digital în birou. A fost al lui Eleanor şi ştim că-l avea la ea în ziua petrecerii. Ai idee cum a ajuns de la Sletts la Springfield?

— Habar n-am. L-o fi găsit Charles pe undeva. În orice caz, n-are nimic de-a face cu mine.

Ridică privirea spre ea.

— E posibil să-l fi pierdut pe insulă?

Aşa cum s-a întâmplat şi cu mobilul ei.

Lui Willow îi venea greu să creadă că Eleanor se plimbase pe Unst pierzând lucruri peste tot pe unde trecuse. Era o coincidenţă prea mare.

— Bănuiesc că e şi asta o variantă.

Turnă ceaiul şi i se alătură la masă. Perez se sprijinea de bancă. Willow îşi zise că avea talentul să se facă nevăzut.

— Nu crezi mai degrabă că s-au întâlnit?

Victimele noastre, Charles şi Eleanor – unde s-au văzut şi ce treabă or fi avut unul cu celălalt?

— Charles v-a spus deja că nu s-au întâlnit.

— Iar tu ne-ai spus că aveai impresia că Charles îşi făcea planurile proprii, că avea secrete faţă de tine.

Willow îi vorbise pe un ton tăios. Voia să-l zgândăre pe David Gordon până îi răspundea.

— Poate că avea secrete şi faţă de noi, poate că ne-a minţit, iar el şi Eleanor s-au întâlnit în seara cu petrecea de *hamefarin'.* Eşti sigur că

Eleanor n-a venit încoace? Avea maşină, iar de la Sletts nu durează mult să

ajungi aici.

David clătină din cap.

— În ziua aia făceam catering pentru o aniversare. Trebuia să pregătim ceaiul de la prânz şi de după-amiază pentru o mulţime de musafiri. Am fost amândoi ocupaţi aproape tot timpul. Cred că până seara târziu Charles n-ar fi avut niciun moment liber în care să plece la întâlnire, iar pe atunci petrecerea de la centrul din Meoness începuse deja de ceva vreme.

— Bănuiesc că n-a rămas aici nicio rudă de-a lui Caroline, nu?

Willow se gândea că era genul de pensiune unde s-ar fi cazat cineva din sud.

Din nou, David clătină din cap.

— Caroline m-a întrebat dacă putem găzdui câţiva oaspeţi, dar nu mai aveam nicio cameră liberă din cauza aniversării.

— Şi n-aţi fost invitaţi şi voi la petrecere?

Lui Willow i se părea ciudat. Grusche cocea pentru ei şi tot de la ea cumpărau ouă. Era o comunitate mică şi s-ar fi aşteptat să fie chemată toată

lumea.

— Am fost invitaţi, dar n-am mers. Charles a spus că poate se duce mai târziu. Mereu avea chef de petreceri. Cât despre mine, după o zi plină la hotel, ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu târât pe ringul de dans, spuse bărbatul dând din umeri. După cum îţi poţi imagina, nu dansez prea bine. Nici petrecerile nu prea-mi plac. Charles adora să danseze şi nu părea să aibă nevoie să-i explici paşii de două ori.

— Crezi că e posibil ca Charles să fi trecut pe la petrecere după ce aţi terminat cu oaspeţii voştri?

Willow se gândi că nu-l văzuse nimeni şi nu era nici pe lista invitaţilor pe care i-o dăduse Caroline, dar poate că nu rămăsese decât foarte puţin.

Orice dovadă că victimele se întâlniseră le-ar fi dat un punct de plecare.

— Nu cred. Nu mi-a spus nimic.

— Ai rămas cu el toată după-amiaza?

Dar acum, că se gândea mai bine, Willow nu mai credea că Eleanor şi Charles ar fi putut să se întâlnească după începerea petrecerii. Ea fusese tot timpul în centrul atenţiei, iar mai târziu se dusese cu prietenii ei să stea în faţa casei de vacanţă. Dacă Charles ar fi venit la petrecere, Ian şi Polly l-ar fi recunoscut în casa părăginită. La ce coafură ciudată şi mâini mari avea, era greu să nu-l remarce.

— Am lucrat două ore în grădină. Mi se pare relaxant. E un refugiu pentru mine. Bănuiesc că e posibil ca Charles să fi ieşit atunci, însă m-am întors până în unsprezece şi jumătate, iar la ora aia deja era în casă. Iar dacă

s-ar fi dus la petrecere mi-ar fi povestit cu siguranţă, mi-ar fi spus ce bârfe a mai auzit şi cu ce era îmbrăcată toată lumea. Nu mi-a zis nimic de genul ăsta.

David ridică privirea, surprins.

— Nu-mi vine să cred că n-o să mai am conversaţii de genul ăsta cu el.

Era un om foarte amuzant, captivat de micile detalii cotidiene, de lucruri pe care nu le-aş fi remarcat niciodată dacă nu mi le-ar fi spus el.

Bărbatul făcu o pauză, apoi continuă:

— Lumea parcă a devenit monocromă. Nu mai are niciun pic de culoare.

Willow se gândi că el însuşi arăta de parcă şi-ar fi pierdut toată culoarea.

Era cenuşiu ca lemnul ars.

— Căutăm o femeie pe nume Monica. Îţi spune ceva numele ăsta?

Willow se simţea disperată, încerca să se agaţe de orice. Ce legătură să fi avut un nume mâzgălit întruna dintre agendele lui Eleanor cu două crime

din Shetland?

David nu răspunse pe loc.

— La Yell e o artistă cu numele ăsta. A venit de la Londra acum mai mult timp. Monica Leaze. Dar nu cred că e ea cea pe care o căutaţi.

Willow sesiză interesul lui Perez. Nu avusese o reacţie vizibilă, doar se încordase uşor. Îi aruncă o privire, însă detectivul nu se uită la ea.

— Poţi să ne spui ce ştii despre această Monica Leaze? întrebă detectiva.

— A avut o expoziţie la galeria din Yell. N-am putut să ajungem, dar am căutat-o pe internet. E artist plastic. În general pictează interioare. Are lucrări destul de interesante. Locuieşte la Londra, dar îşi petrece o parte din an la Yell. M-am întrebat dacă nu cumva are şi ceva care să se potrivească

pe aici – ne place să sprijinim artiştii locali –, dar mi s-a părut că tablourile ei sunt prea îndrăzneţe, prea neobişnuite. Clienţii noştri se aşteaptă la ceva mai tradiţional. Pe lângă asta, nici n-aveam destui bani. Apoi, acum vreo lună, am mers la expoziţie. Mare parte dintre picturi fuseseră mutate, dar încă mai erau vreo două.

— Aţi făcut cunoştinţă cu ea? întrebă Perez încet, aproape în şoaptă.

Dacă stă la Yell, poate venise şi ea acolo ca să-şi promoveze lucrările.

— Nu, nici vorbă. Nici măcar nu mă aşteptam să mai găsim ceva făcut de ea. Am fost la Lerwick pentru cumpărături şi ne-am oprit la întoarcere la cafenea, fac un ceai bun acolo, iar pe urmă ne-am dus să aruncăm un ochi la tablouri.

— Poate Charlie s-a întâlnit cu ea cu altă ocazie?

Vorbise tot Perez, temător, de parcă-şi cerea scuze.

— Dacă-i plăceau tablourile ei…

Willow nu era sigură unde voia să ajungă Perez. Ea nu reuşea să facă

legătura dintre artista de la Yell, proprietarul de pensiune din Unst şi producătoarea TV din Londra.

David nu răspunse imediat. Willow chiar se întrebă dacă măcar îl auzise pe detectiv.

— Nu ştiu, zise bărbatul într-un final. Charles oricum era cam filistin în privinţa artei. Stilul lui Leaze nu era tocmai pe gustul lui.

— Dar e posibil să se fi întâlnit cu ea în vreun alt context?

Perez se aşeză între cei doi. Stătea cu coatele pe masă şi îşi sprijinea capul în mâini. Nu se uita la David, dar era clar să simţise ezitarea din glasul lui.

Din nou, se lăsă tăcerea. Willow îl văzu pe Sandy intrând cu maşina în

curte. Spera să nu dea buzna înăuntru. Simţea că discuţia dintre Gordon şi Perez era importantă.

— Charlie era un actor bun, răspunse David, dar îl cunoşteam foarte bine.

— Şi crezi că se prefăcea că nu mai auzise de Monica Leaze până

atunci?

Perez înclină abia perceptibil capul când îi adresă întrebarea.

— Nu chiar, dar nu sunt convins nici că am mers la galerie doar din întâmplare. Eu voiam să mergem direct acasă. Avuseserăm o zi lungă şi portbagajul era plin de cumpărături. Charlie a insistat: „Hai să ne răsfăţăm puţin. Să bem şi noi un ceai ca lumea.” Ştia că atunci când îşi dorea ceva cu adevărat nu-l puteam refuza niciodată. Apoi s-a uitat la tablouri. M-am lămurit imediat că nu erau pe gustul lui, dar le-a privit cu mare atenţie. De obicei s-ar fi plictisit imediat. Avea o minte nestatornică, era când pasionat, când nepăsător. Dar le-a privit cu mare interes, de parcă le-ar fi pictat un protejat de-al lui sau cineva cunoscut.

— L-ai întrebat dacă o cunoştea pe Monica? Poate se întâlniseră la Londra?

Acum detectivul părea un profesor în vârstă, îi vorbea răspicat, dar în acelaşi timp încurajator. Willow se întrebă cum reuşea, cum de-şi dădea seama ce abordare o să funcţioneze cu fiecare martor. Îi destăinuise cândva, într-un moment de slăbiciune, după ce rezolvaseră o anchetă, că fosta lui soţie îi spunea că suferă de „incontinenţă emoţională”, adică era prea empatic pentru binele lui. Poate că ăsta era secretul.

Din nou, se lăsă tăcerea. De afară, Sandy aruncă o privire pe geam, iar Willow clătină uşor din cap. Tânărul se îndreptă spre intrarea din faţă. În sfârşit, David răspunse:

— Nu l-am întrebat. Cred că mă obişnuisem atât de mult cu faptul că ne minţeam în privinţa afacerii şi a traiului nostru aici, că nu mai vorbeam despre nimic important. Şi, vezi tu, mi-era teamă să intru în sufletul lui.

Fiecare are dreptul la secrete şi intimitate, chiar şi într-o relaţie, nu crezi?

M-am gândit că dacă voia să aflu ce planuri are mi-ar fi spus singur.

Sandy probabil se dusese în camera lui, pentru că intră în bucătărie abia după ce plecase David Gordon.

— Văd bine, aţi făcut ceai?

Părea vesel, degajat, iar Willow se gândi că ei, în schimb, erau afectaţi de

natura anchetei, se închideau în sine şi îi iritau ideile care păreau să le scape ca nişte umbre prin ceaţă.

— Cum te-ai descurcat cu învăţătoarea ta?

Tânărul roşi puţin.

— Sandy Wilson, nu cumva ţi-a căzut cu tronc? Hai, spune tot!

Îl tachina ca pe un băieţel, pentru că asta le lipsea acum. Aveau nevoie de puţină distracţie.

— Nu e nimic de genul ăsta!

Se opri o clipă, apoi:

— Am ieşit de câteva ori când eram la şcoală. Cred că nu m-am purtat prea frumos cu ea.

— Îţi poartă ranchiună?

Sandy zâmbi.

— Nu cred. Are destule pe cap acum. Mama ei suferă de demenţă şi trebuie să se ocupe de ea acasă.

Tăcu. Willow se gândi că urma să spună ceva la care se gândise încă de la Yell.

— Louisa e adoptată. Nu ştiu dacă eu aş putea să fac atâtea pentru cineva care nu-mi e rudă de sânge.

Ridică privirea, îşi dădu seama că amândoi aşteptau informaţii relevante, aşa că reveni la anchetă:

— N-a putut să-mi spună nimic folositor. Nu crede că elevii ei au învăţat la şcoală cântecul Micuţei Lizzie, dar muzica oricum o fac cu un alt profesor, un tip pe nume Joey Rickard. Mi-a dat numărul lui. Tocmai l-am sunat şi mi-a spus că nu i-a învăţat aşa ceva pe copiii de la Meoness, dar că

e probabil să-l fi auzit la părinţi sau bunici.

Sandy îşi turnă nişte ceai şi se aşează între cei doi.

— Cum v-a mers cu David Gordon?

— E posibil s-o fi găsit pe Monica, răspunse Perez.

Afirmaţia detectivului o luă prin surprindere pe Willow.

— Serios, Jimmy? Sunt multe Monica pe lumea asta. Probabil or fi câteva şi prin Shetland. Nu crezi că-i doar o coincidenţă? E vorba de o artistă londoneză care are o expoziţie la galeria din Yell. Din câte înţeleg, n-avea nicio legătură cu Eleanor. Iar cu Charles Hillier există doar posibilitatea unei legături.

Se uită la el, întrebându-se ce-i scăpase. Oare ce mai reţinuse Jimmy Perez din discuţia de mai devreme?

— Am mers cu Fran la vernisajul expoziţiei. Asta s-a întâmplat vara trecută, cu câteva luni înainte să moară. Monica e o londoneză care s-a mutat o vreme în nord din mai multe motive, după câte-mi dau seama.

Divorţase recent, avea impresia că vrea să abordeze un nou stil artistic şi a considerat că Shetland poate s-o inspire. Poate că-l cunoştea pe unul dintre tipii de la galerie. Ne-am întâlnit cu ea şi am vorbit puţin. Dacă i-am reţinut numele vreo clipă, l-am uitat înainte să înceapă ancheta asta. Fran mă lua cu ea la evenimentele astea…

Se opri. Willow îşi dădu seama că-şi amintea de Fran Hunter, iubirea vieţii lui. Prin minte îi trecu un gând răutăcios: pentru Perez nicio femeie n-avea să se mai ridice la nivelul lui Fran. Ea avea să rămână ca o martiră

frumoasă pentru el. Murise înainte ca ei doi să fi intrat în ritmul plicticos al rutinei casnice şi al enervărilor din nimicuri, murise când relaţia lor era încă

la început şi era palpitantă, înainte ca lui Fran să-i fi apărut riduri sau s-o fi ajuns din urmă vârsta a doua.

— Hai, Jimmy, spune-mi! îi atrase atenţia Willow. De ce crezi că această

Monica e cea la care se referea Eleanor în agenda ei?

Capitolul XXXIV

Perez încercă să-şi aducă aminte cum decursese seara de la expoziţia organizată pentru Monica Leaze. Nu-şi prea dorise să meargă. Fusese şi singurul moment când aproape că se certase cu Fran. Se răţoise la ea în

căsuţa de la Ravenswick: — Niciodată nu ştiu ce să vorbesc cu prietenii tăi artişti, iar mâine lucrez de dimineaţă! N-ai nevoie de mine acolo.

Se simţea ciudat în preajma prietenilor ei, şters, parcă incomplet. Uneori îi vorbeau de sus. Dar în final acceptase s-o însoţească. Până la urmă, mereu făcea ce îşi dorea ea.

— Conduc eu, spusese Fran. Aşa poţi să bei şi tu câteva pahare de vin, şi oricum probabil o să găseşti pe cineva cunoscut pe-acolo.

Pe urmă îl mângâiase pe gât, promiţându-i o compensaţie viitoare.

Galeria era nouă şi părea să se ridice chiar din plaja cu pietriş. O parte era ascunsă de deal, iar cealaltă avea un geam mare prin care intra lumina şi care încadra spaţiul expoziţiei. Clădirea câştigase un premiu arhitectural pentru designul ei ecologic. O văzuseră pe artistă afară chiar când intrau.

Avea emoţii şi fuma grăbită o ţigară, înainte să ajungă publicul. Avea cincizeci şi ceva de ani, părul negru, sârmos, şi ochii mari. Neliniştea ei îl făcuse pe detectiv s-o îndrăgească.

La fel şi tablourile. Înfăţişau scene domestice, în mare parte interioare de camere obişnuite. Uneori se vedea şi câte o părticică dintr-o persoană: în faţa unei sobe demodate se iţea un picior într-o şosetă groasă, şifonată, încălţat într-un papuc, într-o bucătărie dezordonată se zărea o mână care turna lapte dintr-un recipient de plastic. În tablouri apăreau de multe ori obiecte care şocau privitorul. Într-un salon demodat în care se servea ceaiul de după-amiază se vedeau nişte sandwichuri din pâine fără coajă, o farfurie cu model în care fuseseră aşezate nişte bomboane fondante, precum şi o linie de cocaină pe o oglindă octogonală. Pe masa de toaletă din dormitorul unei bătrâne să zărea un pistol.

Tablourile îl fascinaseră. În timp ce Fran se întreţinuse cu prietenii ei, detectivul le privise fermecat. Ajunsese la concluzia că semănau cu pozele de la o scenă a crimei. Fiecare avea o poveste, arăta ceva despre proprietarul camerei. Apoi ajunsese la portretul unui copil şi nu mai ştiuse ce să creadă. La prima vedere părea din altă epocă: părul negru îi atârna în bucle şi era prins cu panglici albe, purta o rochie albă… Însă fetiţa avea un

chip desprins din lumea actuală. Părea că ştie lucruri. Avea un zâmbet răutăcios, dar totodată complice. Perez rămăsese mult timp în faţa tabloului.

Deşi nu-i venea să discute despre artă cu prietenii lui Fran – mereu îi era groază să abordeze acest subiect cu ei –, de data aceea chiar o căutase pe Monica, vrând s-o întrebe despre tabloul acela. Dar Monica era cu un pahar în mână, roşie la faţă şi vorbăreaţă, râzând puţin prea tare, iar el îşi dăduse seama că nu era un moment prielnic. Aşadar, cu toate că îi spusese lui Willow că schimbaseră două vorbe, de fapt nu avusese loc nicio conversaţie. Detectivul rămăsese deoparte, ascultând-o cum vorbeşte despre găsirea inspiraţiei: — Mă desfăt preschimbând cotidianul în straniu.

În schimb, de el se apropie proprietarul galeriei. Perez îl cunoscuse întrun context similar, când Fran venise să-şi susţină un alt coleg.

— Ce părere ai? întrebase bărbatul încruntându-se.

— Îmi plac.

— Nu cred că o să aibă succes aici. În general vindem tablouri turiştilor, iar lucrările astea le aduc aminte prea tare de peisajul urban, sau poate chiar de cel suburban. Dar o să păstrez câteva. La urma urmei, Leaze e un nume în domeniu. O să păstrez şi portretul fetiţei. La prima vedere pare ceva tradiţional şi ar putea să-i placă vreunui bunic. Dar parcă are ceva ciudat, nu ţi se pare? Ceva care te nelinişteşte.

Perez încuviinţase. Pe urmă, după ce se terminase evenimentul, luaseră

ultimul feribot spre Mainland. Iar trei luni mai târziu, Fran murise. Acum, într-un moment de nebunie completă, i se năzări că portretul – despre care femeile de la Sletts spuneau că aduce atât de mult cu Micuţa Lizzie – îi prevestise moartea.

Clipi repede, întorcându-se în bucătăria de la Springfield. Încercă să le descrie lui Willow şi Sandy expoziţia.

— Monica Leaze a pictat portretul unei fetiţe. Era îmbrăcată într-o rochie albă şi avea panglici albe în păr. Exact aşa cum o descrie toată lumea pe

Micuţa Lizzie.

— Deci crezi că şi ea a văzut fantoma? Şi pe urmă i-a făcut portretul?

Willow se aplecă în faţă, iar părul ei lung îi mângâie braţul. Perez se abţinu să-şi retragă mâna.

Nu asta voia el să spună, dar luase în calcul ideea.

— Poate. Ar fi şi asta o explicaţie.

— Iar Eleanor a căutat-o pe Monica şi au stabilit să se întâlnească în nord.

— Cred că e foarte probabil să se fi întâlnit la un moment dat.

Gândurile îi zburau în toate părţile, urmărind tot felul de idei fanteziste care se încăpăţânau să nu se lase prinse.

— Eleanor trebuie să fi avut seara plină în ziua petrecerii.

Willow nu părea convinsă.

— A înregistrat-o pe Vaila Arthur, credem că e posibil ca şi Charles Hillier să se fi întâlnit cu ea la un moment dat, fie în timpul zilei, fie seara, mai târziu, iar acum tu spui că Eleanor s-a văzut şi cu Monica. Toate astea în doar două ore, în timp ce prietenii ei se plimbau pe coastă şi ştiind că se puteau întoarce oricând. Nu trebuia decât să plouă ca să vină înapoi la pensiune.

Între cei trei se lăsă tăcerea.

— Poate că petrecerea n-a fost prima ocazie când Eleanor Longstaff a venit în Shetland.

Vorbise Sandy, care ridicase privirea din cană şi era neliniştit că urma să

se facă de râs.

— Vreau să spun că pleca tot timpul în călătorii de afaceri, nu? Aşa că de ce ar fi imposibil să mai fi venit aici la un moment dat? Dacă i s-a părut că

soţul ar fi râs de ea pentru povestea cu Micuţa Lizzie, poate că a spus că

merge la Bruxelles…

Se opri, încercând să se mai gândească la altă destinaţie plauzibilă.

— …sau la New York. Oricum, vorbeau doar la telefon şi putea să-l sune de oriunde.

Din nou, se lăsă tăcerea. Acum că Sandy o spusese, Perez se gândi că era absolut evident.

— Sandy Wilson, eşti dat dracului, iar atunci când se termină toată

treaba asta o să ieşim să te facem mangă! spuse Willow râzând. Ia legătura cu aeroportul şi cu băieţii care lucrează pe feribot. Să vedem dacă, sau când, a mai venit Eleanor. Cel mai probabil a venit cu avionul din Londra prin Aberdeen ca să ajungă cât mai repede. Avea nevoie de buletin chiar şi pentru zboruri interne, aşa că şi-a folosit numele real. Apoi trebuie să aflăm ce a făcut în Shetland, cu cine s-a întâlnit cât a fost aici şi de ce nu ne-a contactat chiar nimeni după ce s-a răspândit vestea că a murit.

Detectiva se ridică.

Perez se gândi că n-o mai văzuse niciodată atât de entuziasmată.

— Încotro?

— Mă duc la Yell s-o găsesc pe Monica cea misterioasă. Iar tu vii cu mine.

Ştiau că trebuie să se grăbească dacă vor să ajungă acolo şi să se întoarcă

în aceeaşi seară. Ultimul feribot care mergea vineri noaptea spre nord, pe Unst, era mereu aglomerat, aşa că ar fi fost bine să-l evite. Urma să fie plin de copii care se duseseră la petreceri sau la prietenii din Lerwick şi de

cupluri care fuseseră în sud ca să mănânce la restaurante cum nu se găseau pe Insulele din Nord. Iar seara târziu, oricum erau mai puţine feriboturi.

Ultimul lucru pe care şi-l doreau era să rămână la Yell sau să fie nevoiţi să-şi lase maşina acolo ca să se întoarcă pe jos. Iar dacă Monica ba era la Londra, ba era în Shetland, n-aveau nicio siguranţă că o s-o găsească.

— Poate ar fi mai bine s-o lăsăm pe mâine, spuse Perez.

Singurul mod de a o contacta pe Monica Leaze era prin galerie, dar era posibil să nu fie nimeni acolo. Cu siguranţă Sandy ar fi reuşit să afle o adresă înainte să ajungă ei la Yell. Probabil că Mary Lomax avea informaţia. Dar lui Perez nu-i plăcea deloc ideea să ajungă în grabă şi nepregătit la casa artistei. Avea o importanţă crucială pentru investigaţie şi era faimoasă. Ar fi dat dovadă de o crasă nepoliteţe dacă ar fi dat buzna în casa ei vineri seara.

— N-avem timp de pierdut, spuse Willow. Trebuie să mergem în seara asta.

Perez ştia că ea voia cu orice preţ să facă ancheta să avanseze înainte ca cei trei alintaţi să plece din Shetland. Ştia că nu era chip s-o facă să-şi schimbe părerea.

Totuşi, în timp ce aşteptau în maşină la staţia de feribot de la Belmont, mai încercă o dată să o convingă să amâne pe a doua zi:

— Poate ar trebui să vorbim mai întâi cu Polly şi Caroline. E posibil ca Eleanor să le fi spus ceva despre Monica sau să le fi dat de înţeles că nu era prima oară când vine în Shetland.

Dar îşi dădu seama că Willow era surescitată din cauza adrenalinei. O

distra cursa nebunească până la ponton. Senzaţia de mişcare era opusul frustrării pe care o simţise stând la Springfield repetându-şi în minte amănuntele anchetei. Perez îşi zise din nou că era obsedată de trecerea timpului. Ce făcea acum era încercarea ei de a-l opri în loc.

— N-avem timp de frecat menta, Jimmy! S-ar putea să fie exact cheia anchetei.

Ochii îi luceau. Arăta ca un lup de mare pe cale să se repeadă asupra unui miel rănit.

Când ajunseră la Yell, Sandy obţinuse deja adresa. Monica Leaze locuia la Cullivoe, nu departe de staţia de feribot. Ieşiră de pe drumul principal.

Înaintea lor, cerul serii era roşu ca focul, de parcă marea ar fi fost cuprinsă

de flăcări. Nimic nu se mişca. La stânga şi la dreapta drumului, coasta era plină de flori şi ierburi sălbatice colorate în nuanţe ciudate la amurg.

Conducea Willow, care era mult prea încordată şi agitată ca să fie pasageră.

Când ajunseră la adresă, găsiră o casă mică şi ştearsă, cenuşie, chiar destul de urâtă. Nu avea decât o grădină mică şi pătrăţoasă în faţă, separată

de a vecinilor printr-un gard de lemn. În apropiere mai erau şi alte case, mai noi: două bungalouri scunde, iar în rest case norvegiene prefabricate, din lemn colorat. Willow trase pe dreapta şi coborâră din maşină. În faţa casei Monicăi erau două vase de teracotă, unul cu mentă, iar celălalt cu rozmarin.

Gazonul, în schimb, fusese lăsată de izbelişte. Willow deschise poarta şi bătu la uşă.

Nu le răspunse nimeni. Uitându-se pe geam, Perez îşi zise că în camera de zi era prea multă ordine. Pe o măsuţă se afla un ziar împăturit frumos, însă când îi citi titlul îşi dădu seama că era vechi de cel puţin două

săptămâni. Pernele erau puse una peste alta, simetric, pe canapea. Întregul spaţiu era neaşteptat de impersonal. Nu părea deloc casa unei artiste. Pe pereţi nu era niciun desen, nu se vedea niciun tablou. Detectivul făcu doi paşi înapoi şi se uită spre acoperiş. Printre ţigle se zăreau geamuri Velux, prin urmare atelierul Monicăi poate că era la mansardă.

În grădina alăturată, o femeie în vârstă strângea rufele de la uscat şi le aşeza împăturite într-un coş de plastic de la picioare, dar privirea îi era aţintită

spre cei doi intruşi. În sfârşit, curiozitatea o învinse şi se apropie de gard.

— Pot să vă ajut?

Era numai piele şi os şi chipul îi părea brăzdat de vreme.

— O căutăm pe Monica Leaze.

— Nu-i nimeni acasă. N-am mai văzut-o de două săptămâni. Ba vine, ba pleacă. E mai mult o casă de vacanţă pentru ea. Am înţeles că încă mai are casa de la Londra.

Perez se apropie de bătrână. La glasul lui probabil că avea să reacţioneze mai bine.

— Aveţi grijă de casă cât e plecată?

— Nu m-a rugat niciodată.

Detectivul îşi dădu seama că vecinele nu se simpatizau. Oare pe Monica, încordată, neliniştită şi obişnuită cu anonimatul oraşului, o scosese din sărite bătrâna plictisită şi băgăcioasă?

— Cine sunteţi?

— Suntem de la poliţie, răspunse detectivul. Investigăm crimele din Meoness.

Brusc, atitudinea femeii se schimbă întruna de entuziasm debordant.

— Intraţi, intraţi! Haideţi să vă fac un ceai!

Se pomeniră în bucătăria femeii. Ceainicul şuiera deja, iar pe masă era o farfurie plină de *flapjacks*{10} făcute în casă. Era modul ei de a-i răsplăti pentru povestea pe care avea s-o spună rudelor şi prietenilor de îndată ce plecau: „Nici n-o să vă treacă prin cap cine a trecut pe la mine în seara asta!”

— De când locuieşte Monica aici?

Tot Perez îi adresa întrebările. Willow stătea cu spatele la geam, încercând să-şi controleze nerăbdarea.

— S-a mutat aici acum vreun an. Nu e casa ei. E a lui Johnny Jamieson din Lerwick, care a cumpărat-o special ca s-o închirieze. Mergeam să fac curat o dată pe săptămână după ce plecau turiştii. Nu mă plătea mult, dar era ceva în plus, pe lângă pensie.

Poate că de aici izvora nemulţumirea ei. De când casa de alături fusese închiriată permanent, îşi pierduse mica slujbă. Bătrâna continuă:

— M-am dus la ea în prima zi când s-a mutat, să văd dacă puteam s-o ajut cu ceva. Ştii cum e la început, când te muţi într-un loc nou – nu găseşti nimic! Nici măcar nu m-a poftit la ea în curte…

— A închiriat-o gata mobilată?

Poate aşa se explicau canapeaua banală şi pereţii goi.

— Da, şi mi s-a părut cam ciudat. Dacă avea de gând să locuiască aici mai multă vreme, m-aş fi gândit că-şi aduce lucrurile. Nu avea cine ştie ce cu ea: două valize şi o cutie cu tablourile ei.

Bătrâna pufni.

— Are pretenţia că e artistă!

— Deci aţi văzut-o, spuse Perez. Ne puteţi spune ce fel de om e?

— Cam nevricoasă. E slăbănoagă şi fumează. Se îmbracă prea tinereşte pentru vârsta ei. E plină toată de floricele şi modele colorate!

— Locuieşte singură? interveni Willow.

Perez observă că detectiva aruncă o privire la ceasul de pe perete.

— N-are soţ, familie?

— Parcă de vreo două ori a venit un copil mic. I-o fi bunică, cine ştie.

Dar copilul nu locuia aici.

— Băiat sau fată? întrebă Perez.

Femeia îl pironi cu privirea.

— De unde să ştiu? Nu mă bag în treaba altora. Doar i-am văzut jucându-se pe afară la un moment dat.

— Dar trebuie să bănuiţi ceva, spuse detectivul zâmbind.

— Cred că era fetiţă. Dar la un moment dat au venit şi doi băieţi să se joace cu ea. E posibil să fi fost de-ai locului, fiindcă n-au rămas peste noapte.

— Vă amintiţi când aţi văzut-o pe Monica ultima oară? Data exactă ne-ar fi de mare folos.

Tot Perez vorbise, îmbrobodind-o de parcă ar fi fost nepotul ei favorit.

— Exact acum o săptămână, răspunse femeia în cele din urmă. Deci nu e plecată chiar de atât de mult timp.

Cu o zi înainte de petrecere.

Perez se întrebă dacă amănuntul ăsta era important.

— Dar e posibil să mai fi trecut pe-aici de atunci, continuă femeia. Eu am fost plecată la fiică-mea, la Brae, aşa că nu ştiu.

Pufni.

— Nu că dacă a mai trecut pe-aici s-ar fi obosit să tundă iarba…

— Bănuiesc că-şi încuie casa când e plecată.

— Sunt convinsă. N-a invitat niciodată vreun vecin. Eu m-am oferit să

mai merg din când în când să aerisesc când e ea plecată, dar m-a refuzat.

„Ţin la intimitatea mea, Annie.” Uneori mă-n-treb ce-o fi ascunzând acolo.

Pe bătrână o străbătu un frison, pentru efect artistic.

— Ne facem griji pentru ea, spuse Perez, fiindcă n-a mai fost văzută de mult timp. Ne-am linişti dacă am putea arunca un ochi înăuntru. Şi am prefera să nu spargem geamul.

— Nici nu e nevoie!

Annie afişă un zâmbet larg şi făcu o pauză dramatică, apoi se ridică.

— Încă am o cheie de pe vremea când făceam curat pentru Johnny Jamieson. Poate că o fi sărită de pe fix în privinţa intimităţii ei, dar nu cred că a schimbat broaştele. Nici măcar Monica nu poate fi atât de paranoică.

Bătrâna luă o cheie din dulăpior şi le-o întinse victorioasă.

Capitolul XXXV

Se aflau în faţa casei Monicăi. Willow avea impresia că deja îşi formase o imagine despre femeie: era genul de persoană care n-are stare, dar se foloseşte de acest lucru ca să creeze şi să acţioneze impulsiv. Când Willow era mică, Lottie, mama ei, fusese la fel: plină de energie, agitând întreaga familie cu planurile ei, însufleţindu-i şi epuizându-i deopotrivă. Lucrase cu argint şi email, făcând inele şi brăţări pe care le vindea centrului artistic local, dar întreaga ei viaţă fusese un teatru. La un moment dat i se năzărise să invite o mulţime de turişti în comunitatea de la Balranald şi le pregătise o masă în doar câteva minute. Simţea nevoia să aibă un public mai mare decât cel format doar din ceilalţi hippie. Acum era în vârstă, infirmă, sleită de puteri şi trăia în umbra soţului.

Perez o convinsese pe Annie, vecina, să rămână în casa ei şi să

supravegheze zona.

— N-am vrea s-o speriem pe Monica, în caz că vine şi se pomeneşte cu străini la ea în casă.

Îi zâmbise aşa cum ştia el mai bine şi îi dăduse o carte de vizită cu numărul lui. Acum femeia era pironită la geam, ţinând cartea de vizită într-o mână şi telefonul în cealaltă, simţind că e un element esenţial pentru anchetă. Willow se întrebă din nou care era secretul detectivului. Cum de reuşea să-i atragă pe ceilalţi de partea lui? Poate că era vorba pur şi simplu de blândeţe. Ea ar fi procedat mai brutal: i-ar fi spus femeii să nu-şi vâre nasul în treaba poliţiei.

Cheia se învârti uşor în broască, iar cei doi păşiră într-o bucătărie care fusese utilată cât mai ieftin posibil. Blatul furniruit, din pal, era acoperit cu un autocolant care imita granitul. De perete era sprijinită o masă pliabilă

strânsă. Pe jos era linoleum care imita parchetul. Willow îşi pusese deja o pereche de mănuşi şi deschise frigiderul. Înăuntru erau o sticlă de Chablis de la supermarket, un pachet de unt şi şase ouă – cam ce se găsea şi în frigiderul ei, chiar şi când era acasă. Însă ea avea un Sainsburys la doi paşi, deci putea să facă oricând cumpărături.

— Se pare că a scăpat cam de tot ce s-ar fi putut strica. Probabil are de gând să lipsească mai mult timp.

Coşul de gunoi era gol. Pe rafturile din cămară erau conserve, ulei de măsline, pachete de paste şi orez, dar nici urmă de legume. Monica era o

femeie organizată, nu plecase în grabă. Perez rămase în mijlocul camerei, părând că adulmecă atmosfera.

Camera de zi era mică şi pătrăţoasă. O masă pliabilă, lustruită, dar zgâriată, era sprijinită de perete şi aici, iar în încăpere mai erau o canapea şi un televizor. În locul şemineului cu lemne de altădată era unul electric. Pe poliţă, lângă o broască verde-deschis din ceramică, se afla o carte poştală

înfăţişând Turnul Londrei. Perez o întoarse ca să citească ce scria pe spate şi i-o întinse lui Willow ca să vadă şi ea.

„Pe curând!” urmat de un rând de pupici. Nici urmă de semnătură, iar timbrul se vedea neclar. Îi era adresată doamnei Leaze, la adresa Galeriei North Light din Yell. Willow se întrebă dacă asta însemna că Monica încerca să-şi păstreze adresa un secret. Motivele puteau fi diverse: poate un divorţ neplăcut îl făcuse pe soţul abuziv s-o hărţuiască, poate avea datorii, sau poate pur şi simplu voia să se bucure de linişte şi intimitate.

Pe canapea fusese aranjat meticulos un rând de perne roşii de pluş.

Covorul era ieftin, din nailon. Willow se întrebă cum de putea o artistă să

locuiască într-un asemenea spaţiu, chiar şi temporar, şi îi împărtăşi lui Perez nedumerirea ei.

Nu răspunse pe loc, dar replica lui o lăsă mai nedumerită decât înainte:

— Cred că asta e exact genul de cameră unde-i venea inspiraţia pentru tablourile ei. Doar a spus că se desfată preschimbând cotidianul în straniu.

Şi e destul de ciudată, nu crezi?

Pe cealaltă parte a holului îngust – tot linoleum, şi o oglindă cu ramă

ornamentată, suflată cu aur – se aflau dormitoarele. Era clar că proprietarul îşi dorise să încapă cât mai multe persoane în casă, astfel că în camera mare erau două paturi, iar în camera mică, din spate, mai era unul. Willow se gândi că toată mobila provenea de la magazine cu obiecte la mâna a doua.

Perez deschise dulapul din camera mare. Era gol.

— Îl sunăm mâine pe proprietar ca să aflăm dacă a anunţat că pleacă. S-ar părea că a tulit-o.

Însă Willow îşi zise că dacă *ea* ar fi vrut să fugă de undeva mai întâi ar fi băut sticla de Chablis.

În camera mică, patul nu fusese făcut. Păturile gri erau strânse pe un scaun din lemn curbat. Nu mai era loc pentru vreo altă piesă de mobilier.

Scara din lemn era atât de îngustă încât părea a unui submarin. Willow urcă

prima, iar Perez o urmă. Era foarte conştientă de prezenţa lui în spatele ei şi îi auzea respiraţia molcomă. Ajunsă sus, se opri, având brusc un sentiment

de nelinişte, chiar de frică. Prin minte îi trecu fulgerător imaginea încă unui cadavru. Şi-o închipui pe Monica Leaze – care în mod limpede era importantă pentru anchetă şi avea multe să le spună – zăcând în pod, fără

suflare.

Dar ştia că e ridicol. Nu mirosea a cadavru, nu se vedea nici urmă de intrare prin efracţie. Se uită în jur. Aici, pentru prima oară, se vedea că

artista îşi lăsase amprenta asupra locului. Podeaua era simplă, din lemn.

Nimeni nu încercase vreodată s-o lustruiască sau s-o lăcuiască, iar pe alocuri rămăseseră pete de vopsea. Sub una dintre ferestrele înclinate era o masă mare, din lemn de pin, iar lângă ea un şevalet. De la geam se vedea o pajişte joasă de lângă apă. Nici urmă de pensule sau vopsea şi nici de vreun dulap în care ar fi putut fi depozitate. Probabil că Monica le împachetase şi le luase cu ea pe toate.

Dar lăsase şevaletul. Perez o urmase pe Willow în cameră şi se uita acum la el. Era primul lucru care-i atrăsese atenţia în pod. Pe şevalet era prinsă o coală groasă de hârtie crem, unde Monica desenase o schiţă în creion: o femeie întinsă pe spate, purtând o rochie lungă, înflorată, pe un fundal neclar. O înfăţişa pe Eleanor Longstaff, zăcând moartă în mlaştina de la Meoness.

Capitolul XXXVI

La Sletts, Polly îşi strângea lucrurile. Se bucura că e în dormitor, departe de Ian, care începuse din nou să bea. Probabil că ar fi trebuit să fie înţelegătoare, pentru că un bărbat care şi-a pierdut soţia trebuie lăsat să

jelească în felul lui, însă furia lui mocnită devenea insuportabilă. Pe lângă

asta, şi-ar fi dorit să nu bea atât de mult. Alcoolul îl făcea imprevizibil şi irascibil. Mama ei fusese metodistă şi se opusese cu desăvârşire alcoolului.

Uneori, Polly se întreba dacă nu cumva se transformă în mama ei, cu apucături şi nelinişti de femeie ajunsă la vârsta de mijloc cu mult înainte de vreme. Eleanor o mai tachinase pentru că era atât de serioasă: — Pol, relaxează-te! Încă eşti tânără!

Polly se întrebă şi cum avea să se descurce fără Eleanor care s-o facă să

râdă, s-o ispitească cu noi experienţe. Oare urma să se transforme într-o bibliotecară tipicară, ştearsă şi chiţibuşară?

Apoi se gândi că-l avea pe Marcus care să-i aducă aventura în viaţă, aşa că poate mai avea o speranţă. Avea să-i fie dor de Eleanor, însă de la o vreme ele trei se îndepărtaseră oricum. Poate că trecuse deja în altă etapă a vieţii.

Când erau mai tinere fuseseră foarte apropiate. Polly îşi amintea cum se înghesuiau într-un singur pat de cămin, pe jumătate întinse, pe jumătate în fund, şi stăteau de vorbă până târziu în noapte. Se înveleau ca să se protejeze de nopţile reci din Durham şi beau ceai, ciocolată caldă sau votcă, în funcţie de ocazie. Pe atunci era o chestiune de onoare să nu aibă secrete.

Îşi destăinuiseră în amănunt toate visurile şi spaimele, îşi dezvăluiseră

sufletele şi neliniştile meschine.

Acum nu-i venea să creadă cât de mult se îndepărtaseră, cât de puţin ştiau una despre cealaltă în ultima vreme. Poate că totul începuse odată cu mutarea la Londra. Londra impusese o aură de sofisticare şi pretenţiozitate.

Îmbrăcate cu haine elegante şi înconjurate de prieteni noi, se transformaseră. Deveniseră brusc competente, glumeţe şi independente.

Însă acum se gândea că Eleanor şi Caroline fuseseră dintotdeauna actriţe, jucând roluri noi în funcţie de situaţie ca să supravieţuiască şi să exceleze.

Poate că jucaseră teatru şi în camera de cămin prin care şuiera vântul, la fel ca în barurile elegante pe care ajunseseră să le frecventeze la Londra. Era foarte probabil ca Polly, pentru care studenţia fusese aproape magică, făcând-o să simtă pentru prima oară că aparţine unui grup de persoane de vârsta ei, să fi fost pur şi simplu naivă.

Polly întinse pe pat rochia de domnişoară de onoare pe care o folosise la petrecerea de *hamefarin',* o împături cu grijă şi o puse în valiză. Bănuia că

rochia lui Eleanor o să fie reţinută ca probă, iar la sfârşitul anchetei distrusă.

Se uită pe geam. Era după-amiază, iar ceaţa începea din nou să se lase dinspre apă, acoperind linia orizontului, aşa că nu-şi mai dădea seama unde se termină cerul şi unde începe marea. Din camera de alături auzi vocile bărbaţilor. Marcus era un sfânt. Abia dacă-l cunoştea pe Ian, dar îl sprijinea, îl calma, îl asculta, îl lăsa să bea şi să se descarce. Polly luă o cămaşă din dulap şi o împături şi pe aceasta.

Aproape că terminase de împachetat când se întoarseră Lowrie şi Caroline. Auzi uşa deschizându-se şi le recunoscu vocile. Vorbeau absolut normal, lucru care o făcu să se simtă mai bine. Ziua următoare o să se îmbarce pe feribotul spre sud, apoi ea şi Marcus o să fie singuri în maşină

pe drumul spre Londra. O să poată uita de Ian şi de oameni morţi. În locul lor, Eleanor ar fi plecat de pe insule fără să se gândească de două ori. Polly avea tendinţa să se lase pradă introspecţiei prea mult, iar faptul că se închidea singură într-o cameră nu o ajuta cu nimic. Deschise uşa şi ieşi să-şi întâmpine prietenii.

Se îmbrăcaseră ca de iarnă, cu geci şi bocanci, iar Lowrie ducea un rucsac din care se auzi clinchet de sticle când îl aşeză pe jos.

— Nu poţi să-ţi petreci ultima seară în Shetland cufundată în gânduri de una singură, spuse Caroline.

Tipic pentru Caroline – o combinaţie între şefa de clasă şi asistentă

socială.

— Avem un plan.

Află că un prieten de-al lui Lowrie era bucătar şi venise de la Lerwick să

gătească pentru o petrecere de la clubul de iahting, într-o aşezare de pe coastă.

— Sunt de mers vreo trei kilometri, cât să ni se facă foame, spuse Caroline, apoi ne înfruptăm cu mâncare gustoasă, din Shetland, nişte vin bun şi ne întoarcem înainte să se facă prea târziu. Ce spui?

Polly se gândi că, indiferent ce părere ar fi avut ea, ceilalţi urmau să

accepte oricum. Pe Caroline nu puteai s-o mai opreşti când era atât de plină

de energie şi, chiar dacă o tachinau fiindcă făcea pe şefa, de fapt se bucurau că există cineva care să ia deciziile pentru ei. Fără ea ar fi pierdut vremea şi

n-ar fi reuşit să se mobilizeze.

Şi Ian părea că vrea să-şi petreacă seara altundeva decât în casă, fiind chiar cel mai entuziasmat de propunere. Se îmbrăcară cu hainele de drumeţie şi porniră. Poteca îi ducea pe lângă locul unde fusese găsit cadavrul lui Eleanor, dar nimeni nu aduse în discuţie acest amănunt.

Suntem atât de egoişti, se gândi Polly. *Ne pasă mai mult de starea noastră mentală decât de prietena noastră moartă. Facem ce trebuie ca să*

rămânem întregi la cap.

Când ajunseră la club, petrecerea era deja în toi. Avea loc în clădirea modernă, din lemn, cu vedere la portul unde micile bărci cu motor erau legate la ponton şi unde câteodată trăgea şi câte un iaht. Clubul era la etaj, dar îşi lăsară hainele la garderoba de la parter. Dinăuntru se auzeau râsete şi zgomot de glasuri. Polly avu un moment de panică. Se simţea de parcă ar fi fost din nou la facultate şi participa la o cină formală, ezitând în afara încăperii, nevricoasă, sigură că avea să folosească furculiţa greşită, să

roşească atunci când i se adresa cineva, să încalce una dintre acele reguli nescrise care diferenţiază clasa de mijloc educată de restul lumii. Acum, când aştepta să intre, avea aceleaşi semne fizice ale panicii – palpitaţii, mâini transpirate – şi simţea aceeaşi nevoie să fugă văzând cu ochii. Pe atunci o salvase Eleanor, luând-o de braţ şi conducând-o înăuntru înainte să

se poată împotrivi. Acum Marcus făcu asta, cu o mică plecăciune teatrală, oferindu-i braţul şi urcând treptele alături de ea.

În încăpere erau două mese lungi din lemn, acoperite cu feţe albe şi decorate cu lumânări şi flori puse în vaze de sticlă. Câţiva membri ai

clubului, îmbrăcaţi în negru, îi serveau pe invitaţi. Parcă i-ar fi aşteptat cu toţii pe ei, pentru că atunci când intrară toată lumea chiui fericită. Marcus citi perfect situaţia, ca de obicei, şi făcu o altă plecăciune, şi mai adâncă

decât prima. Caroline făcu semn cu mâna cunoscuţilor. Primiră câte un pahar de whisky şi se aşezară la locurile lor, în capul mesei. Lowrie scoase sticlele de vin din rucsac. În colţ, o tânără începu să cânte la vioară o piesă

melancolică. Polly îşi bău whisky-ul şi îşi dădu seama că pulsul îi revenise la normal. Pe masă apăru mâncarea, peşte şi miel, dar în faţa ei ajunse o farfurie de legume la cuptor cu sos de linte şi ciuperci care părea să fi fost preparată special pentru ea. Chelneriţa ştia până şi cum o cheamă.

Lui Polly îi luă puţin timp să se obişnuiască în ambianţa aceea. Încă

simţea că ei erau centrul atenţiei, iar privirile aruncate de ceilalţi o stinghereau şi îi creau o stare de nelinişte. Parcă ar fi ajuns din greşeală la o

zi de naştere şi aflase acolo că de fapt ea era sărbătorita. Bănuia că

deveniseră brusc interesanţi din cauza crimelor. În sfârşit, după un pahar de vin, începu să se relaxeze şi să se obişnuiască cu atmosfera. Marcus se distra de minune. Îşi dădu seama că partenerul ei privea astfel de ocazii din Shetland cu ochii reci ai antropologului, la fel ca atunci când luaseră masa în satul berber din Maroc. Poate se gândea să organizeze aici excursii pentru turiştii americani şi germani bogaţi, poate chiar să-i convingă pe cei de la clubul de iahting şi pe Lowrie să le pregătească o masă identică. Se întrebă

dacă Marcus nu cumva îşi privea gazdele de sus. Prefera să observe, nu să

participe, iar Polly bănuia că obiceiurile locale îl amuzau întrucâtva. Dar şi ea era tot un observator.

Lowrie şi Caroline se cunoşteau cu majoritatea invitaţilor. Polly îi recunoscu pe câţiva de la *hamefarin'*. Erau acolo şi verişoara lui Lowrie, tânăra mamă vorbăreaţă, şi soţul ei. Cu toţii vorbeau numai despre mutarea cuplului în Shetland şi despre noua casă de la Vidlin. Nimeni nu scoase vreo

vorbă despre crime. Poate că distracţia frenetică şi râsetele prea zgomotoase erau felul gazdelor de a încerca să treacă peste faptul că era posibil să stea la masă cu nişte ucigaşi. Când conversaţia lâncezea, Polly îi auzea pe Caroline şi pe Lowrie discutând despre prieteni comuni, politici universitare şi amantlâcuri. Parcă Eleanor n-ar fi murit, iar viaţa s-ar fi întors pe făgaşul obişnuit.

Polly stătea între Caroline şi o femeie corpolentă care purta o bluză largă

de mătase, într-un mov intens. Caroline vorbea cu o prietenă aflată de cealaltă parte a mesei.

— Înţeleg că lucrezi la Biblioteca Sentiman?

Femeia corpolentă îmbrăcată în mov avea o voce liniştită, foarte melodioasă şi clară, în ciuda zgomotului de fundal.

Din nou, Polly se simţi luată prin surprindere. Cum de ştia străina asta cu ce se ocupa ea? Oare toţi localnicii comunicau prin telepatie? Brusc avu impresia că-şi imaginează toată scena şi că întreaga şedere pe Unst, de când ajunsese în Shetland, fusese numai un vis. Că nimic de acolo nu era real. Că

în curând o să se trezească şi o să descopere că Eleanor e în viaţă.

— Cândva am trecut şi eu pe-acolo, continuă femeia. A fost de-a dreptul fascinant. Cred că e un loc minunat în care să lucrezi.

Sesizându-i nedumerirea lui Polly, se prezentă. Era istoric şi lucra la muzeul din Lerwick.

— Simon, arhivarul, mi-a spus că ai trecut pe la noi. Înţeleg de ce te

interesa Micuţa Lizzie: a fost un accident tragic care a dat naştere unei adevărate legende. Avem cu toţii felul nostru de a explica lucrurile care ne întristează. Nu ne mulţumim să dăm vina pe hazard, nu-i aşa?

Polly nu era sigură cum să răspundă, aşa că doar zâmbi, dar ideea i se păru interesantă. Oare Eleanor urma să facă parte şi ea din mitul Micuţei Lizzie? Oare povestea avea să se modifice astfel încât s-o includă pe ciudata

brunetă din sud? Un adolescent chipeş veni să-i ia farfuria. În cealaltă parte a sălii, trei copii începuseră să danseze pe ritmul viorii. Femeia de lângă

Polly se întoarse ca să reia firul discuţiei cu un bătrân aflat de cealaltă parte a mesei. Parcă n-ar fi aşteptat niciun răspuns. Polly se rezemă de spătar şi se uită pe geam. Ceaţa groasă şi cenuşie obtura lumina. Lumânările din încăpere străluceau în penumbră. Polly se uită din nou la copiii care dansau.

Câţiva adulţi începuseră să bată din palme pe ritm, încurajându-i. Muzica deveni mai alertă, iar dansul din ce în ce mai aprig. Lumea bătea ritmul în mese. Erau doi băieţi şi o fată care dansau. Băieţii purtau cămăşi gri şi veste de Fair Isle identice, cusute de mână. Fata era îmbrăcată în alb şi avea pantofi negri. Brusc, Polly îşi dădu seama că-i era cunoscută. Era fetiţa de pe plajă – copila-fantomă pe care o văzuse Eleanor.

Capitolul XXXVII

Sandy era în biroul de la Springfield. Se tot ocupase de partea plictisitoare, verificând pe calculatorul din biroul hotelului trecutul persoanelor implicate marginal în anchetă. Acum îşi luase o pauză, îşi făcuse o cafea şi se gândea iarăşi la Elizabeth Geldard. Nu înţelegea cum moartea unui copil, petrecută cu atât de mult timp în urmă, putea să

declanşeze o serie de crime în prezent, însă Jimmy Perez se pricepea la investigarea trecutului, ştia să scormonească, iar Sandy îşi dorea mereu să-l impresioneze. În acelaşi timp, se gândea şi la Louisa. Fireşte că-i plăcea de ea la nebunie, dar nu fusese niciodată foarte pretenţios, îi plăcuseră multe fete şi cu câteva dintre ele chiar ieşise, însă de data asta era altceva. Pe Louisa o şi admira pentru munca de la şcoală, pentru că-şi îngrijea mama şi gestiona o viaţă familială complicată cu atâta demnitate şi afişând bună-dispoziţie. După terminarea anchetei voia s-o convingă cumva să iasă

împreună. Era imposibil să nu poată găsi pe cineva care s-o îngrijească pe bătrână o seară. Se întrebă unde i-ar fi plăcut Louisei să meargă. I-ar fi plăcut grozav s-o răsfeţe.

David Gordon nu mai coborâse de când plecase în camera lui cu un sandwich. Sandy stătea cu uşa de la birou deschisă, ca să-l audă dacă ar fi

umblat prin pensiune, însă clădirea era cufundată în tăcere. Moartă. Se întoarse cu ochii la ecran. După cinci minute, îl sună Mary Lomax.

— Ai cum să vii aici vreo oră? Trebuie să ies puţin, dar Jimmy şi Willow sunt la Yell şi nu vreau să-l las pe domnul Gordon de unul singur.

— Crezi că o să fugă undeva?

Vocea îi suna de parcă ar fi vorbit în timp ce mânca.

— Nu, nimic de genul ăsta. Pur şi simplu cred că n-ar trebui să-l las singur.

Femeia ajunse după douăzeci de minute, cu o sacoşă împletită din care se iţeau fire de lână şi andrele. Sandy o lăsă în bucătărie, uitându-se la un serial de epocă la micul televizor de acolo şi cu şalul la care lucra întins în poale.

La Voxter îi găsi pe Grusche şi George urmărind acelaşi serial. Nu era nici urmă de Caroline sau Lowrie, lucru care îl bucură pe Sandy. Dacă ar fi fost de faţă, situaţia s-ar fi complicat. Serialul era pe sfârşite, iar detectivul aşteptă să se termine. Casa imensă de la televizor, cu *lord, lady* şi servitori, îl făcu să-şi închipuie cum trebuie să fi arătat cândva Springfield.

— Cum te simţi, Sandy?

George se ridică încet şi îşi masă spatele. În perioada aceea din an plivea napi la fermă şi probabil că-l durea fiecare părticică din corp.

— Bei un păhărel?

Sandy clătină din cap.

— Atunci un ceai?

— Da, sigur.

Grusche se ridică la rândul ei şi puse apa la fiert.

— Uită-te şi tu la pâcla care vine dinspre mare… Ce vară cumplită a fost cu ceaţa asta! Lowrie şi Caroline ar trebui să plece mâine în sud, dar nu sunt sigură că o să zboare avioanele.

— Unde sunt acum?

Sandy îşi dorea ca Grusche să iasă din cameră. S-ar fi simţit mai în largul lui vorbind doar cu George.

— Au ieşit cu prietenii lor de la Sletts. E ultima lor seară aici. Au mers pe cărarea care duce la clubul de iahting. E un soi de petrecere acolo.

Femeia vorbise pe un ton dezaprobator. Poate că i se părea o lipsă de respect din partea tinerilor să chefuiască în condiţiile în care muriseră două

persoane.

— Te las pe tine să faci ceaiul, George. Mai sunt nişte biscuiţi în cutie.

Mi-am aranjat roata de tors dincolo şi aş vrea să depăn lâna aia, spuse Grusche îndepărtându-se.

Cei doi bărbaţi îşi băură ceaiul stând faţă-n faţă la masă.

— M-am tot gândit la Elizabeth Geldard, spuse Sandy.

George se uită la el, dar nu zise nimic.

— Pe atunci nu era obişnuit ca un cuplu să aibă un copil abia pe la patruzeci şi ceva de ani.

— Dar nici nemaiauzit, răspunse George.

— Mă întreb dacă nu cumva au adoptat-o.

Sandy se tot gândise la varianta asta de când vorbise cu Louisa.

George nu spuse nimic.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Sandy luă o gură de ceai şi întinse mâna ca să ia nişte biscuiţi din cutia albastră.

— Acum privim lucrurile altfel. Nu e nicio ruşine să creşti un copil din flori.

— Depinde cine e tatăl.

Se lăsă tăcerea.

— Dar mama era Sarah? Străbătuşa ta şi servitoarea de la casa cea mare?

Urmă un nou moment de tăcere.

— La noi în familie aşa se spune.

Sandy se gândi că aşa se lega totul. Sarah rămăsese însărcinată când era doar un copil, să fi avut cel mult cincisprezece ani. Probabil că nu ştia nimic despre sex şi cineva profitase de asta. Proprietarii casei îşi doreau cu disperare un copil, aşa că soluţia perfectă era să pretindă că era copilul lor.

Cei doi Geldard oricum petreceau multă vreme în sud, aşa că nimeni n-ar fi fost surprins dacă s-ar fi întors pe Unst cu un copil. Fără îndoială că Sarah fusese dusă la nişte rude în altă parte din Shetland odată ce sarcina începuse să fie vizibilă, iar când s-a întors, familia Geldard a angajat-o să aibă grijă

de propriul copil. Cine altcineva ar fi fost mai potrivit să o crească pe micuţă? Iar aşa se explica şi de ce fusese atât de afectată după moartea lui Lizzie, de ce simţise că trebuie să fugă din Shetland, precum şi faptul că îşi numise a doua fiică Elizabeth.

— Cine era tatăl?

Sandy nu era sigur dacă informaţiile acelea aveau vreo relevanţă pentru ancheta în desfăşurare, dar dacă tot pornise pe acest drum voia să afle întreaga poveste.

George se uita pe geam.

— Nu există nicio dovadă.

Râse stingher.

— Pe atunci nu existau teste de paternitate.

— Dar trebuie să fi circulat zvonuri. Fata ştia.

Se lăsă din nou tăcerea. George părea nesigur cât să dea din casă.

— Povestea e că era nimeni altul decât însuşi Gilbert Geldard. Îi plăceau fetele tinere mai mult decât îi plăcea soţia lui care ajunsese deja la vârsta a doua. Poate că de asta ea nu a avut niciodată un copil.

— A violat o fată ca nevastă-sa să aibă un copil?

Sandy era şocat. Acum înţelegea de ce familia Malcolmson nu dorise să

discute acest subiect.

— Sau Geldard i-a plătit serviciile?

George dădu din umeri.

— Violată, sedusă, plătită – până la urmă e acelaşi lucru. Toate variantele

sunt greşite. Toate-s violente.

— Roberta a aflat vreodată că soţul ei era tatăl copilului adoptat?

George dădu iarăşi din umeri.

— Dacă te uiţi la portretul fetei de la muzeul din Lerwick şi la cel al bărbatului de la Springfield, seamănă destul de mult. Te-ai fi aşteptat să-şi pună problema asta.

Sandy încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit Roberta aflând că

Gilbert era tatăl fiicei adoptive. Una era să primeşti în familie copilul unei fete ca un gest de milostenie – sigur, era vorba şi de egoism, o făceai fiindcă

erai disperată să ţii un copil în braţe, dar în acelaşi timp puteai să-ţi spui şi că faci o faptă bună, o scăpai de sărăcie, de viaţa alături de o mamă singură, iar în acelaşi timp o salvai pe Sarah Malcolmson de ruşine –, dar cum era să

afli mai târziu că respectivul copil e rodul perversiunii propriului soţ? Dar dacă ar fi început să semene cu bărbatul cu care dormi noaptea? Asta cum te-ar fi făcut să te simţi? Ai mai fi putut iubi copilul sau ai fi vrut să scapi de el?

George se întoarse în prezent.

— Nu văd de ce te interesează să dezgropi toate astea. Nu au nicio relevanţă pentru moartea celor doi din sud. Ei n-au avut nicio treabă cu familia noastră.

Sandy nu ştia ce să-i răspundă. Ar fi vrut să-i spună că moartea cuiva era importantă chiar dacă victimele nu erau din Shetland şi că uciderea unui copil de zece ani era importantă chiar dacă se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Începea să creadă că Lizzie fusese ucisă de mama ei adoptivă şi că

cei doi Geldard dăduseră vina pe Sarah Malcolmson ca s-o facă să plece.

Aşa n-ar mai fi avut cine sau ce să le aducă aminte de fată şi de agresiunea sexuală a bărbatului. Aşa puteau să trăiască mai departe convinşi că sunt oameni buni şi să-şi organizeze petrecerile fastuoase. Numai că fetiţa se întorsese să-i bântuie, chiar dacă le apărea numai în vise, iar până la urmă se văzuseră nevoiţi să plece şi ei.

George îl privea pe Sandy şi aştepta un răspuns. În casă era aşa de linişte că puteau s-o audă pe Grusche cum deapănă lâna în camera de alături, întrun ritm dulce ca un cântec de leagăn.

— Voiam doar să înţeleg, spuse Sandy în sfârşit. Povestea aşa cum ne-a fost spusă n-avea niciun sens.

Făcu o pauză.

— Eleanor ştia adevărul despre Micuţa Lizzie? Lowrie i-a spus toată

povestea?

La urma-urmei, de ce n-ar fi făcut-o? Lowrie era sofisticat şi locuia la Londra. El n-ar fi înţeles de ce lui George nu-i plăcea ideea ca adevărul din spatele poveştii să iasă la iveală. Probabil că deja pierduse reţinerea şi discreţia tipice locuitorilor din Shetland. În plus, ar fi fost un subiect senzaţional pentru emisiunea lui Eleanor. Ar fi fost o anchetă care pleca de la o enigmă din trecut. Sandy îşi dădea seama că ea ar fi fost interesată de aşa ceva.

— Nu cred că i-ar fi spus-o, răspunse George. A crescut învăţând că e ceva ce trebuie păstrat în familie.

Dar e posibil ca Lowrie să-i fi spus, totuşi, proaspetei lui soţii povestea.

Şi ea e acum membru al familiei şi e o profesoară căreia îi stârnesc curiozitatea locurile neobişnuite şi oamenii care trăiesc acolo. Poate Caroline i-a spus mai departe povestea lui Eleanor drept cadou, ca pe ceva care s-o înveselească într-un moment în care era deprimată. Poate că nici nu şi-a dat seama că trebuia păstrată în familie.

Zumzetul roţii de tors se oprise. Sandy îşi dădu seama că dacă ei puteau s-o audă probabil că şi Grusche auzise întreaga lor conversaţie. Silueta femeii apăru în prag, mare şi pătrăţoasă. Purta pantaloni largi de in şi o bluză largă de pescar. Nu-l băgă în seamă pe Sandy.

— Mă duc să-l sun pe Lowrie, spuse Grusche, să le propun să-i aducem de la clubul de iahting cu maşina. Pe ceaţa asta cred că e periculos să

meargă pe coastă.

George aprobă din cap şi femeia se făcu nevăzută. O auziră vorbind în cealaltă încăpere, dar de data asta închisese uşa, nu mai puteau distinge cuvintele. Sandy îşi zise că era momentul să plece. Voia să-i spună lui

Jimmy Perez ce aflase, dar îi promisese lui Mary Lomax că o să fie plecat doar o oră.

Se ridică tocmai când Grusche se întoarse în bucătărie.

— Au spus că vor să se plimbe şi că oricum nu ştiu când se termină

cheful. Nici n-au terminat de mâncat încă.

Se încruntă.

— Sper să aibă grijă. Nu mai vrem încă o tragedie.

Îi aruncă lui Sandy un zâmbet rapid.

— Noi, mamele, ne facem prea multe griji. Stai să vezi când o să ai şi tu copii, Sandy. Abia atunci o să înţelegi.

Ajuns în maşină, văzu că ratase un apel de la Perez. Primise şi un mesaj

vocal:

„Trebuie să dăm de Monica Leaze, Sandy. Avem noutăţi şi o să rămânem aici o vreme, deşi am vrea să ne întoarcem pe Unst diseară. Ai cum să ne rezervi bilete pe ultimul feribot spre Yell?”

Sandy încercă să-l sune înapoi, dar detectivul nu-i răspunse. Merse cu maşina până la Springfield. În aer pluteau petice de ceaţă care se răsfirau din când în când, lăsând razele strălucitoare ale soarelui să lumineze colinele. Când opri în faţa hotelului, se gândi la fetiţa care locuise acolo şi care avusese o viaţă aşa de scurtă şi nefericită.

Capitolul XXXVIII

Perez se uită lung la schiţa de pe şevaletul din mansarda Monicăi Leaze.

Eleanor Longstaff era imortalizată în creion. Fireşte că arăta la fel ca trupul neînsufleţit găsit lângă lac, dar nu era o reprezentare fidelă. Se simţea ca atunci când auzise glasul fetiţei de pe reportofonul lui Eleanor. Undeva era

o discrepanţă, ceva nu era tocmai în regulă. Continuă să privească desenul şi îi veni tot mai greu să creadă că era al artistei care pictase interioarele detaliate şi tulburătoare de la galerie. Apoi îşi aminti că tot Leaze o pictase pe fetiţa îmbrăcată în rochie albă şi se gândi că cele două figuri aveau ceva asemănător, un fel de veselie şi neastâmpăr care acum păreau aproape blasfemiatoare. Parcă artista s-ar fi bucurat că Eleanor murise, parcă

uciderea ei ar fi amuzat-o.

Îşi dădu seama că Willow era în spatele lui.

— Trebuie să discutăm cu ea, spuse. Trebuie să-i fi văzut cadavrul lui Eleanor. E cel puţin martoră.

Perez tocmai voia s-o contrazică, dar se opri. În clipa aceea, nimic nu era sigur. În schimb făcu o remarcă neutră:

— Nu pare să fie nimic în fundal.

— Nu e nimic în fundal în afară de câteva tuşe de creion! izbucni ea.

Îşi dădu seama că Willow îşi manifesta frustrarea acumulată.

Îşi dorea să-i poată spune ceva care s-o calmeze. Când se purta aşa îi amintea de Cassie când intra în panică şi era pe punctul de a face o criză. Pe cea mică o liniştea ţinând-o strâns în braţe. Preţ de o clipă îşi imagină că

face la fel cu Willow, detensionând-o, apoi îşi aminti că nu o sunase pe Cassie în ziua aceea. Nu trecea nicio zi fără să vorbească.

— Trebuie să dau un telefon. Scuze. Nu durează mult.

Perez coborî în salon pe scara de lemn abruptă, simţind cum îl urmăreşte privirea nemulţumită a lui Willow.

Cassie părea bucuroasă să-l audă.

— Cam când vii?

Îi vorbise pe un ton egal. Nu era un copil răzgâiat.

— Curând. Sigur până la sfârşitul săptămânii.

— Bine.

— O să ne bucurăm amândoi să ne întoarcem acasă.

— O să mă duci pe Fair Isle când te întorci?

— Ai şcoală, o dădu Perez la întors. E prea departe ca să mergem numai o zi.

— Am putea merge într-un weekend prelungit. Am întrebat-o pe învăţătoarea mea, a spus că e în regulă să am două zile libere. I se pare că e un lucru important pentru mine.

— Atunci o să mergem.

Nu mai putea să-i spună nimic.

— În primul weekend când vremea e frumoasă şi marea e destul de calmă cât să ne îmbarcăm pe *Good Shepherd.*

Nu răspunse, dar Perez auzi un oftat liniştit. Era mulţumită că i se făcea pe plac.

Înapoi în mansardă, Willow era încă agitată, dar nu la fel de tare ca înainte. Poate că o mai liniştise antrenamentul de yoga.

— Ce crezi, Jimmy? Cum putem s-o găsim pe Monica? Asta e singura adresă pe care o avem, iar Annie se poartă ca un supraveghetor îndopat cu amfetamină. Dacă ar umbla vorbe despre Monica, sigur i-ar fi ajuns la urechi.

— Am putea încerca la galerie.

Îşi dorea să se mai uite o dată la tabloul cu fata în alb, dacă se mai afla acolo. Nu era prea sigur cu ce o să-l ajute, dar i se părea important.

— Sigur.

În glasul detectivei se simţea uşurarea. Acum măcar aveau un plan.

— E închisă, dar poate are cineva din apropiere vreo informaţie. Măcar să aflăm la cine e cheia.

Când ieşiră, Willow voia să pornească direct, dar Perez insistă să-i mulţumească mai întâi lui Annie.

— Aţi găsit ceva folositor?

Femeia ar fi vrut să-i mai ţină de vorbă. Îi pusese până şi mâna pe braţ

lui Perez. Era mai mult vorba de singurătate decât de curiozitate.

— Nu chiar. Aşa cum ne-aţi spus, se pare că Monica a plecat. O să

încercăm să vorbim cu proprietarul. Oricum, ne-aţi ajutat foarte mult.

Apoi se îndepărtă, pentru că Willow îl ţintuia de la volan cu o privire crâncenă. Annie rămase în prag, urmărindu-i până când întoarseră maşina şi plecară.

Perez îi explică detectivei cum să ajungă la galerie şi îi lăsă un mesaj vocal lui Sandy. Trecură pe lângă un deal golaş, ciuruit de exploatările de turbă. În semiobscuritate totul arăta întunecat, lipsit de culoare. Galeria era atât de bine camuflată încât Willow aproape că trecu pe lângă ea, iar când Perez îi arătă clădirea frână brusc şi trebui să dea înapoi ca să ajungă în parcare. Uşa era încuiată, dar înăuntru se vedea o lumină aprinsă, iar când bătură la uşă le deschise o femeie.

— Galeria nu e deschisă seara.

Vorbea cu un accent continental pe care Perez nu reuşea să-l identifice.

Să fi fost franţuzoaică?

— Suntem de la poliţie.

Willow îşi scosese deja legitimaţia. Femeia se dădu la o parte ca să-i lase să intre. Înăuntru, locul era destul de diferit faţă de cum şi-l amintea Perez, lucru care îl tulbură pentru o clipă. Cum putea să se fi schimbat atât de mult faţă de imaginea din mintea lui? Era mai mic şi mai întunecos. Poate că i se păruse măreţ în noaptea vernisajului graţie ocaziei în sine şi a energiei pe care o degaja Monica Leaze. Şi poate fiindcă Fran fusese alături de el.

Văzu pe peretele din capăt tabloul cu fata în rochia albă şi merse direct la el, lăsând-o pe Willow să stea de vorbă cu femeia. Murmurul discuţiei nu-i distrăgea atenţia. Măcar fata din tablou era la fel cum o ţinea minte. Avea aceleaşi bucle şi acelaşi zâmbet atotştiutor. Arăta exact cum o descrisese Polly Gilmour pe copila de pe plajă. Perez se alătură celor două.

— Ea e Catherine Breton, spuse Willow încruntându-se, de parcă ar fi enervat-o cât de distras era. E olar. Are un atelier aici şi are grijă de galerie.

— O cunoaşteţi pe Monica Leaze?

Perez se simţi stupid imediat ce rosti întrebarea. Fără îndoială fusese primul lucru pe care voise să-l afle şi Willow.

— Bineînţeles. E pictoriţă. Are tablourile expuse aici.

Femeia era brunetă, solidă şi avea braţe musculoase. Sub unghii se vedeau urme de lut. Perez îşi dădu seama că voia să se întoarcă la lucru.

— Aveţi vreo idee unde se află acum?

Ea ridică din umeri.

— Monica are o viaţă de familie complicată. Niciodată nu ştiu exact unde se află.

— Vorbiţi-ne despre asta.

Trebuie să-şi fi dat seama că nu aveau să plece, pentru că îi conduse în atelier. Într-un capăt erau o canapea deteriorată şi o masă joasă. Îi invită să

se aşeze acolo. Printr-un perete de sticlă se vedea interiorul galeriei.

— Cred că vă simţiţi ca într-un mic acvariu, remarcă Willow.

— Face parte din contract. Pot să locuiesc în Shetland, iar atelierul îl am

pe gratis.

Catherine făcu o pauză.

— Iarna oricum avem puţini musafiri pe-aici…

— Aşadar, spuneţi-ne despre Monica.

— E o pictoriţă din Londra. O pictoriţă bună, apreciată. Are o…

Tăcu o clipă, încercând să găsească un cuvânt potrivit.

— …relaţie dificilă cu partenerul ei. Acum doi ani a hotărât că nu poate trăi tot timpul cu el. O plictiseşte.

Mintea lui Perez funcţiona la turaţie maximă. Îşi amintea de discuţia cu Cilla, mama lui Eleanor. Cilla îi spusese că Ian o s-o plictisească până la urmă pe Eleanor. Poate că Eleanor şi Monica se cunoscuseră la Londra.

Poate că erau prietene. Dacă Eleanor avea deja datele de contact ale Monicăi, aşa se explica faptul că din agendă lipseau numele de familie şi numărul de telefon. Se uită la Catherine şi spuse un ton neutru: — Aşadar, s-a mutat în Shetland.

— A închiriat o casă în Shetland, dar nu locuieşte aici mereu. Are o fiică, are nepoţi, cu soţul ei nu a rupt relaţia, aşa că faţă de Shetland are un ataşament parţial.

Altă familie complicată, se gândi Perez. *La fel ca mine, Cassie şi Duncan. Dar poate că e bine că familiile s-au schimbat de-a lungul vremii.*

Cred că mama s-a sufocat în căsnicia ei. Şi, într-un fel, m-am sufocat şi eu din cauza asta. Acum există spaţiu de mişcare, le dăm oamenilor şansa să

respire şi să crească.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

Catherine se gândi înainte să răspundă. Perez îşi dădea seama că era foarte meticuloasă.

— Acum o săptămână. Vineri dimineaţă.

Cu o zi înainte de petrecerea de *hamefarin'.* Cu o zi înainte să moară

Eleanor.

— Aţi putea să ne spuneţi cum v-aţi întâlnit?

— A trecut Monica pe aici. Mi-a spus că avea o problemă de familie la Londra. Unul dintre nepoţi se îmbolnăvise. Ea hotărâse să meargă acasă. M-a rugat să-l anunţ pe proprietarul galeriei. Acceptase să ţină un curs aici cândva luna asta şi nu ştia dacă o să se întoarcă la timp.

Catherine se uită la ceas. Era clar că nu mai avea chef să stea cu ei.

— Părea bucuroasă că se întoarce la Londra, aproape că era entuziasmată. Zice că adoră Insulele Shetland, dar cred că-i e dor de oraş şi

de prietenii ei de-acolo.

— Monica are vreun prieten la Yell?

Perez se gândi că femeia pe care o întâlnise la galerie împreună cu Fran era sociabilă, îi plăcea să se manifeste în public. Poate că Annie i se părea Monicăi prea băgăcioasă cu întrebările ei, dar nu şi-o putea închipui trăind de una singură în Shetland.

— E foarte apropiată de Jen Arthur şi de părinţii ei.

— Ei unde lucrează?

— Jen e muziciană, scrie cântece. Are o familie tânără şi e divorţată.

Catherine zâmbi scurt.

— Şi ei i s-a părut foarte plictisitor soţul. S-au întâlnit la şcoală. Jen spune că s-au căsătorit prea devreme. A avut doi fii cu el, apoi a hotărât că

i-ar fi mai bine de una singură.

— Fostul ei soţ e Neil Arthur? Locuieşte la Meoness, pe Unst? E

instalator.

Willow îi întrerupse cu întrebările, brusc entuziasmată. Lui Perez îi luă o clipă să facă legătura – a doua soţie a lui Neil Arthur era Vaila, verişoara lui Lowrie. O dată la două săptămâni, fiii lui Neil veneau să stea la ei în weekend. Altă familie complicată care încerca să facă lucrurile să meargă!

Iar Vaila spunea că văzuse fantoma Micuţei Lizzie. Şi se întâlnise şi cu Eleanor în după-amiaza în care aceasta murise.

— Aşa e.

Catherine se ridică. Nu fusese tocmai politicoasă în timpul discuţiei, iar acum intenţiona să le dea limpede de înţeles că voia să-i vadă plecând.

Willow şi Perez se ridicară şi ei.

— Vă place de Monica?

Pusese întrebarea fără să se gândească. Se lăsă tăcerea. Se aştepta la un răspuns sec, de complezenţă, în schimb primi unul surprinzător şi sincer:

— Nu prea. E egoistă. Imprevizibilă. Chiar şi puţin arogantă. Nu-i pasă

dacă răneşte oamenii care-i stau în cale.

Catherine făcu o pauză.

— Dar cred că ar fi o prietenă de nădejde. Nu e genul pe care s-o vrei ca duşman, dar dacă sunteţi prieteni se luptă pentru tine până la capăt.

Detectivii părăsiră atelierul şi ajunseră din nou în sala principală a galeriei. Perez se simţi atras din nou către portretul fetiţei în alb.

— Ştiţi cine i-a fost model pentru tablou? E nepoata ei?

Catherine clătină din cap.

— E un tablou vechi. Monica l-a păstrat şi l-a adus la expoziţie abia anul trecut. Apoi Roland, proprietarul, a convins-o să-l lase aici. Dă bine să aibă

în galerie ceva semnat de Monica Leaze, chiar dacă ştie că e puţin probabil să se vândă la preţul afişat. E Freya, fiica Monicăi. A acceptat bucuroasă să-l lase aici fiindcă spune că a rămas însărcinată cu ea în Shetland. A zis-o parcă în glumă.

În maşină, în drum spre staţia de feribot, Perez vorbea din nou la telefon cu Sandy. Avea noi solicitări:

— Putem să dăm de cineva de la NorthLink şi Flybe să vedem dacă

Monica Leaze a plecat din Shetland în ziua în care a fost comisă crima? Sau a doua zi, duminică. Ar fi grozav să aflăm dacă Eleanor s-a întâlnit cu ea când a venit în Shetland cu o săptămână înainte. Cred că Monica e prietenă

cu directorul galeriei de artă, aşa că Mareel ar putea fi un loc firesc de întâlnire. Îl ştii pe vreunul dintre băieţii care lucrează acolo? Verifică dacă-şi aduce aminte să le fi văzut pe cele două femei întâlnindu-se. Ar fi ieşit în evidenţă – ambele englezoaice, ambele stilate.

Detectivul se opri să-şi tragă sufletul şi şi-l imagină pe Sandy mâzgălind notiţe, destul de lent, pe o bucăţică de hârtie.

— Ai notat tot, Sandy?

— Am fost pe la George Malcolmson, spuse Sandy. Mi-a venit o idee.

— Şi ce idee ţi-a venit mai exact, Sandy?

Perez se bucură că-i spusese asta lui. La starea în care era, lui Willow deja i-ar fi sărit ţandăra.

— Am vorbit cu Louisa despre faptul că e adoptată şi asta m-a făcut să

mă gândesc la Lizzie Geldard.

Sandy făcu o pauză, iar Perez nu-l zori. Avea nevoie să-şi adune gândurile.

— Se pare că era copilul din flori al Sarei Malcolmson. Gilbert Geldard a sedus-o când avea doar cincisprezece ani. Roberta a adoptat copila, neştiind asta. Mă întrebam ce ar fi gândit despre ea în cazul în care ar fi aflat adevărul.

— Crezi că Roberta a înecat-o pe Lizzie Geldard?

— Nu ştiu.

Sandy părea neliniştit şi îngrijorat că se făcea de râs.

— Tu ce crezi?

— Mi se pare plauzibil.

Perez se gândi că o femeie furioasă ar fi putut da vina mai degrabă pe copil decât pe bărbatul cu care era obligată să rămână căsătorită de dragul aparenţelor. Dacă Gilbert o iubise pe Lizzie fiindcă era fiica lui, uciderea ei ar fi fost o răzbunare cumplită. În acelaşi timp, ar fi fost şi o negare, un fel de a scăpa de mărturia vie a defectelor soţului.

— Nu-mi dau seama ce relevanţă au toate astea pentru caz, spuse Sandy.

Perez nu răspunse. Se gândea că în centrul anchetei erau, de fapt, câteva familii cu relaţii complicate care încercau să supravieţuiască.

— Cum v-a mers ţie şi lui Willow? întrebă Sandy. V-am luat bilete pentru ultimul feribot. Vă întoarceţi acum?

Părea neliniştit.

— A fost foarte interesant, răspunse Perez. O să-ţi povestim când ne întoarcem. Sperăm să prindem feribotul mai devreme, deci ar trebui să ne vedem în curând.

Willow conducea nebuneşte pe drumurile înguste. Ceaţa se lăsase iarăşi, iar vizibilitatea era redusă. Din când în când luminile caselor străpungeau întunericul, sau se pomeneau în faţă cu farurile altei maşini, iar detectiva trebuia să tragă brusc de volan, însă Perez n-o rugă să încetinească. La fel ca Willow, şi el abia aştepta să se întoarcă pe Unst. Nici prin cap nu-i trecea să mai aştepte o oră până la ultimul feribot. Simţea că se apropiau de deznodământul anchetei şi că trebuiau să ajungă pe cea mai nordică insulă

din arhipelag înainte să aibă loc încă o tragedie.

Sandy îi aştepta. Era ora nouă. În timp ce deschideau uşa principală de la Springfield, orologiul din hol bătu ora exactă. Sandy stătea cu lumina aprinsă în bucătărie şi se uitase în curtea întunecoasă ca să verifice dacă

maşina pe care o auzise era a lor. Părea un copil neliniştit, lăsat singur acasă

pentru prima oară, care aştepta să se întoarcă părinţii.

— Am nevoie de un ceai.

Willow se trânti într-unul dintre fotolii şi îşi scoase încălţările. Perez văzu că avea o mică gaură în degetul şosetei croşetate.

Sandy puse apa la fiert.

— Deci, aţi găsit-o pe Monica?

Perez îi povesti despre casa goală şi vizita la galerie.

— Deci crezi că a plecat înainte să fie comise crimele? întrebă Sandy. Nu pot confirma asta. N-o să pot vorbi cu nimeni de la NorthLink sau Flybe până mâine la şapte.

— N-are cum să fi plecat vineri.

Willow stătea cu mâinile pe cana de ceai, iar lui Perez i se păru epuizată.

— A văzut cadavrul lui Eleanor.

Detectiva îi explică lui Sandy că descoperiseră în casa Monicăi o schiţă

cu scena crimei.

— Dar asta nu-nseamnă neapărat ceva, nu?

Perez se tot gândise la acest amănunt.

— N-avea nevoie să vadă cadavrul lui Eleanor ca să facă desenul.

Trebuia doar să ştie că o să fie acolo.

— Vrei să spui că ucigaşul i s-a destăinuit înainte să comită crima?

Willow ridică brusc privirea.

— Dacă ai vreo teorie, Jimmy Perez, acum e momentul să ne-o spui şi nouă.

El ezită. Nu era sigur ce să spună. Telefonul începu să-i sune şi îl scoase din buzunar. Era Cilla, mama lui Eleanor. Îi salvase numărul în agendă la Londra.

— Inspectore Perez.

Părea îmbătrânită şi nu rostea cuvintele clar. Băuse.

— M-am tot gândit la discuţia noastră.

— Da?

— N-am fost chiar cinstită cu tine.

Cilla făcu o pauză. Detectivul şi-o imagină în camera ei din Pimlico, uitându-se la grădină cu un pahar mare în mână, jelindu-şi fiica în singurul mod în care putea s-o facă. Acolo în sud, la Londra, era deja întuneric.

Gâzele probabil se adunaseră la geam, atrase de lumină. Perez se întrebă

dacă era cazul să spună ceva, dar până la urmă femeia continuă singură:

— Cred că ştiu de ce Nell a vrut să stăm de vorbă cu o zi înainte să plece în Shetland. Ştiu ce o frământa.

Capitolul XXXIX

Willow nu reuşea să-şi dea seama cu cine vorbea Perez la telefon. El se ridică brusc şi se îndepărtă. Deschise uşa de la bucătărie şi îşi continuă

convorbirea în prag, uitându-se afară. Willow îi vedea numai spatele uşor încovoiat. Pe uşa deschisă intra aerul rece. Willow îşi zise că, probabil, vorbea ceva în legătură cu Cassie. Acum ea era iubirea vieţii lui.

Reîncarnarea lui Fran, un alt fel de fantomă. Fetiţa avea de jucat un rol dificil.

Sandy vorbea, atrăgându-i din nou atenţia la ce se întâmpla în cameră.

— Sunt destul de sigur că am dovezi cum că Eleanor a mai fost în Shetland şi că s-a întâlnit cu Monica Leaze.

— De unde ştii asta, Sandy?

— Am făcut aşa cum mi-a sugerat Jimmy şi am vorbit cu o prietenă de la centrul de artă din Mareel. N-a putut să mă ajute, aşa că l-am sunat pe directorul de la Hay’s Dock, restaurantul muzeului.

— Şi?

— O cunoaşte pe Monica Leaze. Îşi aminteşte că a văzut-o pe Monica luând prânzul acolo cu încă trei persoane. Una dintre ele era o femeie brunetă. I-

am trimis prin e-mail poza pe care ne-a dat-o Polly Gilmour şi mi-a confirmat că era Eleanor.

Willow uită pentru o clipă de Jimmy Perez. Era imposibil ca Monica Leaze să nu fie aceeaşi „Monica” din jurnalul lui Eleanor.

— Prietena ta a mai recunoscut pe altcineva?

Sandy clătină din cap.

— Mai erau doi bărbaţi. Asta e tot ce mi-a zis.

— Presupun că directorul restaurantului n-a auzit nimic din ce vorbeau, nu?

— Nu.

Sandy era dezamăgit că nu putea să contribuie mai mult.

— Dar ele două păreau să fie în relaţii bune, s-au salutat ca nişte vechi prietene. Nu dădeau impresia că e prima oară când se întâlnesc.

Willow nu era sigură dacă aspectul acela era relevant sau nu. Şi ea avea prietene din domeniul artistic şi, de regulă, când salutau pe cineva, chiar dacă era străin, îl îmbrăţişau, îl pupau pe amândoi obrajii şi scoteau exclamaţii de încântare.

— Monica avea un portofoliu la ea, continuă Sandy. Grupul s-a uitat la nişte tablouri. Le-au întins pe masă.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă au ieşit. Băuseră vin şi râdeau. Parcă sărbătoreau ceva.

Prietena mea s-a uitat pe geam ceva mai târziu şi i-a văzut făcându-şi fotografii pe poteca de lemn dintre muzeu şi doc.

Mintea lui Willow lucra frenetic, făcând legătura dintre idei şi crâmpeie de amintiri. Îşi luă laptopul şi îl deschise.

— Ăsta e un fragment dintr-o fotografie găsită pe dealul de lângă

cadavrul lui Eleanor. Uită-te la imaginea mărită. Crezi că ăsta poate fi exteriorul muzeului?

Sandy studie imaginea încruntat.

— Da, răspunse în cele din urmă. Nu e clar, dar da, aşa cred. De ce ar ucide cineva pentru o asemenea poză?

— Dacă am şti asta, Sandy, am termina ancheta şi ne-am întoarce acasă.

Willow se uită spre Perez ca să-i spună noutăţile, dar bărbatul nu era acolo. Încheiase convorbirea, ieşise în curte şi stătea aproape nemişcat.

Barul era închis din respect pentru Charles Hillier, aşa că în curte nu strălucea nicio lumină. Willow îi observă silueta prin geam. Părea pierdut în lumea lui. Ea îşi zise că probabil avea din nou necazuri în familie din pricina lui Cassie.

Oricine ar vrea să-i stea alături bărbatului ăsta ar avea mult de furcă cu bagajul lui emoţional.

Auzi zgomote în casă: o uşă care se închise încet şi foşnet de haine.

Merse în holul principal. Lumina, lăptoasă din cauza ceţii, intra printr-o singură fereastră de lângă uşa principală. David Gordon stătea în capul scărilor în spirală. Încă purta hainele de peste zi şi nu părea să fi încercat să

doarmă. Willow se întrebă de cât timp stătea acolo şi dacă auzise ceva din ce discutaseră.

— David, te simţi bine? Vrei să-ţi aduc ceva?

Mormăi ceva de neînţeles şi se întoarse. Abia atunci observă Willow că

bărbatul avea picături de ploaie în păr şi că pe parchet, unde stătea ea, rămăseseră urme de încălţări. David fusese afară. Şi-l imagină stând pe terasă şi uitându-se spre plajă, spre locul în care găsise cadavrul iubitului

său. Tocmai voia să-l întrebe pe unde umblase, când acesta dispăru înapoi în camera lui. Willow ezită, nehotărâtă dacă să-l urmeze sau nu, când îl auzi pe Jimmy Perez întorcându-se în bucătărie. I se păru apatic. Îi venea să-l zgâlţâie:

Uită de trecut, măcar cât munceşti!

În cele din urmă, Sandy îl întrebă cu cine vorbise la telefon.

— Cu Cilla, mama lui Eleanor.

Detectivul se încruntă, iar Willow îşi dădu seama că îl preocupa ceva ce aflase telefon. Aşadar, se înşelase. Se concentra, de fapt, numai asupra cazului. Simţi o undă de vinovăţie.

— Ceva folositor?

— Se poate.

Dar nu părea vesel sau entuziasmat. Era un alt Perez decât cel care-i stătuse alături în maşină în drum spre Yell, care o ajutase să se orienteze pe drumurile înguste ca s-o caute pe Monica Leaze şi apoi să ajungă la feribot.

— Poate ne spui şi nouă ce voia, Jimmy. Se face târziu.

Willow îşi pierdea iarăşi răbdarea. Nu era timp de prostii. Îşi zise că avea nevoie de un pahar mare de băutură şi îşi aminti că în frigider era o sticlă de Chablis – gustarea Monicăi. O puse pe masă alături de trei pahare mari.

— Haide, Jimmy. Diseară nu mai ieşim. Toarnă-ne nişte vin şi spune-ne despre ce e vorba. Şi noi avem informaţii importante. Avem multe de discutat.

— Cilla avea o aventură. A crezut că Eleanor aflase, bănuia că de asta o invitase la prânz cu o zi înainte să plece în Shetland.

— Iar Eleanor era supărată? Nu prea înţeleg ce legătură are cu ancheta.

— Avea o aventură cu un bărbat mai tânăr.

Perez se întoarse cât să se uite iar pe geam. Willow spera să nu se lanseze în vreo prelegere despre morală. Niciodată nu reuşea să anticipeze reacţiile lui Perez. El se întoarse cu privirea în cameră şi se uită direct la ea, alegându-şi cuvintele cu grijă: — Cu Marcus Wentworth. Cilla e specialistă în arta din Orientul Mijlociu şi nordul Africii. El mai organizează din când în când tururi culturale acolo. Aşa s-au cunoscut. Faptul că Polly şi Eleanor erau prietene a fost doar o coincidenţă ciudată.

— Dar trebuie să aibă jumătate din vârsta ei!

Sandy părea oripilat.

Brusc, Willow simţi cum îi trece toată oboseala şi se gândi iarăşi că

acum puteau să privească datele problemei dintr-o perspectivă nouă.

— Ei bine, acum avem un mobil foarte bun, nu-i aşa?

Perez aprobă din cap.

— Cred că Marcus e bărbatul cu care s-a întâlnit Eleanor la restaurantul din Bloomsbury. Încerca să-l convingă să încheie legătura cu mama ei. Ştia cât de afectată ar fi fost Polly dacă ar fi aflat. Iar Eleanor a vorbit cu el la telefon când era la Sentiman. I-a spus din nou să rezolve situaţia.

— Marcus a pregătit-o pe Polly pentru rolul de nevastă şi mamă, spuse Willow. A transformat-o în femeia care o va înlocui pe maică-sa şi va deveni stăpâna casei. Un stil foarte aristocrat. Nu i-ar fi picat prea bine dacă

Eleanor i-ar fi spus adevărul prietenei ei cele mai bune.

— Nu prea ştiu nici Polly cum ar reacţiona la aşa ceva. Şi aşa pare fragilă.

Willow se uită brusc la Perez, neînţelegând ce vrea să spună mai exact.

Trase adânc aer în piept.

— În sfârşit avem un mobil credibil. O să vorbim cu Marcus mâine la prima oră.

Detectiva. Simţi un val de uşurare. Cazul se dovedea unul obişnuit, cu un motiv cât se poate de omenesc. Micuţa Lizzie n-avea nicio legătură cu ancheta.

— Simt că ar trebui să sărbătorim. Hai să bem paharul ăla de vin.

Dar când întinse mâna să ia sticla şi desfăcătorul îi sună mobilul. Din nou îşi zise că ambianţa semăna cu o sală de operaţiuni în vreme de război: primeau întruna telefoane de la diverşi agenţi de pe teren şi veneau mereu informaţii noi, care trebuiau asimilate. Sunase o englezoaică. Era cu sufletul la gură. Willow recunoscu accentul clar şi precizia academică. Era Caroline, noua soţie a lui Lowrie Malcolmson.

— Avem nevoie de ajutorul tău, inspectore. E vorba de Polly. A dispărut.

Capitolul XL

La clubul de iahting, când masa luă sfârşit, Polly nu mai izbuti să-şi ia ochii de la fetiţa care dansa. Parcă ar fi fost prinse în timp şi spaţiu în vreme ce toţi ceilalţi musafiri se învârteau în jurul lor până deveneau neclari, pierzându-se într-un amalgam de viteză şi culoare. Apoi ritmul muzicii încetini şi la un moment dat chiar se opri, iar totul reveni la normal. Fetiţa părea să-şi fi dat seama că Polly o urmărea, pentru că o privi fix la rândul ei.

Avea ochi albaştri şi nu clipea. Nu era nepoliticoasă, doar curioasă.

Polly se ridică, vrând să ocolească masa ca să-i vorbească. S-ar fi simţit mai puţin tulburată dacă ar fi reuşit să-i afle numele, să dezlege misterul apariţiilor stranii şi să-i vorbească acestei fetiţe ciudate, pe care o vedeau numai ea şi Eleanor. Însă acum toţi se ridicau fiindcă venise momentul plecării, iar în spaţiul îngust dintre mese şi pereţi lumea încerca din greu să-şi găsească echilibrul, se pupa de rămas-bun şi mai schimba două vorbe la final de petrecere. Cuvintele erau rostite cu un accent pe care Polly abia dacă putea să-l descifreze, lucru care-i amplifica sentimentul de panică. În cale îi stătea o femeie în vârstă cu un cadru. Când reuşi în cele din urmă să

treacă de ea, fetiţa şi cei doi băieţi dispăruseră, aşa că începu iar să-şi pună

la îndoială raţiunea. Oare iarăşi îi jucase feste imaginaţia? Oare copila fusese doar o umbră în ceaţă?

Îşi croi drum până la uşă şi apoi coborî pe scări, gândindu-se că, poate, se formase coadă la garderobă şi ar fi fost posibil ca fetiţa să fie încă acolo.

Nu era nici urmă de ea. Polly îşi înşfăcă jacheta şi ieşi în noapte. Ceaţa era atât de groasă încât avea impresia că-i simte gustul. Era sărată ca algele şi o simţea grea pe limbă, ca o supă din apă de mare şi sulf. Lumina lămpii de perete din afara clubului de iahting se reflecta în peretele cenuşiu. Undeva la gura golfului abia se întrezărea lumina roşie a unei geamanduri. În parcare, lumea trântea portierele şi îşi lua rămas-bun strigând şi urându-şi să

fie atenţi pe drumul spre casă. Polly distingea unele siluete, dar nu o zări deloc pe fetiţa în alb.

Sunt obsedată. Ar trebui s-o las baltă şi să-i găsesc pe ceilalţi, să mă

întorc la Sletts şi să termin să-mi fac bagajul. Mâine o să mă duc acasă şi o să uit toată povestea asta. Pot să uit tot ce-am făcut aici.

Apoi auzi un copil cântând. Cuvintele ajunseră la urechile ei limpede şi ascuţit:

Azi a murit Lizzie Geldard cea micuţă

Un val nebun deodat-a răpit-o.

Apa a dus-o-n larg

Şi-abia târziu în noapte-au mai găsit-o.

Cuvintele parcă-şi băteau joc de Polly, atrăgând-o spre ele. Nu veneau din parcare, care era aproape goală acum, ci de pe poteca pe care mersese mai devreme cu Marcus şi Ian. Polly ştia că trebuia să-i găsească pe ceilalţi şi să-i convingă să asculte cântecul ca s-o ajute să-i identifice sursa. Avea

nevoie de martori care să confirme că n-o luase razna. Dar cuvintele se auzeau tot mai slab şi păreau s-o provoace, chemând-o.

Şi-abia târziu în noapte-au mai găsit-o.

În buzunarul jachetei avea o lanternă, aşa că se luă după vocea fetei.

Spera că prietenii ei o să-şi dea seama că plecase şi că o să vină după ea, apoi se gândi că era posibil să intre în panică dacă ar fi dispărut pur şi simplu. În timp ce mergea scoase telefonul, dar semnalul era foarte slab.

Marcus răspunse, însă după ce-i vorbi nu fu convinsă că el o auzise. Apoi conexiunea se întrerupse. Încă avea semnal, aşa că problema era la celălalt capăt. Îi trecu prin minte că poate Marcus îşi închisese înadins telefonul.

Marcus. Fără să vrea, în mintea lui Polly năvăliră amintiri de la ultima discuţie cu Eleanor. I se părea că e din nou pe terasă în noaptea de *hamefarin'.* Amândoi bărbaţii dormeau şi rămăseseră doar ele două, ca pe vremuri, la Durham. Polly o găsise pe Eleanor înfăşurată în pelerina ei teatrală de catifea, parcă desprinsă dintr-o melodramă victoriană. Polly îşi luase jacheta matlasată şi i se alăturase. Pe masa dintre ele se afla o sticlă de vin nedesfăcută. Ceaţa venea şi pleca, desenând forme ciudate deasupra apei. Exact ca în seara asta.

Apoi Eleanor începuse povestea, folosindu-se de vorbele şi scuzele ei viclene.

— Ce mă bucur că putem să vorbim între patru ochi, Pol! Chestia asta m-a terminat.

Pentru o fracţiune de secundă, Polly crezu că o să-i mărturisească faptul că avea o aventură cu Marcus. Nu înţelegea cum se întâlniseră, dar îşi dădea seama că între ei putea să existe atracţie. Erau frumoşi, amândoi bruneţi şi chipeşi. Şi inteligenţi. Polly se obişnuise să fie vioara a doua pentru Eleanor şi ar fi acceptat până şi aşa ceva. Se plictisea uşor şi avea să renunţe la el foarte repede, în cele din urmă, Marcus probabil că ar fi rămas cu Polly. Dar Eleanor voise să-i spună altceva.

— Să ştii că Marcus are o aventură.

— Cu tine?

Îi vorbise pe un ton egal, fiindcă, deşi era îndrăgostită lulea de Marcus, tot prietenele ei erau mai importante decât el. O salvaseră când abia plecase de acasă şi era singură şi înfricoşată. O ajutaseră să trăiască într-un oraş

ciudat şi intimidant când se mutase la Londra.

— Evident că nu cu mine!

Eleanor îi vorbise pe un ton amuzat, cu o acea notă de aroganţă care n-o părăsea niciodată.

— Acum nu mai vreau pe nimeni altcineva în afară de Ian. Doar ştii asta, Pol. Sunt o femeie măritată. Un alt om.

— Atunci cu cine?

Se lăsase tăcerea, iar Polly îşi zisese din nou că parcă văzuse o siluetă

albă mergând pe plajă. O siluetă ciudată, cu părul ridicat în faţă, ca o creastă

de pasăre.

— Cu Cilla. Cu mama.

În clipa aceea, ceva se rupsese în Polly, pentru că Cilla era în vârstă şi cu nasul pe sus şi mereu o trata pe Polly de parcă Eleanor i-ar fi făcut cea mai mare favoare din lume fiind prietenă cu ea. Cum putea să aibă Marcus ceva în comun cu o asemenea femeie?

Eleanor continuă să vorbească, în aparenţă liniştită că nu mai trebuia să

păstreze secretul. Probabil avea impresia că, de fapt, îi face lui Polly o favoare.

— S-au întâlnit în Iordania când el conducea un grup şi ea lucra pe teren.

A fost dorinţă la prima vedere, cel puţin în cazul ei. I-am văzut împreună la o expoziţie. Ea ne-a făcut cunoştinţă. Când mi-ai arătat poza cu el, l-am recunoscut imediat.

Făcuse o pauză şi luase o gură de vin direct din sticlă, parcă fără să-şi dea absolut deloc seama ce efect aveau spusele ei asupra lui Polly. Sau de parcă nu i-ar fi păsat. Apoi ridicase privirea.

— Chiar am încercat să-i opresc, Pol. L-am căutat pe Marcus prin site-ul lui. I-am spus să se oprească.

Pe deal, acum pierdută în ceaţă, Polly închise ochii ca să scape de amintirea acelei discuţii. Îşi spusese că nu putea fi adevărat, că Eleanor doar încerca să stârnească o dramă. Doar Marcus n-ar fi făcut dragoste cu o femeie aproape de două ori mai în vârstă! Doar n-ar fi înşelat-o! Telefonul îi sună, iar zgomotul ascuţit o luă prin surprindere, aducând-o înapoi în prezent.

Când încheie convorbirea, Polly se simţi din nou întreagă la cap. Nu se mai auzea cântecul, ci doar zgomotul îndepărtat al valurilor de lângă plajă şi un murmur slab care putea fi al păsărilor de apă. Apoi râsetele unui copil.

Capitolul XLI

Când Willow, Perez şi Sandy ajunseră la Sletts, o găsiră numai pe Caroline. Bărbaţii încă o căutau pe Polly. Întunericul se lăsase complet, trecuse de miezul nopţii, iar stratul de ceaţă era foarte dens. Caroline stătea la geam şi se uita după ei. Sandy se gândi că probabil ea organizase căutarea, iar bărbaţii făcuseră ce li se spusese. Parcă ar fi fost un profesor de-al lui de la şcoală care nu striga niciodată dar tot îi băga în sperieţi pe copii şi căruia mereu i se acorda respectul cuvenit.

În maşină voise să afle mai multe despre apelul de la mama lui Eleanor, despre bărbaţii cu care se întâlnise Eleanor la Mareel, şi voia să afle părerea lui Jimmy despre toate astea. În cele din urmă, nu rostise niciun cuvânt.

Când ieşeau din casă, Willow îi zise că ar trebui să rămână la Springfield, ca nu cumva David Gordon să facă vreun lucru necugetat – plecase deja o dată

şi n-ar fi fost exclus să încerce să intre în mare ca să se înece. Jimmy, pe de altă parte, îi spuse că aveau nevoie de cât mai mulţi oameni ca s-o caute pe Polly şi că puteau s-o cheme pe Mary Lomax să supravegheze casa, aşa că

Sandy venise cu ei. Era conştient că avea statut de tolerat, aşa că nu scoase niciun sunet şi îşi păstră întrebările pentru el.

La Sletts, Willow începu discuţia. Şi ea, şi Caroline erau femei puternice.

Jimmy şi Sandy le lăsară să se confrunte.

— Aţi încercat s-o sunaţi pe Polly?

Caroline aprobă din cap.

— Bineînţeles, dar nu ne răspunde. L-a sunat pe Marcus în timp ce aşteptam să ne luăm hainele de la garderobă, dar pe urmă s-a întrerupt apelul. Ştii cum e cu semnalul pe aici.

— Ce-a spus? întrebă Willow.

— Marcus n-a reuşit să înţeleagă mai nimic. Ceva aiurea despre cum pleacă s-o caute pe Micuţa Lizzie. Era foarte mult zgomot în jur. A încercat s-o sune imediat înapoi, dar nu mai era semnal.

— Spune-ne ce s-a petrecut în seara asta.

— Era ultima lor noapte în Shetland, răspunse Caroline, şi voiam să

marcăm cumva ocazia. La clubul de iahting s-a organizat o cină caritabilă.

Am avut mâncare şi muzică. Ne gândeam că e mai bine aşa decât să-i lăsăm aici, pradă gândurilor negre, iar cei ai locului voiau să-şi arate simpatia.

Ştiam că o să fie bine primiţi şi trataţi cu toată delicateţea.

— Aţi mers pe jos?

— Am mers pe poteca de pe deal, da. Nu e foarte departe.

Caroline se foi neliniştită în fotoliu, iar Sandy se gândi că mersul pe jos fusese ideea ei. Fără îndoială, era o adeptă a beneficiilor aduse de exerciţiile fizice şi aerul proaspăt.

— Nu crezi că a fost cam periculos pe ceaţă?

Willow îi adresase întrebarea într-un mod politicos, dar Sandy simţea ostilitatea dintre ele. Tensiunea din aer era palpabilă. Erau amândouă

puternice, dar altminteri diferite din toate punctele de vedere. Willow ar fi fost rebela clasei, în vreme ce Caroline – şefa de promoţie perfectă.

— Nu era aşa rău când am pornit. Pe lângă asta, Lowrie s-a jucat pe dealurile astea de când a învăţat să meargă. Doar nu era să se rătăcească!

Tonul ei insinua că pe Willow n-o prea ducea capul dacă se gândise la existenţa vreunui pericol.

— Dar Polly chiar s-a rătăcit?

Se lăsă tăcerea. Caroline părea să nu-şi poată explica dispariţia lui Polly.

— Polly a plecat de una singură după masă, răspunse ea în cele din urmă.

Doar n-aveam de unde şti că o să facă asta. Marcus s-a gândit că are un atac de panică. S-a uitat lung la trupa care cânta, apoi a dispărut. După ce a murit Eleanor nu prea mai puteai să te înţelegi cu ea.

Sandy observă că deja preluase o parte din accentul de pe insule. Avea să

se transforme în genul de străin care devine mai de-al locului chiar decât localnicii. Şi-o imagina făcând parte din consiliul local, luptând de partea fermierilor, devenind un adevărat stâlp al comunităţii.

— Eşti sigură că a fost ideea ei? întrebă Willow.

— Că doar n-a fost răpită de faţă cu cincizeci de oameni!

Caroline ridicase tonul – şefa de promoţie îşi semnala autoritatea.

— Ai văzut-o ieşind din încăpere?

— Nu.

Caroline se uită la Willow.

— Nimeni n-a văzut-o. La sfârşit a fost cam debandadă. Când s-a terminat muzica, toată lumea s-a ridicat imediat ca să plece. Afară era deja urât, toţi voiau să ajungă acasă mai repede. Cei care nu reuşiseră să ajungă

la petrecerea de *hamefarin'* au venit să ne felicite pe mine şi pe Lowrie la ieşire, aşa că noi am fost printre ultimii care au plecat. Marcus ne-a aşteptat jos la garderobă, dar haina lui Polly nu mai era acolo. Ne-am gândit că stă

afară, dar nu era nici urmă de ea.

Făcu o pauză, apoi li se destăinui:

— De fapt, a fost cam sinistru. Parcă a dispărut în ceaţă. Cum s-a întâmplat şi cu Eleanor în noaptea aia.

Până atunci, Perez se uitase pe fereastră. Acum, atenţia lui se întoarse la ce se întâmpla în încăpere. Preţ de o clipă, Sandy crezu că o să le dea soluţia misterului, că o să-i lămurească de ce fuseseră comise crimele. Credea că

Jimmy are o idee, că o tot învârtise pe toate părţile de când îl sunase mama lui Eleanor. În schimb, Perez spuse:

— Ar trebui s-o căutăm.

Nimic mai mult. Ferm, de parcă Polly n-ar fi fost doar o potenţială

victimă, ci era esenţială pentru rezolvarea anchetei.

Se uitară cu toţii la inspector, dar nimeni nu se clinti.

— Ar trebui s-o căutăm.

Aceleaşi cuvinte, de data asta pe un ton care le arăta că trebuie să se grăbească.

— Băieţii au ieşit imediat s-o caute şi nu era nici urmă de ea, spuse Caroline. Eu am rămas înăuntru ca să vă sun.

Făcu o pauză, apoi:

— Încă n-au găsit-o. Am vorbit adineauri cu ei. S-au întors împreună la clubul de iahting pe poteca de pe deal, crezând că poate n-au văzut-o, dar acum o caută separat. Lowrie s-a dus pe dealuri, fiindcă le cunoaşte cel mai bine. Ceilalţi o să o caute în interiorul insulei.

Caroline ezită din nou.

— Marcus a spus că o să verifice lângă lacul unde a fost găsită Eleanor.

Perez se ridicase în picioare. Se uitau cu toţii la el. Acum el era şeful.

— O să verificăm la Meoness, atunci, dacă există deja persoane care o caută pe dealuri. Willow, vrei tu să te ocupi de porţiunea de plajă care se întinde de aici până la centrul comunitar? Sandy, tu du-te la Voxter. Nu pe drum, du-te pe cărarea care trece dincolo de împrejmuirea unde am găsit telefonul lui Eleanor. Verifică şi pe câmp şi în şanţuri, poate s-a împiedicat şi a căzut acolo. Apoi vorbeşte cu George şi Grusche ca să afli dacă au văzut ceva ciudat în seara asta.

Caroline îl întrerupse brusc:

— N-are sens să mergeţi la Voxter. Tocmai am vorbit cu George ca să-i explic de ce o să ne întoarcem târziu. Nu mi-a spus nimic.

— Grusche era acolo?

— Cred că da. George nu mi-a spus.

— Du-te oricum, Sandy.

Perez îi vorbise pe un ton ferm. Sandy îşi zise că era grozav să-l aibă din nou alături pe vechiul Perez. După moartea lui Fran trecuse printr-o perioadă care le dăduse tuturor impresia că-l pierduseră definitiv.

— Dacă observi ceva nelalocul lui, orice, raportează-mi.

Nimeni nu-l întrebă pe Perez unde voia el să caute. Aveau impresia că nu le-ar fi spus, oricum.

Când ieşi, lui Sandy i se păru că ceaţa începea să se risipească puţin. Cel mai întunecat moment al nopţii trecuse. Se îndepărtă de Sletts, luând-o mai întâi pe drum şi apoi pe cărarea care ducea deasupra plajei, spre Voxter.

Gândurile îi goneau în toate părţile. Cu o săptămână în urmă, cei doi Malcolmson se pregătiseră pentru *hamefarin',* casa lor fusese plină de zarvă

şi de miros de aluat copt. Prietenii şi familia probabil că veniseră să-i ajute să pregătească decoraţiunile pentru centru. Caroline trebuie să se fi simţit în elementul ei, dând directive în stânga şi-n dreapta. Apoi se întrebă dacă el avea să se însoare vreodată, lucru care îl făcu să se gândească la Louisa.

Cerul era în mod clar mai puţin încărcat, dar tot îşi aprinse lanterna şi o strigă pe Polly. Dacă se împiedicase şi căzuse, era posibil să vadă fasciculul de lumină pe întuneric. Îşi închipui că o s-o găsească vie şi nevătămată şi se gândi cât de mulţumit urma să fie Jimmy. Când ajunse la împrejmuire se opri. Nici urmă de Polly. În iarbă nu era niciun telefon. Se uită spre mare.

Cerul era şi mai luminos într-acolo, iar la linia orizontului se vedea o strălucire slabă. Mai văzu şi un fascicul de lumină mai puternic, despre care bănui că provenea de la lanterna lui Willow, care cerceta plaja. Coborî spre ferma soţilor Malcolmson, strigând-o pe Polly şi gândindu-se că seamănă

cu un nebun care răcneşte în beznă.

Tocmai se îndepărtase de împrejmuire când îi sună telefonul. Răspunse fără să se uite cine era.

— Jimmy? Tu eşti? Ai găsit ceva?

În schimb auzi glasul unei femei şi dură o clipă până să înţeleagă cine era: Mary Lomax.

— Sandy, îmi pare rău.

Părea foarte îngrijorată, gata-gata să plângă.

— Ce s-a întâmplat?

— David Gordon a fugit. Nu mi-am dat seama decât când am auzit maşina. Cred că a coborât pe scara din spate. Am ieşit să-l opresc, dar n-am

ajuns la timp.

— Ar trebui să-l anunţi pe Jimmy Perez.

Sandy nu ştia ce altceva să-i mai spună. Nu voia să-şi asume răspunderea pentru David, iar Jimmy îi spusese să treacă pe la Grusche şi George, şi exact asta avea de gând să facă.

Siluetele clădirilor de la Voxter se profilau întunecate pe cer. Trecu pe lângă coteţ, agitând găinile dinăuntru. Se opri în faţa casei şi privi înăuntru pe fereastră. În bucătărie lumina era încă aprinsă. George nu mai era pe scaunul unde-l lăsase Sandy când plecase în timpul după-amiezii, dar pe masă rămăseseră o sticlă de whisky aproape goală şi un pahar. Nici pe Grusche n-o zărea nicăieri. Sandy îşi zise că, în mod normal, la ora aceea amândoi ar fi trebuit să fie în pat. Caroline spusese că-i anunţase în legătură

cu dispariţia lui Polly, dar era posibil să fi trecut deja multă vreme de atunci.

Sandy se întrebă dacă George plecase şi el s-o caute. Bătu uşor în geam, dar nu primi niciun răspuns, aşa că se duse la uşa din faţă. Stinse lanterna, pentru că lumina trecea prin geam iar ochii i se obişnuiseră deja cu întunericul. Uşa nu era încuiată. Intră.

Se auzi un zgomot, iar în faţa lui apăru o siluetă în alb. Era Grusche, îmbrăcată într-un capot de modă veche, din bumbac, şi cu un şal pe umeri.

— Cine-i acolo? Lowrie, tu eşti?

Lui Sandy i se păru mai în vârstă decât şi-o amintea, impacientată şi slabă. Îşi dădu seama că dacă în dormitor lumina era aprinsă, femeia trebuia să-l fi văzut ca pe o simplă umbră.

— Sunt Sandy Wilson. Detectivul de la Lerwick.

— Sandy, ce cauţi aici la ora asta? M-ai speriat.

Grusche apăsă pe un întrerupător şi deodată încăperea – o spălătorie care servea şi drept spaţiu de depozitare pentru cizme şi haine – se umplu de lumină.

Sandy clipi.

— Tot n-am găsit-o pe Polly Gilmour. Jimmy Perez m-a trimis să văd dacă a ajuns pe aici.

— V-am fi spus dacă era aici, Sandy. Normal că v-am fi anunţat.

Caroline a sunat mai devreme ca să ne spună că nu ştie unde e.

Făcu o pauză, apoi:

— A fost o perioadă cumplită. Tare o să mă mai bucur când englezii ăştia o să plece înapoi în sud. Ne-au adus numai belele pe cap!

Sandy se gândi că şi Caroline era englezoaică, dar probabil că Grusche deja o considera de-a locului.

— Aş putea să vorbesc cu George?

Grusche ezită o clipă.

— Doarme. A băut toată seara şi l-am trimis la culcare.

Vorbise cu amărăciune în glas. Sandy îşi zise că niciodată nu era limpede ce se întâmplă între cei doi soţi. Imaginea pe care o afişau lumii putea să fie foarte diferită de situaţia reală dintre ei. Totul începea cu o nuntă – totul numai muzică şi zâmbete, un soi de spectacol –, apoi lucrurile o luau la vale, asta dacă nu se întâmpla să ai noroc. Poate că Grusche abia aştepta ca Lowrie să se întoarcă în Shetland pentru că George nu era cine ştie ce mare tovarăş de viaţă.

Rămase între dormitor şi bucătărie, parcă nesigură dacă să meargă cu el sau să se întoarcă în pat. Până la urmă îşi legă şalul în jurul capului şi îl conduse în bucătărie.

— Ar trebui să încerc să-l trezesc pe George, spuse Sandy.

La urma-urmei, Perez îl rugase să discute cu el.

— Ar fi o pierdere de vreme, răspunse Grusche. Nu te-nţelegi cu el când e în halul ăsta.

Îi tăia calea spre uşă, iar Sandy îşi dădu seama că-i era imposibil s-o convingă să-l lase să-i deranjeze soţul.

— Se întâmplă des?

Grusche dădu din umeri şi puse apa la fiert.

— Destul de des. Are nevoie de ajutor, dar nu cred că vrea, de fapt, să se schimbe. De când a plecat de la far nu mai e bărbatul cu care m-am căsătorit.

— Trebuie să-ţi fie greu să trăieşti cu el.

Sandy nu vedea ce legătură putea să aibă asta cu cele două crime, dar ştia că Jimmy Perez n-ar fi plecat dacă un martor era pe cale să-i spună ceva.

— Nu chiar. E un om bun. Munceşte din greu şi a fost un tată bun pentru Lowrie. Poate să fie şi sufletul petrecerii, doar că are nevoie de o duşcă

înainte să aibă de-a face cu oameni noi sau situaţii dificile. Iar după ce bea câteva pahare, nu se mai opreşte. Multă lume din Shetland e aşa.

Sandy îşi zise că avea dreptate.

Ceainicul începu să şuiere. Grusche făcu ceaiul.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Polly? îl întrebă.

Femeia îi puse în faţă o cană.

— Nu ştiu.

Sandy sorbi din ceai.

— Era foarte multă ceaţă. E uşor să te pierzi.

— Poate că urmărea copilul-fantomă al lui Eleanor.

— Cum adică?

— Crede că a văzut-o pe Micuţa Lizzie în noaptea petrecerii de *hamefarin',* iar apoi a zis că i s-a arătat din nou pe plajă a doua zi.

Făcu o pauză.

— Eu şi Caroline am invitat-o la masă la Yell şi mi s-a părut cam obsedată de toată aiureala asta. Probabil că dacă-ţi moare cea mai bună

prietenă îţi pierzi puţin raţiunea şi e uşor să începi să crezi în supranatural.

Şi era hotărâtă s-o găsească pe fetiţă.

Tăcu din nou.

— Sandy, mie Polly mi s-a părut cam ţicnită. Nu cred că e în siguranţă

când e singură. Trebuie s-o găseşti.

Sandy nu pricepea ce înseamnă toate astea, dar îşi zise că Willow şi Jimmy o să fie interesaţi de starea mentală a lui Polly Gilmour.

— O cunoşti de multă vreme?

— A fost prietenă cu Lowrie din primul an de facultate.

— Şi ce impresie ţi-a lăsat?

— Era tăcută. A stat mereu în umbra lui Caroline şi a lui Eleanor şi le-a fost recunoscătoare că-i dădeau atenţie. Mă rog, şi lor le plăcea să aibă o admiratoare. Creştea inima-n ele văzând că Polly juca după cum îi cântau.

Dar ştiam şi că o să aibă succes. Muncea din greu. Iar pe-atunci n-o fura imaginaţia.

— Dar ultima oară când ai văzut-o, când aţi ieşit la prânz, ţi s-a părut cumva instabilă?

— A spus că nu credea în fantomă, că trebuia să existe o explicaţie raţională pentru fetiţa pe care o văzuse, dar cred că încerca să se convingă

mai mult pe ea decât pe noi. Nu-i prea greu s-o sperii pe Polly şi s-o faci să

intre în panică…

Grusche îl privi fix pe Sandy, parcă vrând să-i spună ceva important.

— …dacă asta-ţi doreşti cu adevărat.

— Caroline a zis că Polly a avut un atac de panică la cină şi că de asta a fugit.

Sandy îşi termină ceaiul şi se gândi că trebuia să se întoarcă la Sletts ca să vadă dacă descoperiseră ceva. Treaba lui nu era să stea la taclale la

căldură, deşi era foarte plăcut.

Grusche se ridică la rândul ei şi îl conduse la uşă.

— N-ar fi trebuit să-i târască pe ea şi pe ceilalţi la cina aia. A fost ideea lui Caroline. Lowrie voia să-i lase-n pace.

— Caroline e o femeie cu personalitate.

— Aşa e.

Grusche zâmbi.

— Însă e îndrăgostită lulea de băiatul meu, iar până la urmă asta e tot ce contează.

Sandy nu prea era de aceeaşi părere. Se gândi că erau şanse ca femeia să

se transforme într-un soi de scorpie geloasă şi posesivă. Se întrebă cum o să

fie Lowrie după vreo douăzeci de ani. Oare o să doarmă şi el dus, după prea mult whisky şi o zi întreagă de cicăleală din partea nevestei lui cu personalitate? Se gândi că nici cu Grusche nu era uşor de trăit. Poate că

George se descurca mai bine cu ea pe vremea când încă lucra la far şi avea o scăpare în fiecare lună. Poate că şi ea fusese mai fericită pe atunci, când stătea doar cu Lowrie. Însă Caroline şi Lowrie urmau să lucreze şi să

locuiască împreună zi de zi. Sandy nu vedea cum o să funcţioneze relaţia lor.

— Ar trebui să merg să văd ce se întâmplă, spuse tânărul. Poate că Polly s-a şi întors la Sletts între timp şi ne facem griji degeaba.

— Da, se poate.

Însă Grusche nu era deloc convinsă. Când Sandy ieşi din casă, cocoşul din coteţ începu să cânte, iar tânărul îşi dădu seama că era aproape dimineaţă.

Capitolul XLII

Willow îşi croi drum spre plajă şi simţi că o năpădeşte furia.

Ce dracu' fac aici? Sunt superiorul care conduce ancheta, nu un pifan care să facă ce-i cere marele Jimmy Perez! Cu un bărbat n-ar fi îndrăznit să vorbească aşa!

Era în primul rând furioasă pe sine, fiindcă nu luase iniţiativa când avusese ocazia şi îl lăsase să-i dea ordine. Apoi era furioasă pe Jimmy Perez, care de când plecaseră de la Springfield era rece şi necomunicativ.

Oare ce avea bărbatul ăsta de îi crea mereu impresia că e o fetiţă

neajutorată, incapabilă să se impună?

Era vremea refluxului, iar Willow păşea pe nisipul ud, întărit. Aici, în stratul de ceaţă apăreau goluri: pe alocuri era atât de densă încât o dezorienta complet şi o făcea să rătăcească spre apă, în alte locuri se risipea, permiţându-i să vadă luminile de la Sletts. O striga pe Polly şi rotea lanterna într-un arc de cerc, astfel încât să poată fi văzută din toate direcţiile, dar i se păru că n-avea niciun rost. De ce s-ar fi dus Polly pe plajă, când avea la doi paşi casa de vacanţă, unde n-o pândea niciun pericol? La Sletts sigur nu era nimic care s-o sperie. Nu, Jimmy Perez iar făcea totul de unul singur, iarăşi făcea pe eroul. Era vorba despre mândria lui, trebuia să-şi demonstreze lui însuşi şi lumii întregi că revenise în forţă. Viaţa tinerei era abia în planul al doilea.

Deodată, dinspre mare suflă o briză uşoară care modelă ceaţa în forme ciudate, iar lui Willow i se păru că în apropierea apei vede o siluetă. Crezu că visează sau că strălucirea de la orizont îi face imaginaţia să-i joace feste, dar în acelaşi timp se înfioră, simţind că o cuprinde teama. Apropiindu-se de mal, văzu că nu era nicio Micuţă Lizzie, nicio fetiţă îmbrăcată în alb.

Văzuse un adult îmbrăcat cu o haină impermeabilă cu glugă. Ceaţa se lăsă

din nou, iar silueta dispăru. Willow o strigă pe Polly şi fugi spre umbră, dar îi era greu să se orienteze pe nisipul neted şi se gândi că era posibil să fugă

în direcţia greşită. Rămase pe loc şi ascultă. Probabil că urma să vină fluxul.

Auzi cum se sparg nişte valuri mici. Într-o dimineaţă asemănătoare, Elizabeth Geldard fugise de mama ei adoptivă – sau fusese împinsă chiar de ea în pericol – şi se înecase când apa intrase în micul golf şi umpluse canalele din spatele ei, tăindu-i calea spre mal. Pentru prima oară, Willow îşi dădu seama cât de uşor era să se întâmple una ca asta.

Se auzi iar un zgomot, omenesc, nu supranatural: nişte suspine înăbuşite.

— Polly!

Strigase cu toate puterile, dar parcă s-ar fi aflat într-un vis unde nu se aude niciun sunet. Vocea i se pierdu pe plaja întinsă şi nu primi niciun răspuns.

— Polly, întoarce-te, e periculos acolo!

Se întrebă dacă femeia chiar avusese o cădere nervoasă sau fusese atacată şi acum rătăcea pe mal. Ascultă din nou, dar tăcerea era întreruptă

doar de zgomotul valurilor.

Apoi ceaţa se ridică precum o cortină şi reuşi să distingă silueta mai clar.

Încă era destul de departe de ea, în nord, spre centrul comunitar. Apa îi ajunsese deja până la gambe. Willow îşi aminti o serie de sculpturi pe care ea şi mama ei le admiraseră pe plaja de la Merseyside: lucrările din fier forjat ale lui Antony Gormley, modelate după propriul corp, fixate în nisip şi înghiţite de flux de două ori pe zi. Fiecare dintre ele părea complet singură în timp ce dispărea sub apă, iar Willow privise fascinată cum sculpturile dispar în mare puţin câte puţin.

Fugi pe mal, hotărâtă să ajungă acolo înainte să se lase din nou ceaţa.

Apoi îşi dădu seama că silueta era prea înaltă ca să fie Polly. Era un bărbat care rămăsese pe loc, aşteptând să-l înghită fluxul.

— David!

Nivelul apei continua să crească. Bărbatul purta cizme, iar apa începuse să i le umple.

— Vino aici! O să mori!

Nu se apropie de el fiindcă nu voia să rişte să-şi ude hainele decât dacă

n-ar mai fi avut încotro, chiar şi vară fiind. Pe lângă asta, David era atât de tulburat încât lui Willow îi era teamă să nu-l sperie şi să fugă de ea direct în apa adâncă.

Bărbatul se întoarse încet şi parcă abia atunci observă că era şi ea acolo.

— Pleacă de lângă apă, David.

Nu primi niciun răspuns.

— Vrei să vorbim?

David trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre ea. Pe nisip, sub clădirea centrului şi exact deasupra liniei apei, cineva făcuse un foc de tabără, probabil pentru o petrecere pe plajă. Se vedeau o grămadă de lemne aduse de ape, uscături rămase de la tunderea tufelor şi arbuştilor şi nişte bucăţi de gard putrede.

— N-ai nişte chibrituri, nu?

Cine construise focul urma să-şi iasă din minţi dacă ar fi aprins lemnele, dar Willow nu voia să-l ducă pe David înapoi la Sletts, unde-i aştepta Caroline, şi trebuia, oricum, să-l încălzească.

Bărbatul îşi pipăi buzunarul.

— Asta era o haină de-a lui Charlie. Credeam că o să mă simt mai aproape de el dacă o port. Ce ridicol!

David scoase o brichetă, iar Willow aprinse iasca. Se aşezară pe nisipul fin, cu privirea pierdută în jos.

— Ce naiba era în capul tău?

— Nu v-am spus adevărul despre noaptea în care a murit Eleanor Longstaff, zise David. Charles era aici, la Meoness, când a murit ea. L-am urmărit.

Se întoarse, iar focul îi aruncă o lumină portocalie pe chip.

— Crezi că el a ucis-o? M-am tot gândit la asta. Aşa s-ar explica de ce a vrut cineva să-l omoare.

— Ce motiv ar fi avut s-o ucidă pe Eleanor?

David se uită spre foc.

— Pentru bani. Amândoi ştiam că afacerea nu mai putea să reziste, dar niciunul dintre noi nu era pregătit s-o recunoască.

— Crezi că l-a plătit cineva s-o omoare pe Eleanor Longstaff?

Nu izbutise să-şi ascundă îndoiala din glas. Era ridicol să şi-l imagineze pe fostul magician în postura de asasin plătit.

— Nu! Cel puţin, nu cred.

David întinse mâinile spre flăcări.

— Simt că o iau razna. După-amiază, pe când lucram în grădină, m-am gândit din nou la tot ce s-a întâmplat. Sunt în stare să cred aproape orice acum.

Bărbatul tăcu o clipă.

— Charles a fost aici în seara de *hamefarin'* şi m-a minţit. De ce-ar fi făcut aşa ceva?

Willow nu putea să-i dea un răspuns, dar îşi dădea seama că David n-o să

se liniştească până nu-l primeşte.

— Dar ce-a făcut? Ce te face să crezi că era amestecat în toate astea?

David se aplecă în faţă. Din blugii uzi îi ieşeau aburi şi era roşu la faţă.

— Charles se comporta ciudat de mai multe săptămâni. Începuse să dea telefoane pe ascuns şi să plece din senin la Lerwick. Când l-am întrebat ce

se întâmplă, mi-a spus că voia să afle mai multe despre un proiect care putea să ne aducă bani în plus pentru afacere şi că o să-mi explice totul când se aranjau lucrurile.

Făcu o nouă pauză.

— În seara aceea hotărâserăm să nu mergem la Lowrie la petrecere, iar eu m-am dus la culcare devreme. Apoi l-am auzit pe Charles ieşind. Am auzit cum porneşte motorul. L-am urmat până la centrul comunitar în maşina mea. A parcat acolo, dar nu a intrat. A făcut câţiva paşi şi s-a întâlnit cu cineva. Părea să fi stabilit de dinainte să se vadă.

— Ţi-ai dat seama cine era persoana?

— Era o femeie. Asta m-a mai liniştit. Credeam că-şi găsise pe altcineva.

Un alt bărbat. N-am văzut altceva. Lumina era slabă şi nu voiam să mă

apropii prea mult.

Se opri.

— Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Charles să creadă că-l spionez.

— Putea fi Eleanor Longstaff? Ea era înaltă şi brunetă.

— Era cu siguranţă brunetă. De altceva nu sunt sigur.

Se mai liniştise şi acum putea să se concentreze pe lucrurile concrete.

— Au vorbit puţin şi apoi au coborât pe plajă. Părea să se simtă în largul lor. S-au oprit să privească în largul mării. Apoi din clădire au ieşit alte persoane, probabil se terminase vreun dans şi toată lumea voia să

fumeze sau să ia o gură de aer, aşa că am plecat. Nu voiam să fiu văzut şi dus cu forţa la petrecere.

— Charles a plecat tot atunci?

Willow încerca să-şi dea seama de ordinea în care se petrecuseră

lucrurile. Chiar dacă Eleanor era persoana cu care se întâlnise Hillier pe plajă, asta nu însemna că el era criminalul – doar femeia se întorsese la Sletts să stea pe terasă cu ceilalţi şi să bea vin.

— Nu, când am plecat încă vorbeau.

— Ce-ai făcut când ai ajuns acasă?

— M-am pus la loc în pat. Ţi-am spus, ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Charles să creadă că-l spionez.

David îşi scoase cizmele şi îşi stoarse şosetele. Picioarele lui goale, albe, păreau roz şi cărnoase la lumina focului. O bucată de răşină de pin căzu în cea mai fierbinte parte din flacără, stârnind o jerbă de scântei.

— La cât s-a întors?

Focul îi amintea lui Willow de petrecerile de pe plaja de lângă Balranald.

Uneori se strângea acolo întreaga comunitate, hipioţi la vârsta a doua care cântau melodii *folk* din tinereţe, acompaniaţi de chitare acustice. Alteori veneau acolo băieţii sălbatici de pe insulă, beţi mangă fiindcă se plictiseau cumplit şi aceea era singura distracţie pe care o cunoşteau.

David încă nu-i răspunsese, aşa că Willow insistă:

— Dormeai când s-a întors?

De data asta, răspunsul veni pe loc.

— Bineînţeles că nu! Dar m-am prefăcut că da. Mi-era teamă că o să

vrea să fugă, că nu mai făcea faţă stresului. Mă uitam întruna la ceas şi mă

întrebam ce s-a întâmplat cu el. Mi-am zis că a mers la petrecere, a exagerat cu băutura şi a plecat înapoi pe jos, însă nu prea-mi venea să cred asta. Apoi m-am gândit că poate a făcut vreun accident şi mi l-am imaginat zăcând pe fundul unei prăpăstii. Când în sfârşit i-am auzit maşina, aproape că am plâns de uşurare.

Se întoarse către Willow.

— Probabil că toate astea ţi se par o mare prostie, o exagerare, dar a fost prima relaţie adevărată din viaţa mea. Eram disperat să nu-l pierd.

— La cât s-a întors?

— La trei fără zece. M-am uitat la ceasul de lângă pat când a parcat în curte.

Aşadar, după ce Eleanor îi trimisese e-mailul lui Polly. Poate că până

atunci murise deja. Privind spre mare, Willow văzu că ceaţa se risipise aproape de tot.

— Ţi-a explicat de ce s-a întors aşa de târziu?

— Ţi-am spus deja, mă prefăceam că dorm. Şi chiar eram obosit. Mi se trăgea de la îngrijorare, de la faptul că l-am urmărit până la Meoness în starea aia de tulburare. Pe lângă asta, aveam musafiri şi ştiam că trebuie să

mă trezesc devreme să pregătesc micul-dejun. Nu era momentul pentru o astfel de discuţie.

— Ai vorbit cu el a doua zi?

David clătină din cap.

— Dacă Charles avea secrete, voiam să mi se destăinuie când credea el de cuviinţă. Nu voiam să-mi bag nasul în treburile lui.

Lui Willow i se părea o atitudine foarte normală, o abordare civilizată, matură – însă nu prea o ajuta să găsească ucigaşul.

— Şi Charles nu ţi-a dat deloc de înţeles că a ieşit în timpul nopţii, că a

văzut ceva sau a făcut ceva?

— Nu.

David ezită.

— Părea entuziasmat, mulţumit de el însuşi. Apoi a sunat Sandy ca să ne anunţe că a murit Eleanor şi ca să întrebe dacă echipa voastră poate sta la Springfield. Am răspuns la telefon şi i-am zis că e loc. Nu mă gândeam decât la bani şi la cât de mult o să ne ajute.

— Cum a reacţionat Charles când i-ai spus că a fost ucis unul dintre invitaţii de la petrecere?

— Parcă nu-i venea să creadă. M-a rugat să-i spun tot ce ştiu şi a insistat să-i dau detalii pe care nu le cunoşteam. Apoi a sunat-o pe Grusche, crezând că ştie ea mai multe. I-au plăcut mereu bârfele şi credeam că e entuziasmat că Springfield o să devină baza de operaţiuni pentru anchetă, dar acum cred că la mijloc era ceva mai important. Voia cu disperare să afle mai multe.

David îşi mută privirea de la foc la Willow.

— Charles n-a ucis-o pe Eleanor Longstaff, inspectore. A fost surprins să

afle că a murit.

Willow îşi zise că probabil aşa era. Se mai gândi însă şi că Charles văzuse ceva la Meoness în noaptea aceea, ceva ce părea important în contextul morţii lui Eleanor. Iar lucrul ăsta probabil că îi adusese şi lui sfârşitul.

Capitolul XLIII

Perez îi trimise pe Sandy şi Willow în căutarea lui Polly dar, deşi îi conduse până la uşă, rămase înăuntru. Se gândea la Polly, cât de neliniştită,

înfricoşată şi disperată trebuia să fie. Caroline se apropiase de fereastră şi se uita spre plajă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca prietena ei să apară din clipă-n clipă din ceaţă. O vreme, Perez nu spuse nimic. Se bucura că avea un răgaz de gândire. Apoi făcu câţiva paşi şi se aşeză lângă sobă.

— Am o întrebare, începu el.

Caroline se întoarse spre el, luată prin surprindere. Poate avusese impresia că plecase împreună cu ceilalţi.

— Ai văzut-o pe Eleanor cu alt bărbat în restaurantul din Bloomsbury.

Cui i-ai mai spus asta?

— Am vorbit numai cu Eleanor.

Caroline vorbise răspicat, stăpână pe sine.

— Nu prea-mi plac bârfele. Şi-aşa am destule pe cap la care să mă

gândesc.

Se lăsă tăcerea. Perez îşi zise că probabil ar fi trebuit să se impacienteze şi să plece împreună cu ceilalţi s-o caute pe Polly, dar în încăperea aceea se simţea liniştit. Cel mai rău lucru din lume se întâmplase deja odată cu moartea lui Fran. Îşi zise că n-o să se mai impacienteze cât trăia. Asta dacă

nu cumva cineva ar fi ameninţat-o pe Cassie, dar acum nu putea să se lase pradă unor astfel de gânduri.

— Dar nu e chiar aşa. De exemplu, soţului tău i-ai spus că ai văzut-o pe Eleanor la masă cu bărbatul acela.

— Lowrie nu se pune, zise Caroline chicotind. Noi n-avem secrete unul faţă de celălalt.

Nu zău? Mă îndoiesc că eu şi Fran eram aşa.

— Dar poate că el a vorbit cu altcineva, spuse Perez. Cu prietenul lui, Ian, de exemplu. Poate s-a simţit dator să-i spună prietenului său că soţia lui se vedea cu altcineva. Până la urmă, Lowrie ştia cum e Eleanor. Îl jucase pe degete într-un mare fel în facultate. Probabil a văzut-o ca pe o ocazie să se răzbune.

Tăcerea se prelungi, aşa că Perez avu impresia că femeia se gândeşte serios la ce-i spusese, dar ea vorbi cu dispreţ în glas:

— Lowrie a trecut de mult peste faptul l-a părăsit Eleanor. Eram studenţi.

Aşa fac studenţii. Acum e cu mine. Mie-mi era deajuns şi doar să trăim împreună, dar el a vrut nuntă şi petrecere. Cu mine a vrut să se însoare.

Lovi în pervaz ca să-şi sublinieze spusele.

— Serios acum. El e cel care ţine atâta la familie.

Perez se gândi la ce-i spusese Caroline, la familiile acelea complicate, la Lowrie, care spusese că o să-şi ia zilele pentru o brunetă exotică din sud. Se gândi şi la Polly, care nu avea pe nimeni în afară de partenerul ei şi de prietenii cu care venise în Shetland. Toate aceste gânduri îi stăruiau încă în minte când se ridică şi ieşi din casă fără să-i mai adreseze niciun cuvânt lui Caroline. Rămase afară, exact unde începea cărarea, şi ascultă. Nimic. Îşi concentră auzul la sunetele din jur. În minte încă îi răsuna vocea dură a lui Caroline şi îi luă ceva timp să perceapă şi altceva în afară de tăcere. Primul sunet pe care-l distinse era murmurul apei – în Shetland se auzeau mereu zgomotul apei de la mal sau răpăitul ploii. În timpul zilei puteai să auzi de obicei şi oile. Şi vântul, dar în seara aceea nu bătea deloc.

Îi sună telefonul, împiedicându-l să se concentreze. Făcu câţiva paşi pe cărare. Deşi Caroline spunea că nu-i plac bârfele, nu s-ar fi mirat ca ea să

tragă cu urechea de după uşă.

Îl sunase Mary Lomax, care începu să-i vorbească într-un şuvoi necontenit, aşa că preţ de câteva clipe nu înţelese nimic. Apoi Mary se linişti, deveni

mai coerentă şi îi explică faptul că David Gordon fugise nu se ştie încotro. Perez îşi zise că s-ar fi putut lipsi de această nouă complicaţie.

Era destul să ştie că atâţia oameni umblau prin întuneric, încordaţi şi neliniştiţi, dar n-avea niciun rost să-i facă reproşuri, aşa că o opri.

— Mary, te rog să faci ceva pentru mine. Să dai nişte telefoane. Ştiu că e târziu, dar cred că persoanele astea nu s-a culcat. Uite ce aş vrea să aflu…

Îi vorbi pe îndelete şi simţi cum la celălalt capăt al firului femeia se liniştea.

— Nu-i nevoie să mă suni înapoi, doar trimite-mi un mesaj cu ce afli, bine?

Când închise telefonul i se păru că aude copii cântând, însă melodia se opri imediat, aşa că puse totul pe seama imaginaţiei lui sau a unui ecou ciudat din telefon.

Apoi rămase cu ochii-n patru şi urechile ciulite ca să se concentreze din nou, încercând să se pună în locul criminalului.

Urcă pe dealul din spatele casei şi ajunse la ruinele năpădite de vegetaţie de la ferma din apropierea lacului unde fusese găsit cadavrul lui Eleanor. Îl

văzuse pe George Malcolmson stând aici când el şi Willow plecaseră să

arunce un ochi la Utra. Perez îşi zise că de-acolo o să-şi facă o idee despre spaţiul dimprejur şi când o să răsară soarele o să vadă toată partea de nord a plajei. Deodată văzu nişte flăcări. Cineva aprinsese un foc pe plajă, probabil ca să sărbătorească miezul verii şi apropierea iernii. Scânteile se înălţau spre cer ca nişte artificii sau ca un semnal luminos. Poate că invitaţii de la petrecerea clubului de iahting hotărâseră să continue cheful. Gândul ăsta îl linişti. Cu mai multă lume în jur erau şanse mai mici să fie comisă încă o crimă.

Îi ţiui telefonul. Primise un mesaj de la Mary, în care aceasta îi răspundea la întrebări. Cuvintele i se păreau liniştitoare şi normale în ambianţa sălbatică.

Apoi auzi nişte paşi grei. Pe cărarea pietruită umbla cineva încălţat cu bocanci. Perez se ascunse în colţul format de două ziduri, astfel încât să nu i

se profileze silueta pe cerul care se lumina. Din loc în loc, pe jos se mai vedeau dale printre care creştea iarbă. Se ghemui în colţ şi aşteptă, simţindu-se oarecum ridicol, de parcă ar fi fost din nou copil şi se juca de-a v-aţi ascunselea cu verii lui. Brusc, ceva începu să se mişte în jurul lui, ca şi cum zidul ar fi prins viaţă şi îşi schimba poziţia. Auzi un murmur şi fâlfâit de aripi. Deranjase nişte păsări petrei, asemănători liliecilor, cu ochi blajini, care îşi făcuseră cuibul în crăpăturile zidului şi zburau acum spre mare.

Paşii se apropiară, iar acum Perez observă fasciculul lanternei. Era foarte slab, probabil că bateria era aproape descărcată. Nu se auzea nimic altceva.

Persoana n-o striga pe Polly. Dacă făcea parte din echipa de căutări, poate că-şi pierduse speranţa. Poate. Încă nu se luminase destul ca să-şi dea seama cine e.

Din umbră, Perez se gândea la toate persoanele pe care le cunoscuse de când venise pe Unst cu o săptămână mai înainte şi îi văzu cu ochii minţii cum se mişcă asemenea unor actori pe o scenă uriaşă. Însă acum pierduse şirul mişcărilor. Ştia că erau împrăştiaţi pe lângă Meoness, pe dealuri şi pe plajă, dar nu ştia exact unde şi asta îl neliniştea. Era un regizor pe care actorii nu-l luau în seamă. Pierduse controlul acţiunii.

Silueta coborî pe cărarea care ducea spre Meoness şi se opri o clipă ca să

arunce o privire spre lacul unde Eleanor fusese găsită moartă în rochia ei scumpă de mătase. Rotea fasciculul lanternei de parcă ar fi căutat ceva anume în iarbă. Perez nu izbutea să-şi dea seama dacă era un bărbat sau o femeie, însă era o persoană în formă, care putea să coboare uşor panta abruptă. Perez aşteptă o vreme, nehotărât. Încă avea impresia că Polly ar fi putut trece pe-acolo. Ceaţa se ridicase şi, în întunericul care aproape se risipise, văzu cerul umplându-se de stele. Văzu Calea Lactee foarte limpede, iar imensitatea spaţiului îl ameţi, făcându-l să uite preţ de o clipă

de ce se afla acolo. Apoi se adună şi porni pe urmele siluetei, în josul pantei.

Pe drumul spre centrul de la Meoness, persoana necunoscută stinse lanterna, aşa că lui Perez îi veni mult mai greu să o urmeze. Dacă silueta s-

ar fi oprit în umbră, Perez s-ar fi apropriat prea mult şi nu voia să se dea de gol. Utra, casa unde crescuse Sarah Malcolmson, se vedea ca o umbră

neclară lângă drum. Perez se opri şi ascultă. Linişte. Acum paşii ajunseseră

atât de în faţă, încât nici nu-i mai auzea. Din nou, îl cuprinse îndoiala. Oare să fugă pe urmele siluetei sau să intre? Polly era cea mai importantă

persoană din ecuaţie. Încă nu era sigur pe cine urmărise. Locul acela era esenţial în povestea Micuţei Lizzie şi era posibil ca Polly să fie tentată să

arunce din nou o privire înăuntru. Perez deschise uşa.

În vechea casă întunericul era vâscos ca smoala. Lui Perez îi trecu prin minte că va trebui să se lase înghiţit de beznă ca să treacă pragul. Aprinse lanterna şi trecu de chicinetă, ajungând în camera mai mare unde se simţea miros de umezeală şi putregai. Era distras, îşi amintea de ultima vizită în casă şi de pisica sălbatică de care se speriase Willow, de cum îi simţise atingerea ca pe un şoc electric, până în umăr. Atunci fuseseră amândoi tulburaţi şi se gândi că nu cercetaseră locul pe îndelete. Era nehotărât, conştient că în curând silueta pe care o urmărise o să dispară definitiv, dar în acelaşi timp îl mâna curiozitatea. Ceva îi atrăsese aici pe Polly Gilmour şi pe Charles Hillier. Detectivul lumină ungherele cu lanterna. Camera era destul de goală. Deschise soba aflată într-un colţ. Înăuntru era o bucată de turbă arsă pe jumătate. Apoi, când se pregătea să plece, văzu o bucată de material textil agăţată de o muchie a sobei metalice. Era albă, la fel ca rochia purtată de Micuţa Lizzie de fiecare dată când apăruse. Rochia, cel puţin, era adevărată, nu închipuită. În praful de pe podea văzu două forme dreptunghiulare, lungi şi subţiri. Ceva fusese aşezat acolo.

Din depărtare se auzi motorul unei maşini. Perez ieşi, văzu farurile chiar înainte să se stingă şi îşi zise că era destul de probabil ca lumina să vină de la Meoness. Coborî pe cărare, îndepărtându-se de casa ruinată. În timp ce alerga, îi sună telefonul. Încetini ca să-l scoată din buzunar, dar continuă să

înainteze într-un ritm alert.

— Jimmy!

Tonul lui Sandy îi arăta că era impacientat şi depăşit de situaţie.

— Tocmai mă întorceam la Sletts şi am auzit un ţipăt!

— Din casă?

Nu era nevoie să întrebe care casă. Acum ştia unde ar fi trebuit să se concentreze cu ancheta de la bun început.

— Nu ştiu. Din preajma casei, în orice caz.

— Sunt pe drum.

Perez făcu o pauză, apoi zise:

— Sandy, să nu intri. Aşteaptă să ajung eu.

După bezna din casă, avea impresia că afară se iviseră deja zorii. Cerul era cenuşiu, rece, iar stelele dispăruseră. Se auzea cântec de păsări. Perez continuă să alerge. Se molipsise de neliniştea lui Sandy şi acum i se părea că nu evaluase corect situaţia. În tot acel timp urmărise o persoană şi nu se gândise că ar fi trebuit să caute o maşină.

Sandy îl aştepta ghemuit pe coasta dealului, camuflat atât de bine încât atunci când îşi descolăci trupul ca să se ridice în picioare Perez tresări.

— Willow e pe plajă.

Sandy vorbea încet, mai mult şoaptă, deşi dinăuntrul casei cu siguranţă

nu putea să-i audă nimeni.

— E cu David Gordon. I-am văzut de la centru.

Perez aprobă din cap. Asta însemna o grijă mai puţin.

— Ce-ai auzit?

— Un strigăt. Un ţipăt ascuţit.

— De bărbat sau de femeie?

— Cred că de femeie, dar e greu de zis. Din moment ce o căutăm pe Polly Gilmour, mi-am zis imediat că ea trebuie să fie…

— Evident.

Aşteptările modificau percepţiile. Aşa puteau magicienii să-şi surprindă

atât de uşor publicul.

— E firesc…

Nu apucă să termine ce avea de spus. Ţipătul se auzi din nou. Era al unei persoane îngrozite, dar tot nu-şi dădeau seama dacă era bărbat sau femeie.

Lui Perez i se părea insuportabil.

— Rămâi aici. Nu lăsa pe nimeni să plece. Oricine ar fi. Şi nu lăsa pe nimeni să intre.

Cu spatele îndoit, Perez ocoli în fugă casa de la Voxter, trecând de

coteţul găinilor şi de hambarul unde George Malcolmson îşi ţinea vechiul tractor. Maşina era parcată în faţă. Perez atinse capota şi simţi că era caldă

încă. De pe latura aceea a casei vedea în bucătărie printr-o ferestruică a uşii din spate. Nu era nici urmă de George.

Înăuntru se afla Polly Gilmour. Era palidă, dar părea neaşteptat de calmă.

Calmă, deşi avea o mână în jurul gâtului şi era ameninţată cu un cuţit.

Calmă, chiar şi când deschise gura să ţipe din nou, îngrozită, cu lacrimi curgându-i pe obraji.

Capitolul XLIV

În bucătăria de la Voxter, Polly se gândi că s-a zis cu ea. Probabil arăta la fel ca Eleanor în ultima ei noapte, pe terasă, când ceaţa o înghiţise puţin câte puţin. Dacă Eleanor ar fi intrat în casă atunci, după ce spusese prostiile alea despre Marcus, totul ar fi fost bine. Prietena lui Polly ar fi fost încă în viaţă. La fel şi bărbatul răutăcios de la hotel. Iar Polly nu s-ar fi aflat în casa aia ciudată de la marginea mării, abia respirând, cu un cuţit la gât.

Îşi zise din nou că parcă trăia un coşmar cumplit dar că în curând o să se trezească şi totul o să fie bine. Când braţul îşi întări strânsoarea, ea începu să alunece într-o stare de inconştienţă, iar întâmplările din seara aceea îi reveniră în minte foarte încet, ca nişte umbre prin ceaţă. Urmărea întâmplările ca de la mare depărtare, de parcă ar fi fost Eleanor şi filma o panoramă pentru emisiunea ei.

Merseseră toţi cinci pe dealuri spre clubul de iahting. Ian umbla înaintea lor, parcă vrând să facă abstracţie de ei, să creadă că e singur. Marcus era neaşteptat de tăcut. Polly se întorsese spre el.

— S-a întâmplat ceva?

Îi era teamă că o să-i spună că relaţia lor se terminase şi că o prefera pe mama lui Eleanor. Asta fiindcă în adâncul ei Polly ştia că Eleanor îi spusese adevărul despre aventură. În spatele lor, Lowrie şi Caroline erau şi ei tăcuţi, de parcă se molipsiseră de la Marcus.

Apoi imaginea se mută pe clubul de iahting, unde tonul era mult diferit.

Aici era doar despre muzică şi distracţie. Avusese impresia că sărbătoresc moartea lui Eleanor şi că ea era singura căreia îi părea rău că prietena ei nu mai trăia. Apoi o văzuse pe fetiţă dansând. Micuţa Lizzie, care nu putea să

fie o fantomă, fiindcă Polly o auzise cântând. Parcă nimerise în lumina reflectoarelor, camera se fixase pe ea şi restul imaginii devenise neclar.

Polly o urmărise afară în noapte şi se lăsase ceaţa. Preţ de o clipă avusese impresia că apariţia fetiţei era un avertisment, o premoniţie. Poate că şi ea urma să moară înecată, ca Elizabeth Geldard, iar cadavrul să-i fie adus pe mal de ape şi nimănui n-o să-i pese. Nici măcar lui Marcus.

În cel mai crunt moment al panicii, când îşi aminti de noaptea când dispăruse Eleanor, îi sunase telefonul şi un glas raţional îi sărise în ajutor:

— Să nu cumva să încerci să te întorci pe coama dealului. Nu pe vremea asta. Întoarce-te la club pe cărare şi venim noi să te luăm cu maşina. S-ar

putea să dureze mai mult, dar e cea mai sigură variantă.

Iar acum, când simţea cum viaţa se scurge din ea şi vârful ascuţit al cuţitului îi împunge pielea, retrăi uşurarea pe care o simţise când maşina se oprise în faţa ei. George, tatăl lui Lowrie, se întinsese să-i deschidă portiera, iar Polly îşi aminti de prima oară când dansaseră împreună, de forţa braţelor lui când aproape o ridicase în aer, de entuziasmul pe care încă îl resimţise după ce muzica se oprise.

— Hai, intră, nu mai sta în frig! Probabil ai îngheţat. Grusche zice că

trebuie să te duc înapoi la Voxter. A pregătit supă caldă pentru voi toţi. O

să-i anunţe şi pe ceilalţi, puteţi să mâncaţi cu noi înainte să vă întoarceţi la Sletts.

Dar când ajunseseră la Voxter nu era nici urmă de ceilalţi. În bucătărie era doar Grusche, într-o cămaşă de noapte stranie, albă, având pe umeri un şal tricotat. Apoi George se făcuse nevăzut, spunând că merge la culcare. Se pomenise deodată cu Grusche în spatele ei, bălmăjind ceva despre Eleanor şi Lowrie. Braţele ei, puternice de la ridicarea oilor şi frământarea aluatului, o prinseseră ca într-o menghină, iar Polly începuse să ţipe, apoi îşi pierduse cunoştinţa.

Îşi revenise în simţiri câteva clipe şi i se păru că vede o siluetă la geam.

Poate că era Micuţa Lizzie care venise s-o ducă în apă. Dar când uşa se deschise, în prag nu apăru Lizzie, ci detectivul brunet cu părul vâlvoi. Polly avea impresia că uneori şi pe el îl bântuia o stafie.

Bărbatul se apropie de Grusche şi îi vorbi calm, ca unui copil:

— E frumos ce faci? Doar nu vrei s-o răneşti pe Polly. Ce rău ţi-a făcut?

Polly simţi că strânsoarea slăbeşte.

Apoi se deschise o uşă din interior. În prag apăru George.

— Nevastă, dă-i drumul fetei!

Vorbise tare şi limpede, ca o sirenă de ceaţă, iar Polly îşi reveni pe deplin în simţiri. Grusche se întoarse spre soţul ei. Polly îi simţi umerii când se mişcă în spatele ei, iar strânsoarea slăbi şi mai mult.

— Am făcut-o pentru Lowrie, spuse Grusche.

— Chiar aşa? întrebă Perez din nou. Ai fost mereu onestă. Adu-ţi aminte de cursul pe care l-ai făcut cu Fran. Adu-ţi aminte de evaluarea finală. Ţi-a spus că nu faci compromisuri, că pictezi sincer, nu-i aşa?

Se opri un moment, apoi adoptă un ton relaxat, de conversaţie obişnuită:

— Hai să fim sinceri, bine? Aici era vorba despre tine, despre faptul că

nu voiai să rămâi singură la bătrâneţe. Aveai nevoie de compania lui Lowrie

şi a lui Caroline, aveai nevoie să ai cu cine discuta. Ştiu cum e să fii singur.

Pot să înţeleg asta. Dar totul se termină aici.

Întinse mâna spre ea. Preţ de o clipă Grusche ezită şi o strânse pe Polly mai tare, dar apoi întinse şi ea mâna, întoarse cuţitul cu mânerul spre Perez şi îl lăsă să-i cadă în palmă. Polly văzu că el avea piele închisă la culoare, parcă ar fi fost bronzat, iar mâna îi era osoasă, la fel ca a lui Marcus.

Câteva momente mai târziu apăru şi Willow Reeves, care o îi puse lui Polly o pătură pe umeri şi o întrebă dacă se simţea bine sau dacă voia să-l cheme pe *Oscar Charlie,* elicopterul de urgenţe, ca s-o transporte la spital.

Îi zise că o s-o ducă înapoi la prietenii ei de la Sletts. Polly întoarse capul şi o văzu pe Grusche fixând-o cu nişte ochi în care se citea încă furia.

Capitolul XLV

La Springfield, Willow stătea în colţul camerei de zi cu pereţi galbeni şi urmărea discuţia dintre Jimmy Perez şi Grusche Malcolmson. Încăperea era scăldată în lumina soarelui, iar de afară se auzea cântecul păsărilor cântând.

Jimmy reuşise să pregătească o cafea, iar aroma ei se simţea în toată

camera. Pe o farfurie erau câteva fursecuri rotunde, presărate cu zahăr.

Probabil erau făcute chiar de Grusche.

— De ce ai ucis-o pe Eleanor?

Vorbea atât de încet, că Willow trebuia să facă eforturi să-l audă.

Îi dăduseră voie lui Grusche să se schimbe. Acum purta pantaloni de in largi şi un pulover tricotat manual. Willow îşi zise că pe la şaizeci de ani probabil avea să arate ca mama lui Lowrie: înaltă, uscăţivă, îmbrăcată de la mâna a doua.

Grusche ridică brusc privirea.

— Era malefică. Doar ştii asta, Jimmy! Flirta cu Lowrie, încerca să-l răpească de lângă Caroline, încerca să-l răpească de lângă mine! izbucni ea cu glas strident.

— Nu cred că făcea asta, Grusche. Îi era fidelă soţului ei. Aşa a fost mereu.

— Ba nu!

Reacţia ei sună ca o detunătură.

— Aveam dovezi! Au fost împreună în Shetland doar cu o săptămână

înainte de nunta lui Lowrie. În ziua de *hamefarin'* am văzut o poză pe laptopul lui: Lowrie care o cuprindea cu braţul pe femeia aia, iar în spate se vedea muzeul din Lerwick.

Grusche îl fixă pe Perez cu o privire dură ca oţelul, silindu-l să-şi dea seama ce însemna asta.

— În seara aia, Lowrie era în camera lui şi se uita la poză când i-am adus cămaşa curată pentru petrecere. A închis capacul laptopului, dar nu înainte să văd poza.

— Ai developat-o pe hârtie fotografică, spuse Perez.

Willow avea impresia că nimic din toate astea nu erau o surpriză pentru el.

Grusche aprobă din cap.

— În timp ce el şi Caroline atârnau decoraţiunile prin sală. Gândeşte-te

ce însemna asta, Jimmy! Gândeşte-te ce putere trebuie să fi avut femeia aia asupra lui! Era însurat abia de o săptămână şi totuşi era obsedat de poza unde apărea alături de altă femeie. Probabil era un soi de vrăjitoare.

— Dar de ce ai developat poza, Grusche?

Perez sorbi din cafea şi păru să-i savureze aroma.

— Voiam s-o confrunt, să-i arăt că ştiu ce pune la cale. Voiam să am ceva la mine, ceva concret.

Făcu o pauză, parcă alegându-şi cu grijă cuvintele, vrând cu tot dinadinsul ca Perez s-o înţeleagă.

— Ceva real! Doar nu puteam să plec cu laptopul lui Lowrie pe plajă

până la Sletts, nu, Jimmy?

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Perez se rezemă de spătar şi aşteptă. Afară, un culic trecu în zbor pe deasupra casei şi ţipă. Detectivul închise ochii şi Willow se întrebă dacă

urma să aţipească.

— Trebuia să stau de vorbă cu Eleanor Longstaff, s-o oblig să-şi dea seama ce face. Toată seara, în timp ce ea dansa şi râdea şi flirta, pe mine mă

rodea să ştiu adevărul. L-ar fi mâhnit pe Lowrie din nou. Jimmy, trebuie să

înţelegi că nu puteam să las lucrurile aşa. Şi tu ai fi procedat la fel dacă

cineva s-ar fi purtat urât cu Cassie. Eleanor urma să-i strice căsnicia fiului meu, să-l îmbolnăvească şi să-l arunce în depresie. Poate că ar fi fugit în sud cu ea, iar atunci nu l-aş mai fi văzut în veci. Îmi dădeam seama că ea nu s-ar fi gândit să trăiască în Shetland nici în ruptul capului.

Acum Perez deschise ochii şi se aplecă spre ea.

— Eleanor nu voia să-ţi răpească băiatul. Sigur ţi-ai dat seama de asta.

Vorbise mai mult în şoaptă, ca pentru sine.

Grusche nu păru să-l audă şi continuă:

— După petrecere am făcut puţină ordine şi George s-a dus la culcare.

Băuse toată noaptea şi ştiam că n-o să se mai trezească până dimineaţă. Îl auzeam cum sforăie ca un urs. Apoi au plecat şi Lowrie şi Caroline. Am ieşit şi m-am dus pe plajă. I-am văzut pe toţi cei de la Sletts cum stau pe terasă. Vorbeau şi râdeau. După o vreme, bărbaţii au mers înăuntru. Puţin mai târziu a dispărut şi Polly, iar Eleanor a rămas singură. Am luat asta ca pe un semn că ar trebui să mă duc să-i vorbesc. Începea să se crape de ziuă, aşa că m-a văzut. Mi-a făcut cu mâna. „Nici tu n-ai somn, Grusche? Vrei să

ne plimbăm?” Nici măcar n-a aşteptat să-i răspund. Nu cred c-a ascultat vreodată ce-i spuneau ceilalţi.

Încăperea se cufundă în tăcere deplină, apoi Grusche reluă:

— Mi-am dat seama unde mergem abia când m-a întrebat dacă cred în fantome şi dacă Micuţa Lizzie există. Ăsta a fost un alt semn. I-am spus că

o să-i arăt unde a văzut-o Vaila pe Lizzie şi am condus-o pe potecă până la piatra înaltă.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea. Perez îşi termină cafeaua.

— Aveai deja de gând s-o omori, Grusche? Te rog să ne spui. E

important să ştim.

— Nu! Voiam s-o fac să înţeleagă că trebuia să-l lase pe Lowrie în pace.

— Deci mergeaţi pe potecă înspre megalit şi se lumina de ziuă.

Perez zâmbi încurajator.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

Willow avea impresia că o să aţipească. Nu dormise mai deloc în ultimele zile, iar acum încordarea o părăsise. Soarele era sus pe cer, iar în cameră era foarte cald.

— Eram aproape de marginea prăpastiei, spuse Grusche. Am vorbit. Mi-a spus că de multă vreme nu mai fusese aşa de fericită şi că în sfârşit i se părea că toate îi merg strună, că poate se înşelase crezând că un copil era atât de important. Mi-a spus că în sfârşit dăduse peste un bărbat pe care-l iubea şi că asta era tot ce conta.

— Crezi că vorbea despre Lowrie?

— Despre cine altcineva putea să vorbească?

— Despre soţul ei, răspunse Perez. Cred că se referea la soţul ei.

— I-am arătat fotografia!

Grusche aproape răcnise. Willow îşi zise că nici ea nu prea îi asculta pe ceilalţi.

— Am aşezat poza în iarbă. Jimmy, am vrut să ştiu ce se petrece! Aveam dreptul ăsta! Ce căuta la Lerwick cu Lowrie al meu cu o săptămână înainte de nuntă?

— Şi ce ţi-a spus?

Din nou, Willow trebui să facă eforturi ca să-l audă.

— A spus că e secret. „Dar nu-ţi face griji, Grusche, n-am planuri cu fiul tău. Pe lângă asta, acum s-a făcut şi el mare. N-are nevoie să-i porţi tu de grijă.” Apoi a râs, de parcă era ridicol din partea mea să aflu ce se întâmplase cu fiul meu!

— Aşa că ai ucis-o, spuse Perez în cel mai firesc mod posibil. Poţi să-mi spui exact cum s-a întâmplat, Grusche? Ca să ştim şi noi.

— Am vrut să n-o mai aud râzând. Şi am vrut să fiu sigură că n-o să-l mai supere niciodată pe Lowrie cât să-l împingă în pragul sinuciderii.

Grusche tăcu, iar Willow se concentră, imaginându-şi cum se derulaseră

lucrurile. Oricum înregistrau interogatoriul, dar poate că ar fi înţeles mai bine dacă asculta cu atenţie de la bun început.

— Eram pe marginea prăpastiei, Jimmy, continuă ea. Era lumina aia ciudată, de dimineaţă, care apare numai în perioada asta a anului. În jur se auzeau o mulţime de zgomote, ţipau tot felul de păsări, dar încă o auzeam cum râde. Am luat o piatră şi am lovit-o.

Făcu din nou o pauză.

— A căzut nefiresc. Părea cumva şifonată, dezordonată. Mie-mi plac imaginile frumoase. Doar ştii asta, Jimmy. Ştii că aş fi putut să devin chiar eu artistă. Fran mi-a spus mereu că am potenţial, dar am preferat să-l sacrific pentru fiul meu. Am târât-o pe Eleanor în mijlocul mlaştini, să arate ca un tablou. M-am gândit că poate cineva o să-i aprecieze natura artistică.

Era o femeie tare frumoasă.

— Ce-ai făcut după aceea? După ce i-ai aruncat pelerina şi încălţările în prăpastie şi ai rupt fotografia.

— Am mers acasă. M-am întins lângă soţul meu, care sforăia. M-am culcat.

Întinse mâna şi luă un fursec din care muşcă puţin, parcă vrând doar să

verifice dacă era bun la gust. Willow rămase uimită de cât de calmă părea.

Urmă încă vreun minut de linişte totală.

— I-ai spus lui Lowrie ce s-a întâmplat? o întrebă Perez cu glas tăios.

Ştie că de o săptămână mama lui e o criminală?

— Nu! izbucni Grusche la fel ca mai devreme. Bineînţeles că nu.

— Dar sigur l-ai întrebat de ce s-a întâlnit cu Eleanor la Lerwick. Sigur ai vrut să afli.

Pentru prima oară, Grusche nu mai părea sigură pe ea.

— Mi-a spus că era ceva între prieteni, că o ajuta pe Eleanor cu un proiect de la serviciu. I-am spus să nu zică nimic, că dacă-ţi spune că s-a întâlnit cu ea în Lerwick o să crezi că el a omorât-o.

— Iar Lowrie a făcut ce i s-a spus, murmură Perez. Normal. V-a avut întâi pe tine şi apoi pe Caroline care să luaţi decizii în locul lui. N-a fost niciodată pus într-o situaţie în care să gândească de unul singur.

Willow se întrebă dacă Lowrie bănuise ceva despre rolul jucat de mama lui în moartea lui Eleanor. Poate că în ochii lui era atât de perfectă că nici

nu i-ar fi trecut prin cap că putea să ucidă pe cineva. Sigur nu-i pusese întrebări incomode. Willow îşi aminti de cum îşi păstraseră Charles şi David relaţia ignorând aspectele neplăcute, orice lucru dificil sau care îi punea într-o lumină proastă.

— Dar Hillier? întrebă Perez. El de ce a trebuit să moară?

— Era şi el acolo în noaptea aia, răspunse Grusche. M-a văzut pe cărare cu Eleanor şi după aceea a văzut că mă întorc singură.

— Te şantaja?

— Iar asta îţi arată cât de caraghios putea să fie! se răsti Grusche. Parcă

aveam noi bani să-i dăm!

— Hillier ţi-a spus că a fost şi el în Lerwick la întâlnirea de la muzeu?

Cu Lowrie, Eleanor şi Monica Leaze?

Grusche aprobă din cap fără tragere de inimă. Willow nu înţelegea despre ce vorbea Perez. I se părea că şi el e un fel de magician care împarte în mod aleatoriu cărţile pe masă până când lucrurile capătă sens, cel puţin din punctul lui de vedere. Dar ştia că nu e bine să-l întrerupă, că mai bine aşteaptă până mai târziu ca să-i explice.

— Deci ştiai că Eleanor îţi spusese adevărul, continuă Perez. Că nu exista nicio aventură. Lowrie a mers acolo ca între prieteni.

— Lowrie era de altă părere!

Din nou, aproape că ţipa.

— N-ai văzut cum se uita Lowrie la poza aia! Ar fi făcut orice pentru femeia aia! Era la fel de îndrăgostit acum ca prima oară când s-au întâlnit.

— Chiar şi aşa, spuse Perez cu tristeţe, nu cred că era cazul să intervii.

Apoi întrebă pe alt ton:

— Dar Hillier? Spune-mi ce s-a întâmplat cu el.

— Am stabilit să ne vedem pe plajă, la Springfield. I-am spus că am nişte bani puşi deoparte, o moştenire, şi că putem să rezolvăm cumva lucrurile. În seara aia m-am dus ca de obicei la clubul de lectură din Baltasound, dar în drum spre casă m-am oprit la Springfield.

Willow era cât pe ce să întrebe ce se citise la clubul de lectură. Se simţea ameţită şi puţin năucă. Crezuse că mama lui Lowrie e o femeie demnă, inteligentă. Nu-şi dăduse seama de obsesia care o stăpânea.

Grusche continuă:

— Hillier mă aştepta pe plajă. Ceaţa se lăsa din nou. N-a fost greu să

scap de el.

Făcu o pauză.

— Nu mai spun nimic, Jimmy. Nu aici şi nu ţie. Îmi ştiu drepturile. Poţi să mă duci la Lerwick acum, iar Lowrie o să-mi găsească un avocat. Lowrie o să aibă grijă de mine.

Capitolul XLVI

— Tot nu înţeleg de ce a vrut Malcolmson s-o ucidă pe Polly Gilmour, spuse Sandy. Iar povestea cu Micuţa Lizzie a fost numai în mintea englezilor?

În drumul spre sud, care trecea prin Yell, se opriseră să mănânce de prânz la Galeria North Light. Fusese ideea lui Willow. Perez ar fi preferat să

meargă direct la Lerwick ca să ajungă acasă înainte să vină Cassie de la şcoală. Tabloul care o înfăţişa pe fetiţa în rochie albă era încă expus.

Catherine Breton era în acvariul ei de sticlă şi modela lutul. Galeria şi cafeneaua erau neobişnuit de liniştite. Afară bătea vântul. Umbrele norilor zburau pe deasupra apei, iar de geamuri se loveau grăunţe de nisip.

Detectivul tocmai voia să-i răspundă când pe uşă intră o femeie. Perez îşi zise că Willow o aşteptase, că era o întâlnire stabilită dinainte. Nou-venita se opri un moment în prag, apoi veni lângă ei. Purta un pardesiu roşu aprins, cizme grele, maro, şi răspândea miros de ţigări.

— Am fost la secţie de dimineaţă, imediat ce a ajuns feribotul.

Monica Leaze avea aceeaşi energie încordată pe care şi-o amintea Perez de la vernisaj, acelaşi păr sârmos şi aceiaşi ochi căprui.

— Mi s-a spus să vorbesc cu voi aici.

— Acum putem să-i explicăm lui Sandy cum stau lucrurile cu fantoma, spuse Willow pe un ton degajat.

Dar când ea se întoarse spre Monica, lui Perez i se păru mai înverşunată

ca oricând:

— Dacă am fi aflat mai repede că eşti implicată, poate am fi reuşit să

prevenim moartea lui Hillier!

— Bineînţeles că ar fi trebuit să vin mai repede…

Monica îşi făcea de lucru cu un şerveţel de pe masă, împăturindu-l tot mai mult.

— …dar când am plecat din Shetland nu ştiam că Eleanor a murit, doar că dispăruse, iar asta făcea parte din plan.

Întoarse privirea spre fereastră. O chelneriţă îi aduse o cafea fără ca ea să

bage de seamă.

— Totul a început ca o mică farsă. Voiam s-o ajut pe Nell să-şi rezolve problemele cu banii. Nimeni nu trebuia să păţească nimic.

— Poate ar fi mai bine să ne explici ce s-a întâmplat.

Perez îşi zise că el ştia aproape tot, dar Sandy, care stătea de cealaltă

parte a mesei, părea complet pierdut. Lucrase bine la anchetă, iar varianta poveştii Micuţei Lizzie pe care o ştia el din realitate era destul de aproape de adevăr. Acum merita nişte răspunsuri cinstite despre varianta fictivă.

— V-aţi întâlnit cu ea aici, în Shetland, acum două săptămâni. Cu voi mai erau alte două persoane.

— Ei bine, pe Eleanor o ştiam de foarte mult timp, probabil fiindcă ne învârteam în aceleaşi cercuri artistice – soţul meu e regizor. Pe Charles şi pe

Lowrie nu-i cunoşteam, atunci ne-am întâlnit prima oară. Eram echipa lui Nell, arma ei secretă. Am mâncat de prânz la Hay's Dock. Atunci totul părea foarte amuzant. Era ca o mică petrecere, parcă ne pregăteam de cine ştie ce misiune secretă.

Monica făcu o pauză, apoi continuă:

— Atunci am văzut-o ultima oară pe Eleanor. Ea şi Lowrie veniseră cu avioane diferite, totul era pe ascuns. Lowrie venise din Edinburgh, iar Eleanor din Glasgow, deşi amândoi plecaseră din Londra. Eu eram deja la Yell, iar Charles Hillier m-a dus cu maşina până la Lerwick.

— Şi despre ce aţi discutat?

— Am pregătit farsa, desigur! „Micuţa Lizzie a ieşit să ne bântuie". Nell avea nevoie de apariţia ei pentru ca documentarul despre fantome să aibă

succes. Compania, Bright Star, pierdea bani. Au avut două emisiuni mai slabe, iar Eleanor nu s-a mai concentrat pe serviciu după ce a pierdut copilul. Nu mai era în formă maximă. Era ultima ei şansă să evite falimentul. Nu voia să-şi asume niciun risc.

— Dar tu? întrebă Perez. Tu ce aveai de câştigat din asta?

Preţ de o clipă femeia păru luată prin surprindere, de parcă răspunsul era atât de evident, încât nici nu mai trebuia rostit.

— Distracţie! Ţi-am spus deja. Iar Nell mi-era prietenă şi avea nevoie de ajutor. Pe lângă asta…

Făcu iarăşi o pauză.

— …te desfeţi preschimbând cotidianul în straniu, încheie Perez fraza.

— Da. Cam aşa ceva.

Monica se uită ciudat la el.

— Cred că priveam totul ca pe o expoziţie de artă.

— Aşadar, aţi inventat o fantomă.

— Nu ca să tragem pe sfoară publicul, replică Monica tăios. Eleanor nu s-ar fi coborât niciodată la una ca asta. Lucra cinstit şi îşi lua munca în

serios. Voiam s-o facem ca să arătăm că şi persoanele educate, raţionale, pot fi impresionabile în anumite situaţii. Voia să-şi convingă prietenii că Micuţa Lizzie există şi să le folosească reacţiile într-un studiu de caz în cadrul documentarului.

— De ce i-a implicat pe Lowrie şi pe Hillier?

Willow se ridică şi se întinse, aproape atingând tavanul jos al galeriei.

Afară începu să plouă. Picăturile loveau geamul cu putere, ca nişte pietre.

Încăperea se întunecă.

— Lui Eleanor i-au plăcut mereu grupurile, răspunse Monica, mai ales cele de admiratori. Dar a avut şi motive practice. Lowrie ştia terenul, doar crescuse pe Unst. Partenerul lui Hillier cercetase originile poveştii cu Micuţa Lizzie, aşa că Charles putea să mai adauge amănunte ici-colo ca totul să pară autentic. Pe lângă asta, a fost magician. Ne puteam folosi de abilităţile lui.

Lui Hillier i-ar fi plăcut la nebunie, se gândi Perez. *La fel şi ocazia să*

apară din nou la televizor.

— Dar tu? întrebă Willow. Tu ce rol jucai?

— Eu trebuia să mă ocup de decor şi să fiu asistent de regie. Când ne-am întâlnit la masă am adus nişte schiţe. Întruna dintre ele Eleanor arăta ca Ofelia şi era îmbrăcată în rochia de domnişoară de onoare. Pe asta aţi găsit-o în casa mea din Cullivoe. Nu ştiam cum o să le folosim, ca să nu mai spun că erau cam trase de păr.

Făcu o pauză.

— Dar în mare măsură eram acolo fiindcă puteam să le fac rost de o fantomă.

— De nepoata ta.

— Grace, da. Maică-sii i s-a părut mereu că e un copil dificil şi nu mi se pare că Londra i se potriveşte. Are prea multă energie, aşa că mai stă aici, cu mine.

Perez se uita la tabloul expus pe perete, care o înfăţişa pe fată.

— Acolo e fiica mea, spuse Monica, dar asemănarea e izbitoare. N-am mai privit de mult tabloul şi am uitat cât de mult seamănă, acum că a mai crescut şi Grace.

Acum înţeleg de ce era Polly aşa tulburată, îşi zise Perez. *Înţeleg de ce începuse să se îndoiască de propria judecată.*

— Ai pus-o pe Grace să înregistreze cântecul Micuţei Lizzie, spuse el, dar, bineînţeles, nu suna cum trebuie. A stat mult timp în Shetland, dar încă

n-a prins accentul.

Făcu o pauză.

— Ea şi băieţii Arthur îl cântau în noaptea în care Polly s-a pierdut prin ceaţă. Probabil au speriat-o de n-a mai ştiut de ea.

— Când am plecat în sud, Grace a vrut să rămână cu Jen Arthur şi cu băieţii, iar eu m-am gândit că nu e nicio problemă dacă mai lipseşte o săptămână de la şcoală. Jen s-a bucurat şi, oricum, viaţa în Shetland e în sine o formă de educaţie, nu crezi? Pe atunci nu ştiam că Eleanor a fost ucisă şi că pe Unst umblă un criminal.

— Sigur a apărut în ziarele din sud, interveni Sandy, măcar după ce a fost ucis şi Hillier. De ce ai aşteptat până azi să vorbeşti cu noi?

Monica privea în continuare apa cenuşie.

— Mi-era teamă. Dacă aţi fi aflat că eram acolo în noaptea când a murit Eleanor, dacă mi-aţi fi găsit tabloul, poate că m-aţi fi acuzat de crimă.

— Dacă erai nevinovată, nu, răspunse Sandy. N-avea de ce să-ţi fie teamă dacă ne spuneai adevărul.

Monica se întoarse spre el. Vorbele ei îl şfichiuiră precum ploaia de afară.

— Ei nu zău? La facultate m-a hărţuit un profesor. Am fost la poliţie. Au ales să creadă un profesor respectabil, nu o studentă rebelă de la Arte. M-au ameninţat că dacă nu retrag plângerea mă sancţionează pentru că pierd vremea poliţiei. N-am vrut să risc.

În cameră se lăsă tăcerea. Pe bufet începu să şuiere aparatul de cafea.

— Hai să ne întoarcem la întâlnirea de la Hay's Dock, spuse Perez. Aţi făcut poze după aceea?

— Da, Eleanor voia nişte imagini pe care să le trimitem în media şi să

promovăm emisiunea.

Monica ridică privirea.

— Deja plănuia să apară în nişte articole de fond din mai multe ziare serioase. Ceva de genul „Tineri de treizeci şi ceva de ani de la oraş au crezut că văd fantome".

— Şi întruna dintre poze apărea alături de Lowrie?

— Da, Lowrie a întrebat dacă poate s-o păstreze. I-am trimis-o pe e-mail.

De ce? E importantă?

Perez nu răspunse. Era poza la care se uita Lowrie când intrase Grusche la el în cameră înainte de petrecere. Era poza care provocase moartea lui Eleanor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în seara petrecerii.

— Eu şi Grace am venit pe Unst cu feribotul.

— V-a văzut învăţătoarea de la Meoness.

Sandy dădu semne că se trezeşte, apoi se sprijini din nou cu braţele pe masă. Nu închiseseră un ochi toată noaptea. Sandy parcă era un sugar gata să aţipească.

Monica nu-l luă în seamă.

— Ne-am lăsat maşina la centrul comunitar. Erau atâtea maşini parcate acolo că n-avea cine să ne observe. Apoi am mers la vechea casă, la Utra.

Lowrie ne spusese că puteam s-o folosim, iar Grace s-a schimbat acolo.

Pentru ea era doar un joc. Trebuia să stea trează până târziu, să se îmbrace ca de petrecere şi să danseze pe plajă. E şi ea ca toate fetele din familia noastră: îi place să se dea în spectacol. Pe plajă m-am întâlnit cu Charles.

Am fumat o ţigară şi ne-am uitat la dans. Apoi eu şi Grace am aprins focul şi ne-am întins sacii de dormit pe jos, abia aşteptând următorul feribot spre Yell. Dimineaţa devreme am lăsat-o pe Grace la Jen şi am plecat pe continent.

— Polly zicea că a văzut-o pe fetiţă în casă şi pe plajă şi cu alte ocazii.

Vorbise din nou Sandy. Perez îşi dădea seama că nu i se părea că artista care picta femei moarte şi petrecea o noapte întreagă într-o casă ruinată ar fi persoana potrivită care să aibă în grijă un copil.

Monica dădu din umeri. Părea agitată, deloc în largul ei. Poate că Sandy îi amintea de poliţiştii cu care avusese de-a face în tinereţe, sau poate că

doar simţea nevoia să fumeze.

— Poate că Jen a dus-o pe ea şi pe băieţi să se joace la casa tatălui lor.

Locuieşte cu soţia lui la Spindrift, casa aia oribilă din Meoness. Sunt divorţaţi de ceva vreme, dar se înţeleg destul de bine. Băieţilor le place să

vadă bebeluşul.

Sau poate că Polly îşi invocase propriile fantome. Aflase că iubitul ei avea o aventură cu o femeie mai în vârstă, deci era fragilă emoţional de la bun început. Nu-i era greu să şi-o închipuie chinuită de coşmaruri şi demoni.

— Cine a trimis e-mailul care anunţa că Eleanor n-o să mai fie găsită în viaţă?

Willow îi întrerupse şirul gândurilor.

— Planul era ca Eleanor să-l scrie, iar eu să-i iau telefonul şi să găsesc un loc cu semnal bun de unde să-l trimit. Grace dormea dusă, aşa că am

ieşit din casa de la Utra ca să trimit mesajul. Am hotărât împreună să las telefonul în îngrăditura pentru varză, de unde Eleanor urma să-l recupereze mai târziu.

— Şi apoi ea trebuia să dispară?

Monica aprobă din cap.

— Charles o aştepta în maşină. Urma s-o ducă înapoi la Springfield.

Avea o cameră micuţă pentru ea acolo.

Dar pe Eleanor a întârziat-o mereu câte ceva. Mai întâi Polly, care i s-a alăturat imediat ce bărbaţii s-au dus la culcare, apoi Grusche, aşa că până

la urmă Hillier s-a întors singur la hotel. Când a fost descoperit cadavrul lui Eleanor şi-a amintit că o văzuse pe Grusche întorcându-se de pe dealuri singură şi a înţeles cine o omorâse.

Monica se ridică în picioare.

— Mă duc s-o iau pe Grace ca să ne întoarcem acasă. Am crezut că ăsta e un loc bun în care să-şi petreacă o parte din an, dar cred că până la urmă

tot în Londra e mai în siguranţă.

În pragul uşii se opri şi se întoarse spre Perez.

— Nu te cunosc de undeva?

— Ne-am întâlnit aici, răspunse detectivul. La vernisajul tău.

Făcu o pauză.

— Iubita mea era artistă. Fran Hunter.

Perez se bucură că-i venise atât de uşor să rostească acele cuvinte.

Monica dădu din cap în semn că recunoscuse numele, apoi plecă.

Mai târziu ajunseră la Lerwick, la casa de lângă mare, cea pe care Perez n-o închiriase încă. Stabilise cu Duncan, tatăl lui Cassie, ca fetiţa să mai rămână o noapte la el. Nu ştia cât e ceasul, nici măcar ce zi e. Se bucura că

se întoarce la Ravenswick şi că o s-o audă doar pe Cassie sporovăind pe fondul gândurilor lui. Rutina – s-o trezească pentru şcoală şi s-o ducă până

acolo – şi serviciul aveau să-l ţină în formă. Însă acum beau toţi trei cafea, iar Willow descoperise o sticlă nedesfăcută de whisky *single malt* în geanta ei. Pe lângă fereastră treceau în zbor fulmari, dar nu se vedea nici urmă de ceaţă. Apoi Perez zări *Hjatland,* feribotul cel mare de Aberdeen, trecând de-a lungul zonei Sound, şi îşi dădu seama că era puţin trecut de ora şapte seara. În douăsprezece ore, cei trei englezi de la Sletts urmau să fie din nou în Scoţia. Se întrebă cum urma să evolueze relaţia dintre Polly şi Marcus.

Era, oare, el dispus să renunţe la femeia mai în vârstă care-l fascinase? Şi,

dacă da, era bibliotecara timidă dispusă să-l ierte? Polly părea să vadă

lumea aşa cum voia ea să fie. Se gândi şi că, odată cu terminarea anchetei, lui Ian Longstaff avea să-i fie mai uşor să se împace cu moartea soţiei.

— Planul lui Eleanor mi s-a părut foarte alambicat.

Willow stătea pe jos, iar părul lung îi cădea peste genunchi.

— Era disperată, spuse Perez. A zis-o şi Monica, compania era pe cale să dea faliment. Avea nevoie de ceva nou şi dramatic pentru ca emisiunea să aibă succes, ca de exemplu să facă nişte oameni instruiţi să creadă în fantoma unui copil care a murit în 1930. Şi poate că Eleanor vedea păcăleala şi ca pe un soi de răzbunare. Se gândea că Ian nu s-a purtat cum trebuie cu ea după ce a pierdut copilul.

— Trebuie să fi fost o relaţie destul de ciudată.

Sandy părea visător, căzut pe gânduri. Începeau să resimtă toţi trei lipsa somnului. Poate că se gândea la învăţătoarea de pe Unst şi la cum să facă să se întâlnească din nou.

— Mie mi se pare că are cumva sens, zise Willow. Amândurora le plăceau drama, certurile, supărările şi împăcările. Pot să înţeleg de ce Eleanor ar fi vrut să-l convingă pe Ian că pe Unst are loc un fenomen supranatural. Aşa putea să râdă de el până la adânci bătrâneţi. Pe lângă asta, viaţa ei în sine era o piesă de teatru, deci i-ar fi plăcut la culme să regizeze aşa ceva.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— În documentarul ei cred că voia să arate că trebuie să credem şi în ceva dincolo de viaţa de zi cu zi, să arate că avem nevoie de explicaţii pentru orice ni se întâmplă. Nu mi se pare o teorie stupidă. În comunitatea alor mei veneau tot timpul oameni care căutau răspunsuri.

Perez se gândi că povestea începuse printr-un fals şi că la mijloc erau numai iluzii şi percepţii distorsionate, umbre stranii şi minciuni rostite pe jumătate.

— Pe mine nu m-a convins Lowrie când a spus că nu discutase cu ea despre proiect. Era imposibil. Eleanor ştia că Lowrie ar fi făcut orice pentru ea. Era ocrotitorul ei, cavalerul ei pe cal alb, gata să-i salveze compania.

Willow luă sticla şi îşi mai turnă un pahar. Oricât de stângace şi deşirată

era, Perez se gândi că avea şi un fel de graţie în gesturi. Privi din nou spre mare. *Hjatland* nu se mai vedea.

— De ce nu ne-a spus Lowrie totul despre plan după ce a fost găsit cadavrul lui Eleanor? Nu mai avea niciun rost să-l ţină secret, remarcă

Sandy pragmatic.

— Fiindcă Grusche l-a convins că ar fi fost o greşeală şi că implicarea lui putea să-l transforme în suspect. Nu era chiar în cea mai bună stare psihică

să ia o decizie raţională. Fusese obligat să se însoare cu Caroline şi apoi convins de două femei puternice că viitorul lui se află în Shetland. Şi imaginaţi-vă şocul când a aflat că a murit Eleanor, iubirea vieţii lui, iubirea lui din adolescenţă! A crescut făcând mereu ce voia mama lui. Doar nu era să înceapă brusc să se opună.

— Crezi că a bănuit-o pe Grusche?

Perez nu răspunse imediat. Se gândise la întrebarea aceea de când îi luase interogatoriul.

— E posibil. Undeva, în adâncul lui. Dar nu era ceva ce putea să

recunoască nici faţă de el însuşi.

— Tot nu prea înţeleg ce s-a petrecut azi-noapte. Atâta melodramă fără

rost…

Willow se întinsese, iar de pulover i se agăţaseră fire din covorul uzat al lui Perez.

— De ce a atacat-o Grusche pe Polly? De unde şi până unde a fost nevoie de asta?

— L-a convins pe Lowrie că planul cu Micuţa Lizzie trebuia să rămână

secret cu orice preţ. Grace se plimba prin Meoness, iar asta o băga în sperieţi pe Polly. Săraca de ea începuse chiar să creadă în fantome.

Bineînţeles că fetiţa a venit la cina de la club împreună cu Vaila, Neil şi băieţii lui. Probabil că Polly credea deja că a luat-o razna, mai ales fiindcă

Grace purta rochia pe care o avusese şi pe plajă.

Perez făcu o pauză în care încercă să-şi ordoneze întâmplările în minte.

— Grusche l-a sunat pe Lowrie ca să se ofere să-i aducă înapoi de la club cu maşina, astfel încât să nu fie nevoie să meargă prin ceaţă. Era oricum neliniştit pentru că o văzuse pe Grace şi i-a spus lui Grusche că fetiţa era acolo.

Perez vorbea lent, explicând întâmplările nu doar pentru ceilalţi, ci şi pentru sine.

— Sigur s-a impacientat când a văzut-o pe fetiţă în aceeaşi încăpere cu Polly. „Ce să fac? Ce o să se întâmple dacă Polly o vede şi Grace îi spune totul? Poliţia o să vrea să afle de ce am minţit.” Poate că avea şi mustrări de conştiinţă: „Ar fi trebuit să vorbesc cu Jimmy Perez de la bun început. Ar fi trebuit să-i explic cum stau lucrurile.” Adică să dea vina doar pe maică-sa.

Chiar şi aşa, Grusche probabil că l-ar fi liniştit: „Nu-ţi face griji, băiatule.

Lasă totul în seama mea. Rezolv eu problema.” Apoi Lowrie a sunat din nou la Voxter, după ce a dispărut Polly, iar tensiunea a crescut şi mai mult.

Grusche n-avea cum să nu observe teama din glasul fiului ei. „A dispărut Polly. A fugit după Grace. Tocmai a vorbit cu Marcus ca să-i spună unde merge şi că a văzut-o pe Micuţa Lizzie.” Iar Grusche l-a liniştit din nou. A avut mereu grijă de el şi i-a dat mereu răspunsul la toate problemele.

Gândurile lui Perez se întoarseră la casa de pe malul mării, unde trăise destul de fericit până când Fran îl luase la ea la Ravenswick aşa cum fluxul ia cu sine tot ce pluteşte în derivă.

— Grusche a sunat-o pe Polly pe mobil şi i-a spus să se întoarcă la club, de unde trebuia George s-o ia cu maşina. Sandy, acolo era George când ai fost tu la Voxter. Nu dormea, ci umbla cu maşina prin ceaţă ca să facă ce-i spusese soţia. Era pe jumătate adormit şi încă şi mai beat.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Grusche se considera deja invincibilă şi credea că singura ei misiune în viaţă e să-şi protejeze fiul.

— M-am întrebat dacă nu cumva Polly Gilmour era ucigaşa, spuse Sandy. Mi s-a părut foarte ciudată şi mai mereu distantă. Toată ziua citeşte legende şi poveşti vechi. M-am întrebat dacă nu cumva i-au făcut rău la cap.

Nu mi se pare o muncă serioasă pentru o femeie-n toată firea.

— Dar dacă era învăţătoare era mai bine?

Willow zâmbi cu inocenţă, dar Sandy se făcu roşu ca sfecla.

Perez surâse. Sandy se ridică anevoie în picioare.

— Eu, unul, mă duc la culcare.

Ieşi din casă fără să privească în urmă. Se făcu din nou linişte.

— Ce planuri ai?

Brusc, Perez se simţi stingher, cu Willow stând aproape la picioarele lui.

Sandy parcă îi lăsase singuri dinadins. Un gest lipsit de tact.

— Am rezervat un zbor la prima oră.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare pe care o rupse Willow:

— Jimmy, când ţi-ai dat seama că Grusche e criminalul?

— Nu mi-am dat seama decât când am văzut-o strângând-o de gât pe Polly în bucătăria de la Voxter.

— Dar bănuiai. Erai destul de sigur.

Nu era o întrebare.

— Grusche mi-a fost cumva prietenă, zise Perez. Mereu vorbea despre

fiul ei, ceea ce e absolut firesc. Mi s-a părut extraordinar că e atât de mândră de el. De data asta, în schimb, ceva nu era în ordine când vorbea despre el. Parcă şi-ar fi trăit viaţa prin Lowrie. Era prea încordată.

Poate că am şi eu ceva de învăţat din asta.

— Ai fi putut să discuţi şi cu mine, Jimmy. Nu era nevoie să aştepţi până

erai sigur că ai dreptate. Asta fac colegii, îşi împărtăşesc dubiile şi ideile.

Nu-mi place când nu comunicăm.

— Îmi pare rău, răspunse Perez. Încercam să descâlcesc totul de unul singur. Nu voiam să mă fac de râs în faţa ta. Toată povestea aia cu fantome începea să-mi inducă şi mie o micuţă paranoia…

Willow se ridică în picioare şi Perez să întrebă dacă urma să plece şi ea la fel ca Sandy. Fără să privească în urmă. Apoi, Willow râse.

— Pune apa la fiert, Jimmy Perez! Hai să mai bem o cafea şi un păhărel.

Am terminat ancheta şi avem destule de sărbătorit.

Capitolul XLVII

A doua zi de dimineaţă, Perez şi Cassie o conduseră pe Willow la Sumburgh. O lăsară la aeroport, iar detectiva îşi luă geanta din portbagaj şi se îndepărtă după ce le făcu un semn scurt cu mâna. Cassie se mută în faţă, lângă Jimmy, fiindcă până la pontonul din Grutness era drum scurt. Acolo trăgea la ţărm feribotul *Good Shepherd,* care venea din Fair Isle. Perez dormise bine, era odihnit şi neaşteptat de calm. Se simţea mai bine ca niciodată de la moartea lui Fran încoace. El şi Cassie se suiră împreună pe micul promontoriu şi priviră cum nava se apropie dinspre sud.

Ei doi erau singurii pasageri. Se ştia că pe *Good Shepherd* era probabil să

ai rău de mare, aşa că majoritatea persoanelor care voiau să ajungă pe insulă

foloseau avionul. Încă mai erau de încărcat provizii pentru magazin şi echipamente pentru observatorul de păsări. Perez îi ajută pe membrii echipajului în timp ce Cassie, serioasă, aştepta deoparte. Pe urmă tatăl lui, căpitanul, o chemă pe vas.

— Vrei să stai cu mine şi cu Jimmy pe puntea de comandă, fetiţo? Până

acum am avut un singur marinar femeie. Cred că e momentul să mai avem unul. E ceva special, nu crezi?

Ea se strecură între cei doi bărbaţi şi privi cum conturul înceţoşat al insulei devine mai clar, până ce văzu farul şi culmea de la Sheep Rock.

James îi explică manevrele pe care le făcea şi timpul păru să zboare. Apoi ajunseră atât de aproape de stânci încât puteau să vadă alcele mici şi pescăruşii cu trei degete, pe urmă ocoliră promontoriul şi intrară în North Haven. Insula întreagă le ieşise în întâmpinare.

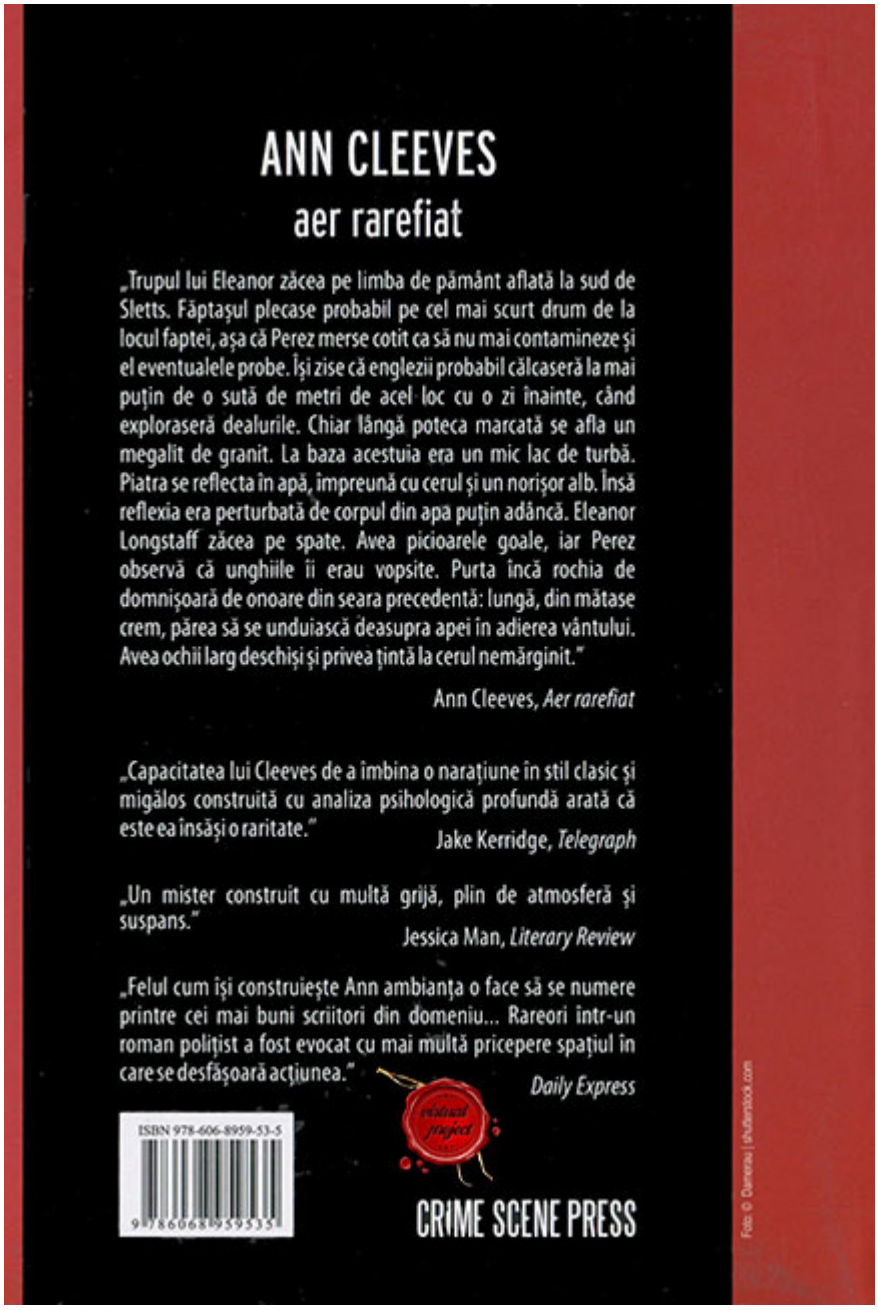
ANN CLEEVES
aer rarefiat
„Trupul lui Eleanor zăcea pe limba de pământ aflată la sud de Sletts. Făptașul plecase probabil pe cel mai scurt drum de la locul faptei, așa că Perez merse cotit ca să nu mai contamineze și el eventualele probe. Își zise că englezii probabil călcaseră la mai puțin de o sută de metri de acel loc cu o zi înainte, când exploraseră dealurile. Chiar lângă poteca marcată se afla un megalit de granit. La baza acestuia era un mic lac de turbă. Piatra se reflecta în apă, împreună cu cerul și un norișor alb. Însă reflexia era perturbată de corpul din apa puțin adâncă. Eleanor Longstaff zăcea pe spate. Avea picioarele goale, iar Perez observă că unghiile îi erau vopsite. Purta încă rochia de domnișoară de onoare din seara precedentă: lungă, din mătase crem, părea să se unduiască deasupra apei în adierea vântului. Avea ochii larg deschiși și privea țintă la cerul nemărginit."
Ann Cleeves, Aer rarefiat
„Capacitatea lui Cleeves de a îmbina o narațiune în stil clasic și migălos construită cu analiza psihologică profundă arată că este ea însăși o raritate."
Jake Kerridge, Telegraph
„Un mister construit cu multă grijă, plin de atmosferă și suspans."
Jessica Man, Literary Review
„Felul cum își construiește Ann ambianța o face să se numere printre cei mai buni scriitori din domeniu... Rareori într-un roman polițist a fost evocat cu mai multă pricepere spațiul în care se desfășoară acțiunea."
Daily Express
ISBN 978-606-8959-53-5
CRIME SCENE PRESS

{1} Festivitate tradiţională organizată cu ocazia întoarcerii acasă a unor membri ai comunităţii *(n.*

red.).

{2} Pasăre marină *(n. red.).*

{3} Comedie din 1994 cu Hugh Grant şi Andie MacDowell *(n. red.).*

{4} Fiinţă legendară, simbol al renaşterii *(n. red.)*.

{5} Scriitor englez, unul dintre cei mai de succes umorişti din secolul al XX-lea *(n. red.)*.

{6} Instituţie din Marea Britanie care se ocupă cu întreţinerea şi restaurarea clădirilor vechi *(n. red.)*.

{7} Royal Air Force, forţele aeriene ale armatei britanice *(n. red.)*.

{8} Fiinţe mitologice care în apă se transformă în focă, iar pe uscat în om *(n. red.)*.

{9} Festivalul focului, organizat anual pentru a sărbători sfârşitul iernii *(n. red.)*.

{10} Batoane dulci cu orz, sirop şi unt *(n. red.)*.

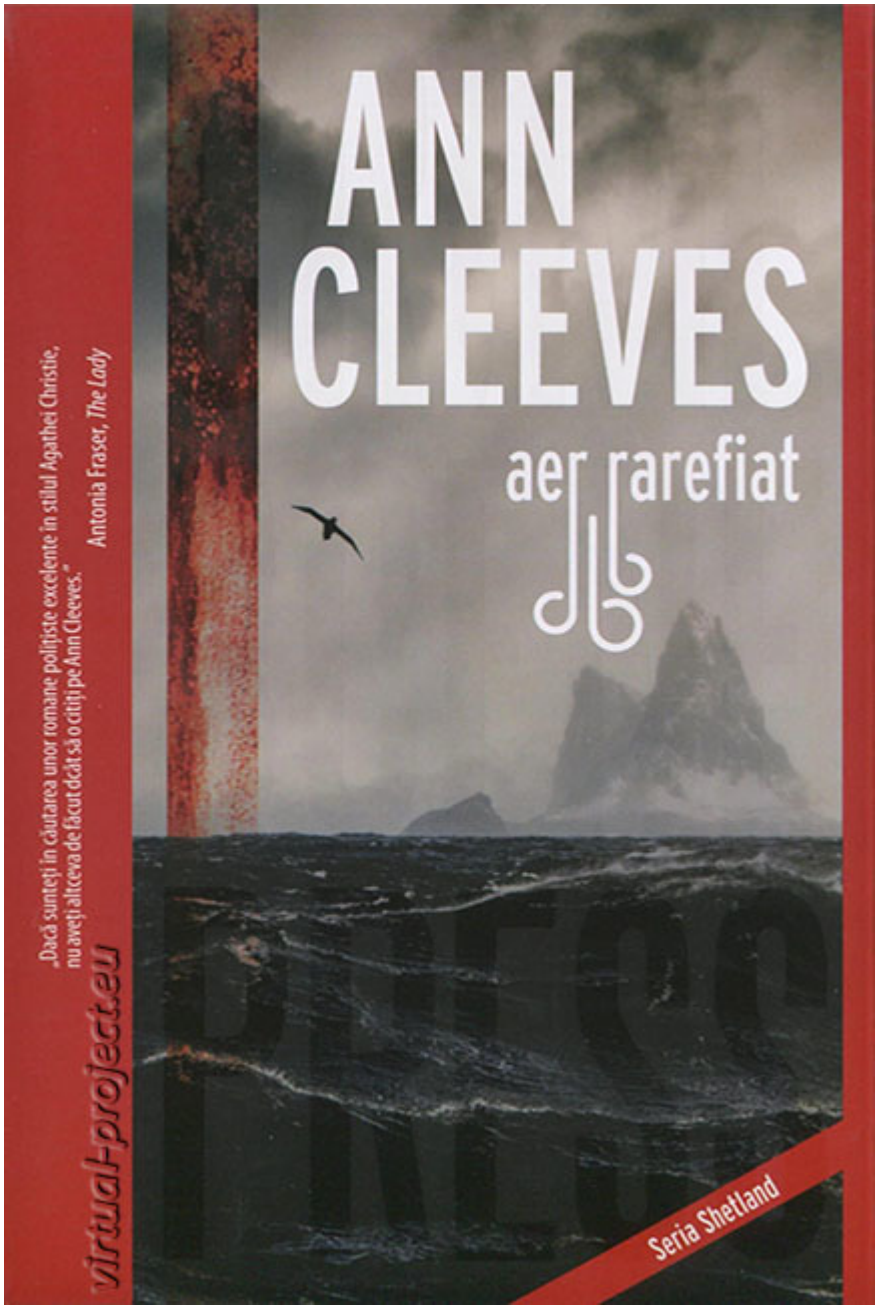
ANN
CLEEVES
aer rarefiat
„Dacă sunteți în căutarea unor romane polițiste excelente în stilul Agathei Christie, nu aveți altceva de făcut decât să o citiți pe Ann Cleeves."
Antonia Fraser, The Lady
virtual-projectu
Seria Shetland

Document Outline

- Title page
- Capitolul I
- Capitolul II
- Capitolul III
- Capitolul IV
- Capitolul V
- Capitolul VI
- Capitolul VII
- Capitolul VIII
- Capitolul IX
- Capitolul X
- Capitolul XI
- Capitolul XII
- Capitolul XIII
- Capitolul XIV
- Capitolul XV
- Capitolul XVI
- Capitolul XVII
- Capitolul XVIII
- Capitolul XIX
- Capitolul XX
- Capitolul XXI
- Capitolul XXII
- Capitolul XXIII
- Capitolul XXIV
- Capitolul XXV
- Capitolul XXVI
- Capitolul XXVII
- Capitolul XXVIII
- Capitolul XXIX
- Capitolul XXX
- Capitolul XXXI
- Capitolul XXXII

- Capitolul XXXIII
- Capitolul XXXIV
- Capitolul XXXV
- Capitolul XXXVI
- Capitolul XXXVII
- Capitolul XXXVIII
- Capitolul XXXIX
- Capitolul XL
- Capitolul XLI
- Capitolul XLII
- Capitolul XLIII
- Capitolul XLIV
- Capitolul XLV
- Capitolul XLVI
- Capitolul XLVII